

Mười Kế Của Quý Nữ

Contents

Mười Kế Của Quý Nữ	2
1. Chương 01	2
2. Chương 02	6
3. Chương 03	10
4. Chương 04	13
5. Chương 05	17
6. Chương 06	20
7. Chương 07	24
8. Chương 08	28
9. Chương 09	31
10. Chương 10	35
11. Chương 11	39
12. Chương 12	42
13. Chương 13	46
14. Chương 14	49
15. Chương 15	53
16. Chương 16	56
17. Chương 17	60
18. Chương 18	63
19. Chương 19	67
20. Chương 20	69
21. Chương 21	72
22. Chương 22	74
23. Chương 23	78
24. Chương 24	81
25. Chương 25	85
26. Chương 26	88
27. Chương 27	92
28. Chương 28	95
29. Chương 29	99
30. Chương 30	103
31. Chương 31	106
32. Chương 32	110
33. Chương 33	113
34. Chương 34	117
35. Chương 35	121
36. Chương 36	124
37. Chương 37	128
38. Chương 38	131
39. Chương 39	135
40. Chương 40	138
41. Chương 41	140

42. Chương 43	144
43. Chương 42	148
44. Chương 44	152
45. Chương 45	154
46. Chương 46	157
47. Chương 47	160
48. Chương 48	164
49. Chương 49	167
50. Chương 50	170
51. Chương 51	173
52. Chương 52	177
53. Chương 53	180
54. Chương 54	184
55. Chương 55 – Hoàn	188

Mưu Kế Của Quý Nữ

Giới thiệu

Tống Ý tài mạo song toàn, văn võ đều giỏi, là vị hôn phu trong mộng của các thiếu nữ kinh thành, n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/muu-ke-cua-quy-nu>

1. Chương 01

Chương 01

La phu nhân tỉ mỉ xem kỹ chiếc vòng ngọc xanh biếc như hồ thu trong tay rồi thoa nhẹ lên ba chữ “Tống Ý Thiên”. Thật lâu sau bà mới ngẩng đầu lên nói với Tống Ý Mặc, “Khi đó, chị cả Ý Châu của con mới tròn một tuổi, mẹ lại đang mang thai. Cha con có nói nếu đứa thứ hai là con trai thì gọi là Ý Mặc, còn nếu là con gái thì gọi là Ý Thiên. Mẹ đang rất vui mừng thì có người đến mật báo rằng cha con đã bố trí một ngoại thất ở bên ngoài rồi. Nghe nói ngoại thất đó cũng đã sắp sinh. Mẹ vừa nghe xong chuyện đó thì tâm tình bất ổn, kết quả là sinh non. Không bao lâu thì ngoại thất kia cũng sinh một đứa con gái. Cha con liền đặt tên cho đứa con gái đó là Ý Thiên.”

Tống Ý Mặc tuy mới 12 tuổi và còn chưa trải qua sự đời nhưng nàng cũng có thể hiểu được sự thương tâm của La phu nhân lúc này. Nàng tiến tới vỗ vỗ lên bả vai của La phu nhân rồi thấp giọng nói, “Mẹ à, sau khi cha qua đời thì cuộc sống của ngoại thất kia hình như cũng không được tốt cho lắm. Mẹ xem đây, ngay cả vòng ngọc cha để lại cho bọn họ cũng bị họ lấy ra bán. Có thể thấy bọn họ chẳng trụ được mấy ngày nữa đâu. Mẹ à, bọn họ đã lụn bại như vậy rồi, mẹ cũng không cần để tâm đến nữa đâu.”

La phu nhân thở dài, “A Mặc, bọn họ một người là người mà cha con yêu thương, một người dù sao cũng là con gái của cha con, giờ bọn họ lưu lạc như vậy, rốt cuộc thì mẹ cũng không thể ngồi yên mặc kệ được.”

Tống Ý Mặc kinh ngạc, “Ôi, mẹ à, không ngờ được lão nhân gia ngài lại là thánh mẫu cơ đấy! Thế mẹ định ra tay cứu vớt bọn họ à?”

La phu nhân dí dí đầu ngón tay vào trán Tống Ý Mặc, “Mẹ nói chuyện này với con là muốn con đi đón mẹ con họ về đây đây.”

Tống Ý Mặc khê nhếch miệng cười. Mẹ bị cái gì ám vào người vậy nhỉ? Sao tự nhiên lại từ bi nhân ái như thế?

La phu nhân không chống đỡ được ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của Tống Ý Mặc, rốt cuộc không giấu giếm được nữa, bà đành bốp bốp cổ tay Tống Ý Mặc và nói, “Được rồi, nói thật với con, trong cung có đưa tin ra nói là phải tuyển một người ở phủ nhà mình tiến cung làm phi. Con xem, lão Hoàng đế năm nay đã năm mươi tuổi rồi, mẹ sao có thể cam lòng cho con gái tiến cung được? Giờ thì tốt rồi, bên ngoài còn có một đứa con gái nữa, đón nó về rồi đóng gói đưa vào Hoàng cung luôn.”

Tống Ý Mặc thở dài, “Mẹ à, mẹ biết không, vừa rồi, ngay vừa rồi đấy, con còn định gọi người mang một chén máu chó vào đổ lên đầu mẹ để xem có phải mẹ đang bị cha ám hay không. Giờ thì tốt rồi, chân tướng của mẹ đã bị bại lộ, đúng là mẹ thật rồi, con cũng yên tâm.”

La phu nhân vừa nghe xong thì dở khóc dở cười, “Nói bậy bạ gì đó?”

Tống Ý Mặc cười hì hì rồi cầm lấy chiếc vòng trong tay La phu nhân, “Cái này là mua ở tiệm Như Ý. Để con tới tiệm Như Ý hỏi thăm một chuyện và tìm hiểu nguồn gốc xem thế nào, chắc là có thể tìm được hai mẹ con họ.”

La phu nhân gật gật đầu, “Chuyện này đừng vội nói với chị cả chị hai con nhé, để hai đứa đỡ phải lo lắng.”

Tống Ý Mặc “Vâng” một tiếng rồi nói tiếp, “Bảo con dẫn người về lại còn muốn giấu chị cả chị hai sao? Không được đâu mẹ ạ! Hai mẹ con kia một khi đã về đây nhận tổ nhận tông thì chị hai lập tức phải đổi thành chị ba đấy. Ý Thiên kia mới là chị hai.”

La phu nhân vừa nghe nói thế liền buồn bực trong lòng. Bà nghiêng răng nói, “Tiện nhân!”

Tống Ý Mặc vờ lau mồ hôi, “Mẹ à, nếu giả tiểu tiện nhân kia tiến cung làm phi rồi mà cô ta gặp thời lại quay lại làm khó chúng ta thì phải làm sao bây giờ?”

La phu nhân cười lạnh, “Vậy nên chúng ta phải nuôi lão tiện nhân kia. Tiểu tiện nhân ném chuột sợ vỡ đồ nên sẽ tự biết phải hết sức báo đáp chúng ta, có vậy thì lão tiện nhân nhà nó mới có thể an hưởng tuổi già được chứ!”

Tống Ý Mặc ha hả cười nói, “Mưu kế của mẹ hay thật!”

La phu nhân hừ lạnh một tiếng, “Thế là tốt cho bọn họ lắm rồi!”

Nói chuyện xong, La phu nhân lại đứng lên, lúc này mới phát hiện Tống Ý Mặc đã cao hơn một chút và đứng tới tai bà rồi. Nhìn xem, nó đã trở thành một thiếu niên tuấn tú rồi đấy!

La phu nhân chăm chú nhìn Tống Ý Mặc. Nàng đang mặc một bộ cẩm bào in hình lá trúc màu xanh nhạt, búi tóc trên đầu được vấn cao bởi cây trâm ngọc bích, mặt mày như tranh vẽ, quả thực là tuấn tú vô song. Bà đột nhiên run sợ vỗ vỗ lên ngực, “A Mặc à, hai năm nữa con có muốn giả trai cũng chỉ sợ không giả được nữa! Thừa dịp hai năm này cố gắng vạch ra kế hoạch thật tốt vào, phải tìm ra một kế hoạch ổn thỏa thích đáng mới được!”

Tống Ý Mặc ưỡn bộ ngực nhỏ lên, “Mẹ yên tâm, tuổi con còn nhỏ, hai túi thịt trước ngực này không thể nhanh chóng to lên được. Mà nếu có to lên, con sẽ dùng vải bố quấn chặt lại là vẫn có thể tiếp tục giả trai được thôi.”

La phu nhân dờ dẫm nhìn nàng. Tống Ý Mặc mặc dù tuấn tú nhưng vì học theo kiểu tiểu tiện của đàn ông con trai và được nuôi dưỡng như con trai nên cử chỉ nói năng của nàng chẳng kém bọn con trai một chút

nào. Đến giờ vẫn chưa có ai nghi ngờ chuyện này. Nếu bọn họ cẩn thận một chút thì có lẽ còn giấu giếm thêm được vài năm nữa.

La phu nhân nuôi dưỡng Tống Ý Mặc như con trai thực ra cũng là việc cực chẳng đã.

Đương kim hoàng đế Cảnh Nam Thiên là vị hoàng đế khai quốc của vương triều Đại Ngụy. Hai mươi năm trước, Cảnh Nam Thiên dẫn theo một đám người đắc lực dẹp yên chục năm nội loạn rồi đăng cơ xưng đế, đồng thời đại phong cho tâm phúc võ tướng.

Người cha Tống Khả của Tống Ý Mặc là một người cực kỳ vũ dũng, là một trong những mãnh tướng khai quốc và được Cảnh Nam Thiên vô cùng coi trọng. Ông nhanh chóng được đại phong làm Trấn Vũ Hầu. Cùng được phong Hầu lúc đó còn có năm đại tướng nữa.

Tống Khả vừa được phong Hầu liền bỏ người vợ đã kết tóc từ thời niên thiếu để cưới một người có xuất thân con nhà danh gia là La phu nhân làm vợ.

Sau khi La phu nhân sinh hạ đứa con gái đầu tiên là Tống Ý Châu, có một khoảng thời gian Tống Khả không hề quan tâm gì đến hai mẹ con họ. Đúng vào thời điểm đó Tống Khả đã bố trí một ngoại thất ở bên ngoài. Đợi đến khi La phu nhân mang thai lần thứ hai mới biết đến sự tồn tại của ngoại thất này. Lúc ấy, vì buồn bực trong lòng, bà liền âm ỉ một trận với Tống Khả đến nỗi sinh non. Mà lúc này, Ôn thị ở bên ngoài lại thuận lợi sinh hạ một đứa con gái là Tống Ý Thiên. Tống Khả quyết tâm che chở cho Ôn thị kia nên La phu nhân cũng không còn cách nào khác. Bà đành phải tạm gác chuyện này lại.

Chị dâu của La phu nhân là Úc thị khi biết được sự việc liền cố ý tới đây khuyên bảo một hồi. Tiễn Úc thị về, La phu nhân lại cân nhắc thêm lần nữa rồi điều chỉnh vị trí của Tống Khả ở trong lòng mình và đem sự quan tâm dồn vào việc nhà cùng với con gái. Không bao lâu sau La phu nhân mang thai lần nữa và sinh hạ được đứa con gái thứ hai là Tống Ý Bội. Không biết có phải vì La phu nhân đã nhẫn nhịn trước chuyện của Ôn thị hay là vì lý do nào khác mà trong thời gian này Tống Khả rất tận tình chăm sóc bà. Khi Tống Ý Bội được một tuổi thì La phu nhân lại tiếp tục mang thai. Bà đi xin quẻ thì ai cũng nói lần này đích thị là con trai rồi.

La phu nhân mang thai được hơn chín tháng thì Tống Khả đi săn với Cảnh Nam Thiên bị gấu đen tấn công khiến cho trọng thương và chết ngay tại chỗ.

Khi biết tin này, La phu nhân lập tức bị động thai và thiếu chút nữa thì ngất đi nhưng cuối cùng vẫn cố gắng chịu đựng được. Ước nguyện trước mắt của bà là thai nhi này phải là con trai. Chỉ khi sinh ra con trai thì mới có thể tập tước và giữ lại được gia nghiệp của nhà họ Tống, nếu không, cả nhà toàn con gái sẽ bị mất tước vị và về sau cũng chỉ có thể bị người ta chà đạp và coi rẻ mà thôi. Vả lại, Tống Khả khi còn sống cũng đã đắc tội với nhiều người, cũng không biết có bao người chỉ chờ dịp để giấu hổ bìm leo đây. Bà nhất định phải sinh được một đứa con trai.

Khi anh trai của La phu nhân là La Minh Nhiên và chị dâu Úc thị tới phủ Trấn Vũ Hầu thì La phu nhân đã bố trí một bà đỡ tâm phúc canh giữ ở bên ngoài phòng đẻ và một bà đỡ đáng tin cậy ở bên trong phòng rồi.

Khi Úc thị vào gặp La phu nhân và nghe La phu nhân nói xong, bà ta cực kỳ lo lắng nói, “Nếu bố trí sớm thì có thể đem trước một đứa bé trai vào đây để dự bị, vạn nhất... cũng tiện tráo đổi, nhưng mà hiện giờ...”

La phu nhân nói, “Chị dâu không cần lo lắng. Nếu chẳng may sinh ra con gái thì trước hết cứ giả là bé trai cũng được. Nhà có con trai, hai đứa con gái lớn tất nhiên có thể tìm được tấm chồng tốt. Đến lúc đó có rể quý giúp đỡ vào thì gia nghiệp của nhà họ Tống vẫn có thể giữ được.”

Úc thị còn lo lắng đến một chuyện khác nữa. Bà ta nói tiếp, “Nếu chẳng may là con gái lại phải giả làm con trai để thừa tước, sau này mà bại lộ thì là tội khi quân đó!”

La phu nhân thấp giọng nói, “Hầu gia võ công cao cường lại thị giá đi săn, vì sao lại bị một con gấu đen tấn công đến nỗi bỏ mạng hả?”

Úc thị biến sắc, “Cô muốn nói Hầu gia không phải bị gấu đen đánh chết à?”

La phu nhân nói, “Tháng trước trong cung có mở yến tiệc, Hầu gia uống quá chén nên đã lén nhìn trộm Khương quý phi vài lần, sau đấy thì nhà họ Khương đã nhiều lần có ý định loại bỏ Hầu gia rồi. Có lẽ không

phải Hoàng thượng muốn Hầu gia chết mà là Khương quý phi muốn Hầu gia chết đó. Còn bên ta đây, nếu không sinh được con trai thì lập tức sẽ mất tước vị và không còn chỗ dung thân nữa. Sau này nếu bị buộc tội khi quân thì cũng đành chịu, trước mắt phải vượt qua cửa ải này đã!”

Úc thị cũng biết thế nào là “Có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu”. Bà ta khẽ cắn môi rồi nói, “Cô cứ yên tâm sinh nở, mọi chuyện còn lại đã có tôi!”

La phu nhân thở nhẹ một hơi, “Làm phiền chị dâu!”

Sáng hôm sau, La phu nhân sinh hạ được một bé gái. Bà đặt tên cho nó là Tống Ý Mặc và tuyên bố với bên ngoài rằng đã sinh được con trai.

Khi thi thể của Tống Khản được đưa trở về hầu phủ, chuyện hậu sự cũng đã hoàn tất thì La phu nhân cũng hết thời gian ở cử. Triều đình nhanh chóng hạ chỉ cho Tống Ý Mặc tập tước và trở thành Trấn Vũ Hầu mới.

Thủ đoạn của La phu nhân rất cao thâm. Bà giấu giếm thân phận của Tống Ý Mặc kỹ càng đến nỗi gió mưa cũng chẳng động được vào người nàng, ngay cả hai đứa con gái Tống Ý Châu và Tống Ý Bội cũng vẫn tưởng Tống Ý Mặc là con trai. Mà Tống Ý Mặc từ khi còn nhỏ đã biểu hiện trí tuệ hơn người làm cho La phu nhân càng thêm âm thầm vui sướng.

Nhớ lại chuyện cũ, La phu nhân không khỏi than nhẹ một hơi. Bà ảm đạm vuốt vuốt mái tóc của Tống Ý Mặc, “A Mặc, mấy năm nay làm khổ con rồi!”

Tống Ý Mặc né tránh bàn tay của La phu nhân rồi cười nói, “Mẹ à, mẹ không biết con dễ chịu thế nào đâu. Chị cả và chị hai đều là con gái nên có nhiều hạn chế và không thể thường xuyên ra ngoài. Con lại không giống vậy, thực sự rất tự do tự tại. Nếu có thể cả đời làm đàn ông thì càng tốt chứ sao.”

La phu nhân bật cười, “Con nhóc này!”

Tống Ý Mặc thấy La phu nhân đã khôi phục lại thái độ bình thường liền dương dương tự đắc cầm vòng ngọc trong tay xoay người rời đi.

Tống Ý Mặc đi tới sân trước và hô gọi một tùy tùng. Nàng đưa vòng ngọc cho gã rồi phân phó, “Người cầm cái này đến tiệm Như Ý hỏi thăm một chút xem chủ nhân của nó là ai, tình hình hiện giờ thế nào. Nhớ kỹ đây, phải hỏi khéo léo một chút, đừng để người khác biết chuyện này.”

Tên tùy tùng Trường Lộc năm nay mười sáu tuổi đang tính toán xem làm thế nào để lấy lòng Tống Ý Mặc, giờ thấy Tống Ý Mặc phái mình ra ngoài, đây đúng là cơ hội tốt để thể hiện, gã đương nhiên vui vẻ tuân theo và thật cẩn thận giấu vòng ngọc rồi tự động rời phủ làm việc.

Tống Ý Mặc đứng ngoài hành lang suy nghĩ một lát rồi khoanh tay trở về phòng.

Nha hoàn Thanh Mai đang phân công tiểu nha đầu cho chim ngũ sắc uống nước ở hành lang, khi quay đầu thoáng trông thấy Tống Ý Mặc đã trở lại, nàng ta vội vội vàng vàng đi ngâm trà rồi mang vào.

Nha hoàn Họa Mi khoảng mười hai mười ba tuổi đã bưng nước vào. Nàng ta ngồi xổm trước mặt Tống Ý Mặc, giúp Tống Ý Mặc cởi giày và nhúng chân nàng vào chậu nước. Trong chậu nước có rắc một ít thuốc bột. Họa Mi nhẹ nhàng chà rửa rồi lau khô và thoa một lớp dầu dưỡng thật dày lên bàn chân của Tống Ý Mặc. Nàng ta dùng một cái khăn quần chặt lấy chân nàng rồi kê lên đầu gối mình và dùng bàn tay không nặng không nhẹ bắt đầu xoa bóp.

Tống Ý Mặc nhận chén trà từ tay Thanh Mai và nhấp nhẹ một ngụm rồi thoải mái rên lên một tiếng.

Họa Mi lặng lẽ ngẩng đầu lên, vừa lúc trông thấy Tống Ý Mặc đang rử mắt xuống, lông mi rung rung còn tạo ra một mặt bóng râm dưới mí mắt, lại thêm môi hồng răng trắng, tim nàng ta nhất thời đập nhanh hơn, gương mặt xinh xắn cũng ửng đỏ lên. Họa Mi liền hoang mang rối loạn cúi đầu.

Tống Ý Mặc nhận thấy sự dị thường của Họa Mi thì cúi xuống nhìn rồi nhấc chân lên và dùng mũi chân nâng cằm Họa Mi dậy để nàng ta đối diện với mình.

Họa Mi sợ hãi run giọng nói, “Tiểu Hầu gia, nô tỳ... Nô tỳ...” Chuyện nàng ta trộm ái mộ tiểu Hầu gia mà bị phát hiện thì chắc chắn sẽ bị đuổi khỏi đây mất thôi!

Thanh Mai đứng bên cạnh Tống Ý Mặc mắt nhìn mũi, mũi nhìn mồm, mồm nhìn tâm coi như không thấy gì cả.

Tống Ý Mặc thầm than trong lòng: Đời người quả thực cô đơn như tuyết nhĩ! Trong phủ nhiều nha hoàn xinh đẹp như vậy mà ta lại chẳng có công cụ để gây án, đúng là muốn hưởng cũng chẳng được!

Chương 55 – Hoàn Chương 54 Chương 53 Chương 52 Chương 51 Chương 50 Chương 49 Chương 48 Chương 47 Chương 46 Chương 45 Chương 44 Chương 42 Chương 43 Chương 41 Chương 40 Chương 39 Chương 38 Chương 37 Chương 36 Chương 35 Chương 34 Chương 33 Chương 32 Chương 31 Chương 30 Chương 29 Chương 28 Chương 27 Chương 26 Chương 25 Chương 24 Chương 23 Chương 22 Chương 21 Chương 20 Chương 19 Chương 18 Chương 17 Chương 16 Chương 15 Chương 14 Chương 13 Chương 12 Chương 11 Chương 10 Chương 09 Chương 08 Chương 07 Chương 06 Chương 05 Chương 04 Chương 03 Chương 02 Chương 01

Xem Chương Mới Hơn »

2. Chương 02

Chương 02

Họa Mi còn đang lo sợ bất an thì chợt nghe thấy ở hành lang vang lên tiếng cười trong trẻo. Ngay sau đó, nha hoàn đứng ở ngoài màn cửa bấm báo, “Tiểu Hầu gia, có Nhị tiểu thư tới ạ!”

Tống Ý Mặc nghe nói chị hai là Tống Ý Bội đã tới thì bảo nha hoàn mau mời vào rồi dùng mũi chân đẩy đẩy cầm Họa Mi ra, “Còn không mau chóng thu dọn đi, định để ta quần chân ra gặp chị hai à?”

Họa Mi khôi phục lại tinh thần và nhanh nhẹn làm việc. Nàng ta xô vào chân của Tống Ý Mặc một đôi giày mềm mại rồi mới bê nước lui xuống.

Họa Mi vừa đi thì một nha hoàn kéo màn lên để một cô gái khoảng chừng mười bốn tuổi bước vào. Cô gái mới vào có đôi mắt linh động, cái mũi xinh xắn, dáng người yếu điệu. Nàng mặc bên ngoài một chiếc váy màu vàng nhạt trên có thêu mấy bông hoa, bên trong là chiếc váy lót thêu chỉ trắng, cả người toát ra vẻ yêu kiều hoạt bát cực kỳ động lòng người. Người này đích thị là Tống Ý Bội.

Thanh Mai vừa thấy Tống Ý Bội liền bước lên trước hành lễ. Đợi Tống Ý Bội ngồi xuống, nàng ta lại bưng trà đến và cung kính mời, “Nhị tiểu thư, mời dùng trà!”

Thanh Mai năm nay mười sáu tuổi, làn da trắng nõn, mày nhỏ mắt hẹp, làm việc rất ổn trọng. Nàng ta là nha hoàn do La phu nhân tự tay dạy dỗ và từ lúc sáu tuổi đã bắt đầu hầu hạ Tống Ý Mặc, là nha hoàn đắc lực bên người Tống Ý Mặc.

Vì Thanh Mai là người hầu hạ thân cận nên thân phận thực sự của Tống Ý Mặc đương nhiên không thể che giấu được với nàng ta, cũng bởi vậy mà Tống Ý Mặc đối xử với Thanh Mai cũng có chút bất đồng với những người khác.

Tống Ý Bội biết Thanh Mai rất được Tống Ý Mặc coi trọng nên cũng không bạc đãi với nàng ấy. Khi thấy nàng ấy bưng trà tới, nàng lập tức đón lấy và cười nói, “Được rồi, chị em chúng ta nói chuyện với nhau cũng không cần người hầu hạ. Người lui ra đi!”

Thanh Mai cúi chào rồi lui ra ngoài.

Đợi sau khi trong phòng yên tĩnh rồi, Tống Ý Bội lúc này mới đặt chén trà xuống và nói với Tống Ý Mặc, “Em à, mấy ngày nay mẹ cứ luôn mặt cau mày có, rốt cuộc là vì chuyện gì vậy?”

Tống Ý Mặc khẽ chau mày, “Chị hai còn không biết sao?”

Tống Ý Bội nói, “Chị sao mà biết được? Mẹ có việc gì toàn đi tìm em để bàn bạc thôi, mà dù cho có muốn tiết lộ ra thì cũng chỉ nói cho chị cả biết. Chị tầm thường thế này nên chẳng ai coi ra gì cả.”

Tổng Ý Mặc sững sốt một hồi rồi mới nói, “Năm ngoái ở trong cung có một vị thực phi và một vị đức phi qua đời, nghe nói năm nay Hoàng thượng cố ý chọn người tiến cung để bổ sung vào hai vị trí này từ phủ của các vị khai quốc công thần. Phủ Trần Vũ Hầu nhà ta đúng là khai quốc công thần rồi, mà cũng thực khéo, chị và chị cả đều đã tới tuổi kết hôn. Mẹ chỉ sợ Hoàng thượng hồ đồ sẽ chọn chị hoặc chị cả tiến cung mà thôi. Vì việc này mà mấy ngày nay mẹ đã đứng ngồi không yên rồi.”

Tổng Ý Bội vừa nghe xong câu chuyện liền nôn nóng nói, “Vậy phải làm sao bây giờ? Tuổi của Hoàng thượng còn đáng tuổi làm cha của chúng ta nữa ấy!” Lời vừa nói xong, nàng ta lập tức bịt miệng lại, may mà nói câu này trước mặt em trai, nếu nói những lời này trước mặt mẹ thì thể nào cũng bị giáo huấn mấy câu.

Tổng Ý Mặc liếc mắt nhìn Tổng Ý Bội một cái rồi nói, “Chị hai, đúng là bởi vì chị không biết giữ mồm giữ miệng nên mẹ mới không dám nói chuyện với chị mà chỉ nói với em và chị cả thôi.”

Tổng Ý Bội uể oải nói, “Được rồi, chị biết rồi. Cả nhà này chỉ có chị là ngốc thôi, được chưa?”

Tổng Ý Mặc đỡ khóc đỡ cười, “Chị hai lại thế rồi. Kể chuyện cho chị nghe, chị đã không có ý kiến gì thì thôi, lại chỉ biết nói mình ngốc. Chị bảo người ta phải làm sao bây giờ?”

Tổng Ý Bội nghẹn lời. Một lúc lâu sau nàng ấy mới nói, “Nếu muốn né tránh việc tiến cung thì thực ra cũng có cách.”

Tổng Ý Mặc cười nói, “Chị hai nói đi!”

Tổng Ý Bội nói tiếp, “Chị cả đã mười sáu tuổi mà gần đây lại có nhà môn đăng hộ đối đến cầu hôn, mình nhân cơ hội này hứa gả chị ấy đi, chẳng phải sẽ tránh được việc tiến cung sao? Chị cũng mười bốn rồi, cũng có thể...”

“Ồ, chị hai muốn lấy chồng rồi ư?” Tổng Ý Mặc trêu ghẹo Tổng Ý Bội một câu, thấy nàng ấy buồn bực, nàng vội cười vòng vo đổi đề tài, “Chị cả tài mạo song toàn, lại là trưởng nữ của Hầu môn, mẹ kỳ vọng rất cao vào chị ấy nên không muốn vội vã gả cho người ta. Còn chị hai thì chưa tới tuổi lấy chồng, mẹ cũng không muốn tùy tiện gả chị đi đâu.”

Tổng Ý Bội hỏi, “Thế nếu trong cung thật sự hạ chỉ thì làm thế nào?”

Tổng Ý Mặc cười hì hì nói, “Nghe mẹ nói cha còn một đứa con gái nữa. Nếu muốn gả vào cung thì tất nhiên sẽ gả cô ta rồi.”

Tổng Ý Bội kinh ngạc nhìn Tổng Ý Mặc rồi bật thốt lên một câu, “Sao lại có chuyện đó?”

Tổng Ý Mặc liền kể rõ mọi chuyện về Tổng Ý Thiên ra, sau đấy nàng lại nói, “Chị hai, đến lúc đó chị chỉ có thể gọi Tổng Ý Thiên là chị thôi, chị đành phải chuyển thành chị ba vậy.”

Tổng Ý Bội khẽ nhếch miệng cười, “Thật không thể tưởng tượng nổi!”

Tổng Ý Mặc cười nói, “Vậy chị hai yên tâm rồi chứ?”

Tổng Ý Bội lắc đầu, “Giờ thì yên tâm nhưng nói bây giờ hẵng còn sớm.”

Tổng Ý Mặc nhân tiện nói, “Dù sao thì ở trên đã có chị cả chống đỡ, ở dưới lại có em, chị hai ở giữa cũng an toàn mà.”

Tổng Ý Bội buồn bực nói, “Chị đâu phải loại người ích kỷ chỉ biết lo cho bản thân như thế? Chị đây chẳng phải hy vọng tất cả mọi người đều được tốt lành sao?”

Tổng Ý Mặc nghe vậy lại an ủi nàng ta mấy câu.

Nhìn canh giờ cũng không còn sớm, Tổng Ý Bội nghĩ em trai mình tuy nhỏ tuổi nhưng dù sao cũng là Hầu gia nên có nhiều chuyện quan trọng cần xử lý. Nàng cũng không tiện ngồi lâu nữa nên đành đứng dậy cáo từ.

Tiến Tổng Ý Bội đi rồi, bên ngoài lại có người đưa thiệp mời tới và nói là ngày mai Tam công tử Thạch Khang của phủ tướng quân mở hội phẩm kiêu ở trong phủ và mời Tổng Ý Mặc tới dự.

Tổng Ý Mặc bảo Thanh Mai nhận thiệp mời rồi một mình tới gặp La phu nhân để bàn bạc một hồi. Nàng muốn lấy thanh long tuyến bảo kiếm quý giá của phủ nhà ra để chuẩn bị ngày mai mang tới hội phẩm kiếm.

Đại tướng quân đương nhiệm là Thạch Hưng Hóa hiện đang nắm giữ trọng binh trong tay, La phu nhân đương nhiên đồng ý để Tổng Ý Mặc qua lại với con trai ông ta là Thạch Khang. Có điều, nghĩ tới chuyện Thạch Khang mặc dù mới mười bốn tuổi đã được mệnh danh là hoa hoa công tử, bà lại thấy lo lắng và tất nhiên phải dặn dò Tổng Ý Mặc vài câu.

Tổng Ý Mặc cười nói, “Mẹ yên tâm. Con tuy nhỏ tuổi nhưng có bao giờ ra ngoài xã giao mà gây chuyện trở về đâu?”

La phu nhân nghĩ lại cũng thấy đúng. Đứa con gái nhỏ này thật đúng là khác hẳn người bình thường, từ khi năm sáu tuổi nó đã cực kỳ có chủ kiến, tới bảy tám tuổi đã có thể giúp đỡ quyết định một số việc nhỏ trong phủ, mười tuổi liền tự mình giải quyết mọi việc trong phủ, còn giờ là mười hai tuổi, ban ngày nó đọc sách, ban đêm thì luyện võ, ấy vậy mà vẫn có thời gian xử lý mọi việc, thêm vào đó, bà cũng chưa thấy nó gây ra sai sót nào. Đáng tiếc nó lại không phải là con trai, nếu là con trai thì bà còn gì phải lo lắng nữa?

Sau khi hai mẹ con nói chuyện xong, Tổng Ý Mặc liền dẫn người vào nhà kho đem bảo kiếm kia ra. Năm đó Tổng Khanh là người học võ nên tất nhiên có một vài thanh kiếm tốt. Thanh long tuyến bảo kiếm này là do Hoàng đế Cảnh Nam Thiên ban thưởng cho, cũng rất hiếm có.

Khi rút long tuyến bảo kiếm ra, Tổng Ý Mặc cũng bị ánh sáng của nó làm cho chói mắt. Nàng nhất thời bứt một sợi tóc trên đầu tên tùy tùng Đa Xuân rồi để trước lưỡi kiếm và thổi một hơi, “Để xem sắc thế nào?” Nàng vừa nói xong thì sợi tóc cũng bị cắt đứt.

Đa Xuân ồ lên một tiếng rồi nói, “Tiểu Hầu gia, bảo kiếm này không phải tầm thường đâu. Cầm nó tới hội phẩm kiếm chỉ sợ Thạch tam công tử sẽ đỏ mắt* đó.”

(*Đỏ mắt (): Nhìn thấy người khác có danh lợi hoặc đồ vật quý thì ngưỡng mộ nhưng cũng sinh ra đỏ mặt, thậm chí muốn chiếm lấy hoặc cướp lấy làm của riêng.)

Tổng Ý Mặc vừa lấy khăn lau lau thân kiếm vừa nói, “Đúng, đúng là anh ta sẽ phải đỏ mắt. Nếu anh ta lên tiếng xin xỏ thì ta sẽ tặng nó cho anh ta. Sau này nếu ta có việc cần anh ta thì anh ta sẽ không tiện từ chối.”

Đa Xuân vốn đã biết tiểu Hầu gia nhà mình tuy nhỏ tuổi nhưng vô cùng nhìn xa trông rộng và lắm mưu lược. Hắn nghe vậy liền nói, “Thì ra mọi chuyện đều nằm trong tay của tiểu Hầu gia rồi.”

“Được rồi, đừng nịnh bợ nữa!” Tổng Ý Mặc hạ thanh kiếm xuống rồi bảo Đa Xuân tiến lại gần và thấp giọng phân phó, “Khi tới phủ tướng quân, người phải khéo léo kết bạn với tên sai vặt bên cạnh Thạch Khang, nếu được thì lén kết nghĩa huynh đệ với nó. Biết chưa?”

Đa Xuân vội vàng vâng lời.

Tổng Ý Mặc vừa rời khỏi nhà kho thì Trường Lộc vốn đi hỏi thăm tin tức của mẹ con Tổng Ý Thiên cũng đã trở lại. Hắn vội vàng đếm bấm báo mọi chuyện với Tổng Ý Mặc.

Thì ra sau khi Tổng Khanh qua đời, Ôn thị sợ La phu nhân hại mẹ con bà ta nên dọn khỏi chỗ ở cũ và thuê nhà ở Tam Tỉnh rồi dùng một chút tiền tích cóp được để nuôi nấng Tổng Ý Thiên. Đợt vừa rồi Ôn thị bị bệnh cần phải khám bệnh thuốc thang nên họ đã dùng hết số tiền tích cóp được. Tổng Ý Thiên lâm vào cảnh đường cùng đành phải đem vòng ngọc quý giá đi cầm. Vì hiệu cầm đồ chỉ đưa ít tiền nên nàng ta đành nghiêng rặng đi thẳng tới tiệm Như Ý và bán vòng ngọc cho ông chủ của tiệm Như Ý này để lấy tiền chữa bệnh cho Ôn thị. Giờ bệnh tình của Ôn thị đã có chuyển biến tốt, Tổng Ý Thiên chỉ biết謝謝 thừa thuê cho người ta để duy trì cuộc sống.

Theo lời của Trường Lộc thì Tam Tỉnh cũng là nơi nổi tiếng ở kinh thành. Nơi này mặc dù vàng thau lẫn lộn nhưng vì gần với trường thi nên mỗi năm khoa cử thường có sĩ tử đến thuê trọ. Ở đó cũng càng ngày càng xuất hiện nhiều chủ nhà coi trọng những sĩ tử không trúng cử và vốn vãi tiếp đãi bọn họ, lại còn gả con gái cho và nuôi ăn học thêm ba năm, đến năm thứ tư có mở khoa thi, những người này có thể đỗ đạt và làm gia đình chủ nhà nở mày nở mặt.

Tổng Ý Mặc vừa nghe nói mẹ con Ôn thị đến ở tại Tam Tỉnh liền nở nụ cười ý vị khó hiểu, “Đúng là lựa chọn tốt!”

Trường Lộc lại nói, “Ôn thị đó là người biết đọc biết viết nên đã dạy cho con gái. Vả lại cô gái đó tướng mạo cũng xuất sắc nên đã có vài gia đình nhòm ngó và có ý cầu thân rồi. Chỉ là Ôn thị kia vẫn chưa trả lời.”

Tổng Ý Mặc gật gù đầu rồi suy nghĩ sâu xa một lát mới nói, “Đi! Đến nhà Trần thị trung một chuyện.”

Trần thị trung mà Tổng Ý Mặc nói đến là bạn tốt của Tổng Khả. Năm đó ông ta và Tổng Khả đã cùng Hoàng đế đi săn thú, cùng bị gấu đen tấn công. Tổng Khả bị thương nặng mà chết, ông ta thì vẫn còn sống đến nay. Về sau chính ông ta đã đưa thi thể của Tổng Khả về và truyền đạt lại di ngôn của Tổng Khả bảo La phu nhân cố gắng nuôi nấng các con.

Trường Lộc không biết việc Tổng Ý Mặc tới tìm Trần thị trung và chuyện hần vừa tìm hiểu có liên quan gì với nhau, nhưng Tổng Ý Mặc bảo đi nên hần tất nhiên cũng phải theo ra ngoài.

Trần phủ chỉ cách Tống phủ có nửa giờ đi lại.

Trần thị trung nghe nói Tổng Ý Mặc tới chơi liền sai người mời nàng vào nói chuyện.

Vợ của Trần thị trung là Khuông phu nhân nghe nói có Tổng Ý Mặc đến thì cười nói với bà già theo hầu, “Phủ Trần Vũ Hầu à, may nhờ có vị tiểu Hầu gia này mới tiếp tục chống đỡ được.”

Bà già theo hầu nói, “Tiểu Hầu gia tuổi còn nhỏ nhưng rất tài giỏi, nếu trưởng thành thì chỉ e nhất định sẽ là một nhân vật lớn.”

Khuông phu nhân gật đầu nói, “Ta cũng thấy thế. Nó mà lớn lên thì so với lão Hầu gia năm đó có lẽ còn mạnh hơn.”

Bà già theo hầu thấy Khuông phu nhân khen ngợi không ngớt thì đương nhiên hiểu ra tâm ý của Khuông phu nhân. Khuông phu nhân sinh hạ được hai trai một gái, con gái nhỏ là Trần Song Ngọc năm nay mười hai tuổi, nếu có thể được hứa gả cho Tổng Ý Mặc thì...

Trong lúc ấy, Trần thị trung bảo người đưa Tổng Ý Mặc và thư phòng. Sau khi Tổng Ý Mặc nói rõ ràng mục đích đến đây, Trần thị trung lập tức có chút kinh ngạc, “Cậu bảo ta giúp cậu đón mẹ con Ôn thị về ư?”

Hai người đang nói chuyện thì bên ngoài truyền đến giọng nói mềm mại dịu dàng của Trần Song Ngọc, “Cha ơi!”

Đây là đứa con gái mà Trần thị trung yêu thương nhất. Ông ta liền hỏi, “Chuyện gì thế?”

“Con mang chè hạt sen tới cho cha đây ạ!” Trần Song Ngọc bưng khay bát đi vào, liếc mắt một cái thấy Tổng Ý Mặc cũng đang ở đó, nàng ta liền ngẩng mặt lên cười nói, “Anh Ý Mặc cũng ở đây à?”

Tổng Ý Mặc đáp lời. Thấy Trần Song Ngọc ngọt ngào nói chuyện, nàng lại nhủ thầm trong lòng, “Ôi chà, không phải cô ta vào đây để nhìn trộm mình đấy chứ? Mình mới mười hai tuổi, mới mười hai tuổi thôi đã phải chịu đựng sự săn đón của các thiếu nữ rồi!”

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 55 – Hoàn Chương 54 Chương 53 Chương 52 Chương 51 Chương 50 Chương 49 Chương 48 Chương 47 Chương 46 Chương 45 Chương 44 Chương 42 Chương 43 Chương 41 Chương 40 Chương 39 Chương 38 Chương 37 Chương 36 Chương 35 Chương 34 Chương 33 Chương 32 Chương 31 Chương 30 Chương 29 Chương 28 Chương 27 Chương 26 Chương 25 Chương 24 Chương 23 Chương 22 Chương 21 Chương 20 Chương 19 Chương 18 Chương 17 Chương 16 Chương 15 Chương 14 Chương 13 Chương 12 Chương 11 Chương 10 Chương 09 Chương 08 Chương 07 Chương 06 Chương 05 Chương 04 Chương 03 Chương 02 Chương 01

Xem Chương Mới Hơn »

3. Chương 03

Chương 03

“Anh Ý Mặc, chẳng phải anh cũng thích chè hạt sen ngọt hay sao? Bát này để cho anh, em sẽ lấy cho cha bát khác.” Trần Song Ngọc nói xong liền đem bát chè tới trước mặt Tống Ý Mặc đồng thời quay sang cười hời hợt với Trần thị trung rồi vén màn chạy đi.

“Đứa nhỏ này!” Trần thị trung lắc lắc đầu và quay sang bảo Tống Ý Mặc uống chè.

Tống Ý Mặc đương nhiên không từ chối ý tốt của Trần thị trung. Nàng múc một muỗng chè lên ăn rồi khen, “Hạt sen rất ngon!”

Trần thị trung cười cười nhìn Tống Ý Mặc ăn mấy muỗng chè. Khi nàng bỏ thìa xuống, ông ta liền gọi người hầu bưng nước vào để Tống Ý Mặc súc miệng. Xong xuôi mọi việc, đợi nha hoàn lui xuống ông ta mới hỏi, “Tiểu Hầu gia sao lại muốn ta đi đón mẹ con Ôn thị trở về?”

Sắc mặt của Tống Ý Mặc trở nên trịnh trọng. Nàng trả lời, “Một năm trước Ôn thị đã tới tìm cháu. Bà ta quỳ xuống đất rồi dập đầu nói năm đó khi nghe nói cha cháu mất đi, nếu không vì còn có một đứa con gái thì bà ta đã muốn đi theo ông ấy rồi. Giờ con gái cũng sắp tới tuổi cập kê, bà ta cũng muốn tìm người có gia thế để gả cho, có điều con gái đi theo bà ta rồi cuộc tìm không được gia đình nào tử tế. Nếu cháu bằng lòng cho con gái của bà ta quay về Hầu phủ và giúp cô ta tìm được một hôn sự tốt đẹp thì bà ta sẽ tự nguyện tự sát ở trước mặt mẹ cháu để giải trừ mối hận năm đó của mẹ.”

Trần thị trung nghe tới đây thì sắc mặt cũng trở nên nghiêm túc, “Ôn thị này thật quá mức càn quấy. Cô ta nghĩ mình là ai cơ chứ?”

Tống Ý Mặc giận dữ nói, “Cháu lúc ấy tất nhiên là từ chối rồi. Sau khi hồi phủ trong lòng cháu cũng rất bất an, nhưng vì sợ mẹ suy nghĩ nên cháu chỉ có thể giấu giếm việc này. Hiện giờ trong cung truyền tin ra muốn chọn mấy người con nhà công thần để tiến cung, mẹ cháu nhớ tới Tống Ý Thiên và muốn tìm bọn họ về phủ, chẳng may tin tức trong cung là chính xác thì sẽ gả Tống Ý Thiên vào cung. Mẹ cháu rất kiên định, bà ấy đã muốn làm việc gì thì chắc chắn sẽ không thất bại. Nhưng cháu nghĩ Tống Ý Thiên dù sao cũng là con gái của cha, dù sao cũng là chị gái của cháu. Nếu được thì cháu cũng muốn tìm giúp một cuộc hôn nhân tốt đẹp, xem như cháu giúp cha giải quyết mọi việc.”

Trần thị trung nghe tới đây liền gật gù, “Ý cháu là muốn thừa dịp này đón mẹ con Ôn thị về phủ và nghĩ cách giúp Tống Ý Thiên tìm một hôn sự tốt phải không?”

Tống Ý Mặc trả lời, “Đúng là như vậy. Chuyện trong cung muốn tuyển phi chẳng phải còn chưa xác thực sao? Nếu là thật thì lúc đó cháu sẽ tìm cách khác, chưa chắc đã phải để chị ấy tiến cung.”

Trần thị trung cúi đầu trầm tư một hồi mới nói, “Trước kia chẳng phải nghe nói Huệ vương muốn nhắm vào chị cả nhà cháu sao? Nếu chuyện này là thật thì Hoàng thượng có muốn tuyển phi cũng sẽ không thể tuyển trong phủ nhà cháu. Như vậy thực ra có thể tránh được chuyện tiến cung rồi.”

Đương kim Hoàng đế Cảnh Nam Thiên có tất cả bốn đứa con trai và một đứa con gái. Con thứ hai Huệ vương Cảnh Thế Đan là con do Khương quý phi sinh ra.

Nhắc tới Cảnh Thế Đan là Tống Ý Mặc lại có chút trầm lặng. La phu nhân vẫn nghi ngờ cái chết của Tống Khản có liên quan tới Khương quý phi và ngầm hận Khương quý phi đến thấu xương. Bà sao có thể đồng ý gả Tống Ý Châu cho Cảnh Thế Đan được? Bên kia cũng thế, Khương quý phi cũng căm thù người nhà họ Tống, bà ta cũng không thể đồng ý để Cảnh Thế Đan cưới Tống Ý Châu đâu.

Những người sáng suốt khi thấy Cảnh Thế Đan nhắm vào Tống Ý Châu đương nhiên cũng không tới Hầu phủ cầu hôn để tránh đắc tội với Cảnh Thế Đan. Cũng vì chuyện này mà Tống Ý Châu năm nay mười sáu tuổi vẫn chưa đính hôn.

Đúng dịp này thì trong cung lại truyền tin ra nói muốn tuyển phi. La phu nhân rất sợ Tống Ý Châu sẽ bị chọn tiến cung nên bất đắc dĩ mới phải đón Tống Ý Thiên hồi phủ.

Trần thị trung khi nói ra chuyện này cũng đã nghĩ tới những khúc mắc trong lòng La phu nhân. Ông ta lại nói tiếp, “Nếu bỏ qua chuyện cũ thì chị cả của cháu với Huệ vương thật sự là mối lương duyên tốt!”

Tổng Ý Mặc nói, “Cháu cũng nghĩ vậy. Đáng tiếc là mẹ cháu lại không nghĩ thế.”

Trần thị trung lắc đầu rồi mới hỏi Tổng Ý Mặc, “Cháu muốn ta làm thế nào?”

Tổng Ý Mặc trả lời, “Thị Trung đại nhân là bạn tốt của cha cháu khi ông ấy còn sống. Khi cha cháu gặp chuyện không may ngài cũng đã ở bên cạnh ông ấy. Cha cháu còn nhờ ngài nhả di ngôn của ông ấy ẹ cháu nữa. Cháu nghĩ vào thời điểm đó nếu cha cháu nhân tiện nói một câu khi nào Tổng Ý Thiên tới tuổi cập kê nhờ ngài đón cô ta về phủ và tìm giúp một hôn phu tốt thì ngài cũng sẽ không từ chối đâu ạ.”

Trần thị trung nghe xong mới hiểu được ý đồ của Tổng Ý Mặc. Ông ta liền cười nói, “Lúc trước cháu từ chối thỉnh cầu của Ôn thị mà lúc này lại đón mẹ con cô ta trở về Hầu phủ, lại sợ bọn họ nghi ngờ không chịu trở về mà sinh ra rắc rối, lại sợ mẹ cháu vì chuyện này mà tức giận nên mới nhờ ta đi làm chuyện này phải không?”

Tổng Ý Mặc đáp lời, “Đúng vậy. Chỉ cần ngài “tình cờ” trông thấy mẹ con Ôn thị và nhớ lại “lời nhờ vả” của cha cháu năm đó mà sinh lòng thương hại rồi đưa mẹ con bà ta về cầu xin trước mặt mẹ cháu, cháu sẽ nói giúp cho, mẹ con bà ấy tự nhiên có thể ở lại.”

Người còn nhỏ đã suy nghĩ được chu toàn như thế kể ra cũng rất hiếm có. Trần thị trung liếc mắt nhìn Tổng Ý Mặc. Trong lòng tuy rất thích thú nhưng ngoài miệng ông ta lại nói, “Vậy, vì sao ta phải gấp rút giúp cháu việc này?” Ha, người cũng chưa phải là con rể của ta nhé!

Sau khi Tổng Khản qua đời, Trần thị trung vốn là bạn tốt nhất của Tổng Khản khi ông ta còn sống cũng giúp đỡ nhà họ Tổng mấy năm nay. Ông ta cũng coi Tổng Ý Mặc như con cái trong nhà mà đối đãi. Mỗi lần Tổng Ý Mặc có chuyện nhờ vả thì phàm là chuyện có thể làm được, ông ta cũng sẽ không thoái thác. Hiện giờ ông ta lại đột nhiên nói ra những lời này làm cho Tổng Ý Mặc thực sự ngáy người.

Tổng Ý Mặc im lặng một lát. Liếc mắt thoáng thấy khóe miệng của Trần thị trung đang mỉm cười, lúc này mới biết Trần thị trung cố ý nói như vậy, nàng lại reo lên, “Thức à, năm hết tết đến cháu tìm được một thứ rất hay nên mới bận bịu chuẩn bị để biếu thức. Một chút chuyện nhỏ như vậy chẳng nhẽ thức lại không giúp cháu?”

Trần thị trung cười rộ lên ha hả rồi nói, “Được rồi! Chuyện này cứ giao cho ta, đảm bảo sẽ hoàn thành thỏa đáng.”

Tổng Ý Mặc liền nói mấy lời cảm ơn Trần thị trung. Nhìn thấy trời không còn sớm, nàng liền chuẩn bị cáo từ hồi phủ. Đúng lúc ấy thì Khuông phu nhân sai người hầu tới mời cơm. Người hầu nói, “Phu nhân nói trời cũng không còn sớm nên mời tiểu Hầu gia ăn cơm xong hẵng về. Tối nay có thể có mấy món thị thú rừng tươi, tiểu Hầu gia ăn xong vừa khéo mang một ít về ạ.”

Tổng Ý Mặc không thể từ chối được thịnh tình liền đồng ý ở lại. Nàng lại sai tùy tùng về phủ trước nói với La phu nhân một tiếng.

Hai nhà qua lại thân thiết nên giữ lại ăn cơm là chuyện thường tình. La phu nhân nghe nói thế cũng không để ý mà chỉ cùng Tổng Ý Châu và Tổng Ý Bội ăn cơm rồi sai người tới đón Tổng Ý Mặc về phủ.

Tổng Ý Mặc trở về phủ liền tới gặp La phu nhân trước tiên. Nàng thuật lại mọi chuyện đã nói với Trần thị trung cho La phu nhân biết rồi lại nói, “Mẹ à, hiện tại tuy rằng chúng ta phải đón mẹ con bọn họ về phủ nhưng cũng không thể dung túng cho họ được. Chi bằng để bọn họ cầu xin chúng ta nên chúng ta mới có giữ bọn họ lại.”

La phu nhân nghe nói xong liền vui sướng nói, “Chuyện này con làm tốt lắm!”

Tổng Ý Mặc nói, “Đợi khi Trần thị trung đưa mẹ con bọn họ tới đây, mẹ cứ một mực trút giận còn con sẽ nói giúp bọn họ để giữ bọn họ lại. Có như thế họ mới có thể yên tâm ở lại được.”

Ngày hôm sau, Tổng Ý Mặc tới hội phẩm kiểm của Thạch Khang ở phủ tướng quân và toại nguyên đem long tuyến bảo kiếm tặng cho người ta. Vừa ra khỏi phủ tướng quân, Đa Thanh lập tức nhỏ giọng thì thầm, “Tiểu Hầu gia, Thạch tam công tử được kiểm mừng đến nỗi lông mày không trông thấy mắt đấy!”

Tổng Ý Mặc đắc ý nói, “Đây là kiếm báu của cha ta mà, anh ta được lời to rồi!”

Tổng Ý Mặc vừa trở về phủ thì Trường Lộc đã chạy tới nhỏ giọng bẩm báo, “Tiểu Hầu gia, thuộc hạ vừa đi hỏi thăm thì được biết trong thời gian Ôn thị sinh bệnh Tổng tiểu thư đã phải chăm sóc bà ấy tới tẩm mặt mũi. Ở phòng trọ bên cạnh có một vị cử nhân tên là Dư Thanh rất nhiệt tình và cũng đã giúp đỡ nhà ấy mấy lần. Tổng tiểu thư cảm kích trong lòng mới giúp Dư Thanh may một bộ quần áo. Việc này đã khiến Ôn thị tức giận đến mức đánh Tổng tiểu thư đó!”

Tổng Ý Mặc nghe xong liền biết nếu lúc này Trần thị trung gặp được Ôn thị, Ôn thị đương nhiên sẽ nắm chặt cơ hội và bằng mọi cách cũng sẽ quỳ xuống trước mặt La phu nhân mà xin hồi phủ.

Đảo mắt đã qua ba ngày. Hôm đó, Tổng Ý Mặc ra ngoài có công chuyện. Nàng vừa trở về phủ thì quản gia Lâm Đại Nghiệp đã chạy ra đón chào và nhỏ giọng thì thầm, “Tiểu Hầu gia, Trần thị trung đã dẫn theo hai mẹ con tới cầu kiến phu nhân. Giờ hai mẹ con kia đang quỳ gối khóc lóc trước mặt phu nhân, phu nhân thì tức giận mắng mỏ, còn Trần thị trung thì khuyên giải. Bên đấy đang âm ỉ lắm. Tiểu Hầu gia mau tới ngó một cái xem thế nào ạ!”

“Náo loạn bao lâu rồi?” Tổng Ý Mặc hỏi.

“Non nửa canh giờ rồi ạ.” Lâm Đại Nghiệp có chút lo lắng.

“Không vội! Cứ để bọn họ âm ỉ một lúc nữa.” Tổng Ý Mặc chậm rãi trở về phòng và tự mình tắm rửa thay quần áo.

Ở bên kia, nha hoàn Tử Hạ hầu hạ bên cạnh La phu nhân nghe nói Tổng Ý Mặc đã trở về cũng vội vàng đi tìm. Nàng ta gặp phải Họa Mi đang đứng bên ngoài phòng của Tổng Ý Mặc liền giữ chặt lấy Họa Mi, “Họa Mi, tiểu Hầu gia đã về phải không? Mau vào thông báo cho tiểu Hầu gia biết ở chỗ phu nhân đang có người gây âm ỉ không giải quyết được, nhờ tiểu Hầu gia mau tới ngó qua một cái đi!”

Họa Mi nói với vẻ khó xử, “Chị Tử Hạ à, tiểu Hầu gia đang tắm. Chị biết đấy, từ trước tới nay chỉ có chị Thanh Mai mới được ở bên cạnh hầu hạ ngài ấy, chúng em không dám vào quấy rầy đâu.”

Tử Hạ dậm chân nói, “Chuyện này có liên quan tới phu nhân, tiểu Hầu gia sẽ không trách em đâu. Em mau vào nói một tiếng đi!”

Họa Mi nghe nói thế mới khẽ cắn môi rồi vội vàng vào phòng. Nàng ta đứng bên ngoài tắm bình phong và nói vọng vào, “Tiểu Hầu gia, chị Tử Hạ sang nói bên phu nhân đang có chuyện, mời tiểu Hầu gia nhanh qua đó xem thế nào ạ!”

Giữa tiếng dội nước “ào ào”, Thanh Mai trả lời thay cho Tổng Ý Mặc, “Tiểu Hầu gia biết rồi, em lui ra đi!”

Họa Mi hơi bịu môi một cái. Nàng ta vâng một tiếng rồi mới lui ra ngoài.

Tổng Ý Mặc đứng dậy trong thùng nước tắm để Thanh Mai giúp nàng lau khô người. Sau khi mặc một bộ quần áo sạch sẽ và vấn tóc xong nàng mới ra khỏi cửa đi về phía phòng khách của khu nhà La phu nhân đang ở.

Trong phòng khách, La phu nhân nhìn Ôn thị đang quỳ gối và liên tục dập đầu cạnh mình. Bà nhận thấy bản thân không oán hận bà ta như trong tưởng tượng.

Ôn thị cũng lắm chỉ ba mươi ba tuổi. Năm đó bà ta là một mỹ nhân như hoa như ngọc, trải qua mười mấy năm kham khổ, Ôn thị giờ cũng đã già nua tiều tụy đi nhiều làm cho người ta không tưởng tượng ra được bà ta từng có lúc nở mặt nở mày như vậy. La phu nhân nhìn Ôn thị, trong lòng bỗng dấy lên sự thoải mái khó tả nhưng sắc mặt bà vẫn lạnh băng và không nói nửa lời.

Tổng Ý Thiên quỳ gối bên cạnh Ôn thị cảm thấy lo lắng dị thường. Nàng ta rất sợ La phu nhân không nể mặt Trần thị trung mà đuổi thẳng cổ mẹ con nàng ta đi.

Đúng lúc đó thì có người báo tin, “Tiểu Hầu gia đến rồi!”

Tổng Ý Mặc bước vào phòng. Nàng chào hỏi Trần thị trung trước rồi mới nhìn sang La phu nhân và hỏi, “Xảy ra chuyện gì vậy mẹ? Sao lại tranh cãi âm ỉ thế?”

Trần thị trung kể sơ qua chuyện năm đó được Tống Khản nhờ vả rằng khi nào Tống Ý Thiên đến tuổi cập kê thì giúp đưa mẹ con nàng ta về phủ. Ông ta lại nói, “Việc này cũng do ta suy nghĩ không chu toàn, không nói trước với phu nhân và tiểu Hầu gia tiếng nào đã đưa người trở về.”

Ôn thị vừa nghe nói thế liền cướp lời, “Là tôi, là do tôi đã cầu xin Trần thị trung, nhờ ngài ấy đưa chúng tôi vào phủ.” Ôn thị nói xong lại hướng về phía La phu nhân mà dập đầu, “Xin phu nhân thu nhận Ý Thiên. Tôi nguyện ý làm trâu làm ngựa báo đáp phu nhân!”

La phu nhân lạnh lùng nói, “Hầu phủ chúng ta đều có trâu có ngựa, không thiếu nhà người đâu!”

Tống Ý Thiên lúc trước đã được Trần thị trung dẫn dò, vừa nghe La phu nhân vẫn kiên quyết không chịu, nàng ta vội vội vàng vàng tới trước mặt Tống Ý Mặc mà khóc ròng, “Tiểu Hầu gia...”

Trần thị trung cũng lựa thời điểm nói vào, “Tiểu Hầu gia, nó dù sao cũng là huyết mạch của lão Hầu gia, cứ để ở bên ngoài sẽ có lúc bị người ta ức hiếp, lúc đó mà chuyện xưa được lục lại sẽ khiến người ta nói ra nói vào. Chi bằng cứ giữ bọn họ lại.”

Tống Ý Mặc chưa kịp lên tiếng thì bên ngoài đã vọng vào tiếng nói của Tống Ý Châu, “Từ khi nào mà Hầu phủ của chúng ta phải nhận nuôi chó nuôi mèo vậy?”

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 55 – Hoàn Chương 54 Chương 53 Chương 52 Chương 51 Chương 50 Chương 49 Chương 48 Chương 47 Chương 46 Chương 45 Chương 44 Chương 42 Chương 43 Chương 41 Chương 40 Chương 39 Chương 38 Chương 37 Chương 36 Chương 35 Chương 34 Chương 33 Chương 32 Chương 31 Chương 30 Chương 29 Chương 28 Chương 27 Chương 26 Chương 25 Chương 24 Chương 23 Chương 22 Chương 21 Chương 20 Chương 19 Chương 18 Chương 17 Chương 16 Chương 15 Chương 14 Chương 13 Chương 12 Chương 11 Chương 10 Chương 09 Chương 08 Chương 07 Chương 06 Chương 05 Chương 04 Chương 03 Chương 02 Chương 01

Xem Chương Mới Hơn »

4. Chương 04

Chương 04

Ôn thị nghe có tiếng nói thì không tự chủ được mà thoáng nhìn ra ngoài. Bà ta trông thấy một cô gái khoảng mười sáu mười bảy tuổi mặc trang phục thêu hoa hồng, trang sức trên đầu tỏa ra ánh sáng lấp lánh đang chậm chậm tiến vào. Bà ta lập tức phán đoán đây chính là Tống Ý Châu.

Từ lúc Trần thị trung đưa mẹ con Ôn thị vào phủ tới khi mẹ con Ôn thị khóc lóc cầu xin trước mặt La phu nhân, nha hoàn đã sớm đi nói cho Tống Ý Châu biết. Có điều lúc đó Tống Ý Châu đang bận tiếp đãi thiên kim nhà Tể tướng là La Phương Khê nên nhất thời không tới được. Lúc này, vừa tiễn La Phương Khê xong, Tống Ý Châu liền vội vàng đến đây, đúng lúc nghe được mấy lời bên trong, nàng ấy liền tiếp lời luôn.

Tống Ý Châu là trưởng nữ của Hầu phủ. Trước đây Tống Ý Mặc còn nhỏ và không thể lo liệu công chuyện trong phủ nên nàng đã trợ giúp La phu nhân quan tâm đến mọi việc rồi không biết từ lúc nào đã hình thành nên tính tình cứng cỏi như vậy. Giờ nghe thấy mẹ con Ôn thị đến đây gây chuyện âm ỉ, nàng không khỏi nảy lên tính hung dữ, vì vậy mà vừa vào phòng đã quát to, “Người đâu, đuổi ngay hai con hồ ly tinh không rõ từ đâu chui ra này đi!”

Trần thị trung ngăn người và không khỏi đưa mắt nhìn Tống Ý Mặc.

Tống Ý Mặc cũng ngăn ra, trong bụng thầm nghĩ phen này hồngбет rồi. Nàng tưởng La phu nhân ắt hẳn đã đem chuyện muốn đưa mẹ con Ôn thị vào phủ nói cho Tống Ý Châu biết, nhưng giờ xem ra Tống Ý Châu không biết gì về chuyện này. Vậy...

Tổng Ý Châu vừa quát một tiếng liền có mấy bà già cao to khỏe mạnh xông vào. Khi thấy đám người La phu nhân cũng ở trong ấy, bọn họ đương nhiên không dám lập tức ra tay mà chỉ đứng nhìn La phu nhân chờ bà sai bảo.

Ôn thị dẫn Tổng Ý Thiên theo Trần thị trung tiến vào Hầu phủ cũng biết việc này sẽ không hề thuận lợi nên sớm đã có chuẩn bị từ trước. Vừa nghe Tổng Ý Châu nói thế, bà ta vội dập đầu trước mặt La phu nhân và nói, “Phu nhân, tôi còn có một chuyện muốn bẩm báo. Sau khi nghe xong, phu nhân nếu còn muốn đuổi chúng tôi đi thì cứ việc đuổi cũng chưa muộn.” Ôn thị nói xong lại đưa mắt nhìn đám bà già và nha hoàn đang đứng xung quanh một cái.

Tổng Ý Mặc thấy sắc mặt của La phu nhân có vẻ âm trầm phân vân thì quyết định thật nhanh. Nàng hướng về phía đám nha hoàn và bà già rồi vỗ vỗ tay mấy cái, “Lui cả ra đi!”

Mọi người nghe xong thì “phần phật” mấy tiếng lui hết ra ngoài.

Trần thị trung đưa mắt nhìn mẹ con Ôn thị đang quỳ dưới đất rồi nói, “Mọi người có chuyện trong nhà cần nói, ta tạm tránh đi một lát!” Ông ta nói xong cũng xoay người rời đi.

Mắt thấy La phu nhân và Tổng Ý Mặc không có ý cản lại, Tổng Ý Châu cau mày một chút rồi ngồi xuống bên cạnh La phu nhân và hướng về phía mẹ con Ôn thị lạnh lùng nói, “Có chuyện gì nói mau, đừng kéo dài thời gian của chúng ta!”

Hai bên thái dương của Ôn thị đã tím bầm, dáng vẻ cũng suy sụp lắm rồi, lại bị Tổng Ý Châu quát ấy câu, bà ta không khỏi run run mở miệng, “Bởi vì chuyện này có ảnh hưởng quá nghiêm trọng nên tôi vẫn giấu trong lòng không dám lộ ra chút nào, nhưng mà càng nghĩ càng thấy nên tìm cơ hội nói cho phu nhân và tiểu Hầu gia biết để tránh mai sau sinh họa.”

Tổng Ý Mặc thấy bà ta nói với vẻ trịnh trọng thì hơi bất ngờ. Nàng vội xua xua tay bảo bà ta chớ có lên tiếng rồi cao giọng hô, “Lâm bá!”

Quản gia Lâm Đại Nghiệp lên tiếng đáp lời rồi đi vào và khoanh tay hỏi, “Tiểu Hầu gia có gì sai bảo ạ?”

Tổng Ý Mặc nói, “Đi mời Nhị tiểu thư lại đây. Đợi chị ấy đến đây rồi ông tự mình canh ở cửa không cho ai vào.”

Lâm Đại Nghiệp đáp lời rồi lui ra ngoài.

Sắp xếp xong xuôi xong Tổng Ý Mặc mới hướng về phía Ôn thị nói, “Mấy năm nay ta và mẹ cùng các chị sống nương tựa vào nhau. Phàm là chuyện đại sự thì mọi người luôn cùng nhau bàn bạc trước rồi mới tiến hành. Các người muốn vào Hầu phủ này cũng không phải chỉ cần mẹ hoặc ta nói là xong mà phải được sự đồng ý của hai chị nữa. Nếu bà có chuyện quan trọng cần bẩm báo thì đương nhiên cũng phải gọi chị hai tới đây để mọi người cùng nghe rồi bàn bạc.”

Mọi người đang nói chuyện thì Tổng Ý Bội tới.

Tổng Ý Bội đương nhiên biết chuyện mẹ con Ôn thị gây ra chuyện ầm ĩ ở đây nhưng vì lúc trước nàng đã được Tổng Ý Mặc nói cho nghe về kế hoạch của La phu nhân nên chỉ cho rằng mẹ con Ôn thị vào phủ là do mưu kế của La phu nhân nhằm để Tổng Ý Thiên thay một trong hai người là nàng hoặc Tổng Ý Bội tiến cung làm phi. Nàng cũng cảm thấy hơi áy náy một chút nên không ra khỏi phòng mà chỉ ngồi chờ kết quả. Tới khi Lâm Đại Nghiệp đến mời nàng tới nói chuyện nàng mới đi tới đây.

Mắt thấy người đã đủ, Tổng Ý Mặc lúc này mới bảo Ôn thị, “Được rồi, bà có chuyện gì thì giờ nói được rồi!”

Ôn thị ngược mắt nhìn đám người La phu nhân rồi rưng rưng kể lại, “Năm đó, trước khi Hầu gia gặp chuyện không may đã từng nói với tôi rằng Khương quý phi rất căm hận ngài ấy, một khi Khương quý phi nắm được quyền thế trong tay thì cả nhà họ Tống nhất định sẽ bị giết hết, ngay cả tôi và Ý Thiên đương nhiên cũng không thể may mắn thoát được. Lúc ấy tôi còn tưởng Hầu gia say nên cũng không để mấy lời đó trong lòng. Nhưng có một tối Hầu gia không ngủ được và nửa đêm còn bảo tôi đi hâm rượu. Ngài ấy còn nói mấy câu. Lúc này tôi mới giật mình sợ hãi và hiểu ra Hầu gia không phải nói đùa.”

Sự tình có liên quan đến Khương quý phi nên mọi người đều đưa mắt nhìn nhau và vẻ mặt ai nấy đều nghiêm nghị hẳn lên.

Ôn thị nói tiếp, “Hầu gia nói lúc ấy trong cung có mở tiệc, ngài ấy uống quá chén nên muốn ra ngoài cho tỉnh táo lại một chút. Lúc đi ra ngoài không hiểu sao ngài ấy lại đi tới một nơi yên tĩnh rồi gặp phải Khương quý phi và ma xui quỷ khiến thế nào lại ôm chầm lấy Khương quý phi...”

Nghe kể đến đây, La phu nhân và cả bọn Tổng Ý Mặc đều sợ ngây người. Trước đây họ còn cho rằng Tổng Khản chẳng qua chỉ nhìn trộm Khương quý phi vài lần, không ngờ được ông ta còn động tay động chân nữa.

Ôn thị dừng lại một chút rồi nói, “Lúc ấy, Khương quý phi xấu hổ tức giận đã tát Hầu gia một cái và bảo sẽ khiến Hầu gia chết không toàn thây, nếu có ngày con bà ta đăng vị và bà ta thành Hoàng thái hậu thì nhất định sẽ tàn sát Hầu phủ không tha một ai. Hầu gia nói nếu muốn bảo vệ Hầu phủ thì trước hết phải bảo đảm con trai của Hoàng hậu sẽ được đăng vị và đứng về phe bảo hoàng. Ngoài ra còn phải nghĩ cách để con gái trở thành Thái tử phi, đến lúc đó thì sợ gì Khương quý phi nữa?”

La phu nhân hít sâu một hơi rồi lạnh lùng nói, “Chuyện người nói với chuyện các người muốn vào phủ liên quan gì đến nhau?”

Ôn thị đáp lời, “Phu nhân, năm trước Thái tử cưới Thái tử phi nhưng năm nay Thái tử phi đã qua đời rồi. Thái tử chắc chắn sẽ phải chọn người khác. Hiện giờ phu nhân có hai con gái, nếu có thêm đứa con gái nữa thì cơ hội đương nhiên sẽ càng nhiều hơn. Cho dù Ý Thiên không có đủ tư cách trở thành Thái tử phi mà chỉ làm trắc phi thôi là cũng có thể giúp Hầu phủ được rồi.”

Trước đây Tổng Khản là mãnh tướng tâm phúc của Hoàng đế. Khi ông ta qua đời, Hoàng đế cũng thương hại đám người Hầu phủ mà nâng đỡ ít nhiều. Cũng bởi vì thế nên Khương quý phi còn dè dặt chưa động tới Hầu phủ. Nhưng có cái gọi là “Vua nào tở nấy”, một khi Hoàng đế băng hà, vị vua mới chưa chắc đã che chở cho Hầu phủ, khi đó Khương quý phi lại ra tay hành động thì Hầu phủ nhất định sẽ ngập trong tai ương. Trước đó, nếu có thể kết quan hệ thông gia với Thái tử thì quả thật sẽ an toàn hơn một chút.

La phu nhân bắt đầu cân nhắc. Thái tử tuyển phi lần thứ hai chưa chắc đã chọn người trong Hầu phủ, nhưng nếu Tổng Ý Thiên chịu làm trắc phi thì Thái tử chưa chắc đã chối từ. Vả lại, còn cái tin Hoàng đế muốn tuyển phi tiến cung nữa chứ!

Ôn thị thấy sắc mặt của La phu nhân đã trở nên hòa hoãn liền vội vàng dập đầu nói, “Phu nhân, vì Hầu phủ mà cầu xin người cho chúng tôi ở lại. Đại tiểu thư và Nhị tiểu thư là cành vàng lá ngọc, phu nhân không thể lấy chuyện hôn sự của hai tiểu thư ra mà mạo hiểm, nhưng Ý Thiên thì không phải thế... Sau này, để bảo vệ Hầu phủ, để bảo vệ tiểu Hầu gia, Ý Thiên tự nhiên cũng có tương lai.”

Đi theo Ôn thị, Tổng Ý Thiên có lập gia đình cũng chỉ có thể gả cho người bình thường mà thôi, nếu và Hầu phủ và có La phu nhân là mẹ cả, Tổng Ý Thiên dù có bị sử dụng như quân cờ cũng có cơ hội được gả vào nhà quyền quý. Ôn thị hiểu được điều này nên không tiếc hạ thấp Tổng Ý Thiên mà chỉ mong La phu nhân động tâm.

Tổng Ý Châu và Tổng Ý Bội nghe bà ta nói thế thì đưa mắt nhìn nhau, trong lòng đều cảm thấy có chút dao động. Hôn nhân là sự cam kết ối quan hệ tốt đẹp giữa hai nhà, nhà bọn họ có thêm Tổng Ý Thiên sẽ có thêm đối tượng kết thân. Nếu tốt đẹp thì việc này đối với Hầu phủ mà nói càng có thêm trợ giúp. Còn nếu Tổng Ý Thiên này không có mối tốt và không trợ giúp gì được cho Hầu phủ thì cùng lắm cũng chỉ phí một phần đồ cưới chứ không có ảnh hưởng gì đến đại cục cả.

Mắt thấy La phu nhân và Tổng Ý Châu, Tổng Ý Bội không lên tiếng, biết bọn họ đã động lòng và ngầm đồng ý với lời nói của Ôn thị, Tổng Ý Mặc bèn lên tiếng, “Di và chị đứng lên đi, người trong nhà không cần hành đại lễ!”

Ôn thị vốn tưởng còn phải lằng nhằng thêm một lát nữa chứ không ngờ Tổng Ý Mặc lại sáng khoái gọi thẳng bà ta là dì và thừa nhận thân phận của mình, bà ta nhất thời vừa mừng vừa sợ, giọng nói cũng trở nên run run. Bà ta liền quay đầu lại nhắc nhở Tổng Ý Thiên, “Em con gọi con kia, còn không đáp lại một tiếng?”

Tổng Ý Thiên cũng rất kinh ngạc và mừng rỡ. Nàng ta nhất thời chống tay định đứng lên nhưng vì quỳ

hơi lâu nên lúc đứng dậy cũng lắc lư khó khăn một lúc mới đứng vững được. Nàng ta lại vội đỡ Ôn thị nên chưa trả lời Tống Ý Mặc.

Ôn thị dựa vào cánh tay của Tống Ý Thiên lại cảm thấy nóng ruột. Bà ta chọc ngón tay vào Tống Ý Thiên mà nói, “Mau chào lại phu nhân và tiểu Hầu gia đi!”

Tống Ý Thiên cúi xuống trước mặt La phu nhân rồi đánh bạo hô, “Mẹ!”

Trong mắt La phu nhân lộ rõ vẻ chán ghét nhưng cuối cùng vẫn nhịn xuống được mà không nói gì thêm. Sau một lúc lâu bà mới nói, “Ngày mai ta sẽ đưa hai bà già tới dạy dỗ cho người. Người cố mà học mọi quy củ phép tắc cho tốt, để đến lúc ra ngoài cũng không ảnh hưởng tới thể diện của Hầu phủ.”

Tống Ý Thiên mừng rỡ tạ ơn rồi lại tới hành lễ với Tống Ý Châu và Tống Ý Bội.

Tống Ý Bội không để Tống Ý Thiên hành lễ mà tránh sang một bên rồi nói, “Chị đã vào phủ thì sẽ đứng thứ hai, ta cũng chỉ là em thôi, không cần hành lễ!”

Tống Ý Mặc thấy Tống Ý Bội không làm khó Tống Ý Thiên liền âm thầm gật đầu. Nàng cao giọng gọi quản gia vào và bảo ông ta đi mời Trần thị trung vào nói chuyện.

Một lát sau, quản gia sai người đi quét tước một khu nhà, khiêng một vài đồ gia dụng vào, lại sắp xếp xếp và để hai bà già thu dọn một chút, sau đó mới dẫn mẹ con Ôn thị tới.

Ôn thị vốn nghĩ La phu nhân miễn cưỡng đồng ý cho bọn họ vào phủ nên cũng chỉ bố trí tùy tiện mà thôi, vậy nhưng khi bước chân vào viện, trông thấy đồ gia dụng đủ mọi chủng loại, lại thấy bà già nha hoàn toàn bộ đều khoanh tay đứng đó, bà ta đột nhiên cảm thấy bùi ngùi. Đúng là không uống công quỹ lạy!

Đợi khi quản gia rời khỏi và nha hoàn bưng trà lên cũng đã lui ra, Ôn thị lúc này mới thả lỏng bản thân và nói với Tống Ý Thiên, “Con bây giờ đã là tiểu thư của Hầu phủ rồi, nói năng hành động cũng phải ra dáng một chút. Nha hoàn bưng trà lên con chỉ cần ngồi đó là được, cứ vội vàng vàng vọt đứng lên thế thì còn ra cái kiểu gì?”

Tống Ý Thiên nhỏ giọng nói, “Con hơi không quen.”

Ôn thị thở dài một hơi rồi nói tiếp, “Phu nhân lòng dạ sắt đá, vả lại lúc trước vẫn còn hận chúng ta nên chưa chắc đã tính toán cho con. Tiểu Hầu gia thì không như thế. Thứ nhất là vì tuổi nó còn nhỏ, thứ hai là vì nó là con trai. Con chỉ cần niềm nở trước mặt tiểu Hầu gia một chút, nó chắc chắn cũng sẽ tính toán cho con không nhiều thì ít. Có Hầu phủ hậu thuẫn rồi, sau này sợ gì không kiếm được vị hôn phu tốt?”

“Mẹ à, chẳng phải mẹ đã nói với phu nhân để bà ấy đem con đi làm trắc phi của Thái tử sao?” Tống Ý Thiên nhỏ giọng hỏi.

Ôn thị dứ dứ vào trán Tống Ý Thiên, “Con cho rằng có thể tùy tiện lên làm trắc phi của Thái tử sao? Phu nhân cho dù muốn sắp xếp thế cũng chưa chắc đã thành được. Dù sao thì, nếu có thể, phu nhân cũng sẽ không vứt con đi như vứt quần cờ. Chỉ cần bà ấy không vứt bỏ thì con còn có cơ hội tìm được một tấm chồng tốt.”

Ở bên kia, Tống Ý Mặc vừa tiễn Trần thị trung rời khỏi phủ thì thấy một người một ngựa đang đứng ngoài cửa lớn của Hầu phủ. Người vừa tới này chính là thị vệ trong cung Triển Cửu.

“A Cửu, có tin tức gì sao?” Tống Ý Mặc vừa thấy Triển Cửu liền vội vàng đón vào phủ và thì thầm hỏi nhỏ.

Triển Cửu vào phòng khách và uống một ngụm trà rồi mới nói, “Triển công công nói Hoàng thượng đã chuẩn bị chính thức hạ chỉ tuyển phi. Trong hai chị của ngài sẽ có một người phải tiến cung. Ngài sớm chuẩn bị cho tốt nhé!”

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 55 – Hoàn Chương 54 Chương 53 Chương 52 Chương 51 Chương 50 Chương 49 Chương 48 Chương 47 Chương 46 Chương 45 Chương 44 Chương 42 Chương 43 Chương 41 Chương 40 Chương 39 Chương 38 Chương 37 Chương 36 Chương 35 Chương 34 Chương 33 Chương 32 Chương 31 Chương 30 Chương 29 Chương 28 Chương 27 Chương 26 Chương 25 Chương 24 Chương 23 Chương 22 Chương 21 Chương 20 Chương 19 Chương 18 Chương 17 Chương 16 Chương 15 Chương 14 Chương 13 Chương 12 Chương

Xem Chương Mới Hơn »

5. Chương 05

Chương 05

Triển công công mà Triển Cửu nói đến chính là một trong những thái giám hầu hạ bên cạnh Hoàng đế Cảnh Nam Thiên. Vị Triển công công này từng chịu một chút ân đức của Tổng Khản. Sau khi Tổng Khản qua đời, La phu nhân đã liên hệ với ông ta và duy trì mối quan hệ hai bên cùng có lợi.

Triển Cửu này là con nuôi do Triển công công thu nhận, hắn hiện giờ đang làm thị vệ trong cung. Triển công công có chuyện gì quan trọng ở bên ngoài thì đều do hắn đảm nhiệm chạy việc.

Tiến Triển Cửu xong, Tổng Ý Mặc lại tới phòng của La phu nhân để kể cho bà nghe chuyện này.

Hôm nay, khi nghe Ôn thị nói tới chuyện Tổng Khản đùa giỡn Khương quý phi, La phu nhân thực sự cũng không bất ngờ lắm. Nếu thực sự chỉ là nhìn trộm vài lần thì Khương quý phi việc gì đến mức muốn Tổng Khản phải chết, đương nhiên là chuyện đã đi quá xa nên Khương quý phi mới cáu giận như vậy.

Năm đó, khi Cảnh Nam Thiên đang tranh đoạt chính quyền cũng từng có cấp dưới đùa giỡn với thê thiếp của ông ta, ông ta không nói hai lời liền đem tiểu thiếp tặng cho cấp dưới. Tới khi Cảnh Nam Thiên làm Hoàng đế, có một lần trong cung đãi yến tiệc, có một vị đại tướng đã để mắt tới một cung nữ xinh đẹp, ông ta liền ban ngay cung nữ đó cho vị đại tướng kia, chuyện này đã thành giai thoại rồi. Cho nên khi Khương quý phi bị Tổng Khản đùa giỡn, bà ta nhất định rất hoảng sợ, sợ rằng sau khi sự việc bại lộ, Cảnh Nam Thiên sẽ không hỏi tội Tổng Khản mà chỉ cấp cho bà ta một dải lụa trắng để bà ta tự kết liễu chính mình, lại càng sợ Tổng Khản không biết sợ mà làm sự việc trầm trọng thêm. Chính vì vậy nên lúc đó bà ta mới nghĩ đến chuyện giết người.

Sau khi trêu ghẹo Khương quý phi, Tổng Khản nghĩ lại cũng thấy sợ. Ông ta liền nói việc này cho Triển công công biết và nhờ Triển công công giúp mình tìm cách dập tắt cơn giận của Khương quý phi. Triển công công còn chưa nghĩ ra được biện pháp nào thì Tổng Khản đã chết. La phu nhân biết được chuyện rắc rối này từ chính miệng Triển công công kể lại. Bà cũng biết nếu không chuẩn bị trước thì tương lai toàn gia sẽ chết trong tay của Khương quý phi mất.

La phu nhân nghĩ nếu muốn đối phó với Khương quý phi thì biện pháp duy nhất là để con gái lên làm Thái tử phi. Đợi đến lúc Thái tử đăng vị, con gái mình sẽ được phong làm Hoàng hậu, Khương quý phi lúc đó chỉ là một thái phi, con trai bà ta cũng chỉ là một vị Vương gia nhàn rỗi, bà ta đương nhiên không còn khả năng đối phó với Hầu phủ nữa. Vả lại, một khi Hoàng đế đã trở thành con rể trong nhà, việc bà ta để đứa con gái nhỏ gả trai đảm đương chức vị tiểu Hầu gia dù có khi quân cơ nào cũng có thể được xử lý nhẹ nhàng.

Tổng Ý Mặc biết suy nghĩ trong lòng của La phu nhân, cũng biết muốn giữ lại tính mạng ọi người trong Hầu phủ thì quả thật cũng chỉ còn con đường này để đi mà thôi.

La phu nhân trầm tư một lát mới nói, “Là tin tức do Triển công công truyền ra thì tám chín phần là đúng rồi. May mà con nhanh tay sớm đưa Tổng Ý Thiên hồi phủ.”

Tổng Ý Mặc đứng dậy. Nàng khoanh tay bước đi thong thả một lúc mới nói, “Mẹ à, nếu thực sự để Tổng Ý Thiên tiến cung làm phi tần rồi lại muốn để chị cả nương nhờ Thái tử thì e rằng hơi khó.”

Sau khi đăng vị, Cảnh Nam Thiên cho rằng muốn giữ thiên hạ thì phải dựa vào tri thức nên dần dần trọng văn khinh võ. Thái tử đã mời một nhà nho danh tiếng làm Thái phó ỳnh. Nhờ sự nỗ lực của đám nhà nho, Thái tử càng lớn càng tỏ ra là một người coi trọng phép tắc. Nếu Thái tử biết nhà họ Tổng có con gái là

phi tần của Cảnh Nam Thiên thì theo luân lý mà nói, hắn sẽ không cưới một người của nhà họ Tống làm Thái tử phi nữa.

La phu nhân hỏi, “Vậy con nói xem nên làm thế nào?”

Tống Ý Mặc nhìn về phía La phu nhân, “Mẹ à, mẹ vẫn có ý thân cận với Thái tử nhưng không chờ chị cả trưởng thành Thái tử đã cưới Thái tử phi rồi. Giờ Thái tử phi đã qua đời, chị cả lại có cơ hội nhưng Thái tử nào còn tâm trạng tuyển phi nữa? Anh ta bất luận thế nào cũng chờ chừng hơn năm nữa mới lại tuyển phi. Mà chị cả thì đã 16 rồi, không thể đợi thêm được nữa.”

La phu nhân phiền muộn nói, “Chuyện này mẹ sao lại không biết? Nếu không kết thân được với Thái tử thì tương lai chúng ta khó tránh khỏi lo âu. So với chuyện cả nhà mất mạng thì hôn sự của chị cả con đã đáng là cái gì?”

Tống Ý Mặc đợi La phu nhân nói xong mới nói tiếp, “Mẹ à, ý con là để chị cả kết thân với Thuận vương đi. Thuận vương năm nay mười bảy tuổi, lớn hơn chị cả một tuổi, tuổi tác và diện mạo của hai người cũng tương xứng với nhau. Và lại, trước đây có tin phong phanh rằng Huệ vương đang nhắm vào chị cả. Thuận vương là người không dám tranh giành với Thái tử nhưng rất tự nguyện đoạt được thứ gì đó trong tay Huệ vương. Chị cả nếu muốn kết thân với anh ta sẽ có cơ hội thành công cực cao. Một khi Thuận vương có ý với chị cả thì khi trong cung tuyển phi, anh ta đương nhiên sẽ có cách loại tên người của Hầu phủ ra khỏi danh sách. Cứ vậy thì chị cả tự nhiên không cần phải tiến cung nữa.”

Thuận vương mà Tống Ý Mặc nói tới chính là con trai thứ ba Cảnh Thế Viêm của Cảnh Nam Thiên. Mẹ đẻ của Cảnh Thế Viêm là Tô chiêu nghi có địa vị không cao.

La phu nhân nghe Tống Ý Mặc nói thế liền khẽ cắn môi, “Cũng chỉ có thể làm như vậy thôi. Chuyện giữa chị cả của con và Thuận vương nếu có thể thành thì trước hết sẽ tránh được việc tiến cung làm phi. Sau này sẽ để chị hai con kết giao với Thái tử. Nếu chị hai con có thể lên làm Thái tử phi thì tính mạng mọi người của Hầu phủ ta sẽ không cần phải lo lắng nữa. Nếu chẳng may chị hai con không làm được thì sẽ đưa Tống Ý Thiên lên làm trắc phi của Thái tử. Vì tính mạng của toàn gia, chúng ta cũng chỉ có thể từ bỏ thể diện đi mà thôi.”

Tống Ý Mặc im lặng hồi lâu. Vì muốn giữ tính mạng, cả nhà này đều biến thành những kẻ đầy rẫy âm mưu mất rồi, thật đáng tiếc!

La phu nhân có ý định giữ Tống Ý Thiên làm quân cờ trọng yếu nên ngày hôm sau lập tức phái hai bà già giáo dưỡng tới chỗ nàng ta, sau đây lại phân công nhiệm vụ cho đám nha hoàn và bà già hầu hạ. Buổi tối, bà còn triệu tập toàn bộ người trong phủ để tuyên bố Tống Ý Thiên là Nhị tiểu thư của Hầu phủ, Tống Ý Bội lùi xuống một hàng là Tam tiểu thư.

Tống Ý Thiên thật không ngờ La phu nhân lại chịu đối đãi với nàng ta như thế. Nàng liền tới phòng của La phu nhân mà dập đầu tạ ơn bà, hốc mắt cũng đỏ hết cả lên, “Cảm ơn mẹ!”

La phu nhân lườm Tống Ý Thiên một cái. Nhớ tới đứa bé sinh non của mình trước đây, trong lòng bà lại đột nhiên nảy sinh hận ý. La phu nhân khó khăn áp chế nỗi căm hận trong lòng rồi hồi lâu mới nói, “Hầu phủ quan tâm bồi dưỡng người như vậy, sau này nếu có dịp người nên hồi báo lại Hầu phủ. A Mặc còn nhỏ tuổi đã phải xử lý mọi chuyện trong phủ, ta cũng hy vọng chị em các người có tiền đồ có thể giúp nó một tay.”

Tống Ý Thiên thấy La phu nhân chịu “Đổi xử chân thành” với mình như vậy nên tất nhiên cũng gật đầu đồng ý và nhẹ giọng nói, “Sau này nếu có thể trợ giúp em trai, con đương nhiên sẽ cố gắng hết sức.”

La phu nhân bỗng cảm thấy chán ghét. Bà xua xua tay, “Được rồi, người lui ra đi! Cần cái gì cứ nói với quản gia. Ai không tốt không nghe lời người cứ việc lấy thân phận chủ tử mà dạy dỗ.”

Tống Ý Thiên đáp lời và cúi chào xong mới cáo từ rời khỏi phòng.

Sau đó mấy ngày, Hầu phủ nhận được một thiệp mời. Thiệp mời được gửi cho La phu nhân mời bà tới dự lễ mừng thọ của lão phu nhân của Tô phủ.

La phu nhân vừa mở thiệp vừa cười nói với Tống Ý Mặc, “Chúng ta đang muốn tìm cơ hội thì cơ hội lại tự mình chạy tới rồi.”

Lão phu nhân Đan thị của Tô phủ chính là mẹ đẻ của Tô chiêu nghi, là bà ngoại của Thuận vương. Giờ lão phu nhân mở tiệc chúc thọ, Thuận vương đương nhiên sẽ có mặt. Tống Ý Mặc nhận lấy thiệp mời. Nàng nhìn qua một cái rồi vui vẻ cười nói, “Đan lão phu nhân và mẹ chẳng phải nói chuyện rất hợp sao? Nếu Thuận vương tỏ ra có chút tình ý thì bà ấy nhất định sẽ tác hợp cho hai người. Việc này đã thành công được một nửa rồi.”

La phu nhân suy tính một lát rồi ời Tống Ý Châu đến bàn bạc.

Tống Ý Châu nghe La phu nhân nói xong thì sắc mặt trở nên u ám. Nàng cắn môi nói, “Mẹ lúc đầu thì muốn gây dựng quan hệ với Thái tử, giờ lại muốn bầu vùi vào Thuận vương. Mẹ không nghĩ xem bọn họ thuộc loại người nào sao? Bọn họ lo gì không cưới được vợ mà nhất định cứ phải có ý với con gái của mẹ? Mẹ cũng quá tự tin rồi đấy.”

La phu nhân cười lạnh một tiếng mới nói, “Con tưởng mẹ không biết trong lòng con đang nghĩ gì sao? Con chẳng qua cho rằng Thuận vương là vương gia nên còn kém so với Thái tử và muốn chờ để dựa vào Thái tử mà thôi. Con không nghĩ lại xem? Thái tử vừa mới mất Thái tử phi, về lý về tình cũng không thể nhanh chóng cưới Thái tử phi khác ngay được, có nhanh cũng phải sang năm. Mà sang năm thì con 17 tuổi rồi, nếu lại toi công thì con còn gả cho ai được nữa?”

Tống Ý Châu bị nói trúng tim đen nên có chút xấu hổ buồn bực, nàng ấy chỉ còn cách quay đầu nhìn sang chỗ khác.

Âm điệu của La phu nhân lại hòa hoãn trở lại, “A Châu, mẹ tính đi tính lại không phải là vì các con hay sao? Nếu con đợi sang năm mới kén chồng mà chẳng may chỗ Thái tử có biến hay anh ta không chọn con thì dựa vào tuổi của con, nếu muốn chọn một người vừa ý chỉ sợ không dễ dàng đâu.”

Tống Ý Châu buột miệng nói, “Con biết mẹ định để con qua lại với Thuận vương và sang năm sẽ lại cho A Bội đi thử vận may ở chỗ Thái tử. Nhưng nếu chuyện này xảy ra, con là chị mà lúc đấy lại thành em dâu, mẹ bảo con làm sao mà cam lòng cho được?”

Tống Ý Mặc thấy hai người tranh luận liền khuyên giải vài câu. Nàng lại tỉ mỉ phân tích lợi hại cho Tống Ý Châu nghe rồi mới thở dài nói, “Chị à, nếu chị thực sự không muốn làm vương phi mà muốn chờ sang năm thử vận may ở chỗ Thái tử thì cũng chẳng còn cách nào khác. Mẹ và em cũng chỉ có thể khuyên chị ba đi tự tiện thôi.”

Tống Ý Châu đã hồi tâm chuyển ý rồi. Nàng buồn bã nói, “Có điều, chị có chịu tới đó thì chưa chắc Thuận vương đã để mắt tới chị.”

Tống Ý Mặc nhận thấy ngữ khí dao động của Tống Ý Châu liền nói luôn, “Chị cả đã chịu đi thì em sẽ có cách khiến Thuận vương chú ý tới chị.”

Tống Ý Châu lại nói, “Đợi chị nghĩ thêm một chút đã.”

“Còn vài ngày nữa, chị cứ việc suy nghĩ.” Tống Ý Mặc trả lời.

Tối muộn, Tống Ý Mặc trở về phòng. Nàng ngồi trên giường và vẫy tay ra hiệu cho Thanh Mai tới bóp vai ỉnh rồi thở dài nói, “Suốt ngày lo nọ lo kia, ta cảm thấy mình không thể lo liệu mọi việc được nữa rồi.”

Thanh Mai sợ hãi nhảy dựng lên, “Tiểu Hầu gia đừng nói bậy, cả phủ này toàn bộ đều trông cậy vào ngài thôi đấy!”

Tống Ý Mặc tựa đầu lên cánh tay của Thanh Mai mà nói, “Chị Thanh Mai à, đôi lúc ta có cảm giác mình đã lao tâm lao lực quá độ rồi.”

Thanh Mai thương hại vuốt vuốt lên tóc Tống Ý Mặc rồi nói, “Tiểu Hầu gia, đợi Đại tiểu thư Nhị tiểu thư tìm được rể quý rồi, bọn họ có thể trông nom được Hầu phủ và cũng có thể chăm sóc cho tiểu Hầu gia. Lúc đó tiểu Hầu gia sẽ được khôi phục thân phận và cũng có thể sống an nhàn chẳng cần suy nghĩ gì hết.”

Tống Ý Mặc nghe xong câu nói cuối cùng của Thanh Mai thì không khỏi cười rộ lên, “Hay cho cuộc sống an nhàn chẳng cần suy nghĩ gì!”

Chủ tớ hai người đang nói chuyện vui vẻ trên giường thì Họa Mi đứng bên ngoài cửa sổ lại cảm thấy cực kỳ ảm ức. Nàng ta cảm thấy mình có chỗ nào không bằng Thanh Mai đâu? Vì sao tiểu Hầu gia chỉ thích Thanh Mai hầu hạ mà không thích mình?

Tống Ý Mặc tai thính nghe thấy ngoài cửa sổ có tiếng động liền uể oải hỏi, “Ai?”

Họa Mi lên tiếng đáp lời rồi rời khỏi cửa sổ. Nàng ta bước vào nhà và nói, “Tiểu Hầu gia, có Thạch tam công tử tới chơi. Quân gia đã mời ngài ấy vào phòng khách nhỏ và ngồi chờ ở đó rồi ạ.”

Tống Ý Mặc nghe nói có Thạch Khang đến thì vội vàng xỏ giày và sửa sang y phục rồi đi ra ngoài.

Thạch Khang đang nói chuyện với quân gia, khi thấy Tống Ý Mặc tới, hẩn lập tức kéo nàng lại, “Mấy ngày không gặp, ta còn tưởng cậu bị bệnh cơ đấy!”

“Xi, anh mới bệnh!” Tống Ý Mặc giả bộ nhỏ nước bọt về phía Thạch Khang. Thấy Thạch Khang có vẻ hối lỗi, nàng lúc này mới nói, “Chẳng phải anh đang bận sao? Sao lại có thời gian đến tìm tôi thế?”

Thạch Khang thần thần bí bí cúi đầu xuống phía trước mà nói, “Anh trai này hôm nay tới đây là vì cậu đã tặng long tuyến bảo kiếm cho đấy. Anh sẽ đưa cậu đi mở mang kiến thức xã hội một chút.”

Tống Ý Mặc nghi ngờ liếc hẩn một cái, “Kinh thành này to được bao nhiêu? Có cái gì mà tôi chưa thấy qua đâu?”

Thạch Khang vươn tay định nắm lấy bả vai của Tống Ý Mặc lại bị Tống Ý Mặc né tránh. Hẩn chỉ có thể xoa xoa mũi mà cười nói, “Cậu mới to được bao nhiêu ấy, liệu đã biết được bao nhiêu kiến thức xã hội rồi? Đi, tối nay tôi đưa cậu đi mở mang tầm mắt!”

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 55 – Hoàn Chương 54 Chương 53 Chương 52 Chương 51 Chương 50 Chương 49 Chương 48 Chương 47 Chương 46 Chương 45 Chương 44 Chương 42 Chương 43 Chương 41 Chương 40 Chương 39 Chương 38 Chương 37 Chương 36 Chương 35 Chương 34 Chương 33 Chương 32 Chương 31 Chương 30 Chương 29 Chương 28 Chương 27 Chương 26 Chương 25 Chương 24 Chương 23 Chương 22 Chương 21 Chương 20 Chương 19 Chương 18 Chương 17 Chương 16 Chương 15 Chương 14 Chương 13 Chương 12 Chương 11 Chương 10 Chương 09 Chương 08 Chương 07 Chương 06 Chương 05 Chương 04 Chương 03 Chương 02 Chương 01

Xem Chương Mới Hơn »

6. Chương 06

Chương 06

Thạch Khang mặc dù mới mười bốn tuổi nhưng vì từ nhỏ đã theo cha và anh luyện võ nên thân mình trông khá chắc nịch, vóc dáng cũng cao hơn một chút so với đám bạn cùng lứa. Lúc này, hẩn cúi xuống nhìn Tống Ý Mặc và xoa tay với vẻ cực kỳ đắc ý, “Tiểu hài tử, cậu mà không đi theo tôi thì sau này nhất định sẽ hối hận.”

Tống Ý Mặc không đoán được Thạch Khang định đưa mình đi đâu nên mới nói, “Anh không nói rõ ra thì tôi không đi theo anh đâu. Phải biết là mẹ tôi có mỗi một đứa con trai là tôi, nếu có sơ xuất gì bà ấy nhất định sẽ khóc đến chết. Còn nếu không xảy ra sơ xuất thì sau khi trở về tôi cũng sẽ bị bà ấy nhắc tới chết mất thôi.”

Thạch Khang nghĩ thấy cũng phải. Hắn lắc lắc đầu rồi hạ giọng nói, “Tôi không nói lại được với cậu, thôi thì cứ nói trước cho cậu biết. Mặc kệ cậu có đi cùng hay không nhưng sau khi nghe được chuyện này thì không được nói cho ai khác, nếu không tôi mà về nhà nhất định sẽ bị ăn đòn đấy.”

Tổng Ý Mặc vội vàng gật đầu đồng ý rồi cười nói, “Nói mau!”

Thạch Khang lúc này mới ghé sát vào tai Tổng Ý Mặc thì thầm, “Lần trước Thái tử lĩnh một đội quân đi tiêu diệt thổ phỉ nhưng lại để trùm thổ phỉ chạy thoát không bắt được. Lần này Huệ vương đã tìm ra tung tích của trùm thổ phỉ kia và đã bày ra thiên la địa võng để chuẩn bị bắt sống hắn. Nhưng Hoàng thượng lo lắng cho Huệ vương nên truyền cha tôi vào cung và bảo cha tôi đi theo Huệ vương để giúp bắt trùm thổ phỉ. Cha tôi cho tôi đi cùng. Nếu bắt được trùm thổ phỉ kia thì tôi sẽ có được chút công trạng, còn nếu không bắt được thì cũng không bị tổn thất gì. Chẳng qua, tôi nghĩ tới cậu nên muốn cho cậu đi cùng, đến lúc đó cũng hưởng được chút công trạng mà thôi.”

Tổng Ý Mặc kinh ngạc hỏi, “Chuyện truy bắt thổ phỉ này đã được giao cho Thái tử làm, giờ có tin tức của trùm thổ phỉ mà sao không giao cho Thái tử đi bắt nhỉ?”

Thạch Khang nói, “Nghe nói vì Thái tử phi qua đời nên Thái tử rất đau buồn và thời gian gần đây thậm chí còn không vào triều. Hoàng thượng thương xót ngài ấy và không muốn ngài ấy phải mệt nhọc thêm nên mới đem việc tiêu diệt thổ phỉ giao cho Huệ vương xử lý.”

Tổng Ý Mặc vô cùng hoảng hốt. Lúc trước khi Thái tử dẫn quân đi tiêu diệt thổ phỉ chẳng qua cũng chỉ là trên danh nghĩa, thực tế thì mọi chuyện đều có cấp dưới lo liệu, hiện giờ đi truy bắt trùm thổ phỉ thì lại càng không phải tự ra tay xử lý, chỉ cần lấy tiếng là được, vì sao lại nói tới chuyện mệt nhọc hay không mệt nhọc ở đây? Rõ ràng là Hoàng thượng không muốn Thái tử lập công và muốn đem công lao này chia cho Huệ vương đây mà.

Vả lại, Hoàng thượng còn đặc biệt sai Thạch tướng quân giúp Huệ vương truy bắt trùm thổ phỉ, đây chẳng phải là ngầm đồng ý để Huệ vương và Thạch tướng quân lập công sao?

Tổng Ý Mặc nhíu mày. Trong nháy mắt mà nàng đã nghĩ tới rất nhiều chuyện.

Thái tử phi của Thái tử Cảnh Thế Sơ chính là con gái của công chúa Trường Tín, em gái của Cảnh Nam Thiên.

Tình cảm giữa Cảnh Nam Thiên và công chúa Trường Tín rất tốt đẹp, hai người sống nương tựa vào nhau từ thuở bé. Tới khi Cảnh Nam Thiên khởi binh giành chính quyền, công chúa Trường Tín và vị hôn phu của bà ta là Thân Đình đã gom góp được rất nhiều tiền tài dành cho chiến trường nên giải quyết được vấn đề chi phí cho chiến tranh. Khi Cảnh Nam Thiên giành được thiên hạ, ông ta đương nhiên phong thưởng hậu hĩnh cho Thân Đình và công chúa Trường Tín. Tới khi Thái tử trưởng thành, Cảnh Nam Thiên lại càng không để ý tới một thực tế là con gái của công chúa Trường Tín luôn ốm đau bệnh tật mà quyết định cho Thái tử cưới con gái của công chúa Trường Tín làm Thái tử phi.

Cảnh Nam Thiên dùng vũ lực để có được thiên hạ. Sau khi ổn định triều chính, mặc dù đã mời các nhà nho tới dạy lễ nghĩa cho Thái tử nhưng tận đáy lòng ông ta rốt cuộc vẫn có chút yêu thích những người vũ dũng. Người sáng suốt sẽ âm thầm phát giác ra vì Huệ vương rất vũ dũng nên Cảnh Nam Thiên cũng sủng ái Huệ vương nhiều hơn một chút. Chẳng qua vì phía Thái tử có công chúa Trường Tín ủng hộ nên địa vị coi như cũng được củng cố.

Hiện nay Thái tử phi vừa mới qua đời, nếu Thái tử đánh mất sự ủng hộ của công chúa Trường Tín, đánh mất sự yêu thương của Hoàng đế, vậy thì...

Tổng Ý Mặc khê biến sắc mặt, hơi thở có chút rối loạn. Nếu Thái tử không giữ được vị trí mà bị Huệ vương chiếm lấy, đến lúc đó, chỉ cần một ánh mắt của Khương quý phi là Hầu phủ sẽ tan thành tro bụi ngay.

Thạch Khang thấy sắc mặt của Tổng Ý Mặc có biến đổi thì tưởng nàng sợ hãi không dám đi theo nên không khỏi hô lên, “Sao thế? Sợ rồi à? Tôi nói cho cậu biết, có cha tôi ở đây rồi thì một cọng tóc của chúng ta cũng không mất đi được đâu.”

Tổng Ý Mặc vừa đỡ trán vừa nói, “Đột nhiên tôi hơi đau đầu, không đi được đâu.”

Thạch Khang cực kỳ mất hứng mà lẩm bẩm mấy câu. Nhìn lại thời gian cũng không còn sớm, sợ mình tiếp tục nán lại sẽ làm lỡ thời gian xuất binh, Thạch Khang không cố gắng khuyên nhủ Tống Ý Mặc nữa mà xoay người rời đi.

Tống Ý Mặc tiến Thạch Khang xong lại ôm gối ngồi một lúc. Nàng nghĩ ngợi lung tung nhưng không nghĩ ra được cái gì. Mặc dù được tập tước vị nhưng chung quy Tống Ý Mặc vẫn còn nhỏ tuổi và không có chức vụ thực sự nên không có cách nào thâm nhập được vào triều chính, càng không có cách nào thăm dò được các việc hệ trọng của triều đình, ví dụ như chuyện vị trí của Thái tử có thể đang lung lay, hay Huệ vương có thể sẽ được ngồi vào vị trí ấy. Nàng chỉ mơ hồ phỏng đoán chứ không thể thực sự nắm được chứng cứ nào.

Tống Ý Mặc lại trầm tư một lát. La phu nhân tuy thủ đoạn lợi hại nhưng chung quy vẫn quanh quẩn trong nhà nên chưa chắc đã phán đoán chính xác về những chuyện trọng đại bên ngoài. Nàng do dự một lúc, không biết nên thảo luận chuyện này với ai thì mới được đây?

Thanh Mai vẫn chờ ở bên ngoài phòng khách thấy Thạch Khang đi rồi mà Tống Ý Mặc vẫn chưa ra thì lo lắng cất tiếng gọi. Thấy Tống Ý Mặc không trả lời, nàng ta đành phải vén màn đi vào.

“Tiểu Hầu gia, trời không còn sớm nữa, ngài nên về thư phòng viết chữ đi ạ. Hoàng ẩn sư có dặn ngày mai phải nộp rồi.”

Nghe thấy Thanh Mai nói thế, Tống Ý Mặc liền hồi phục lại tinh thần. Nàng ồ lên một tiếng rồi nói, “Thiếu chút nữa quên mất còn có bài vở chưa xong.” Tống Ý Mặc nói xong liền đứng dậy rời khỏi thư phòng.

Hoàng ẩn sư mà Thanh Mai vừa nói tới chính là thầy giáo do La phu nhân nhờ anh trai là La Minh Nhiên tìm hộ để dạy dỗ Tống Ý Mặc. Không ai biết tên thật của Hoàng ẩn sư là gì. Sau khi vào Hầu phủ, ngoại trừ những lúc giảng bài thì thời gian còn lại ông ta đều ở trong thư phòng đọc sách không ra khỏi cửa. Người trong Hầu phủ gọi ông là Hoàng ẩn sư.

Hoàng ẩn sư nguyên là nhà nho của triều đại trước. Ông nguyện ý ẩn danh tới làm thầy giáo cho Tống Ý Mặc thực ra cũng có lý do.

Năm ấy, khi Cảnh Nam Thiên phá thành, các đại tướng vào thành đa số đều cướp đoạt rất nhiều tài sản quý giá, chỉ có Tống Khản không biết trong lòng nghĩ gì mà sau khi tiến vào hoàng thành lại chỉ đánh tới ngự thư phòng và mang đi rất nhiều sách cổ cùng với sách hiếm chỉ có một bản duy nhất. Khi Cảnh Nam Thiên yên ổn ngồi trên ngai vàng, ông ta đã dựa vào sổ sách còn lại để lấy lại một vài tài sản quý báu của các đại tướng sung vào quốc khố. Về phần đám sách cổ và các sách quý hiếm chỉ có một bản do Tống Khản mang đi, vì chúng không có trong sổ sách nên không bị đòi lại.

Hoàng ẩn sư thăm dò được chuyện bên trong Hầu phủ có chứa rất nhiều sách cổ và sách nguyên bản nên không cần La Minh Nhiên thuyết phục, ông ta lập tức sắm khoái đồng ý đến Hầu phủ làm thầy giáo cho Tống Ý Mặc, điều kiện là ông ta có thể tùy ý ra vào thư phòng trước đây của Tống Khản, ngoài ra còn có thể tùy ý sao chép các bộ sách có trong đó.

La phu nhân suy nghĩ một chút rồi cũng đồng ý với yêu cầu của Hoàng ẩn sư. Nhờ Hoàng ẩn sư dốc lòng dạy dỗ, Tống Ý Mặc cho dù tuổi còn nhỏ nhưng đã có kiến thức bất phàm. La phu nhân thường thở dài, nếu Tống Ý Mặc là con trai thì từ rày về sau Hầu phủ đã có hy vọng rồi.

Lại nói đến Tống Ý Mặc. Sau khi đến thư phòng viết xong bảng chữ mẫu, nàng suy nghĩ một lát rồi cầm giấy viết chữ tới gặp Hoàng ẩn sư. Nàng và Hoàng ẩn sư đã có bảy năm tình cảm thầy trò, học thức và hiểu biết của ông ta ra sao, khả năng phán đoán của ông ta thế nào nàng sơ sơ có thể nắm được.

Hoàng ẩn sư đang ngồi đọc sách trên giường. Khi nghe nói có Tống Ý Mặc tới, ông ta liền ngồi dậy và bảo thư đồng Mặc Bảo, “Mời tiểu Hầu gia vào!”

Tống Ý Mặc vào thư phòng. Đợi Mặc Bảo dâng trà rồi lui ra nàng mới trình bản chữ mẫu lên cho Hoàng ẩn sư đánh giá.

Hoàng ẩn sư tùy ý liếc mắt lên bảng chữ một cái rồi để lên thư án và hỏi, “Giờ này con tới gặp ta là có chuyện gì sao?”

Tổng Ý Mặc không hề do dự đem chuyện trước đây Tổng Khả đùa giỡn Khương quý phi gây ra mầm họa nói thẳng cho Hoàng ẩn sư biết.

Hoàng ẩn sư nghe xong chỉ gật gù mà không bình phẩm gì.

Tổng Ý Mặc hít sâu một hơi. Nàng kể lại tỉ mỉ mọi tính toán của La phu nhân rồi chuyện hôm nay Thạch Khang tới gặp và phỏng đoán của mình rồi lại bổ sung một câu, “Đáng lẽ, cha con đã qua đời, Khương quý phi có hận thù gì thì cũng nên quên đi mới phải. Không ngờ khi nghe nói tới chuyện Huệ vương có ý với chị cả của con, Khương quý phi lại gọi lên hận cũ. Bà ta đã vài lần nhắm vào Hầu phủ rồi, xem ra hận thù rất khó tiêu tan.”

Tổng Ý Mặc nói tới đây liền đứng dậy hành lễ, “Thưa thầy, trong lòng con hiện giờ rất lo lắng, lại không biết làm thế nào cho phải. Kính nhờ thầy chỉ cho con với ạ!”

Hoàng ẩn sư khẽ nhướng mày ý bảo Tổng Ý Mặc ngồi xuống. Ông ta trầm ngâm một lát rồi nói, “Kế thứ nhất: Mượn dao giết người, nghĩ cách khiến Hoàng đế ban chết cho Khương quý phi là xong mọi chuyện. Kế thứ hai: Con nắm thực quyền, lại nắm nhược điểm của Khương quý phi làm cho Khương quý phi kiêng dè không dám xuống tay. Kế thứ ba: Nghĩ cách ly gián mối quan hệ mẹ con giữa Huệ vương và Khương quý phi, mượn tay Huệ vương che chở cho Hầu phủ của con. Kế thứ tư: Cứ theo kế sách của mấy người các con mà làm.”

Tổng Ý Mặc tỉ mỉ nghiền ngẫm lời nói của Hoàng ẩn sư. Được một lúc nàng mới ngẩng đầu lên, hai mắt phát ra tia sáng, “Thầy ạ, con sẽ dùng song song cả bốn kế, có vậy mới bảo vệ được mẹ và các chị được chu toàn.”

Hoàng ẩn sư cười nói, “Con cũng đã tốn nhiều thời gian đọc sách rồi. Chờ lật đổ được Khương quý phi và cũng có thực chức, lúc ấy nhớ đem tài năng ra vì dân làm việc nhé!”

Tổng Ý Mặc vốn đang suy tính trong lòng cũng hơi thả lỏng một chút. Nàng cười cười đáp lời Hoàng ẩn sư rồi cáo từ rời khỏi phòng.

Đúng lúc đó thì Tử Hạ đi tới. Vừa thấy Tổng Ý Mặc, nàng ta lập tức cười nói, “Tôi tìm mãi mà không thấy tiểu Hầu gia đâu, thì ra tiểu Hầu gia đang chăm chỉ học hành với Hoàng ẩn sư. Chỗ phu nhân đang dọn cơm, mời tiểu Hầu gia qua đó dùng bữa ạ!”

Tổng Ý Mặc cười hỏi, “Có thứ gì ngon à?”

Trên mặt Tử Hạ lộ ra ý cười không nén lại được. Nàng ta vừa nhìn Tổng Ý Mặc vừa nói, “Trần tiểu thư tự tay làm điểm tâm và mang sang biếu phu nhân. Phu nhân đã giữ cô ấy lại ăn cơm và bảo mời tiểu Hầu gia tới tiếp khách.” Hi hi, Trần tiểu thư này đối xử rất thân thiết với người khác, tài mao lại song toàn, nàng ấy nhất định sẽ gả cho tiểu Hầu gia rồi!

Tổng Ý Mặc vừa nghe nói có Trần Song Ngọc đến liền nghĩ thầm: Cô ấy tới đây mà mình lại ra tiếp đón thì chỉ sợ làm người ta hiểu lầm. Giờ còn nhỏ thì không sao, đợi qua vài năm nữa cô ấy tới tuổi cập kê, nhờ bị cô ấy hiểu lầm thì cũng không hay chút nào.

“Tử Hạ, ta còn có việc phải làm nên không qua đó được. Người đi mời chị ba tới tiếp đãi đi!” Tổng Ý Mặc dặn dò Tử Hạ một câu rồi xoay người rời đi.

Tử Hạ giật mình ngẩn ra. Nàng ta không biết phải làm sao nên đành đi mời Tổng Ý Bội.

Tổng Ý Bội nghe nói Tổng Ý Mặc không chịu ra mặt tiếp khách thì không khỏi cười cười quở trách, “Tiểu quý này với Song Ngọc là bạn thanh mai trúc mã với nhau, chẳng biết từ bao giờ nó lại tránh né thế?”

Tử Hạ nói, “Mỗi lần Trần tiểu thư tới đây mà tiểu Hầu gia có nhà thì đều ra tiếp đãi cô ấy, giờ ngài ấy lại bỏ đi như thế, tôi chỉ sợ Trần tiểu thư nghĩ ngại thôi!”

Tổng Ý Bội nói, “Người không cần phải nói thật. Chỉ cần nói tiểu Hầu gia có việc nên đi ra ngoài rồi thôi.”

Tử Hạ gật đầu đồng ý. Đợi Tổng Ý Bội sửa sang xong, cả hai liền đi tới chỗ La phu nhân.

Sau khi trở về phòng, Tống Ý Mặc liền vội vàng thay đổi y phục. Nàng bảo Thanh Mai mang một đĩa điểm tâm lên rồi ăn qua loa một chút, sau đó gói lại mang theo bên người và nói với Thanh Mai, “Ta ra ngoài một chuyến, có thể sẽ về muộn. Nếu mẹ hỏi thì cứ bảo ta tới quý phủ của Thạch tướng quân nhé!”

Nếu muốn ly gián mối quan hệ giữa Huệ vương và Khương quý phi thì chi bằng trước hết phải có quan hệ tốt với Huệ vương đã, có cơ hội tiếp cận thì mới có cơ hội xuống tay được. Ví dụ như đêm nay Huệ vương lĩnh quân đi truy bắt trùm thổ phỉ, nếu mình đi theo Thạch Khang, sau một hồi “chiến đấu kịch liệt”, tình cảm chiến hữu tự nhiên sẽ được tạo thành.

Tống Ý Mặc vừa nghĩ ngợi vừa lấy một cây đoản kiếm gài vào trong ủng, sau đó nàng mới gọi người chuẩn bị ngựa. Cũng không đem Đa Xuân và Trường Lộc theo, nàng một mình thúc ngựa đi tới phủ họ Thạch tìm Thạch Khang.

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 55 – Hoàn Chương 54 Chương 53 Chương 52 Chương 51 Chương 50 Chương 49 Chương 48 Chương 47 Chương 46 Chương 45 Chương 44 Chương 42 Chương 43 Chương 41 Chương 40 Chương 39 Chương 38 Chương 37 Chương 36 Chương 35 Chương 34 Chương 33 Chương 32 Chương 31 Chương 30 Chương 29 Chương 28 Chương 27 Chương 26 Chương 25 Chương 24 Chương 23 Chương 22 Chương 21 Chương 20 Chương 19 Chương 18 Chương 17 Chương 16 Chương 15 Chương 14 Chương 13 Chương 12 Chương 11 Chương 10 Chương 09 Chương 08 Chương 07 Chương 06 Chương 05 Chương 04 Chương 03 Chương 02 Chương 01

Xem Chương Mới Hơn »

7. Chương 07

Chương 07

Trần Song Ngọc nghe nói Tống Ý Mặc không có ở trong phủ thì hơi thất vọng nhưng trên mặt cũng không lộ ra điều gì. Nàng chỉ vui vẻ nói cười với La phu nhân và Tống Ý Bội.

Lại nghe nói mấy ngày nữa La phu nhân cũng tới dự tiệc mừng thọ của Đan lão phu nhân ở Tô phủ, nàng ta liền thử hỏi, “Anh Ý Mặc có tới đó không ạ?”

La phu nhân cười nói, “Nó đương nhiên phải cùng ta tới đó rồi!”

Trần Song Ngọc nghĩ ngay tới tiểu thư của Tô phủ là Tô Lũ năm nay vừa tròn mười ba tuổi, là người có tài ăn nói làm người ta yêu thích. Ở yến tiệc lần trước, Tô Lũ còn khéo léo hỏi nàng về Tống Ý Mặc khiến nàng có chút ghen tuông. Anh Tống Ý Mặc trông rất khôi ngô và là người có trí tuệ nên đi tới đâu cũng có người thích. Giờ mà anh ấy tới Tô phủ thì Tô Lũ không chừng sẽ tìm cách gây sự chú ý với anh ấy cũng nên. Không được, mình cũng phải kiếm một cái thiệp mời đi dự tiệc mới được!

Kỳ thực La phu nhân khá thích Trần Song Ngọc. Trong lòng bà luôn thầm than thở về việc Tống Ý Mặc không phải là con trai, nếu không, cưới Trần Song Ngọc qua cửa chẳng phải là tốt hay sao?

Mọi người còn đang nói chuyện ở nơi này thì Tống Ý Mặc đã giục ngựa tới phủ họ Thạch. Thủ vệ thấy Tống Ý Mặc liền vội vàng đi vào bẩm báo.

Thạch Khang nghe nói có Tống Ý Mặc tới thì không khỏi lăm lăm, “Tiểu tử này nói không đi giờ thấy hối hận nên vội tới đây chăng?” Hắn nói xong lại tự mình chạy ra nghênh đón Tống Ý Mặc.

“Thạch ca, tôi hối hận rồi. Tôi muốn theo anh lăn lộn với đời đây!” Tống Ý Mặc vừa thấy Thạch Khang liền trưng ra vẻ mặt tươi cười.

Thạch Khang kiêu ngạo ngẩng đầu nói, “Vừa rồi là ai nói đâu đâu không đi hả?”

“Nào, Thạch ca một lòng đối xử tốt với tôi, tôi lại không hiểu được tình nghĩa thâm thiết thâm sâu của Thạch ca, tôi sai mười mười rồi.” Tống Ý Mặc lại tươi tắn mặt mày trả lời.

Thạch Khang ngược mắt lên, khi thấy Tống Ý Mặc cười tươi như hoa và xinh đẹp như một cô gái, trong lòng hần đột nhiên mềm nhũn. Không đành lòng cự tuyệt nàng, hần xoa xoa mũi nói, “Được rồi, đừng làm nũng nữa, kéo ta lại nổi hết da gà lên bây giờ!”

Tống Ý Mặc nghe nói thế thì biết Thạch Khang không còn so đo với mình nữa, nàng liền nhẹ nhàng thở ra và nói, “Đúng rồi, Thạch tướng quân có biết tôi muốn đi theo không?”

Lúc này Thạch Khang mới nhớ tới chuyện đó. Muốn dẫn Tống Ý Mặc đi cùng thì tuyệt đối không thể gạt phụ thân hần là Thạch tướng quân được. Hần xoa xoa tay rồi vuốt tóc một hồi mới nói, “Đi, ta đưa cậu đi gặp cha!”

Tống Ý Mặc phỏng đoán những năm gần đây Thạch tướng quân cũng có chút tâm tư kín đáo và đối xử với người của các nhà quyền quý khá trọng đãi, nếu nàng đích thân nói muốn đi theo bắt trùm thổ phỉ thì ông ta có thể sẽ nể mặt mà đồng ý.

Thạch tướng quân thấy Thạch Khang dẫn Tống Ý Mặc tới, lại nghe nói Tống Ý Mặc cũng muốn đi truy bắt trùm thổ phỉ, mặc dù trong lòng thầm trách đứa con nhiều chuyện nhưng ông ta cũng không làm khó bọn họ mà chỉ hỏi thăm mấy câu rồi đồng ý.

Thạch tướng quân cũng không biết ân oán giữa Khương quý phi và Hầu phủ. Ông ta chỉ biết lúc trước có nghe đồn Huệ vương đang nhắm vào Đại tiểu thư Tống Ý Châu của Hầu phủ Trần Vũ. Giờ nam chưa cưới, nữ chưa gả, có khi việc này lại thành cũng nên. Lúc này Tống Ý Mặc lại đến tìm ông ta và muốn đi theo truy bắt trùm thổ phỉ để kiếm chút công trạng, ông ta đồng ý chính là nể mặt Tống Ý Châu, cũng gián tiếp giúp Huệ vương lấy lòng Tống Ý Châu nữa.

Thạch Khang vốn tưởng phải lằng nhằng mất thời gian một chút, không ngờ Thạch tướng quân lại dễ dàng đồng ý luôn, hần tất nhiên có chút bất ngờ. Có điều hần cũng lười suy nghĩ nhiều nên lập tức kéo Tống Ý Mặc đi thay đổi trang phục quân nhân và chuẩn bị một chút rồi theo Thạch tướng quân xuất phát.

Theo yêu cầu của Huệ vương Cảnh Thế Đan, Thạch tướng quân cũng không kinh động đến nhiều người mà chỉ mang theo mấy binh sĩ, thêm Tống Ý Mặc và Thạch Khang tổng cộng mười người rời khỏi thành.

Không bao lâu, Huệ vương Cảnh Thế Đan đã dẫn theo hai thị vệ tụ họp với đám người của Thạch tướng quân.

Thấy Cảnh Thế Đan chỉ mang theo hai người, Thạch tướng quân có chút bất ngờ, “Huệ vương diện hạ, thân phận của ngài là thế nào? Cho dù chỉ là xuất hành bình thường cũng không thể chỉ mang theo hai thị vệ được, mà đây lại là đi truy bắt đạo tặc, ngài có thể nào...”

Cảnh Thế Đan xua tay nói, “Chỉ là một tên trùm thổ phỉ, chỉ cần ta một mình ra tay cũng bắt được hần. Đưa hai thị vệ đi cùng chẳng qua để lúc đó bọn họ hét to một chút cho thêm náo nhiệt mà thôi.”

Tống Ý Mặc nghe bọn họ nói chuyện liền nghĩ thầm: Huệ vương này chắc là muốn chứng minh với mọi người rằng hần chỉ cần mang theo hai thị vệ cũng có thể bắt được tên trùm thổ phỉ mà đám thuộc hạ của Thái tử đã để chạy mất đây mà!

Thạch tướng quân ngẫm nghĩ một chút cũng hiểu được dụng ý của Cảnh Thế Đan. Ông ta không nói gì nữa mà chỉ cùng đám người thúc ngựa tiến lên phía trước.

Tống Ý Mặc đi theo đằng sau Thạch Khang. Nàng vừa tùy ý thúc ngựa theo mọi người vừa âm thầm đoán xem trùm thổ phỉ đang trốn ở nơi nào. Một lúc lâu sau, đoàn người đã vây quanh một mỏm núi nhỏ. Cảnh Thế Đan và Thạch tướng quân tranh cãi hồi lâu, ý hần muốn Thạch tướng quân mang theo hai người thủ ở bên ngoài, hần sẽ dẫn những người còn lại lục soát trong núi.

Thạch Khang ở bên cạnh nghe xong mấy câu liền quay đầu nói với Tống Ý Mặc, “Trong hang động của trùm thổ phỉ có cất giấu nhiều của cải. Hần đã trốn vào trong núi và định nghỉ ngơi đủ rồi sẽ lấy của cải rồi rời khỏi đây, sau đó sẽ hội họp với những tên khác và cùng nhau rời bến trốn ra nước ngoài. Huệ vương

thăm dò được chuyện này nên quyết định đến lúc đó sẽ tự mình bắt rùa trong hồ. Chúng ta chỉ cần đợi trùn thỏ phi xuất hiện rồi theo đám người kia đám đá mấy cái giúp trôi hẳn lại là được.”

“Thế nên mới nói nhặt một chút công lao là ý đó à?” Tống Ý Mặc còn tưởng rằng đợi một lúc tất sẽ có chiến đấu kịch liệt nên vừa nghe Thạch Khang nói thế nàng liền có chút thất vọng.

Thạch Khang cũng cảm thấy việc này không có chút thú vị nào. Hắn chớp chớp mắt và xoa xoa tay mà nói, “Nếu không thì chúng ta cũng vào núi lục soát sơn động đi?”

Tống Ý Mặc hỏi, “Có thể đi sao?”

Thạch Khang thấy Tống Ý Mặc nói thế bỗng nảy sinh khí khái anh hùng hào kiệt không hiểu từ đâu. Hắn ưỡn ngực nói, “Chắc chắn được, để ta nói với Huệ vương!”

Cảnh Thế Đan và Thạch tướng quân vừa nói chuyện xong thì thấy Thạch Khang ở gần đó tiến lại hành lễ và nói, “Huệ vương điện hạ, tôi và Tống Ý Mặc cũng muốn theo ngài vào núi lục soát!”

Cảnh Thế Đan vốn không chú ý tới Tống Ý Mặc, giờ vừa nghe lời nói của Thạch Khang, hắn mới nhìn đến Tống Ý Mặc rồi ha một tiếng mới nói, “Tiểu tử này giỏi lắm, muốn xem náo nhiệt hả? Nếu có sơ suất gì thì người nhà người chẳng hạn chết ta à?”

“Có Huệ vương ở đây thì sao có thể xảy ra sơ suất gì chứ?” Tống Ý Mặc vội vã nịnh bợ.

Thạch Khang thông minh đột xuất. Hắn lập tức nương theo lời nói của Tống Ý Mặc mà vội vàng nói, “Huệ vương điện hạ, ngài cho chúng tôi đi theo chẳng qua để chúng tôi có thể hưởng được chút công lao thôi!”

Khương quý phi vì căm hận người của Hầu phủ Trần Vũ nên mấy năm nay mặc dù không có cơ hội xuống tay nhưng cũng khá chú ý đến mọi động tĩnh của Hầu phủ Trần Vũ hòng tìm cơ hội ngáng chân bọn họ. Vì Khương quý phi để ý đến Hầu phủ Trần Vũ nên Cảnh Thế Đan mặc dù không để tâm cũng vô thức lưu ý đến Hầu phủ Trần Vũ, mà vừa lưu ý là hắn lưu ý ngay đến Tống Ý Châu tài mạo song toàn. Nàng ấy rất có cá tính và khác với những cô gái khác.

Cảnh Thế Đan là “Con cưng của giới” nên đương nhiên cho rằng chỉ cần hắn ra ám hiệu là Tống Ý Châu sẽ bỏ nhào tới, không ngờ vài lần ở trong yến hội hắn đã tỏ thái độ mà Tống Ý Châu ngay cả khóe mắt cũng không liếc đến hắn. Lần này hắn mới chính thức để bụng. Cảnh Thế Đan vừa để bụng thì bên ngoài đã có lời đồn đại rằng hắn đang nhắm tới Tống Ý Châu. Hắn liền an tâm chờ Tống Ý Châu hạ cố nhận lời, mà hắn chờ đợi đến non nửa năm nhưng Tống Ý Châu vẫn không có một chút động tĩnh nào.

Vào thời điểm như vậy thì em trai của Tống Ý Châu là Tống Ý Mặc lại xuất hiện trước mặt hắn và muốn hưởng chút công lao bắt cướp với hắn. Trong lòng Cảnh Thế Đan lập tức xoay chuyển, hắn liền quyết định cho Tống Ý Mặc đi theo. Trong chuyến bắt cướp này, nếu Tống Ý Mặc được phong thưởng thì chẳng lẽ Hầu phủ Trần Vũ lại không đến tạ ơn mình? Chẳng lẽ Tống Ý Châu còn không tỏ ra vui vẻ với hắn?

“Cứ vậy đi, các người theo ta!” Cảnh Thế Đan liếc mắt nhìn Thạch tướng quân, thấy ông ta không phản đối, hắn liền vung tay lên bảo Tống Ý Mặc và Thạch Khang theo hắn vào núi.

Tống Ý Mặc tỏ vẻ nhanh nhẹn chạy tới bên cạnh Cảnh Thế Đan và theo sát bên hắn.

Cảnh Thế Đan nói với đám thị vệ, “Trước khi trời tối cần phải tóm được trùn thỏ phi. Nếu đợi trời tối hẳn sẽ trốn trong núi rừng, rất khó bắt!”

Thị vệ ào ào đáp lời rồi hai người một tổ tỏa đi lục soát các phía. Cảnh Thế Đan dẫn theo Tống Ý Mặc và Thạch Khang chậm rì rì đi lên, vừa đi vừa nhìn ngó xung quanh.

Tống Ý Mặc vừa nhìn theo bóng lưng thon dài của Cảnh Thế Đan vừa âm thầm so sánh chiều cao của mình với hắn. Nhận thấy mình còn chưa cao tới bả vai của hắn, nàng không khỏi có chút chán nản. Huệ vương này không hiểu vì sao lại cao như vậy nhỉ?

Thạch Khang thoáng trông thấy Tống Ý Mặc đang nhìn Cảnh Thế Đan liền lặng lẽ chọc vào người nàng rồi ghé đầu thì thầm, “Này, ta hỏi cậu chuyện này. Huệ vương như vậy, không biết có bao nhiêu nữ tử muốn gả cho ngài ấy đâu, chị cả của cậu vì sao lại thờ ơ với ngài ấy như vậy?”

Tổng Ý Mặc quét mắt qua người Thạch Khang rồi nói, “Chúng ta đi bắt thỏ phải chứ không phải tới nói chuyện phiếm. Anh bớt nói nhảm đi!”

Thạch Khang khinh khỉnh ngồi thẳng lên và nói thầm, “Được bao tuổi mà cả ngày cứ như ông cụ non thế nhỉ? Không thấy buồn sao?”

Cảnh Thế Đan tai thính sớm đã nghe được đoạn đối thoại của hai người phía sau. Hắn vừa cong miệng nở nụ cười nhàn nhạt vừa dùng mũi chân khều khều một hòn đá trên đường đi và đá hòn đá lên cao. Khi đã đủ độ cao, hắn lập tức đập bay hòn đá nhỏ.

Hòn đá xuyên không lao thẳng về phía trước và va vào một cành liễu. Bị cành liễu bắn mạnh ra, nó lại lao vun vút lệch về bên trái. “Bốp” một tiếng, trong rừng cây cách không xa cây liễu bỗng phát ra một tiếng kêu bực bội. Một người mặc áo xám nhảy từ trong rừng cây ra và lao vọt về phía trước.

“Ha ha, đúng là “Đạp phá thiết hài vô mịch xử, dắc lai toàn bất phí công phu”*.” Cảnh Thế Đan hô lên một tiếng, đôi chân dài đã lao vọt lên đuổi theo tên áo xám kia.

(*Đạp phá thiết hài vô mịch xử, dắc lai toàn bất phí công phu: Đi mòn gót giày chẳng tìm thấy, đến khi thấy được chẳng tốn công.)

Tổng Ý Mặc cũng phản ứng ngay lập tức. Nàng hô lên, “Là trùm thỏ phi! Mau tóm lấy hắn!” Nói xong, nàng liền rút thanh chủy thủ trong giày ra và đuổi theo gã áo xám.

Thạch Khang cũng lập tức hô lên, “Người đâu mau tới đây, trùm thỏ phi ở chỗ nào, mau tới tóm lấy hắn!” Nói xong hắn cũng vội vàng đuổi theo.

Mấy thị vệ đã nghe thấy tiếng hô liền quay lại đuổi theo trùm thỏ phi. Vì trước đó Cảnh Thế Đan đã nói rõ muốn bắt sống trùm thỏ phi nên bọn họ không dám bắn tên.

Gã áo xám cuống cuồng nhảy lên bên cạnh một sườn dốc.

Đúng lúc Cảnh Thế Đan đuổi đến. Một tay hắn đã vươn về phía cánh tay gã áo xám. Gã áo xám giơ tay ngăn cản, thanh chủy thủ trong tay gã đã hung tợn hướng tới trước mặt Cảnh Thế Đan.

Cảnh Thế Đan nghiêng người né tránh thanh chủy thủ rồi nện một quyền vào mũi của gã áo xám, đánh cho gã nổ đom đóm mắt và đổ người về phía sau.

Tổng Ý Mặc còn nhỏ, thân mình lại linh hoạt nên đã đến trước những người khác. Nàng múa may thanh chủy thủ xông lên đâm vào cánh tay của gã áo xám.

Gã áo xám rống lên một tiếng điên dại. Gã quét chân ngáng chân Tổng Ý Mặc. Vừa lúc phía sau là sườn dốc. Tổng Ý Mặc không lùi lại được, bị gã áo xám quét qua, nàng trượt chân ngã trên mặt đất rồi rơi xuống sườn dốc.

Cùng lúc đó, Cảnh Thế Đan lại phóng ra một quyền hướng vào đầu gã áo xám. Gã áo xám choáng váng ngất xỉu ngay tại chỗ. Cảnh Thế Đan không để ý tới gã áo xám mà ngồi xổm xuống rồi vươn cánh tay thon dài tóm lấy Tổng Ý Mặc. Độ dốc rất lớn, Tổng Ý Mặc lại rơi xuống quá nhanh, Cảnh Thế Đan không kéo được nàng lên mà cả người lại bị kéo xuống. Chân hắn bị trượt xuống phía dưới. Đè lên trên người Tổng Ý Mặc, cả hai lẫn lộn một đường lao thẳng xuống sườn núi.

Sườn dốc khá dài. Khi hai người rơi xuống sườn núi, cẳng chân của Cảnh Thế Đan liền đè lên một vật mềm nhũn dài dài. Vật này ngóc đầu lên cản Cảnh Thế Đan một miếng rồi nhanh chóng chạy mất.

Dừng lại trong tư thế lẫn xuống, Tổng Ý Mặc vừa vặn nằm sấp trên người Cảnh Thế Đan. Nàng vừa ngẩng đầu lên thì trông thấy một con rắn có hai màu đen trắng đang trườn về phía cách đó không xa và biến mất trong bụi cỏ.

Lúc này, trời đã xầm tối

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 55 – Hoàn Chương 54 Chương 53 Chương 52 Chương 51 Chương 50 Chương 49 Chương 48 Chương 47 Chương 46 Chương 45 Chương 44 Chương 42 Chương 43 Chương 41 Chương 40 Chương 39 Chương

38 Chương 37 Chương 36 Chương 35 Chương 34 Chương 33 Chương 32 Chương 31 Chương 30 Chương 29 Chương 28 Chương 27 Chương 26 Chương 25 Chương 24 Chương 23 Chương 22 Chương 21 Chương 20 Chương 19 Chương 18 Chương 17 Chương 16 Chương 15 Chương 14 Chương 13 Chương 12 Chương 11 Chương 10 Chương 09 Chương 08 Chương 07 Chương 06 Chương 05 Chương 04 Chương 03 Chương 02 Chương 01

Xem Chương Mới Hơn »

8. Chương 08

Chương 08

Cẳng chân của Cảnh Thế Đan bắt đầu tê rần. Hắn vươn tay đẩy Tống Ý Mặc từ trên người mình xuống rồi vén ống quần lên xem. Cẳng chân chỗ tê liệt đã chuyển sang màu tím đen. Hắn lập tức hít một hơi khí lạnh, “Rắn có độc!”

“Là kịch độc!” Tống Ý Mặc vừa mới thấy con rắn đen trắng là biết loại rắn có màu này chắc chắn là loại kịch độc, người bị cắn một nhát nếu cứu chữa chậm trễ sẽ có thể mất mạng. Trán nàng bắt đầu đổ mồ hôi lạnh. Nếu Cảnh Thế Đan xảy ra chuyện thì Hầu phủ Trần Vũ chắc chắn sẽ bị chôn cùng, mà cả gia tộc họ Tống chỉ sợ sẽ đều bị liên lụy.

Trên lưng của Tống Ý Mặc cũng toát mồ hôi. Nàng đề lên người Cảnh Thế Đan, “Không nên cử động, nếu cử động thì độc tính sẽ lan ra nhanh hơn!”

Khi hai người đang nói chuyện thì Thạch tướng quân cùng vài thị vệ đã từ phía trên trượt xuống. Vừa đứng ngay ngắn lại đã thấy Cảnh Thế Đan bị rắn cắn, cả bọn lại đồng loạt biến sắc.

Thạch tướng quân quyết định thật nhanh. Ông ta dùng chủ thủ rạch chỗ bị thương của Cảnh Thế Đan ra rồi sai một thị vệ, “Người ấn lên cẳng chân của Huệ vương điện hạ để máu độc chảy bớt ra. Ta đi xung quanh xem có thảo dược gì không!” Ông ta nói xong liền mang theo mấy thị vệ nhanh chóng tỏa ra bốn phía.

Thông thường những nơi có rắn độc lui tới cũng sẽ có một vài dược thảo có thể giải được độc xà. Ngày trước Thạch tướng quân mang binh đi đánh giặc thường hạ trại ở bên ngoài nên cũng có hiểu biết chút ít về thảo dược.

Tống Ý Mặc nghe Thạch tướng quân nói thế liền thở ra nhẹ nhẹ. Có Thạch tướng quân ở đây, Cảnh Thế Đan sẽ không thể chết được có phải không?

Một chân của Cảnh Thế Đan dần dần mất đi cảm giác. Hắn cũng biết là không ổn nên không khỏi lắc đầu.

Sắc mặt của Tống Ý Mặc trông rất khó coi, bàn tay của nàng bắt đầu run rẩy. Nàng nhớ Hoàng ẩn sư đã từng nói người bị rắn độc cắn nếu trong lúc cấp thiết không tìm được giải dược thì phải chém đứt một chân mới bảo toàn tính mệnh. Nếu Thạch tướng quân không tìm thấy giải dược thì...

Cảnh Thế Đan thoáng thấy sắc mặt xám như tro của Tống Ý Mặc thì lập tức có ý muốn hỏi, “Tiểu Hầu gia, cậu nói thử xem, bản vương tài mạo như vậy, chị cả nhà cậu vì sao không để ý tới ta?”

Thị vệ đang giúp Cảnh Thế Đan ép máu độc ra ngoài cũng vểnh tai lên nghe.

Tống Ý Mặc thấy hắn lại có tâm trạng hỏi chuyện này thì hơi tỏ vẻ sửng sốt, “Việc này ngài phải hỏi chị cả tôi chứ. Tôi tuy là em của chị ấy nhưng trong lòng chị ấy nghĩ gì tôi cũng không thể đoán ra được.”

Cảnh Thế Đan thử cử động, phát hiện một chân đã mất đi cảm giác, ánh mắt hắn lập tức hiện lên chút lo lắng. Hắn giận dữ nói, “Đáng thương thay bản vương còn chưa cưới vợ sinh con đã độc phát toàn thân mà chết! Nếu bản vương chết rồi, cậu hãy nói với chị cậu rằng...”

Tổng Ý Mặc cảm thấy lạnh buốt trong lòng. Cảnh Thế Đan thực sự bị chất độc phát tác rồi, trừ khi Thạch tướng quân và đám thị vệ bằng lòng bao che cho Hầu phủ Trấn Vũ mà thống nhất khẩu cung rằng Cảnh Thế Đan tự mình lăn xuống sườn dốc và bị rấn cắn chứ không phải vì cứu mình mà lăn xuống thì có lẽ cả nhà mình còn cơ hội giữ lại mạng sống, bằng không...

Cảnh Thế Đan thấy Tổng Ý Mặc toàn thân run rẩy liền ngừng nói. Hắn cúi đầu nhìn cái chân bị thương của mình rồi hỏi Tổng Ý Mặc, “Nếu dùng một kiếm chặt đứt chân và nhanh chóng cầm máu thì có phải cơ hội giữ được mạng sống sẽ nhiều lên một chút không?”

Tổng Ý Mặc không dám trả lời mà cứng người ngồi im tại chỗ. May mắn là Thạch tướng quân đã dẫn theo một thợ săn trở lại. Trong tay thợ săn này đúng là thảo dược giải độc.

Thạch tướng quân không nghĩ ngợi nhiều liền ra lệnh cho thị vệ nhai thảo dược và đắp lên vết thương của Cảnh Thế Đan.

Theo lời người thợ săn kia nói thì đắp thảo dược không bằng sắc hai chén thuốc mà uống. Sau khi uống xong độc tính mới có thể được giải hoàn toàn.

Hơi muộn một chút, thị vệ liền khiêng Cảnh Thế Đan lên rồi theo lối người thợ săn chỉ mà đi xuống dưới chân núi xin ngủ nhờ ở một thôn nhỏ.

Khi sắc trời tối đen thì chân của Cảnh Thế Đan mới hồi phục lại một chút cảm giác, có điều chỗ đó lại sưng u lên một cục. Hắn gọi Thạch tướng quân tới và phân công ông ta áp tải trùm thổ phỉ về trước, còn mình thì ở lại và chỉ giữ vài người bảo vệ.

Thạch tướng quân đương nhiên không dám đi. Ông ta sai Thạch Khang và mấy thị vệ áp tải trùm thổ phỉ trở về và tìm cách mời ngự y tới đây để đề phòng có biến.

Tổng Ý Mặc cũng không dám rời đi. Huệ vương chính vì cứu nàng mới bị rấn cắn. Cho dù thị vệ có đi hết thì nàng cũng phải ở lại hầu hạ hắn.

Người thợ săn kia mặc dù không biết đám người Cảnh Thế Đan là ai nhưng xem dáng vẻ cũng đoán được chắc là công tử nhà danh gia vọng tộc đi du ngoạn. Anh ta liền nói chuyện với trưởng thôn và sắp xếp một tiểu viện để đám người của Cảnh Thế Đan nghỉ ngơi.

Cái gọi là tiểu viện thực ra cũng chỉ có ba gian phòng. Cảnh Thế Đan chiếm một gian, Thạch tướng quân chiếm một gian, đám thị vệ chiếm một gian. Tổng Ý Mặc chỉ còn hai lựa chọn, hoặc là ngủ cùng Thạch tướng quân một đêm, hoặc là ngủ cùng Cảnh Thế Đan một đêm.

Đoàn người dùng qua loa một chút cơm chiều. Uống nước xong xuôi, cả đám liền chuẩn bị nghỉ ngơi. Thạch tướng quân đã có lòng che chở cho Tổng Ý Mặc, muốn giúp nàng lấy công chuộc tội nên mới khê khàng nói với Tổng Ý Mặc, “Tiểu Hầu gia ở chung phòng với Huệ vương đi! Cho dù một đêm không ngủ cũng phải hầu hạ Huệ vương cho tốt để cảm ơn ngài ấy đã cứu cậu.”

Tổng Ý Mặc còn chưa nói gì thì Cảnh Thế Đan đã vẫy tay gọi nàng, “Lại đây, đêm nay để người gác đêm cho bản vương!” Thạch tướng quân kia vừa già vừa khó ngủ, tiểu tử này bị ông ta chèn ép một đêm thì sáng mai còn ra cái dạng gì nữa? Được rồi, nể mặt chị gái cậu ta mà giúp cậu ta một chút, cho cậu ta ngủ cùng bản vương một đêm là tốt lắm rồi!

Lúc này Tổng Ý Mặc căn bản không dám tỏ ý cự tuyệt, nàng đành phải ở cùng phòng với Cảnh Thế Đan.

Người thợ săn mau chóng bưng thuốc đi vào và đưa cho Cảnh Thế Đan. Nhìn hắn uống xong, anh ta liền nhân tiện nói, “Công tử không cần lo lắng, thuốc này rất công hiệu. Tối sáng mai là chân ngài sẽ hết sưng ngay. Chỉ cần hết sưng là độc tính cũng sau bảy bảy bốn chín ngày sẽ tiêu hết. Sau khi trở về ngài chỉ cần tĩnh dưỡng mấy ngày là lại như không có chuyện gì thôi.” Nói xong người này lại dẫn dò Tổng Ý Mặc vài câu, bảo nàng nhớ nửa đêm phải sờ trán của Cảnh Thế Đan, anh ta nói nếu không sốt thì sẽ không có vấn đề gì, còn nếu phát sốt thì phải mau chóng sắc một chén thuốc cho hắn uống.

Cảnh Thế Đan bị khổ sở một hồi cũng mệt mỏi nên vừa chợp mắt là ngủ luôn. Ngủ thẳng tới nửa đêm, hắn bỗng mơ hồ phát hiện có người đang sờ lên trán mình. Hắn lập tức vươn tay ra tóm lấy bàn tay nhỏ bé đang sờ lên trán mình rồi quát, “Ai?”

“Huệ vương điện hạ, là ta!” Đêm này Tống Ý Mặc vẫn ghé vào bên giường ngủ gà ngủ gật và chú ý tới mọi động thái của Cảnh Thế Đan. Nàng rất sợ hắn bị sốt. Nhớ kỹ lời dặn dò của người thợ săn nên thỉnh thoảng nàng lại sờ sờ lên trán của Cảnh Thế Đan.

Cảnh Thế Đan mở mắt ra. Ngọn đèn trên án vẫn còn cháy, Tống Ý Mặc đang ngồi trước giường. Hắn ngồi dậy và ra hiệu cho Tống Ý Mặc đỡ mình rồi hỏi, “Bô ở đâu?”

Tống Ý Mặc chỉ chỉ vào bên cạnh giường. Nàng đỡ Cảnh Thế Đan xuống rồi để hắn tựa vào cột giường. Rồi mặc kệ hắn như thế nào, nàng chỉ nhanh như chớp vọt tới cạnh cửa.

Cảnh Thế Đan thầm hừ một tiếng nhưng cũng không gọi Tống Ý Mặc. Hắn tự giải quyết xong xuôi, sau đó lại ngại để bô ở cạnh giường sẽ bốc mùi nên cao giọng nói, “Mang bô ra ngoài đi!”

Tống Ý Mặc vừa bịt mũi đi tới vừa giúp Cảnh Thế Đan lên giường trước rồi mới xoay người mang cái bô ra phòng ngoài. Nàng tiện thể mang nước vào cho Cảnh Thế Đan rửa tay, trông đáng vẻ Tống Ý Mặc lúc ấy đã mệt nhọc không chịu được nữa rồi.

Cảnh Thế Đan thấy vành mắt của Tống Ý Mặc đều đã đỏ quạch lên, khuôn mặt nhỏ nhắn thì hiện rõ vẻ mệt mỏi. Hắn im lặng một chút rồi nhân tiện nói, “Lên đây đi!”

Tống Ý Mặc không rõ Cảnh Thế Đan nói thế là có ý gì, nàng chỉ giương mắt nhìn hắn.

Dưới ngọn đèn, cậu thiếu niên mười hai tuổi trông như nụ hoa mới hé nở một nửa. Cảnh Thế Đan bình tĩnh nhìn Tống Ý Mặc, trong lòng có chút run run. Ha, tiểu tử này giống hệt chị hắn, đáng vẻ trông rất được.

Tống Ý Mặc nhận thấy ánh mắt quỷ dị của Cảnh Thế Đan thì không khỏi sờ sờ lên mặt mình. Có cái gì không đúng sao?

Cảnh Thế Đan dời tầm mắt rồi nói với giọng ra lệnh, “Mang một chén nước lại đây!”

“Vâng.” Tống Ý Mặc vội đi lấy nước rồi bưng đến giúp Cảnh Thế Đan uống. Nàng để chén lại chỗ cũ rồi lại ngồi trở lại bên giường.

Cảnh Thế Đan nhìn bàn tay nhỏ bé của Tống Ý Mặc đang đặt bên giường, móng tay cái tròn tròn nho nhỏ, mu bàn tay trắng nõn dị thường. Nhất thời không tự chủ được, hắn giơ bàn tay to của mình ra so so với bàn tay nhỏ bé của Tống Ý Mặc, miệng thì nói, “Lên đây!” Nói xong hắn dịch chuyển sang bên cạnh giường.

Lần này Tống Ý Mặc đã hiểu. Cảnh Thế Đan muốn nàng lên giường và ngủ cạnh hắn đêm nay đây mà!

Tống Ý Mặc giương mắt đối diện với tầm mắt của Cảnh Thế Đan. Nàng không kịp che giấu cảm xúc mà để lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn không nghe lời đỏ bừng lên. Tống Ý Mặc bật thốt ra một câu, “Không được!”

Cảnh Thế Đan nhăn mày lại và nói với vẻ thiếu kiên nhẫn, “Muốn bản vương nhiều lời không cần thiết hả?”

Thật sự muốn ngủ chung một giường với con của kẻ thù sao? Đáy lòng Tống Ý Mặc nổi cơn sóng gió. Biết nếu còn cự tuyệt sẽ khiến hắn nghi ngờ, nàng buộc lòng phải nghe lời. Tống Ý Mặc chậm chạp cởi giày rồi để nguyên quần áo nằm lên giường.

“Nằm lù vào, cẩn thận không lăn xuống dưới!” Cảnh Thế Đan là hoàng tử nên luôn được chiều chuộng và rất ít khi quan tâm tới người khác, nhưng đêm nay, không hiểu sao trong hắn lại nổi lên nhu tình hiệp nghĩa, hắn không muốn Tống Ý Mặc có điều gì sơ xuất.

Tới lúc này Tống Ý Mặc đã có chút áy náy. Cha của mình đã đùa giỡn Khương quý phi, làm cho Khương quý phi lúc nào cũng sống trong sợ hãi và lo sợ bị người ta phát hiện sự thật. Về phần cha mình rất cuộc có phải do Khương quý phi hại chết hay không thì còn chưa có kết luận. Nhưng người nhà mình quả thực đã bày mưu tính kế để khiến Khương quý phi và Huệ vương bất hòa. Nhưng Huệ vương lại hoàn toàn không biết gì cả, hắn còn ái mộ chị mình nữa, lại còn yêu ai yêu cả đường đi, ban ơn cho cả mình.

Cảnh Thế Đan thấy Tống Ý Mặc không đáp lời cũng không nhúc nhích thân mình thì bất mãn hừ một tiếng. Hắn vươn tay ra túm lấy đai lưng của Tống Ý Mặc rồi kéo nàng dịch vào một chút. Hai người gần nhau hơn, Cảnh Thế Đan lại uy hiếp, “Chân bản vương bị thương, ngươi ngủ ngoan ngoan một chút, đừng có chạm vào bản vương. Nếu không thì ngày mai xem ngươi phải chịu khổ thế nào!” Nói xong hắn liền điều chỉnh tư thế rồi nhắm mắt đi vào giấc ngủ.

Tổng Ý Mặc cứng người lại một lúc lâu. Sau khi nghe thấy Cảnh Thế Đan phát ra hơi thở đều đều, nàng mới lặng lẽ nhích ra phía ngoài. Nhất thời cảm thấy không được an toàn, nàng đang định lùi lại thì đột nhiên cảm giấy cần cổ có hơi thở ấm áp. Nàng cả kinh, cả người lập tức lật và phía ngoài, “Bịch” một tiếng, Tổng Ý Mặc đã nằm trên mặt đất.

“Ha ha!” Cảnh Thế Đan thò đầu nhìn Tổng Ý Mặc đang ngã trên mặt đất rồi vừa cười vừa đập xuống giường, “Tiểu tử này, điệu bộ giống hệt tiểu quan nhân, người tưởng bản vương định ăn thịt người chắc?” Nói xong hắn lại thò người ra tóm lấy đai lưng của Tổng Ý Mặc và xách cả người nàng lên giường. Hắn quăng nàng vào bên trong, còn mình thì nằm bên ngoài, sau đó mới ngáp một cái rồi nói, “Được rồi, ngủ đi!”

Ầm ỉ như vậy nhưng Tổng Ý Mặc thật ra vẫn im lặng từ nãy tới giờ, nàng im lặng nhắc nhở bản thân: Ta là con trai, ta là con trai...

Nhắc thêm mấy lần, hai mắt nàng không thể mở ra được nữa. Tổng Ý Mặc mau chóng chìm vào giấc ngủ.

Trời tờ mờ sáng, trong thôn vang lên tiếng gà gáy. Tổng Ý Mặc đột nhiên mở to hai mắt, nàng lập tức đối diện với ánh mắt của Cảnh Thế Đan.

Nàng đang nằm gọn trong lòng đối phương, đầu gối lên cánh tay của đối phương, một bàn tay còn kẹp dưới nách của đối phương.

Dưới ánh nắng buổi sớm, Tổng Ý Mặc hai mắt như phủ một lớp sương mù mênh mông, cánh môi nhỏ bé hơi cong lên, vô hại nhìn Cảnh Thế Đan.

Cảnh Thế Đan đối diện với Tổng Ý Mặc, hai tai có chút đỏ sạm khả nghi. Hắn chậm rãi mở miệng, “Ngủ đủ chưa? Ngủ đủ rồi còn không dậy đi?”

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 55 – Hoàn Chương 54 Chương 53 Chương 52 Chương 51 Chương 50 Chương 49 Chương 48 Chương 47 Chương 46 Chương 45 Chương 44 Chương 42 Chương 43 Chương 41 Chương 40 Chương 39 Chương 38 Chương 37 Chương 36 Chương 35 Chương 34 Chương 33 Chương 32 Chương 31 Chương 30 Chương 29 Chương 28 Chương 27 Chương 26 Chương 25 Chương 24 Chương 23 Chương 22 Chương 21 Chương 20 Chương 19 Chương 18 Chương 17 Chương 16 Chương 15 Chương 14 Chương 13 Chương 12 Chương 11 Chương 10 Chương 09 Chương 08 Chương 07 Chương 06 Chương 05 Chương 04 Chương 03 Chương 02 Chương 01

Xem Chương Mới Hơn »

9. Chương 09

Chương 09

Khi mặt trời lên cao thì Thạch Khang dẫn thị vệ và ngự y tới.

Tổng Ý Mặc đứng một bên nhìn ngự y bắt mạch cho Cảnh Thế Đan và kiểm tra cái chân bị thương cho hắn, nhìn vẻ thoải mái lộ ra trên mặt ông ta thì biết Cảnh Thế Đan không gặp trở ngại gì. Nàng cũng thở ra một hơi. Thừa dịp bên trong đang ồn ào nàng liền ra ngoài và tìm chỗ không người đi tiểu. Nhịn một đêm rồi từ sáng đến giờ đâu phải việc dễ dàng gì?

Sau khi giải quyết xong, Tổng Ý Mặc quay về tiểu viện thì Cảnh Thế Đan đang ngồi trên một chiếc ghế gỗ ở ngoài sân, mọi người đang chuẩn bị cang để kiệu hắn rời khỏi thôn.

Cảnh Thế Đan gọi người thợ săn lại và sai người thưởng cho anh ta, cũng thưởng cho cả chủ nhà của tiểu viện này.

Chủ nhà của tiểu viện là một người đàn ông trung niên trung thực. Nhận được phần thưởng, ông ta đương nhiên tạ ơn nhưng cũng không lui ra mà chỉ xoa xoa tay lẩm bẩm, “Đám đất hoang mới vỡ đang cần phân...” Câu nói kể tiếp lại mơ hồ không thể nghe rõ.

Bọn thị vệ quay sang nhìn nhau, không biết người đàn ông trung niên này có ý muốn nói gì?

Cảnh Thế Đan không nhìn đám thị vệ mà chỉ nhìn Tống Ý Mặc.

Tống Ý Mặc thăm liếc mắt tỏ ý xem thường rồi tiến lên hỏi người đàn ông kia, “Bác muốn xin phân bón phải không?”

Người đàn ông trung niên đỏ hết cả mặt lên nhưng vẫn kiên trì nói, “Tôi biết các ngài là nhà quyền quý nên cũng không cần gì tới phân bón...”

Tống Ý Mặc dùng ánh mắt cổ vũ nói tiếp, “Bác cứ nói tiếp đi ạ!”

Người đàn ông trung niên thấy Tống Ý Mặc còn cao chưa tới vai ông ta nhưng nói chuyện lại mềm mỏng nên rất nhanh trầm tĩnh lại. Ông ta lưu loát nói tiếp, “Chính là muốn mời các quý nhân trước khi đi thì tiểu vào bồn cầu nhà tôi một cái. Nhiều người thế này, mỗi người một lần là cũng đã được một thùng phân bón rồi.”

Mọi người vừa nghe nói xong liền đưa mắt nhìn nhau rồi đột nhiên cùng bật cười ha hả.

Cảnh Thế Đan cũng cười. Hắn vẫy vẫy tay bảo Tống Ý Mặc dìu hắn vào nhà, tỏ vẻ hắn phải đi tiểu ngay.

Tống Ý Mặc chọc chọc vào người Thạch Khang và nói nhỏ, “Huệ vương điện hạ bảo anh dìu ngài ấy kìa!”

“Ta thấy rõ ràng ngài ấy bảo cậu đi mà!” Thạch Khang không cho là vậy, hắn quay mặt sang bên kia. Cơ hội nịnh bợ Huệ vương điện hạ này hắn tuyệt đối không muốn tranh cướp với Tống Ý Mặc đâu.

Tống Ý Mặc hận không thể đập cho Thạch Khang một cước. Nàng lại nhỏ giọng cầu cứu, “Thạch ca, tới hôm qua tôi vất vả một đêm nên giờ hai chân đã nhũn ra rồi, thật sự không thể đỡ Huệ vương điện hạ được, anh giúp tôi chút đi!”

Thạch Khang còn chưa trả lời thì Cảnh Thế Đan đã nhìn qua và lạnh lùng hừ một tiếng.

Lần này Tống Ý Mặc không dám trì hoãn nữa, nàng vội vàng đi tới đỡ Cảnh Thế Đan dậy, trong lòng thầm oán: Nhiều người có thể sai bảo như vậy mà không sai, lại muốn ngược đãi tiểu hài tử như ta, đạo trời ở đâu không biết?

Sau khi đỡ Cảnh Thế Đan vào nhà và dìu hắn tới bên cạnh bồn cầu, Tống Ý Mặc không thềm để ý xem hắn đứng đã vững chưa mà nhanh như chớp chạy vọt ra bên ngoài rồi tỏ vẻ cáo mượn oai hùm liếc mắt nhìn đám thị vệ một cái. Nàng chỉ tay vào hai người, “Các người vào trong hầu hạ Điện hạ đi!”

Hai thị vệ không nghi ngờ gì liền vội vàng đi vào luôn.

Lúc này Tống Ý Mặc mới thở hắt ra.

Cảnh Thế Đan đi ra thì đến lượt đám thị vệ đi vào.

Mọi việc mau chóng xong xuôi. Mọi người khiêng Cảnh Thế Đan rời khỏi thôn, Tống Ý Mặc và Thạch Khang đi theo hai bên tán gẫu với hắn.

Thạch Khang nói, “Người dân trong thôn này chất phác thật, xin gì không xin lại đi xin phân.”

Cảnh Thế Đan ngửa mặt lên trời cười to, “Đúng đấy, ha ha! Lần đầu tiên bản vương mới biết toàn thân bản vương cái gì cũng quý giá, chỉ cần tùy tiện tè một bãi cũng có thể làm phì nhiêu một mảng hoa mầu rồi.”

Ra khỏi thôn thì có xe ngựa tới đón, mọi người đỡ Cảnh Thế Đan lên xe ngựa xong xuôi mới giục ngựa đi theo.

Lại nói tới Hầu phủ Trấn Vũ, tuy Thạch Khang đã sai người tới báo một tiếng về chuyện Tống Ý Mặc theo Huệ vương ra ngoài trốn nã trùm thổ phỉ và ban đêm ngủ nhờ ở một thôn trang nhỏ tới ngày thứ hai mới trở về được nhưng đám người La phu nhân vẫn ruột gan lộn tung phèo và một đêm không thể nào ngủ được.

Trời vừa sáng, La phu nhân liền phái ngay quản gia tới phủ họ Thạch để đi cùng Thạch Khang tới đón Tống Ý Mặc về, nhưng khi quản gia tới phủ họ Thạch thì Thạch Khang lại đã đi rồi, ông ta đi đến đó thành ra toi công.

Sau khi nghe quản gia bẩm báo, trong lòng La phu nhân lập tức thấy rối lên. Bà sợ Tống Ý Mặc xảy ra chuyện ngoài ý muốn, lại sợ thân thể của nàng bị bại lộ, rồi sợ nàng và Cảnh Thế Đan có xung đột, hận thù giữa hai bên sẽ lại càng gia tăng.

Mãi tới gần giờ Ngọ quản gia mới nửa mừng nửa lo chạy tới bẩm báo, “Phu nhân, tiểu Hầu gia đã về rồi ạ!”

“Người đâu rồi?” La phu nhân lập tức đứng dậy theo quản gia ra cửa lớn đón Tống Ý Mặc.

Ở bên ngoài cửa lớn, Tống Ý Mặc mới xuống ngựa liền thấy đoàn người của La phu nhân vọt ra vừa quát vừa gọi.

“Mẹ à, con không sao!” Tống Ý Mặc biết La phu nhân chắc chắn đã lo lắng suốt một đêm nên lập tức bước lên phía trước đỡ bà.

Sau một đêm chịu đựng, La phu nhân vừa trông thấy Tống Ý Mặc thì lửa giận lại dâng trào. Bà tức giận tát Tống Ý Mặc một cái rồi quát to, “Con có biết không hả? Toàn bộ người trong phủ này đều dựa cả vào con đó. Con không tin không tức chạy ra ngoài suốt một đêm, con bảo chúng ta phải làm sao đây?”

Quản gia thấy tình hình không ổn liền bước lên trước khuyên bảo, “Phu nhân bớt giận, tiểu Hầu gia ắt hẳn cũng bất đắc dĩ thôi!”

La phu nhân tát xong một cái cũng đã thấy hối hận rồi, bà lại trừng mắt nhìn Tống Ý Mặc, “Con không biết đường mà né đi à?”

Tống Ý Mặc vừa xoa xoa mặt vừa cười khổ, “Mẹ à, mẹ bớt nóng đã. Chuyện khác con từ từ kể lại với mẹ sau.”

Tống Ý Châu và Tống Ý Bội cũng một đêm không ngủ, khi nghe tin Tống Ý Mặc đã về, cả hai liền chạy ra đón. Mắt thấy nàng bị La phu nhân tát ột cái, hai người đều không nhịn được cảm thấy đau lòng nhưng cũng không dám oán giận La phu nhân mà chỉ thì thầm, “Đều tại cái tên Huệ vương kia, anh ta muốn bắt cướp thì đi mà bắt cướp, lôi em trai người ta đi làm gì?”

Sau khi vào phòng khách nhỏ, La phu nhân sai người bồi thuốc cho Tống Ý Mặc xong mới hỏi, “Tóm lại đã xảy ra chuyện gì?”

Tống Ý Mặc cũng không giấu giếm mà tỉ mỉ kể hết mọi chuyện.

La phu nhân nghe xong lập tức giật mình kinh hãi, gương mặt thoát đỏ thoát trắng một hồi, miệng lại âm thầm chửi bới Cảnh Thế Đan.

Tống Ý Châu và Tống Ý Bội vì không biết em trai nhà mình kỳ thực cũng là thân phận nữ nhi giống các nàng nên cảm xúc không giống với La phu nhân. Hai người thầm nghĩ: Nếu không phải Khương quý phi một lòng muốn đẩy chúng ta vào chỗ chết thì chúng ta đã không cứ nhất định phải gây khó dễ cho Huệ vương, dù sao hắn cũng không có ý xấu.

Tống Ý Thiên nghe tin Tống Ý Mặc một đêm ở bên ngoài và giờ vừa mới về thì cũng biết mẹ con bọn họ có chuyện muốn nói nên không dám tới quấy rầy. Được một lúc, đoán chừng bọn họ cũng đã nói chuyện xong, lúc này nàng ta mới bưng canh an thần tới cầu kiến.

La phu nhân nghe nói Tống Ý Thiên tới thì trong đáy mắt bỗng lóe lên sự chán ghét nhưng ngay lập tức lại khôi phục lại vẻ bình thường ngay. Bà sai người hầu cho Tống Ý Thiên vào, “Bảo nó vào đi!”

Sau khi chào hỏi La phu nhân và Tống Ý Mặc, Tống Ý Thiên mới mở hộp thức ăn và bưng canh an thần lên, “Tối qua phu nhân và em trai đã ngủ không ngon giấc rồi, giờ phu nhân và em nên uống một chén canh an thần rồi ngủ một giấc là tinh thần sẽ khôi phục lại đấy ạ.”

“Mấy khi con lại có lòng như thế, để xuống đi!” La phu nhân khen Tống Ý Thiên một câu và bảo nàng ta để chén canh đấy rồi không thềm nói gì nữa.

Tổng Ý Thiên cũng thức thối. Nàng ta lại hỏi han Tổng Ý Mặc vài câu rồi cáo từ luôn.

Ôn thị đang chờ trong phòng. Khi thấy Tổng Ý Thiên trở về, bà ta liền hỏi, “Con gặp tiểu Hầu gia không? Cậu ta sao rồi?”

Tổng Ý Thiên trả lời, “Con gặp rồi. Sắc mặt em ấy mặc dù tái nhợt, chắc là vì một đêm không ngon giấc, nhưng cũng không có gì khác thường.”

Ôn thị lại giáo huấn, “Con có thể ngoài miệng gọi cậu ta là em trai nhưng trong lòng thì không được nghĩ như vậy. Con phải nhớ kỹ nó không phải là em trai ruột thịt của con mà là tiểu Hầu gia của Hầu phủ này đó.”

Tổng Ý Thiên thừa vâng rồi thấp giọng nói, “Từ khi vào phủ này cậu ấy không nói chuyện nhiều với con lắm nhưng dù sao con vẫn có cảm giác cậu ấy không có ác ý với chúng ta. Phu nhân thì trái lại, miệng nói thân thiết nhưng ...”

Ôn thị lập tức chặn ngang lời nói của Tổng Ý Thiên rồi thấp giọng nói, “Phu nhân cho chúng ta vào phủ tất đã có tính toán của bà ấy. Bà ấy mặt ngoài tỏ vẻ thân thiện đã là ân điển rất lớn rồi, trong lòng con không nên oán giận để tránh không cẩn thận lại lộ ra ngoài...”

Tổng Ý Thiên dụi đầu vào lòng Ôn thị, “Mẹ à, ở Hầu phủ này mặc dù ăn mặc không lo nhưng lại phải để ý lời ăn tiếng nói với tất cả mọi người từ trên xuống dưới, như vậy thì mệt mỏi lắm!”

Ôn thị thở dài một tiếng, “Chờ con tìm được rể quý rồi chúng ta sẽ không phải để ý tới ánh mắt của người ta nữa, đến lúc đó mọi chuyện sẽ tốt đẹp cả thôi.” Bà ta nói xong lại dặn dò Tổng Ý Thiên, “Có người ngoài ở đây con nhớ gọi mẹ là dì nhé, không thể gọi là mẹ được đâu, biết chưa?”

Tổng Ý Thiên gật gật đầu rồi lại thấp giọng nhắc lại về chuyện của Tổng Ý Mặc với Ôn thị, “Khương quý phi chẳng phải rất hận người nhà họ Tống sao? Sao bà ấy lại chịu để Huệ vương và Tống Ý Mặc ở cùng một chỗ vậy?”

Ôn thị nói, “Bởi vậy mới nói, Huệ vương cũng là người có chủ kiến, ngài ấy sẽ không vì Khương quý phi hận ai mà không lui tới với người đó, cũng không vì Khương quý phi thích ai mà phải đi làm thân với người ta đâu.”

Tổng Ý Thiên kinh ngạc hỏi, “Nói vậy nếu Huệ vương thực sự muốn kết hôn với Đại tiểu thư thì Khương quý phi chắc gì đã ngăn được ạ?”

Ôn thị lại nhớ tới thân phận tiểu thiếp của mình, trong tim bỗng nhói một cái. Tuy vậy bà ta vẫn trả lời Tổng Ý Thiên, “Khương quý phi dù cao sang tới đâu chẳng qua cũng chỉ là một tiểu thiếp của Hoàng gia. Hôn sự của Huệ vương bà ta chưa chắc đã làm chủ được. Người có thể làm chủ chỉ có Hoàng thượng và Hoàng hậu thôi. Nếu Huệ vương thật sự muốn cưới Đại tiểu thư thì chỉ cần bẩm một tiếng với Hoàng thượng và Hoàng hậu là được. Đương nhiên Huệ vương cũng sẽ quan tâm tới cảm xúc của mẹ đẻ mình nên sẽ không liều lĩnh làm vậy đâu. Vì vậy nên chưa chắc ngài ấy đã liều lĩnh cưới Đại tiểu thư.”

Ôn thị nói tới đây lại kéo Tổng Ý Thiên vào lòng, “Phu nhân nhất định sẽ không đồng ý gả Đại tiểu thư cho Huệ vương kia, làm vậy khác gì đưa dê vào miệng cọp. Cũng vì chuyện này nên phu nhân chắc chắn sẽ tăng cường hành động, có lẽ bà ấy sẽ đưa con đi tham dự yến hội. Cho nên mấy ngày này con nên chăm chỉ học các phép tắc, không được lơ đãng chút nào đâu đấy!”

Giữa lúc mọi người trong Hầu phủ ai ai cũng có tâm sự thì tại phủ Huệ vương, Cảnh Thế Đan đang ngủ bỗng bất giác tỉnh lại. Lập tức bị dọa cho nhảy dựng lên, hấn vừa bò dậy vừa hô, “Mẫu phi!” Hô xong Cảnh Thế Đan lại giận dữ nói, “Mẫu phi tới đây mà sao không có ai gọi con dậy thế này?”

Khương quý phi đang ngồi trên chiếc ghế tựa ngay trước giường, trên mặt không phân biệt được là vui hay giận. Bà ta chỉ thản nhiên nói, “Ta sai bọn họ không được làm ồn lên để con ngủ cho đủ giấc.”

Cảnh Thế Đan biết rõ tính tình của Khương quý phi, bên trong càng giận thì ngoài mặt bà ta càng có vẻ khó đoán. Hấn vội vã bước xuống giường rồi ngồi ở phía đối diện với Khương quý phi, “Mẫu phi, lần này con rất dễ dàng tóm trùm thổ phi bất vệ. Mẫu phi xem đây, con mặc dù bị răn cấm một nhát nhưng rốt cuộc vẫn không có vấn đề...”

Cơn giận của Khương quý phi đã khó có thể kiềm chế được nữa. Bà ta quăng cốc trà đang đặt trên bàn xuống rồi lạnh lùng nói, “Không vấn đề gì? Bị rắn độc cắn còn không có vấn đề gì sao? Vì một đứa nhãi con của Hầu phủ mà con lại xả thân bảo vệ nó hả? Con là hoàng tử, chỉ có người khác xả thân vì con, từ bao giờ con phải xả thân vì người khác? Con bị quỷ ám sao? Và lại, lúc bảo con đi bắt trùn thổ phi, Hoàng thượng chỉ hạ chỉ cho Thạch tướng quân đi cùng thôi mà, sao lại có chuyện người Hầu phủ cũng đi theo thế này? Định đoạt công lao sao? Nó xứng đáng hả?”

Cảnh Thế Đan thấy Khương quý phi càng nói càng giận như sắp sửa giáng tội Tổng gia liền hô một câu, “Mẫu phi, Tổng Ý Mặc cậu ta...”

“Câm mồm!” Khương quý phi quát, “Tổng gia rõ ràng là bè đảng của Thái tử, con không biết sao? Chờ có ngày Tổng gia đó hại chết con con mới biết rõ lợi hại.”

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 55 – Hoàn Chương 54 Chương 53 Chương 52 Chương 51 Chương 50 Chương 49 Chương 48 Chương 47 Chương 46 Chương 45 Chương 44 Chương 42 Chương 43 Chương 41 Chương 40 Chương 39 Chương 38 Chương 37 Chương 36 Chương 35 Chương 34 Chương 33 Chương 32 Chương 31 Chương 30 Chương 29 Chương 28 Chương 27 Chương 26 Chương 25 Chương 24 Chương 23 Chương 22 Chương 21 Chương 20 Chương 19 Chương 18 Chương 17 Chương 16 Chương 15 Chương 14 Chương 13 Chương 12 Chương 11 Chương 10 Chương 09 Chương 08 Chương 07 Chương 06 Chương 05 Chương 04 Chương 03 Chương 02 Chương 01

Xem Chương Mới Hơn »

10. Chương 10

Chương 10

“Rốt cuộc mẫu phi và Tổng gia có thù hận gì vậy? Mẫu phi nói cho con biết đi, để con còn chuẩn bị tâm lý chứ?” Cảnh Thế Đan nghe ra trong lời nói của Khương quý phi tràn ngập hận ý với nhà họ Tổng thì cực kỳ khó hiểu. Theo hẳn được biết thì từ sau khi Tổng Khản qua đời, người nhà họ Tổng chỉ luôn theo đuôi người ta, làm gì có cơ hội đắc tội với Khương quý phi cơ chứ?

Bị Cảnh Thế Đan hỏi thế, Khương quý phi lập tức giật nảy mình và bật thốt ra một câu, “Ta và bọn họ tám đời không đụng nhau, có thể có thù hận gì được? Chẳng qua ta nhìn bọn họ không vừa mắt thôi.”

Cảnh Thế Đan nghi ngờ liếc Khương quý phi một cái rồi chậm rì rì nói, “Mẫu phi và Tổng gia nếu chưa từng có khúc mắc gì thì vì sao lại ghét cay ghét đắng bọn họ như vậy?”

Trong lòng Khương quý phi lại lần thứ hai nảy dựng lên. Mấy năm nay Hoàng đế càng lúc càng tăng thêm sự nghi ngờ vô căn cứ, nếu biết năm đó bà ta bị Tổng Khản lừa giỡn quá trớn, mỗi ngày lại tăng thêm thì chỉ sợ bản thân bà ta sẽ muôn đời không thể rửa trôi được, lại còn đứa con này nữa, chỉ sợ nó cũng sẽ bị liên lụy thôi. Nghĩ tới đây, ngữ khí của bà ta đã không còn sáng giọng như vừa rồi nữa mà chỉ nhỏ nhẹ, “Người nhà họ Tổng từ trên xuống dưới đều chẳng có lòng tốt, con đừng trúng kế của bọn họ là được.”

Cảnh Thế Đan thấy dáng vẻ kiên cường của Khương quý phi đã dần dần tan biến liền nhân tiện nói, “Mẫu phi, con làm việc gì cũng có nguyên tắc của mình, chắc chắn sẽ không làm điều xằng bậy đâu, mẫu phi cứ yên tâm!”

Khương quý phi toan mở miệng nhưng lại khép lại. Bà ta bỗng cảm thấy oán hận. Tổng gia giỏi lắm, nhà bọn họ nuôi được mấy đứa con gái cao giá nhĩ, lại có thể khiến Thế Đan mê mẩn đến độ mở miệng nói thay cho bọn họ. Nhìn mà xem, chẳng bao lâu nữa thôi, có khi bà ta còn bị bọn họ gây khó dễ cũng nên.

Nỗi ám ức khôn nguôi của Khương quý phi chỉ có thể ghi tạc lên đầu nhà họ Tổng. Bà ta lại xem vết thương trên chân của Cảnh Thế Đan một lúc, thấy bảo đã không còn vấn đề gì, lúc này bà ta mới nguôi giận được

một chút.

Cảnh Thế Đan không thể không đùa giỡn chọc cười Khương quý phi vài câu, mãi tới khi sắc mặt của Khương quý phi trở nên ngượng ngùng hằn hằn mới thôi không nói nữa.

Khương quý phi rời cung một chuyến cũng không dễ dàng gì. Vả lại cũng sợ Hoàng hậu mượn cớ gây khó dễ nên bà ta không dám trì hoãn lâu. Nói thêm với Cảnh Thế Đan vài câu, lại gọi đám người hầu tới nói thêm mấy câu ra oai xong bà ta mới lên kiệu rời phủ đẹp đường hồi cung.

Vài ngày sau Tống Ý Mặc nhận được thông báo nàng đi theo Cảnh Thế Đan bắt cướp tuy có công nhưng vì nàng mà Cảnh Thế Đan bị rắn độc cắn suýt chết, chuyện đã qua, giờ lấy công và tội bù lại cho nhau nên không được thưởng mà cũng chẳng bị phạt.

Triển Cửu lên tới gặp Tống Ý Mặc thông báo, “Khương quý phi đã tâu trước mặt Hoàng thượng rằng ngài còn nhỏ tuổi nhưng tính tình không tốt, tham công liều lĩnh, một mình đi theo Huệ vương điện hạ tróc nã trùm thổ phỉ lại khiến Huệ vương điện hạ bị thương, tội đáng chết vạn lần. May nhờ Hoàng hậu nương nương đang ngồi đó lên tiếng cầu tình cho ngài và nhắc tới cha ngài, nói là cha ngài năm đó vì hộ giá mà bị gấu đen tấn công dẫn đến tử vong, vả lại ngài là đứa bé không cha nên cũng không dễ dàng gì... Hoàng thượng nghe xong liền nhớ tới tình cũ mà miễn tội cho ngài đó.”

Tống Ý Mặc nghe xong liền đưa một cái hộp gấm cho Triển Cửu, “Triển đại ca vất vả rồi! Ở đây có ngân phiếu hai ngàn lượng để Triển ca và các huynh đệ chi tiêu, ngoài ra còn có một miếng ngọc rất đẹp chúng ta tặng cho Triển công công thưởng thức.”

Triển Cửu thành thật không khách sáo nhận lấy cái hộp, vừa nhận vừa cười nói, “Tiểu Hầu gia cũng đã mười hai tuổi rồi, ngài nên mau tìm cơ hội chạy lấy một cái thực chức mà làm, cũng được thêm một phần thu nhập, kéo miệng ăn núi lở đấy ạ!”

Gần đây Tống Ý Mặc cũng đang lo lắng về chuyện này. Vừa nghe Triển Cửu nói vậy, nàng liền hỏi luôn, “Vậy phải nhờ Triển đại ca hỏi thăm giúp ta một chút, cái tin xưởng dệt kim Giang Nam định bố trí một văn phòng ở đây liệu có đáng tin không?”

Trùng hợp là Triển Cửu cũng biết loáng thoáng về chuyện này từ chỗ Triển công công. Gã liền cười nói, “Xưởng dệt kim Giang Nam quả thực có trình một bản tấu xin bố trí văn phòng ở kinh thành và mở một cửa hàng lớn để bán một ít hàng tơ lụa Giang Nam, một nửa hoa lợi thu được sẽ nộp và quốc khố. Hoàng thượng mặc dù còn chưa phê chuẩn nhưng việc này chắc chắn thành rồi.”

Tiến Triển Cửu về xong, Tống Ý Mặc liền tới gặp La phu nhân để kể về chuyện Hoàng hậu cầu tình giúp nàng.

La phu nhân nhướng mắt lên, trong mắt đã lấp lánh chút hào quang. Bà nói, “Hoàng hậu với Khương quý phi luôn bất hòa với nhau, giờ Hoàng hậu lại cầu tình cho con thì có thể thấy bà ấy cũng có ý muốn mượn sức Hầu phủ chúng ta rồi. Sau khi cha con qua đời, Hầu phủ nhà chúng ta không có thực chức và không có tiếng nói trong việc triều chính nên khó tránh khỏi khiến người ta coi thường. Nếu con có thể tìm cách kiếm một cái thực chức và giúp Hoàng hậu với Thái tử một tay thì có lẽ phủ nhà ta thực sự sẽ có Thái tử phi đó!”

Tống Ý Mặc trả lời, “Con cũng nghĩ vậy. Giờ nghe nói xưởng dệt kim ở Giang Nam đang muốn bố trí một văn phòng ở kinh thành, nếu có thể xin được một chức vụ ở xưởng dệt thì sẽ có cách kiếm được tiền. Chúng ta có tiền trong tay và làm việc mau lẹ thì lo gì không giúp được Thái tử một tay?”

Vương triều Đại Cảnh sau khi thành lập đã mất mười năm tiêu diệt dư đảng còn sót lại, lại thêm mấy năm đánh đuổi tộc Bắc Man cướp bóc ở biên giới nên cả quốc khố hầu như chẳng còn lại gì. Trong hai năm nay mọi việc vẫn dựa vào tiền bạc dâng lên của xưởng dệt kim Giang Nam nên triều đình mới không đến nỗi sứt đầu mẻ trán. Thái tử cũng ý thức được chỉ có nắm xưởng dệt kim Giang Nam trong tay mới có thể ngồi yên ở vị trí hiện có nên rất muốn bố trí người của mình vào làm ở xưởng dệt kim Giang Nam. Có điều hần lại sợ Hoàng đế sinh lòng nghi ngờ nên cuối cùng vẫn không dám khiến người ta chú ý. Nếu có người không lấy danh nghĩa của hần có thể vào làm trong xưởng dệt kim Giang Nam rồi khi có năng lực mới tới nương nhờ hần thì hần đương nhiên sẽ vui vẻ nhận lời.

La phu nhân cân nhắc một hồi mới nói, “Con đưa ba nghìn lượng bạc cho Triển công công và nói rõ nếu con có thể vào làm trong xưởng dệt kim thì về sau khi thu được lợi ích sẽ chia cho ông ta một phần.”

Tổng Ý Mặc gật gật đầu rồi lại nói, “Đã vậy thì không cần chị cả phải gấp gáp làm thân với Thuận vương đâu mẹ ạ. Nếu trong năm nay chúng ta có thể bầu vúi được chỗ Thái tử và Thái tử đồng ý hứa hẹn một câu để chị cả chờ ngài ấy một năm thì có được không?”

La phu nhân nói, “Sao thế được! Không thể để chị cả của con chờ đợi thêm được. Con gái có bao nhiêu thời gian mà chờ đợi cơ chứ? Chẳng may năm sau có chuyện bất ngờ thì chị cả con sẽ khó tìm được hôn phu vừa ý. Cứ theo kế hoạch ban đầu để chị cả con đi nương nhờ Thuận vương đi. Nếu Thái tử đồng ý hứa hẹn thì đến lúc đó gả Ý Bội cho ngài ấy cũng được. Còn kém hơn nữa thì vẫn có Ý Thiên mà. Dù sao cũng thu xếp được.”

Hai mẹ con đang nói chuyện thì quản gia bên ngoài bấm báo nói là ông chủ hiệu trang sức vừa đem ít đồ trang sức tới và mời các tiểu thư của Hầu phủ ra chọn.

Tổng Ý Mặc cười nói, “Mẹ muốn đánh đồ trang sức à?”

La phu nhân trả lời, “Chị cả và chị ba con đã có vài bộ trang sức rồi, chỉ có Ý Thiên là chưa có. Giờ chúng ta muốn đưa nó tới tiệc mừng thọ của Đan lão phu nhân và cho nó gặp gỡ người ta thì không thể không làm cho nó hai bộ trang sức giống thế được. Mà giờ muốn đánh cũng không kịp nữa rồi, chỉ có thể mua hai bộ có sẵn thôi.”

Vừa nói chuyện La phu nhân vừa sai người đi gọi ba vị tiểu thư lại để các nàng cùng nhau chọn trang sức.

Tổng Ý Mặc tự trở về thư phòng. Nàng làm bài tập do Hoàng ẩn sư giao cho trước rồi mới cầm bài vở tới gặp Hoàng ẩn sư.

Hoàng ẩn sư nghe nói Tổng Ý Mặc có ý muốn tới làm việc ở xưởng dệt kim Giang Nam liền đứng dậy lục lợi giá sách. Ông lấy ra hai quyển đặt trước mặt Tổng Ý Mặc rồi nói, “Không hiểu thì không làm, muốn làm thì trước tiên phải hiểu.”

Tổng Ý Mặc lật mấy quyển sách, phát hiện một quyển là “Cơ bản về hàng dệt kim”, một quyển là “Tiền tệ và buôn bán của các nước”.

Hoàng ẩn sư nói, “Trước tiên con cứ đọc hai quyển này đã, có chỗ nào không hiểu thì hỏi ta.”

Tổng Ý Mặc vô cùng kinh ngạc, “Hoàng lão sư, thầy cũng hiểu cái này sao?”

“Thầy của con là ai chứ? Sao có thể không hiểu?” Hoàng ẩn sư hỏi lại.

“Rốt cuộc thầy là ai vậy?” Tổng Ý Mặc buột miệng hỏi một câu.

Hai người đang nói chuyện thì Mặc Bảo tiến vào bấm báo có Thạch Khang đến và đang đợi trong phòng khách .

Tổng Ý Mặc liền cáo từ rồi khỏi phòng đi gặp Thạch Khang.

Thạch Khang vừa trông thấy Tổng Ý Mặc thì giữ chặt lấy nàng mà nhìn thật kỹ, “Tiểu tử này được lắm, núp trong nhà mấy ngày lại càng thêm trắng nõn. Trông đáng vẻ của cậu sắp vượt quá cả đàn bà rồi đấy!”

“Anh có chuyện thì nói đi, đừng động tay động chân nữa!” Tổng Ý Mặc đẩy tay Thạch Khang ra.

Thạch Khang cười nói, “Anh tới đây đúng là có chuyện cần cậu giúp đỡ.”

Thì ra Thạch tướng quân đang dự định sẽ cho Thạch Khang đính hôn, mà đối tượng lại có những hai người. Một trong số đó là cháu gái của Đan lão phu nhân là Tô Lũ. Vì Tô Lũ và Trần Song Ngọc là bạn thân, mà Trần Song Ngọc và Tổng Ý Mặc lại là thanh mai trúc mã nên Thạch Khang muốn nhờ Tổng Ý Mặc giúp hấn hỏi thăm một chút về tình tính của Tô Lũ, tốt nhất là hai bên gặp riêng nhau một lần và tán gẫu vài ba câu chuyện...

Không lâu sau khi vương triều Đại Cảnh lập quốc, cuộc sống của người dân cũng cởi mở hơn nhiều. Việc nam nữ chưa kết hôn gặp mặt nói chuyện phiếm trong các yến hội cũng không tính là vượt rào.

Tống Ý Mặc vừa nghe tới chuyện này liền nhỏ giọng nói, “Mai là tiệc mừng thọ của Đan lão phu nhân, anh cũng tới đó đi. Đến lúc đó có khi lại có cơ hội nói chuyện với Tô Lữ cũng nên.”

Thạch Khang vừa nghe nói thế liền vui mừng quá đỗi mà chụp lấy bả vai Tống Ý Mặc, “Ta biết tiểu tử cậu nhất định sẽ giúp ta mà!”

Tống Ý Mặc cúi người né bàn tay của Thạch Khang và cười nói, “Tôi không có anh em ruột thịt nên coi anh như anh trai vậy, tôi không giúp anh thì giúp ai?”

“Ô, cậu nói thế làm ta cảm động quá!” Thạch Khang nở nụ cười ha hả.

Ở một nơi khác, Cảnh Thế Đan đang nói chuyện với phụ tá của hắn là Quý Bố trong thư phòng.

Quý Bố này là một tài năng xuất chúng, sở dĩ gã đi theo Cảnh Thế Đan là vì cho rằng Cảnh Thế Đan thích hợp làm Hoàng đế hơn so với Thái tử Cảnh Thế Sơ, vả lại, gã cũng cam lòng đánh cược vận khí của chính mình một phen.

Vì Hoàng hậu và Khương quý phi có bất hòa nên trong lòng Cảnh Thế Đan hiểu rõ một khi Thái tử đăng vị, cuộc sống của mình và Khương quý phi sẽ không thể dễ chịu được. So với việc sau này bị người ta quản chế, sao mình không chủ động giành lấy? Nhưng địa vị của Thái tử hiện giờ rất vững chắc, mọi việc cũng chỉ có thể từ từ tính toán mà thôi.

Quý Bố nghe nói Hoàng hậu cầu tình giúp cho Tống Ý Mặc liền nhân tiện nói, “Xem ra Hoàng hậu cố ý mượn sức của Hầu phủ Trần Vũ rồi. Đúng lúc Hầu phủ Trần Vũ có ba vị tiểu thư, Thái tử có thể cưới một trong số ba tiểu thư đó, làm chính phi hoặc làm trắc phi đều được, họ sẽ không cần tốn sức cũng khiến Hầu phủ Trần Vũ đứng về phe Thái tử rồi.”

Cảnh Thế Đan nói, “Hầu phủ Trần Vũ từ sau khi Tống Khản qua đời đã mất đi thực quyền, nhưng đại ca của La phu nhân là La Minh Nhiên lại là cục trưởng của đội binh mã trấn giữ thành, một tay nắm giữ sự an nguy của thành. Vả lại, bạn tốt của Tống Khản khi còn sống là Trần thị trung lại đang tạm giữ chức ở bộ binh, hai người này đều nắm giữ những vị trí trọng yếu. Mượn sức Hầu phủ Trần Vũ thì có trăm ngàn mối lợi chứ không có hại.”

Quý Bố cũng mơ hồ biết Khương quý phi ghét cay ghét đắng nhà họ Tống nên sẽ không cho Cảnh Thế Đan tiếp cận bọn họ. Nhưng chẳng may người nhà họ Tống đứng về phe Thái tử thì với Cảnh Thế Đan mà nói về lâu về dài đó chẳng phải là chuyện tốt đẹp gì.

Cảnh Thế Đan nghĩ tới dáng vẻ của Tống Ý Châu. Hắn cũng không hy vọng Tống Ý Châu và Thái tử có bất cứ quan hệ gì. Cảnh Thế Đan suy tư một lát rồi nói, “Không thể để người nhà họ Tống và Thái tử tiếp cận nhau được!”

Quý Bố nói, “Huệ vương điện hạ chẳng phải có ân cứu mạng với Tống Ý Mặc hay sao? Chỉ cần mượn sức Tống Ý Mặc, nghĩ cách khiến cậu ta làm việc cho Huệ vương điện hạ thì bên Thái tử cũng sẽ từ bỏ Tống gia thôi. Ngoài ra, Huệ vương điện hạ có lẽ nên dựa vào công chúa Trường Tín bằng cách cưới con gái thứ hai của công chúa Trường Tín là Hàm Thu. Như vậy công chúa Trường Tín nhất định sẽ ủng hộ Huệ vương điện hạ, mà phần thắng của Huệ vương điện hạ lại tăng thêm một chút.”

Đối với đề nghị cưới Hàm Thu của Quý Bố, Cảnh Thế Đan từ chối cho ý kiến, nhưng nhắc tới Tống Ý Mặc, hắn lại cười nói, “Tiểu hài tử đó thú vị lắm! Cậu ta có quan hệ khá tốt với Thạch Khang, ta chỉ cần nhân nhử đôi điều với Thạch Khang là sẽ có cách khiến cậu ta phải làm việc cho ta ngay!”

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 55 – Hoàn Chương 54 Chương 53 Chương 52 Chương 51 Chương 50 Chương 49 Chương 48 Chương 47 Chương 46 Chương 45 Chương 44 Chương 42 Chương 43 Chương 41 Chương 40 Chương 39 Chương 38 Chương 37 Chương 36 Chương 35 Chương 34 Chương 33 Chương 32 Chương 31 Chương 30 Chương 29 Chương 28 Chương 27 Chương 26 Chương 25 Chương 24 Chương 23 Chương 22 Chương 21 Chương 20 Chương 19 Chương 18 Chương 17 Chương 16 Chương 15 Chương 14 Chương 13 Chương 12 Chương 11 Chương 10 Chương 09 Chương 08 Chương 07 Chương 06 Chương 05 Chương 04 Chương 03 Chương 02 Chương 01

11. Chương 11

Chương 11

Tại Hầu phủ Trần Vũ, Tống Ý Thiên mở hộp trang sức và cầm lấy một bộ trang sức bằng vàng rồi tỉ mỉ ngắm nghía. Nàng ta cài một cây trâm và soi trước gương rồi cẩn thận ngắm nhìn gương mặt mình, sau đó lại so sánh bản thân với Tống Ý Châu và Tống Ý Bội, cảm thấy tướng mạo của mình không hề thua kém so với hai nàng kia, cái mà nàng ta kém hơn bọn họ chẳng qua chỉ là khí chất tu dưỡng từ nhỏ mà thôi.

Ôn thị ngồi bên cạnh thấy Tống Ý Thiên trang điểm cũng than thở, “Nếu cha con không qua đời mà năm đó đưa chúng ta vào Hầu phủ, nếu con cũng được giống bọn họ có kẻ hầu người hạ, rồi được học cầm kỳ thi họa thì sao có thể thua kém bọn họ được?”

Tống Ý Thiên có chút khó chịu trong lòng. Nàng ta nói, “Ngoài những cái đó thì còn sự thừa nhận của người ngoài nữa mẹ ạ. Sáng nay khi con đi thỉnh an phu nhân, lúc đi ra hơi chậm một chút nên vừa lúc nghe thấy có hai nha đầu trong phòng nhắc tới con. Họ nói con theo mẹ sinh sống ở bên ngoài nên cả người đều toát lên khí chất phố chợ, cho dù có mặc tơ lụa hay đeo trang sức đẹp để lên người thì cũng không thoát khỏi khí chất đó. Họ còn bảo con xách giày cho hai vị tiểu thư con phu nhân cũng không xứng, lại còn bắt bọn họ gọi mình là nhị tiểu thư cái gì nữa?”

Sắc mặt Ôn thị có chút khó coi. Bà ta cả giận, “Lúc ấy nghe được sao con không ra mặt khiển trách bọn chúng rồi bầm báo luôn trước mặt phu nhân ấy?”

Tống Ý Thiên cười khổ, “Mẹ à, con nghe giọng nói của một trong hai người đó thì có một người chính là nha đầu tâm đắc bên cạnh em ba đó. Nếu con tố cáo nó thì rất có thể sẽ đắc tội với em ba. Em ba không thể so với chị cả, cô ấy rất nhanh nhẹn nhanh miệng và hay bao che khuyết điểm, con nhất định không chiếm được ưu thế đâu.”

Ôn thị vừa nghe nói thế thì sắc mặt liền dịu lại. Bà ta nói, “Không uổng công mẹ ngày đêm dạy bảo con. Con biết xem xét thời thế như thế, tương lai nếu gả vào nhà quyền quý thì cũng có thể gần lánh tránh họa mà bảo vệ bản thân được chu toàn rồi.”

Trong lúc nói chuyện, hai người lại đoán trong lễ chúc thọ của lão phu nhân Tô phủ kia nhất định sẽ có sự xuất hiện của các quý gia công tử.

Tống Ý Thiên nói, “Phu nhân sợ con thất lễ nên đã vội vàng sai ma ma dạy con các lễ tiết chúc thọ và nói mấy câu nói tốt lành. Vừa rồi phu nhân còn bảo con nói trước mặt bà một lần xong mới cho con về đó.”

Ôn thị nói, “Hoàng thượng có tổng cộng bốn con trai và một con gái, giờ lại là lễ mừng thọ của Đan lão phu nhân, bà ngoại của Thuận vương. Hễ là người có quan hệ với Tô phủ thì thế nào cũng đến tặng lễ. Chúng ta nên mượn cơ hội này mà được thơm lây, nếu có thể tình cờ gặp được Thuận vương thì cũng là chuyện tốt. Công tử các phủ nhất định cũng sẽ tụ họp. Ngày mai con đi theo phu nhân tới đó, nếu không biết làm thế nào thì cứ để ý chị cả con làm gì mà làm theo, đảm bảo sẽ không gây ra lỗi gì đâu.”

Tống Ý Thiên vâng theo. Hai người nói chuyện thêm một lát mới thu dọn mọi thứ và chuẩn bị nghỉ ngơi.

Trong phòng của La phu nhân, bà giữ Tống Ý Châu và Tống Ý Mặc lại nói chuyện.

La phu nhân thấy Tống Ý Châu vẫn cúi đầu không nói gì thì lại lên tiếng, “Mẹ cũng từng định nếu được thì cho Tống Ý Thiên tiến cung làm phi, nó cũng xinh đẹp, trước mắt trông cũng khá nhu thuận. Nhưng lại muốn giữ nó lại để làm việc có ích hơn, tiến cung sẽ lãng phí. Xem tính cách hiện giờ của nó, nếu có tiến cung thì cũng chỉ được sủng ái một thời gian rồi chẳng đến mấy tháng sẽ bị người ta chèn ép đến không thể trở mình được. Sợ hơn nữa là nếu nó vô ý bị Khương quý phi nắm được thóp rồi liên lụy tới mọi người của Hầu phủ ta thôi. Nói về chuyện này thì chỉ có tính cách của con mới hợp để tiến cung, nhưng mẹ sao có thể

cam lòng để con cho lão già đó được? Cho dù ông ta là người tôn quý nhất thiên hạ này thì cũng không thể che giấu được tuổi già. Không thể để con cho lão già đó, cũng không thể kéo dài hôn sự của con mãi, nếu kéo dài thì sau này sẽ bị hạ giá tới mức nào? Vậy nên con chỉ có thể xuất mọi kỹ xảo của mình đi nương nhờ Thuận vương mà thôi!”

Tổng Ý Châu mặc dù vô cùng không muốn dính dáng tới Thuận vương nhưng khi nghe La phu nhân phân tích thêm thì không thể không nghe lời. Bản thân đã mười sáu tuổi, hôn sự quả thật không thể trì hoãn thêm được nữa, mà trong cung lại có tin tức muốn tuyển phi, việc này đã chắc như đinh đóng cột rồi. Giờ nàng cũng chỉ bám víu vào Thuận vương mới có lợi cho vị trí của Hầu phủ Trần Vũ ở trong cung.

“Mẹ à, con sẽ cố hết sức!” Tổng Ý Châu rút cuộc ngẩng đầu lên cam đoan một câu với La phu nhân.

La phu nhân đã lao tâm lao lực quá độ cho việc này. Bà khoát tay nói, “Nghĩ thông suốt là tốt rồi. Trời cũng không còn sớm, con về nghỉ trước đi, ngày mai còn phải dậy sớm.”

Tổng Ý Châu đứng lên cáo từ rồi tự đi ra khỏi phòng và dẫn nha đầu trở về.

Tổng Ý Mặc thấy La phu nhân có vẻ mệt mỏi liền bước lên bóp vai cho bà, vừa bóp vừa thấp giọng nói, “Mẹ không cần lo lắng quá, hành sự tại người, với tài trí của chị cả, chị ấy mà muốn quyến rũ Thuận vương thì thể nào cũng có cách.”

La phu nhân thở dài, “Dù vậy nhưng nó không cam tâm tình nguyện làm việc này. Chỉ sợ lúc gả cho Thuận vương mà trong lòng lại cất giấu uẩn khúc rồi lúc nào đó sẽ tự gây đau đớn cho bản thân thôi.”

Lại nói tiếp, nếu trở thành Thái tử phi của Thái tử thì tương lai sẽ có cơ hội trở thành bậc mẫu nghi thiên hạ, trở thành người phụ nữ tôn quý bậc nhất trong thiên hạ này, sẽ được vạn người trong thiên hạ kính ngưỡng, còn nếu gả cho Thuận vương thì dù có được sủng ái chẳng qua cũng chỉ là một vương phi nhàn rồi mà thôi. Ngay từ thuở nhỏ Tổng Ý Châu đã một lòng hướng tới chỗ cao, nàng cũng cho rằng chỉ có đủ mạnh, chỉ có đứng ở vị trí đủ ỏi có thể không giống La phu nhân cả đời lo lắng hãi hùng sợ Khương quý phi ra tay hãm hại.

Tổng Ý Mặc cũng đoán được suy nghĩ của Tổng Ý Châu, lại nghĩ tới Tổng Ý Bội, nàng nói, “Nói về chuyện này thì chị cả thích hợp làm Thái tử phi hơn chị ba, nhưng mà tình hình trước mắt như vậy, chúng ta cũng chẳng có cách nào. Vả lại, con còn chưa nương nhờ được Thái tử, muốn các chị lên làm Thái tử phi cũng không phải việc dễ dàng gì.”

La phu nhân nói, “Con cũng đi nghỉ sớm đi, ngày mai còn có nhiều việc phải làm đó.”

Tổng Ý Mặc nghe vậy liền cáo từ rồi khỏi phòng.

Trở lại phòng, Họa Mi vội vàng múc nước rửa chân cho Tổng Ý Mặc rồi như mọi khi bôi thuốc mỡ lên chân nàng và tỉ mỉ xoa bóp từ đầu gối trở xuống.

Sai Họa Mi mỗi ngày chăm sóc đôi chân cho Tổng Ý Mặc cũng là chủ ý của La phu nhân. La phu nhân rất sợ mỗi ngày Tổng Ý Mặc đều đi đi lại lại rồi lại đứng tấn luyện võ sẽ khiến hai chân trở nên thô kệch, cho nên bà đã đặc biệt cùng chị dâu là Úc thị xin một bài thuốc bí truyền để dưỡng chân, rồi mỗi ngày sai người nấu thuốc mỡ dưỡng chân cho Tổng Ý Mặc để nàng nhất định phải có được đôi chân mềm mại mịn màng mới thôi. Sau này khi khôi phục thân phận, nàng cũng sẽ có đôi chân ngọc tức sinh hương, không để cho vị hôn phu chán ghét mà vứt bỏ.

Xoa bóp và rửa mặt sạch sẽ xong xuôi Tổng Ý Mặc mới lên giường nghỉ ngơi.

Sáng hôm sau thức dậy, mọi người ăn sáng và trang điểm xong, La phu nhân liền dẫn Tổng Ý Châu và Tổng Ý Thiên ngồi xe ngựa tới Tô phủ, Tổng Ý Mặc cũng cưỡi ngựa đi đằng sau xe ngựa.

Tới Tô phủ, con dâu cả của Đan lão phu nhân là Ngô thị ra đón khách. Thấy bên cạnh La phu nhân có một vị tiểu thư lạ mắt, lại không thấy Tổng Ý Bội đâu, bà ta liền hỏi, “Nhị tiểu thư đâu sao không đến?”

La phu nhân cười nói, “Nó có chút bệnh nhẹ nên không ra ngoài được.” Nói xong bà lại quay sang giới thiệu Tổng Ý Thiên với Ngô thị và để Tổng Ý Thiên chào hỏi.

Ngô thị sớm đã nghe nói về chuyện La phu nhân đón con của tỳ thiếp về phủ, giờ lại thấy La phu nhân dường như có ý nâng vị trí của con thiếp lên nên nể tình tươi cười chào hỏi và trêu ghẹo La phu nhân, “Phu nhân cũng giỏi thật, đã sinh được hai cô con gái như hoa như ngọc làm người ta thấy mà thèm, giờ lại nhận thêm một đứa con gái nữa cũng như hoa như ngọc làm người ta thích mất quá.”

La phu nhân cười nói, “Phu nhân cũng đừng hâm mộ tôi, Tô Lũ tiểu thư nhà phu nhân cũng rất xinh đẹp, còn chưa biết nhà ai có phúc, tương lai có thể lấy được cô ấy về làm dâu nữa đó!”

Vừa nói vừa cười, đoàn người đã tiến vào phòng khách. Bỗng có tiếng gọi, “Tiểu Hầu gia!”

Tổng Ý Mặc vừa quay đầu lại đã thấy tướng công của Ngô thị là Tô Nhạc Thiện dẫn theo đám người Cảnh Thế Đan tiến vào.

Mọi người hơi kinh ngạc. Hôm nay là sinh nhật của bà ngoại Thuận vương, sao Huệ vương lại có mặt ở đây? Mọi người nghĩ lại chợt bừng tỉnh ngộ, gần đây có lời đồn Huệ vương và Thuận vương không hòa thuận, có thể vì muốn dập tắt tin đồn này nên Huệ vương mới cố ý tới mừng thọ Đan lão phu nhân để chứng minh tình cảm huynh đệ vẫn như người một nhà.

Nghe thấy tiếng gọi của Cảnh Thế Đan, Tổng Ý Mặc đành phải quay lại hành lễ, “Bái kiến Huệ vương điện hạ!”

Cảnh Thế Đan ừ một tiếng, ánh mắt lại lướt qua Tổng Ý Mặc nhìn về phía Tổng Ý Châu đang đứng cách đó không xa.

Cảnh Thế Đan vừa đi vào thì Tổng Ý Châu đã theo mọi người khom người hành lễ rồi mới đứng thẳng dậy. Đúng lúc bắt gặp ánh mắt của Cảnh Thế Đan quét tới, nàng lại vội rủ mắt xuống, trong lòng thầm than: Hai nhà đã thù hận nhau như thế, rõ ràng không có khả năng, ngài cần gì phải làm như vậy?

Cảnh Thế Đan thấy Tổng Ý Châu vẫn lạnh lùng như cũ thì trong lòng không khỏi nhói lên một cái, bụng thầm tính phải làm thế nào để thông qua Tổng Ý Mặc nói vài câu với Tổng Ý Châu mới được.

Trong chót lát, Ngô thị đã đưa đám người của La phu nhân tới phòng khách. Cảnh Thế Đan liền kéo Tổng Ý Mặc đi theo Tô Nhạc Thiện tới một phòng khác nói chuyện.

Chuyện Cảnh Thế Đan gặp được Tổng Ý Châu rồi ngẩn người ra nhìn mà Tổng Ý Châu người ta không thèm để ý tới đã nhanh chóng bay tới tai Thuận vương Cảnh Thế Viêm.

Sáng sớm hôm đó Cảnh Thế Viêm đã tới Tô phủ, hiện đang ở trong phòng hầu chuyện với bà ngoại là Đan lão phu nhân. Khi nghe tin Cảnh Thế Đan đã tới, hắn đương nhiên sai người đi nghe ngóng một chút. Lát sau, khi nghe đến chuyện Cảnh Thế Đan bị Tổng Ý Châu bạc đãi, trong lòng nhất thời vô cùng sung sướng, hắn vỗ tay nói, “Anh ta cũng có ngày này sao!”

Năm nay Cảnh Thế Viêm mười bảy tuổi, ít hơn Cảnh Thế Đan một tuổi. Từ thuở nhỏ hắn đã bị vị ca ca này gây áp lực nên tâm trạng phần nộ với Cảnh Thế Đan không hề nhỏ tẹo nào. Thêm vào đó, sau khi sinh con trai, Tô chiêu nghi vốn có cơ hội được phong phi nhưng lại bị Khương quý phi quấy rối. Vì việc này mà Tô chiêu nghi vô cùng căm ghét Khương quý phi, đương nhiên cũng kèm theo cả Cảnh Thế Đan nữa. Còn Cảnh Thế Viêm thì thời thơ ấu luôn bị Cảnh Thế Đan ức hiếp, lớn hơn một chút, hễ hắn thích cái gì thì đều bị Cảnh Thế Đan đoạt trước nên trong lòng chỉ có một nguyện vọng là một ngày nào đó đoạt được thứ mà Cảnh Thế Đan thích, hắn muốn có được một lần dồn ép Cảnh Thế Đan đến không thể trở mình lại được.

Người theo hầu Cảnh Thế Viêm là Tường Vân năm nay mười sáu tuổi, cực kỳ thông minh, biết đoán trúng ý người khác. Thấy thần sắc của Cảnh Thế Viêm, gã liền thì thầm, “Thuận vương điện hạ, nếu Đại tiểu thư nhà họ Tổng kia cười nói thân thiết với ngài mà bị Huệ vương nhìn thấy thì không biết Huệ vương có tức đến hộc máu hay không?”

Cảnh Thế Viêm mở to hai mắt vỗ lên đầu Tường Vân, “Người có cách gì còn không nói mau?”

Tường Vân nói, “Tiểu thư Tô Lũ và con gái của Trần thị trung là Trần Song Ngọc có mối quan hệ khá tốt, mà Trần Song Ngọc lại hay lui tới phủ Trần Vũ Hầu và rất hiểu Đại tiểu thư nhà họ Tổng. Thuận vương điện hạ có thể nhờ tiểu thư Tô Lũ sắp xếp để gặp riêng Đại tiểu thư nhà họ Tổng là được.”

Cảnh Thế Viêm vui sướng xoa xoa khuôn mặt của Tường Vân, “Không hổ thường ngày ta thương người, chuyện này rất tốt, trọng thưởng!”

Tường Vân cười nói, “Tiểu nhân xin tạ ơn phần thưởng của Thuần vương trước!”

Đan lão phu nhân hơi nghễnh ngãng nên không nghe rõ Cảnh Thế Viêm và Tường Vân thì thầm với nhau cái gì. Nhưng thấy bọn họ vui vẻ, bà cũng liền cao giọng nói, “Con nói gì đấy, mau nói cho ta biết đi, ta cũng muốn vui!”

Cảnh Thế Viêm vội quay lại cười nói, “Bọn con đang nói hôm nay có rất nhiều khách khứa, trong đó chắc hẳn có mấy vị tiểu thư xinh đẹp. Bọn con phải chú ý nhìn kỹ, không chừng sẽ kiếm được một cô cháu dâu cho lão nhân gia ngài đấy ạ!”

Đan lão phu nhân cười nói ha hả, “Con cũng mười bảy tuổi rồi, nên cưới vương phi rồi đấy!”

Trong lòng Đan lão phu nhân cũng hy vọng cháu gái Tô Lũ có thể gả cho Cảnh Thế Viêm, thân sẽ càng thêm thân. Nhưng đối với hôn sự của hoàng gia, bọn họ có muốn đơn phương nóng ruột cũng không làm được gì. Vả lại, trong cung rõ ràng còn để trống hai vị trí phi, Hoàng đế không để Tô chiêu nghi vốn đã có con trai được phong vị, ngược lại còn muốn tuyển người từ phủ của các vị công thần tiến cung làm phi. Khi nghe được tin này, trong lòng Đan lão phu nhân không hề vui vẻ gì, cũng sợ Tô chiêu nghi suy nghĩ. Giờ bà chỉ hy vọng Cảnh Thế Viêm có thể kết hôn với một vị vương phi có thể giúp ích cho hắn, cũng gia tăng thêm cho thế lực cho hắn, không thì mọi chuyện sẽ thấp hơn Khương quý phi một cái đầu.

Cảnh Thế Viêm đang nói chuyện thì màn hình được kéo lên. Tô Lũ dẫn Trần Song Ngọc tiến vào bái kiến Đan lão phu nhân.

Tô Lũ và Trần Song Ngọc thấy Cảnh Thế Viêm ở đó liền vội vàng tiến đến hành lễ.

Cảnh Thế Viêm tủm tỉm cười. Ha, đã có hai người này ở đây, bản vương muốn nói cười thân thiết với Tổng Ý Châu thì có khó gì?

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 55 – Hoàn Chương 54 Chương 53 Chương 52 Chương 51 Chương 50 Chương 49 Chương 48 Chương 47 Chương 46 Chương 45 Chương 44 Chương 42 Chương 43 Chương 41 Chương 40 Chương 39 Chương 38 Chương 37 Chương 36 Chương 35 Chương 34 Chương 33 Chương 32 Chương 31 Chương 30 Chương 29 Chương 28 Chương 27 Chương 26 Chương 25 Chương 24 Chương 23 Chương 22 Chương 21 Chương 20 Chương 19 Chương 18 Chương 17 Chương 16 Chương 15 Chương 14 Chương 13 Chương 12 Chương 11 Chương 10 Chương 09 Chương 08 Chương 07 Chương 06 Chương 05 Chương 04 Chương 03 Chương 02 Chương 01

Xem Chương Mới Hơn »

12. Chương 12

Chương 12

Bữa tiệc mừng thọ của Đan lão phu nhân được bố trí trong vườn. Mọi người nhập tiệc ăn uống xong xuôi xong liền tốp năm tốp ba tản ra. Nhóm thì ngồi trong đình nghe ca hát, nhóm thì kết bạn ngắm hoa, lại có nhóm gặp mặt đùa giỡn với nhau.

Đan lão phu nhân đảo mắt không thấy Cảnh Thế Viêm đâu liền sai nha hoàn bên cạnh đi xem Cảnh Thế Viêm đang chơi đùa với ai. Nhân lúc trở về phòng thay quần áo, bà lại sai người gọi con trưởng là Tô Nhạc Thiện vào trong nhà nói chuyện.

Tiệc mừng thọ này của Đan lão phu nhân, ngoài việc tổ chức mừng thọ ra còn có ý định để Cảnh Thế Viêm xem mặt các tiểu thư nhà khác. Chỉ có điều hôm nay bà nhìn qua thì thấy không có ai xứng làm vương phi cả.

Đợi Tô Nhạc Thiện vào phòng, Đan lão phu nhân sai nha hoàn lui ra rồi sáng khoái hỏi thẳng, “Con thấy trong mấy vị tiểu thư có mặt hôm nay có ai xứng đáng với vị trí vương phi không?”

Tô Nhạc Thiện trả lời, “Mẹ à, hôn sự của Thuận vương không đến phiên chúng ta làm chủ đâu. Chúng ta cũng đừng nên nhọc lòng vô ích.”

“Nói nhảm! Nó là cháu ngoại của ta, cho dù không tới phiên ta làm chủ thì cũng có thể giúp nó xem mặt chứ?” Bất mãn với thái độ của Tô Nhạc Thiện, Đan lão phu nhân cao giọng nói, “Uyển Nhiên bây giờ ngay cả chức phi cũng không leo lên được, Hoàng thượng thì coi trọng Thái tử, sủng ái Huệ vương, sắp quên mất còn có đứa con Thuận vương này rồi. Nếu chúng ta không lo lắng cho Thuận vương thì còn ai lo lắng cho nó nữa? Tuy Thái tử đã mất Thái tử phi, Huệ vương hiện giờ còn đang lựa chọn vương phi, hai người đó đều chưa có ý định tuyển lựa gì nhưng không thể để Thuận vương mười bảy tuổi còn không có động tĩnh gì được?”

Tô Nhạc Thiện nghe Đan lão phu nhân gọi khuê danh của Tô chiêu nghi là Uyển Nhiên thì tình chị em lại gợi lên. Nghĩ tới tình cảnh của Tô chiêu nghi, ông ta nhất thời cũng hơi đau lòng.

Tô lão thái gia vốn là một thương nhân, địa vị cũng không cao. Chỉ sau khi Tô chiêu nghi tiến cung và sinh được Cảnh Thế Viêm thì Tô gia mới có chút thanh thế. Khi Tô lão thiếu gia qua đời, Tô Nhạc Thiện vừa đỗ đạt tiến sĩ, lại giữ một thực chức ở Lại bộ nên việc Tô gia vốn là dòng dõi buôn bán mới dần dần không bị người ta nhắc tới nữa. Nhưng cho dù là thế, Tô gia cũng không thể nào so sánh được với các gia tộc thế gia khác được.

Bản thân Cảnh Nam Thiên xuất thân dân gian nhưng cứ một mực coi trọng các tần phi xuất thân danh môn. Dù có một dạo ông ta rất sủng ái Tô chiêu nghi, nhưng ngại cha bà ta nguyên là nhà buôn nên vài lần muốn tấn phong bà ta lên làm phi rồi lại do dự, sau đó lại bị Khương quý phi quấy rối nên dứt khoát không nhắc tới chuyện phong Tô chiêu nghi làm phi nữa.

Mỗi lần Đan lão phu nhân nghĩ tới chuyện Tô chiêu nghi mặc dù sinh được con trai nhưng địa vị ở trong cung còn không bằng các phi tần không có hoàng tử thì ngực lại đau nhói. Lại nghĩ tới chuyện Cảnh Thế Viêm luôn bị Cảnh Thế Đan ức hiếp, tâm bệnh trong lòng bà lại càng nặng thêm một bậc.

Tô Nhạc Thiện thấy thần thái của Đan lão phu nhân thì biết bà nhất định sẽ lo lắng cho chuyện hôn sự của Cảnh Thế Viêm rồi. Không biết làm sao ngoài việc giúp đỡ tính toán một phen, cuối cùng ông ta đành lên tiếng, “Nếu thực sự muốn trong mắt Hoàng thượng có Thuận vương thì chỉ còn cách cho Thuận vương cưới con gái của công chúa Trường Tín là Hàm Thu. Đã nhiều năm trôi qua nhưng Hoàng thượng đối với công chúa Trường Tín vẫn ân ái trước sau như một, công chúa Trường Tín nói một câu bằng người khác nói cả trăm câu. Nếu Thuận vương cưới Hàm Thu thì Hoàng thượng chẳng lẽ không nể mặt công chúa Trường Tín mà tấn phong tỷ tỷ lên phi. Thêm nữa, Thái tử phi mà Thái tử diện hạ cưới về vốn là chị của Hàm Thu, vợ chồng ân ái có nhau, cho dù Thái tử phi đã qua đời thì Thái tử là người trọng tình nghĩa, trong lòng ngài ấy tất nhiên còn nhớ tới người vợ đầu. Tương lai nếu Thái tử đăng vị thì với một tầng quan hệ như vậy, sau này Thuận vương cũng sẽ được hậu đãi thôi.”

Đan lão phu nhân có chút do dự, “Nhưng mà Thái tử phi vốn ốm yếu. Người còn trẻ như vậy mà ngay cả con nối dõi cũng không kịp để lại một đứa. Ta lại nghe nói Thân Hàm Thu cũng cực kỳ yếu ớt, nếu...”

Tô Nhạc Thiện lập tức ngắt lời Đan lão phu nhân, “Mẹ à, mẹ cũng chưa từng gặp mặt Thân Hàm Thu mà. Mặc dù yếu yếu nhưng xem tướng mạo cô ta thì không phải là người bạc mệnh đâu. Vả lại cô ta có mẹ là công chúa Trường Tín thì lo gì không tìm được hôn phu như ý. Thuận vương tuy là vương gia nhưng muốn kết hôn với cô ta thì công chúa Trường Tín chưa chắc đã gật đầu đâu.”

Trước kia khi học tứ thư ngũ kinh, Tô Nhạc Thiện cũng từng nghiên cứu sâu về Kinh Dịch. Lúc ấy ông ta đã từng mê muội các kiến thức về ngũ hành tướng mạo các loại và trong việc xem tướng mạo cũng có vài phần tâm đắc. Nghe ông ta nói thế, Đan lão phu nhân liền yên tâm hơn rất nhiều. Bà lại nói, “Nếu Thân Hàm Thu không phải người bạc mệnh thì cũng xứng đôi với Thuận vương. Có việc này, chúng ta phải tiến cung

bàn bạc với Uyển Nhiên và bảo nó tìm cơ hội thăm dò ý tứ của công chúa Trường Tín xem thế nào. Nếu công chúa Trường Tín bằng lòng và nói vài lời trước mặt Hoàng thượng thì chuyện lớn nhất định sẽ thành.”

Tô Nhạc Thiện gật đầu. Mắt thấy đã qua một khắc, sợ khách khứa không được tiếp đãi chu đáo, ông ta liền đỡ Đan lão phu nhân ra ngoài.

Ở một nơi khác, có vài vị phu nhân đang thì thầm bàn luận về chuyện hôm nay Huệ vương cứ chăm chú nhìn Tống Ý Châu.

“Nói tới chuyện này, Đại tiểu thư của Hầu phủ Trần Vũ đó cũng là trưởng nữ, cô ta luôn giúp mẹ để ý tới mọi chuyện trong phủ, rất có tài cán. Hồi trước có một lần phu nhân phủ Trần Vũ Hầu bị bệnh đúng vào dịp sinh nhật công chúa Trường Tín, chính vị Đại tiểu thư này đã dẫn tiểu Hầu gia tới mừng thọ. Khi đó cô ta tuổi còn nhỏ nhưng ứng đối lại cực kỳ khéo léo, ngay cả công chúa Trường Tín cũng phải tán thưởng cơ mà. Sau lại có tin đồn Huệ vương có ý với cô ấy. Mọi người đều nghĩ việc này tất thành, vậy mà không ngờ qua hai năm lại chẳng có tiến triển gì. Hơn nữa, nhìn có vẻ Tống gia không muốn nương nhờ Huệ vương thì phải. Việc này thực sự kỳ quái!”

“Quả thực kỳ quái! Nếu vị Đại tiểu thư của phủ Trần Vũ Hầu này đã ngầm đồng ý hoặc có ý với người ta thì cũng phải đính hôn rồi chứ. Vậy mà lại chẳng có bất kỳ động tĩnh gì, nhìn như thể không có chủ ý gì hết. Chẳng hiểu vì sao cô ấy lại lạnh nhạt với Huệ vương vậy nhỉ? Giờ có người tìm hiểu biết được Huệ vương đang nhắm vào cô ta rồi thì ai dám tới cầu hôn nữa? Nếu cứ trì hoãn như thế thì nói không chừng sẽ thành gái lỡ thì đấy.”

“Ừm. Theo tôi thấy thì có lẽ người ta không trông vào Huệ vương đâu.”

“Nói vậy là ý gì?”

“Mấy năm trước tôi nghe thấy loáng thoáng có chuyện hẽ Thái tử xuất hiện ở nơi nào là phu nhân Trần Vũ Hầu sẽ dẫn con gái tới đó. Sau này khi Thái tử quyết định xong Thái tử phi rồi, phu nhân Trần Vũ Hầu mới ngừng việc đó lại. Giờ Thái tử phi lại qua đời, chẳng phải cơ hội của bọn họ lại tới nữa sao?”

“Chả trách!”

Tất cả những lời bàn luận của các vị phu nhân đều bị một nha hoàn lặng lẽ đi mách lẻo cho Đan lão phu nhân biết.

Đan lão phu nhân có chút khinh thường. Tiểu thư phủ Trần Vũ Hầu không thềm để Huệ vương vào mắt ư? Phủ Trần Vũ Hầu đó dám tự cao tự đại vậy sao? Đúng là nằm mơ!

Bà ta còn đang oán thầm trong lòng thì nha hoàn được sai đi tìm Cảnh Thế Viên lúc đầu đã tới. Người này hành lễ xong liền cúi xuống nói, “Lão phu nhân, Thuận vương điện hạ đang nói chuyện với Đại tiểu thư Tống Ý Châu của phủ Trần Vũ Hầu ở Tích Thủy Hiên trong vườn Đông Bắc ạ!”

“Cái gì?” Đan lão phu nhân hết sức kinh hãi. Tống Ý Châu này định giở trò dụ dỗ gì vậy? Mới đầu còn mê hoặc Huệ vương đến thần hồn điên đảo, giờ lại quyến rũ Thuận vương điện hạ là sao? Cô ta là một cô nương còn chưa kết hôn, không sợ bại hoại thanh danh, từ nay về sau không có người rước hay sao?

Thực ra Tống Ý Châu cũng vô cùng ngạc nhiên. Tô Lữ nói Tống Ý Mặc uống rượu xong liền chạy tới Tích Thủy Hiên định nhảy xuống. Nàng nghe vậy thì vô cùng kinh hãi. Không kịp gọi nha hoàn đi theo, nàng vội vàng sai nha hoàn của Tô phủ đưa nàng tới Tích Thủy Hiên. Mới đến Tích Thủy Hiên nàng đã phát hiện ra nha hoàn đưa mình đi không thấy bóng dáng đâu nữa. Còn Thuận vương Cảnh Thế Viêm thì đang ngồi trong Tích Thủy Hiên.

Cảnh Thế Viêm lặng lẽ nhìn Tống Ý Châu, thấy y phục và trang sức trên người nàng đều có hình bông hồng, góc áo và cổ tay áo cũng thêu một đóa ngọc phù dung đại đóa, đôi bông tai hình tròn kết bằng tơ nhỏ nhỏ bên tai cứ nhẹ nhàng lúc lắc thật quyến rũ động lòng người.

“Bái kiến Thuận vương điện hạ!” Tống Ý Châu đưa mắt nhìn một lượt nhưng không thấy bóng dáng Tống Ý Mặc đâu liền biết mình chắc chắn đã bị lừa. Nàng nhanh chóng ổn định lại tâm trạng và cúi người hành lễ với Cảnh Thế Viêm.

Cảnh Thế Viêm cười nói, “Tổng tiểu thư cũng không thích tiệc tùng ồn ào nên tới đây cho yên tĩnh phải không?”

Tổng Ý Châu đáp, “Lũ tiểu thư nói Ý Mặc chạy tới đây. Tôi lo lắng nên vội tới đây xem thế nào, chẳng ngờ Lũ tiểu thư nói đùa, Ý Mặc không có ở đây mà thực ra là Thuận vương điện hạ.”

Cảnh Thế Viêm cau mày nói, “Ý Tổng tiểu thư là bản vương sai Lũ tiểu thư lừa nàng tới nơi này gặp mặt ư?”

Tổng Ý Châu không trả lời thẳng câu hỏi mà chỉ cười nói, “Đúng hay không thì hỏi Lũ tiểu thư sẽ biết thôi ạ. Tôi không quấy rầy Thuận vương điện hạ thư giãn nữa, xin cáo từ!” Tổng Ý Châu nói xong liền cất bước đi luôn.

Tối hôm qua Tổng Ý Châu đã dối lòng mà đồng ý với La phu nhân. Nàng nói sẽ tận lực tiếp cận Cảnh Thế Viêm. Nhưng hôm nay khi tới Tô phủ, nghĩ tới chuyện phong phi của Tô Chiêu Nghi luôn bị trì hoãn không thành, vị vương gia Cảnh Thế Viêm này dù là tướng mạo hay tài cán thậm chí còn không bằng Cảnh Thế Đan, trong lòng Tổng Ý Châu đột nhiên có chút thay đổi và vốn không định chủ động tiếp cận Cảnh Thế Viêm nữa. Giờ bị Tô Lũ lừa tới tận chỗ này, nàng có chút nghi ngờ đây là kế hoạch của La phu nhân, trong lòng bỗng sinh do dự. Rốt cuộc nên chờ Thái tử điện hạ hay là tương kế tựu kế kiên trì bầu víu vào Thuận vương đây?

Có điều, nói đi cũng phải nói lại, nếu Thuận vương có hứng thú đối với nàng thì xem ra cũng bởi vì Huệ vương mà thôi. Huệ vương càng tỏ ra hứng thú với nàng thì Thuận vương lại càng có ý muốn cướp đoạt. Vậy thì lúc này bản thân càng không thể nhân nhượng chấp nhận phải tỏ ra kiêu ngạo lạnh lùng hơn mới được.

Cảnh Thế Viêm khó khăn lắm mới lừa được Tổng Ý Châu tới đây, giờ sao có thể để nàng dễ dàng bỏ đi? Hắn lập tức cất tiếng gọi, “Tổng tiểu thư chậm đã!”

“Thuận vương điện hạ có gì chỉ bảo ạ?” Tổng Ý Châu đứng lại và nhìn về phía Cảnh Thế Viêm.

Cảnh Thế Viêm chỉ chỉ vào chiếc ghế đá và nói, “Nàng đã tới rồi thì sao không ngồi xuống nói chuyện một chút?”

Tổng Ý Châu cũng không ngồi mà chỉ nói, “Thuận vương điện hạ, nơi này vắng vẻ không nên ngồi lâu, e rằng người ta sẽ bàn tán. Thuận vương có chuyện gì xin mời nói đi ạ, còn nếu không thì tôi xin cáo từ!”

Cảnh Thế Viêm đưa mắt nhìn ra hàng hiên, thấy cách đó không xa có người đang tiến đến. Mặc dù không thấy rõ nhưng có thể nhận ra dáng người. Đoán chừng là Cảnh Thế Đan, trong lòng vui mừng hơn hớn, hắn đuổi chân ra đập đổ cái lồng giam một con chuột nhỏ nhả xuống đặt dưới chân mình.

Cách một cái bàn đá nên Tổng Ý Châu không nhìn thấy động tác của Cảnh Thế Viêm, nàng chỉ theo tầm mắt của hắn nhìn ra ngoài. Bỗng Tổng Ý Châu nghe thấy Cảnh Thế Viêm kêu lên kinh ngạc, “Ồ, nơi này sao lại có chuột thế nhỉ!”

Tổng Ý Châu cúi đầu nhìn xuống liền thấy ngay một con chuột to bằng nắm tay đang chạy về phía mình. Con chuột hình như bị thương nên đi cũng không nhanh. Tiếng thét chói tai chưa kịp bật ra, nàng đã vội bịt kín miệng mình lại.

Cảnh Thế Viêm thấy Tổng Ý Châu tuy sợ chuột nhưng lúc ấy lại có thể bịt miệng không hét lên thì thực sự có chút bất ngờ.

Trong chốc lát ấy, trong đầu Tổng Ý Châu cũng xoay chuyển bao ý nghĩ. Chuyện nàng và Cảnh Thế Viêm một mình ở Tích Thủy Hiên nếu bị người ta thấy được sẽ không ổn, giờ lại còn hét lên chói tai gọi người có tâm đến, đến lúc đó sẽ không thể rửa sạch được nữa. Tuy về sau bản thân có thể sẽ kết thân với Cảnh Thế Viêm nhưng nàng vẫn sẽ bị nói tại mình quyến rũ Thuận vương chứ không phải do Thuận vương tranh cướp mình.

Cảnh Thế Viêm mau chóng đứng lên đá con chuột sang một bên, đồng thời vươn tay kéo Tổng Ý Châu, “Đừng sợ! Chúng ta đi bên này.”

Tổng Ý Châu thấy con chuột nhỏ kia đã chống vó lên gò và đang giẫy dựa trên mặt đất muốn bò lại thì hai chân đã nhũn cả ra. Nàng không chút nghĩ ngợi liền nắm lấy cánh tay đang chìa ra của Cảnh Thế Viêm, trong lòng chỉ hận không thể lập tức bay ra khỏi Tích Thủy Hiên ngay lập tức.

“Buông nàng ra!” Bên ngoài hiên, Cảnh Thế Đan đứng lúc đi tới, mắt thấy tay Cảnh Thế Viêm thì cho rằng Cảnh Thế Viêm đang lôi kéo Tổng Ý Châu, hấn không khỏi rống lên giận dữ.

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 55 – Hoàn Chương 54 Chương 53 Chương 52 Chương 51 Chương 50 Chương 49 Chương 48 Chương 47 Chương 46 Chương 45 Chương 44 Chương 42 Chương 43 Chương 41 Chương 40 Chương 39 Chương 38 Chương 37 Chương 36 Chương 35 Chương 34 Chương 33 Chương 32 Chương 31 Chương 30 Chương 29 Chương 28 Chương 27 Chương 26 Chương 25 Chương 24 Chương 23 Chương 22 Chương 21 Chương 20 Chương 19 Chương 18 Chương 17 Chương 16 Chương 15 Chương 14 Chương 13 Chương 12 Chương 11 Chương 10 Chương 09 Chương 08 Chương 07 Chương 06 Chương 05 Chương 04 Chương 03 Chương 02 Chương 01

Xem Chương Mới Hơn »

13. Chương 13

Chương 13

Cảm giác của Tổng Ý Châu đối với Cảnh Thế Đan kỳ thực có chút phức tạp. Vì biết Khương quý phi lúc nào cũng dõi theo Tổng gia và muốn từng bước từng bước bóp chết người nhà họ Tổng, bà ta sẽ tuyệt đối không dễ dàng bỏ qua chuyện này, cho nên Cảnh Thế Đan dù có sáng chói hơn nữa thì bọn nàng cũng không dám động lòng, lại càng không dám có ý tưởng gả cho Cảnh Thế Đan để Khương quý phi bỏ qua chuyện cũ. Thế nhưng, mặt khác, được một vị vương gia tài mạo song toàn như Cảnh Thế Đan ái mộ, trong lòng nàng cũng khó tránh khỏi có chút cảm giác hư vinh, tận đáy lòng khó tránh khỏi giấu diếm chút mừng thầm. Giờ lại bị Cảnh Thế Đan bắt gặp Cảnh Thế Viêm đang kéo tay mình, nàng lập tức phản xạ có điều kiện, không muốn để Cảnh Thế Đan hiểu lầm, nàng liền rút tay về, trên mặt hiện lên chút mất tự nhiên.

Cảnh Thế Viêm quay mặt hướng về phía Cảnh Thế Đan, “Nhị ca, ta đang nói chuyện với Tổng tiểu thư, không đến phiên huynh quân đâu!”

Sau khi hét lên, Cảnh Thế Đan thực ra cũng biết bản thân đã lỗ mãng. Hấn sợ làm người ta kéo đến khiến Tổng Ý Châu khó xử. Vì vậy mà không thêm để ý tới Cảnh Thế Viêm, hấn chỉ hỏi Tổng Ý Châu, “Tổng tiểu thư không có việc gì chứ?”

“Tôi không sao. Hai vị diện hạ cứ từ từ nói chuyện!” Tổng Ý Châu hành lễ với hai người rồi xoay người rời khỏi Tích Thủy Hiên.

Cảnh Thế Viêm vội vàng đuổi theo, “Tổng tiểu thư, có lẽ nàng không quen thuộc mọi đường đi trong phủ đâu? Cứ để bản vương đưa nàng về trước, tránh bị người khác mạo phạm!” Nói xong hấn còn cố ý quay đầu liếc về phía Cảnh Thế Đan.

Tổng Ý Châu gập ngón tay bầu chặt vào lòng bàn tay, nhắc nhở bản thân phải nhớ lời nói của La phu nhân. Vì vậy mà nàng không từ chối Cảnh Thế Viêm, ngầm đồng ý để hấn đưa mình đi tiếp.

Cảnh Thế Đan vốn định đi theo sau nhưng khi khóe mắt đảo qua con chuột con trong Tích Thủy Hiên, hấn liền dừng bước. Cảnh Thế Đan lững thững đi vòng qua ghế đá thì trông thấy một cái lồng chuột. Hấn nghĩ một chút rồi cười lạnh. Thì ra Cảnh Thế Viêm đã chuẩn bị từ trước, mục đích chính là tiếp cận Tổng Ý Châu. Nó thấy mình để ý tới Tổng Ý Châu nên cố ý quấy rối đây! Giờ mà mình càng tỏ ra lưu tâm, nó sẽ càng thấy vui vẻ.

Cảnh Thế Đan lại nhớ tới cách đối xử lạnh lùng của Tống Ý Châu với mình, trong lòng rốt cuộc vẫn thấy buồn bực. Đang định rời khỏi Tích Thủy Hiên thì thấy đằng sau hòn giả sơn bên ngoài bỗng lóe lên bóng người, hần liền quát to, “Ai đó? Ra đây!”

Tống Ý Thiên chậm chậm đi ra từ sau hòn giả sơn. Nàng ta cúi đầu đi tới trước mặt Cảnh Thế Đan và khom người chào hỏi, “Bái kiến Huệ vương điện hạ!”

Trước đây Tống Ý Thiên vẫn sinh sống tại phố chợ với Ôn thị và chưa từng gặp qua công tử cao quý nào chứ đừng nói tới vương gia. Hôm nay khi tới Tô phủ, lần đầu nhìn thấy Cảnh Thế Đan, trái tim thiếu nữ đã sớm đập loạn lên rồi. Nàng ta âm thầm suy nghĩ, nếu Cảnh Thế Đan không phải con đẻ của Khương quý phi thì tốt biết mấy, nếu Khương quý phi không cảm hận nhà họ Tống thì tốt biết mấy. Vì sợ bản thân gây ra chuyện thất lễ nên nàng ta toàn tâm toàn ý đi theo Tống Ý Châu để học theo và để ý đến mọi động tĩnh của Tống Ý Châu. Khi thấy Tống Ý Châu rời khỏi bữa tiệc, nàng cũng lặng lẽ theo ra ngoài. May nhờ bước chân nhẹ nhàng, lại biết cách né tránh nên nàng ta mới âm thầm theo Tống Ý Châu tới bên ngoài Tích Thủy Hiên vào ẩn mình sau hòn giả sơn. Giờ Tống Ý Châu đi rồi, nàng cũng muốn nhanh chóng quay lại đằng kia nên chẳng ngờ đã gây ra tiếng động làm Cảnh Thế Đan phát hiện. Nàng ta không biết làm sao đành phải đi ra chào hỏi.

Hôm nay Cảnh Thế Đan cũng phát hiện ra bên cạnh La phu nhân có thêm một đứa con gái. Sau khi nghe ngóng hần mới biết đó là thứ nữ Tống Ý Thiên được La phu nhân đón về phủ. Giờ thấy người đi ra là nàng, ý nghĩ xoay chuyển, hần liền ngồi xuống ghế đá và chỉ vào một cái ghế khác, “Tống nhị tiểu thư phải không? Cô ngồi xuống nói chuyện đi!”

Tống Ý Thiên nơm nớp lo sợ ngồi xuống ghế đá. Khó khăn lắm nàng ta mới nói được một câu, “Huệ vương điện hạ có gì sai bảo ạ?”

Cảnh Thế Đan thấy vẻ xấu hổ khiếp sợ của Tống Ý Thiên thì âm thầm lắc đầu. Dù sao nàng ta cũng không được nuôi dưỡng ở Hầu phủ nên khí độ không thể bằng Tống Ý Châu được. Hần mở miệng nói, “Trần Vũ Hầu đã qua đời nhiều năm, phu nhân Hầu phủ không gây khó dễ ấy người đã là hết sức khai ân rồi, vì sao bà ấy còn đón mấy người vào phủ vậy?”

Tống Ý Thiên ngẩn ra. Ngài ấy hỏi chuyện này làm gì? Nàng ta chưa kịp nghĩ ngợi thì miệng đã không tự chủ được mà trả lời, “Là do dì tôi cầu xin Trần thị trung, Trần thị trung đã xin giúp chúng tôi, tiểu Hầu gia cũng nói giúp nên chúng tôi mới được vào phủ.”

Cảnh Thế Đan hứ một tiếng rồi nói, “Phu nhân Hầu phủ dễ bị tác động thế sao? Ha, ta nói cho cô hay, trong cung đang bàn chuyện tuyển phi từ các phủ công thần. Phủ Trần Vũ Hầu nhà các cô cũng có tên trong danh sách. Người ta đón các cô về Hầu phủ, khi trong cung chính thức hạ chỉ tuyển phi, phu nhân Hầu phủ sẽ nhân dịp đó mà đưa cô tiến cung đấy.”

Sắc mặt Tống Ý Thiên lập tức trắng bệch. Nàng ta thất thanh hỏi, “Huệ vương điện hạ muốn nói Trần thị trung giúp phu nhân đón chúng tôi vào phủ là vì muốn tôi thay người của Hầu phủ tiến cung ư?”

Cảnh Thế Đan vỗ vỗ tay, “Bằng không cô cho là thế nào? Nói không chừng lần sau bản vương gặp lại cô sẽ phải gọi cô là mẫu phi cũng nên!”

Tống Ý Thiên bị tin tức này làm ất hẳn mất vía. Nàng ta lẩm bẩm, “Vậy phải làm sao bây giờ?” Lúc bước vào Hầu phủ, trong lòng nàng ta cho rằng bản thân nhất định sẽ được gả ột vị hôn phu trẻ tuổi phú quý chứ tuyệt đối không nghĩ tới chuyện tiến cung làm phi tử của lão hoàng đế đâu.

Cảnh Thế Đan lại cười nói, “Bản vương có một đề nghị, không biết Tống nhị tiểu thư có muốn biết hay không?”

“Xin Huệ vương điện hạ chỉ giáo ạ!” Tống Ý Thiên vội hỏi.

Cảnh Thế Đan nói, “Cô nghĩ cách tìm hiểu một chút xem chị cả của cô rốt cuộc vì nguyên nhân gì mà lạnh nhạt với bản vương. Chỉ cần cô tìm hiểu được chuyện đó và nói với bản vương thì bản vương sẽ giúp cô. Chỉ cần động tay động chân một chút khiến người ta bỏ sót đám người của Hầu phủ trên danh sách tuyển phi là được chứ gì.”

Hôm nay trông thấy Tống Ý Châu và Cảnh Thế Viêm tiếp xúc với nhau, Cảnh Thế Đan cũng mơ hồ cảm thấy không ổn. Có không ít người biết chuyện hẳn có ý với Tống Ý Châu, giờ nếu hẳn không chiếm được Tống Ý Châu mà để Cảnh Thế Viêm có được nàng, việc này truyền ra ngoài thì hẳn còn mặt mũi nào nữa? Nếu có thể biết được nguyên nhân thực sự vì sao Tống Ý Châu từ chối hẳn thì biết đâu lại bốc thuốc đúng bệnh, hẳn lại thuận lợi nắm được tâm ý của Tống Ý Châu thì sao.

Lúc hai người nói chuyện ở chỗ này, Tống Ý Mặc cũng đang đứng trong một lầu các bị che khuất cách Tích Thủy Hiên không xa và cầm ống viễn vọng quan sát tình hình ở Tích Thủy Hiên. Cho đến lúc nhìn thấy Tống Ý Thiên và Cảnh Thế Đan ngồi ghế đá nói chuyện với nhau, mặc dù không biết bọn họ nói gì nhưng nàng cũng có thể thấy sự bất an cực độ hiện lên trên mặt Tống Ý Thiên. Đợi đến khi Tống Ý Thiên đứng dậy rời đi, Tống Ý Mặc mới cất ống viễn vọng và nói với Tô Lũ, “Để cảm ơn Tô tiểu thư, tôi quyết định sẽ nói cho Tô tiểu thư biết một tin.”

Đầu tiên Tô Lũ đồng ý với Cảnh Thế Viêm, giúp hẳn lừa Tống Ý Châu tới Tích Thủy Hiên, sau lại có chút sợ hãi, nàng ta đành vội đi nói với Tống Ý Mặc. Tống Ý Mặc vừa nghe xong liền bảo nàng dẫn mình tới một tiểu các gần đó để xem thế nào. Khi trông thấy Cảnh Thế Viêm đưa Tống Ý Châu đi, trong lòng nàng liền hiểu rõ Cảnh Thế Viêm có để tâm tới Tống Ý Châu.

Tô Lũ lên nhìn Tống Ý Mặc một cái rồi nói, “Tiểu Hầu gia cứ gọi tôi là A Lũ là được rồi.” Nói xong nàng ta lại hỏi, “Tin gì vậy?”

Tống Ý Mặc nói, “Thạch tướng quân muốn hỏi cô cho Thạch Khang. Nghe nói cha cô cũng có ý liên thân. Nếu cô đồng ý, tôi sẽ giúp cô gặp mặt Thạch Khang để làm quen một chút. Còn nếu cô không muốn thì mau nghĩ cách để cha cô từ bỏ ý định trong đầu đi.”

Tô Lũ có chút sửng sốt. Sau khi lấy lại tinh thần, nàng ta vừa sợ vừa vui. Sợ vì người trong nhà muốn bàn chuyện hôn nhân của nàng nhưng lại giấu giếm không cho nàng biết. Còn vui vì Tống Ý Mặc nói với nàng chuyện này không biết có phải là vì muốn thử lòng nàng, muốn bày tỏ điều gì với nàng chăng?

Tô Lũ cắn môi nói, “Tôi nghĩ một hai năm nữa mới nói tới chuyện hôn sự. Tiểu Hầu gia thấy thế nào?”

Tống Ý Mặc nghe nói thế cũng hiểu Tô Lũ không có tình cảm gì với Thạch Khang, trong lòng thực sự bi ai cho Thạch Khang một chút. Lát sau nàng lại nghĩ, cũng may Thạch Khang không hiểu rõ về Tô Lũ và không đến mức không phải nàng ta thì không cưới. Sau khi biết Tô Lũ không thích mình, hẳn nhất định sẽ sớm có tính toán.

Tuy cuộc sống của người dân trong vương triều Đại Cảnh đã cởi mở hơn rất nhiều và thiếu niên nam nữ có thể mượn yến hội để gặp gỡ nói chuyện là bình thường nhưng lúc nào cũng phải có người đi cùng, nếu bọn họ gặp mặt một mình thì thực sự cũng không ổn. Năm nay Tô Lũ đã mười ba tuổi, cũng đã có chút ít hiểu biết về mọi chuyện. Mặc dù có cảm tình với Tống Ý Mặc nhưng cũng biết hai người không thể một mình nói chuyện lâu được, nàng ta nói xong chuyện liền nhân tiện nói, “Tôi đi trước, một lát nữa tiểu Hầu gia cũng tự trở về nhé!”

Tống Ý Mặc gật gù đầu và nhìn theo Tô Lũ rời khỏi lầu các. Một lát sau nàng cũng rời lầu các đi về phía trước.

Thạch Khang đang nói chuyện cùng mấy người khác. Khi thấy Tống Ý Mặc xuất hiện, hẳn lại sắp lại hỏi, “Thế nào rồi?”

Tống Ý Mặc thấp giọng trả lời, “Song Ngọc đã giúp chúng ta hỏi thăm Tô tiểu thư rồi. Tô tiểu thư nói hiện tại cô ấy không nghĩ tới chuyện kết hôn. Theo tôi thấy thì chuyện của anh và cô ấy chỉ sợ không được rồi.”

Thạch Khang vừa nghe nói thế cũng cả giận nói, “Ta mới mười bốn tuổi, cũng không muốn đính hôn sớm vậy đâu!” Nói xong, hẳn lại ra hiệu cho Tống Ý Mặc lánh sang một bên rồi thì thầm, “Vừa rồi có người thấy Thuận vương và chị cả nhà cậu đứng nói chuyện với nhau đấy. Nếu cứ như vậy là đắc tội với Huệ vương điện hạ rồi. Chị cả nhà cậu còn không mau chóng quyết định một chỗ đi, đến lúc đó mà đắc tội với cả hai bên thì nhà họ Tống các cậu sẽ không có ngày tốt lành đâu.”

Ở một nơi khác, Đan lão phu nhân biết Cảnh Thế Viêm quả nhiên hẹn hò với Tống Ý Châu và đang từ Tích Thủy Hiên lại đây thì không khỏi tức giận đến trắng bệch cả mặt. Tiểu thư nhà họ Tống làm thế này là có

ý gì? Cô ta muốn gây bất hòa giữa huynh đệ Thuận vương và Huệ vương hay sao?

Có vị phu nhân nhạy bén phát hiện ra thần sắc không vui của Đan lão phu nhân, mặc dù không biết đã xảy ra chuyện gì nhưng cũng không muốn dò hỏi, người này liền đứng dậy cáo từ.

Thấy có người ra về, mấy phu nhân khác không rõ chuyện gì hiển nhiên cũng cáo từ theo.

Trong lòng Đan lão phu nhân có tâm sự nên cũng không giữ mọi người lại. Yên hội này của bà cũng kết thúc sớm hơn so với dự đoán.

Lại nói tới Tống Ý Thiên. Sau khi theo La phu nhân cáo từ Tô phủ và trở lại Hầu phủ, nàng ta không để ý tới việc tẩy trang mà gọi luôn Ôn thị vào nói chuyện.

Sau khi nghe Tống Ý Thiên thuật lại lời nói của Cảnh Thế Đan, Ôn thị bỗng chốc cũng ngây dại, “Phu nhân bằng lòng cho chúng ta vào phủ thì ra là vì chuyện này. Không được, mẹ không thể để con tiến cung được!”

“Mẹ à, chúng ta làm sao bây giờ?” Trong lòng Tống Ý Thiên đã rất hoảng loạn, “Nếu con không chịu tiến cung thì chỉ e sẽ bị phu nhân đuổi ra khỏi phủ mất thôi.”

Ôn thị nghiêng rằng, “Con đi nói với Huệ vương điện hạ là trước đây Khương quý phi đã tận mắt nhìn thấy Hoàng thượng đùa giỡn với phu nhân nên không muốn trông thấy phu nhân, đương nhiên cũng không hy vọng Đại tiểu thư của Hầu phủ trở thành con dâu mình. Còn phu nhân cũng vì việc này mà không muốn gả Đại tiểu thư cho Huệ vương điện hạ. Đại tiểu thư cũng biết chuyện này nên chỉ có thể trốn tránh Huệ vương điện hạ thôi.”

Tống Ý Thiên cả kinh nói, “Nếu nói dối bị phát hiện thì làm sao ạ?”

Ôn thị nói, “Yên tâm. Huệ vương nghe xong chuyện này tuyệt đối sẽ không nói cho ai biết đâu. Ngài ấy cũng sẽ tin lời con nói. Có ngài ấy giúp đỡ sắp xếp, con sẽ không phải tiến cung nữa.”

Lúc này Tống Ý Mặc đang ở trong phòng của La phu nhân và kể lại chi tiết mọi việc thấy được khi đứng ở lầu các cho La phu nhân nghe. Nàng trầm ngâm nói, “Con không biết Huệ vương điện hạ và chị hai nói chuyện gì?”

La phu nhân thần nhiên nói, “Sai người gọi nó đến đây hỏi một câu chẳng phải sẽ biết ngay sao?”

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 55 – Hoàn Chương 54 Chương 53 Chương 52 Chương 51 Chương 50 Chương 49 Chương 48 Chương 47 Chương 46 Chương 45 Chương 44 Chương 42 Chương 43 Chương 41 Chương 40 Chương 39 Chương 38 Chương 37 Chương 36 Chương 35 Chương 34 Chương 33 Chương 32 Chương 31 Chương 30 Chương 29 Chương 28 Chương 27 Chương 26 Chương 25 Chương 24 Chương 23 Chương 22 Chương 21 Chương 20 Chương 19 Chương 18 Chương 17 Chương 16 Chương 15 Chương 14 Chương 13 Chương 12 Chương 11 Chương 10 Chương 09 Chương 08 Chương 07 Chương 06 Chương 05 Chương 04 Chương 03 Chương 02 Chương 01

Xem Chương Mới Hơn »

14. Chương 14

Chương 14

Lúc Tử Hạ tới gọi Tống Ý Thiên thì Ôn thị vẫn còn ở trong phòng Tống Ý Thiên. Nhất thời nghe được tin tức, bà ta liền giữ chặt lấy Tống Ý Thiên mà thì thầm hỏi, “Lúc con nói chuyện với Huệ vương điện hạ có bị người khác nhìn thấy không?”

Tống Ý Thiên trả lời, “Con cũng không biết.”

Ôn thị biến sắc. Bà ta lại thì thầm, “Nếu phu nhân biết con và Huệ vương điện hạ gặp mặt và muốn hỏi con và Huệ vương điện hạ đã nói gì với nhau thì con định trả lời thế nào?”

Tổng Ý Thiên chột dạ, vẻ mặt cũng biến đổi trong nháy mắt.

Ôn thị thấy vậy liền kéo tay nàng ta và nói, “Ý Thiên, là do phu nhân vô tình trước, không thể trách chúng ta vô nghĩa được.”

Tổng Ý Thiên nhắm mắt lại và hít sâu một hơi, “Mẹ à, con biết tự bảo vệ mình mà. Nếu phu nhân có hỏi thì con sẽ nói Huệ vương điện hạ muốn nhờ con tìm hiểu xem chị cả thích gì, con không dám từ chối nên đành ậm ừ đồng ý, vì sợ phu nhân trách tội nên lúc về con không dám nói với bà ấy.”

Ôn thị gật gù đầu nói, “Cũng chỉ có thể nói vậy thôi.”

Tử Hạ đứng bên ngoài chờ một lúc mới thấy Tổng Ý Thiên đi ra. Nàng ta liền bước lên phía trước đỡ Tổng Ý Thiên, “Nhị tiểu thư, đừng nên để phu nhân phải chờ lâu. Ta mau qua đó thôi!”

Tổng Ý Thiên liền cười nói, “Vốn ta đang định nghỉ ngơi nên đã thay áo ngoài, đến khi nghe nói phu nhân cho gọi thì hơi rối loạn một chút, đã khiến chị Tử Hạ phải chờ lâu rồi!”

Tử Hạ cười nói, “Nhị tiểu thư quá lời rồi!”

Hai người nói chuyện một lúc đã tới bên ngoài phòng của La phu nhân. Một nha hoàn lập tức vào thông báo và đi ra mời Tổng Ý Thiên vào.

La phu nhân thấy Tổng Ý Thiên đi vào, đợi nàng ta chào hỏi xong, bà liền hỏi thẳng, “Hôm nay người gặp Huệ vương điện hạ phải không? Ngài ấy đã nói gì với người?”

Tổng Ý Thiên liền kể lại tỉ mỉ mọi chuyện theo kế hoạch đã bàn bạc giữa mình và Ôn thị lúc trước.

Gần đây La phu nhân thấy Tổng Ý Thiên có phần nhát gan nghe lời, nàng ta lại vào phủ chưa lâu và còn muốn dựa vào Hầu phủ để có thể tìm được tấm chồng tốt nên hẳn là không dám nói dối, vì vậy mà tin ngay lời nàng ta nói. Bà trầm ngâm một chút rồi lên tiếng, “Vậy người định chuẩn bị thế nào để đối phó với ngài ấy?”

Tổng Ý Thiên kính cẩn trả lời, “Con đang muốn xin phu nhân chỉ bảo ạ!”

La phu nhân liếc mắt nhìn Tổng Ý Thiên, biết vị trí của mình thế là tốt! Bà chậm rãi nói, “Nếu Huệ vương điện hạ có hỏi thì người chỉ việc nói ngọn nguồn của việc này tất cả đều do Khương quý phi. Nếu Khương quý phi không nhằm vào chúng ta thì chúng ta cũng không đến nỗi phải trốn tránh Huệ vương điện hạ như vậy.”

La phu nhân nghĩ nếu Cảnh Thế Đan nghe xong những lời này của Tổng Ý Thiên sẽ chạy tới hỏi Khương quý phi. Khương quý phi sợ mọi chuyện bị bới to ra sẽ gây phiền phức không có lợi nên sẽ bớt gây cản trở cho Tổng gia đi một chút.

Đợi Tổng Ý Thiên cáo lui, Tử Hạ liền tiến vào bẩm báo, “Phu nhân, lúc nô tỳ qua đó thì dì Ôn đang ở trong phòng của Nhị tiểu thư. Có lẽ khi trở về phủ Nhị tiểu thư đã mời dì Ôn tới nói chuyện.”

La phu nhân nói, “Người phải lưu ý hết sức mọi động tĩnh bên ấy cho ta!”

Tử Hạ vâng một tiếng rồi lui ra ngoài.

Tổng Ý Mặc nghiêng người dựa vào giường và nói, “Mẹ à, nếu mẹ sợ dì Ôn thao túng chị hai làm trái ý định của mình thì chỉ việc tách hai người bọn họ ra và không cho dì Ôn gặp chị hai nữa, việc gì phải khiến Tử Hạ khó khăn như vậy?”

La phu nhân nói, “Hiện tại trong phủ đang bận rộn, mẹ không có nhiều tinh lực đi dạy dỗ Ý Thiên nên cũng sợ nó nhát gan, khi có việc lại không dám làm theo lời mẹ bảo mà ngược lại còn hổng việc. Có dì Ôn ở đó, tinh thần của nó chắc cũng ổn định hơn một chút. Còn dì Ôn đó hả? Bà ta hẳn phải biết vị trí của mình, cũng biết mẹ con bọn họ lúc này chỉ có thể dựa vào Hầu phủ nên tuyệt đối sẽ không dám phá rối đâu. Nhưng để phòng ngừa vạn nhất, mẹ vẫn phải bảo Tử Hạ chú ý một chút.”

La phu nhân vừa nói vừa đứng dậy tìm một hộp thuốc mỡ và đưa cho Tống Ý Mặc, “Lọ này là thuốc mỡ ngọc trai, buổi tối trước khi đi ngủ con bảo Thanh Mai thoa lên mặt nhé. Lần trước con đi ra ngoài da đã bị thô ráp đi một chút rồi đấy, vậy không được!”

Tống Ý Mặc bắt giắc sờ lên mặt rồi cười nói, “Mẹ à, đáng vẻ con thế này khiến người ta chế nhạo nhiều lắm đó. Bọn họ nói con có đáng vẻ đàn bà. Nếu da cứ trắng nõn như vậy thì chỉ sợ khiến người ta càng thêm nghi ngờ thôi!”

La phu nhân thở dài, “Làm khó con rồi! Nhưng dù sao con cũng là con gái, nếu để da thô ráp, sau này khó phục lại thân phận, chỉ sợ...”

Tống Ý Mặc nghe nói thế liền đón lấy hộp thuốc mỡ ngọc trai và cười nói, “Được rồi được rồi! Kỳ thực con cũng thích làm đẹp mà. Để con bảo Thanh Mai thoa mỡ giúp con mỗi tối là được chứ gì.” Nói xong nàng liền cáo lui rời khỏi phòng.

Một tiểu nha hoàn đứng ở ngoài cửa phòng, khi thấy Tống Ý Mặc trở lại, nàng ta vội kéo màn và hô vọng vào bên trong, “Chị Thanh Mai, tiểu Hầu gia về rồi!”

“Biết rồi! Em lui ra đi!” Thanh Mai vừa lên tiếng vừa bước ra ngoài đón Tống Ý Mặc. Nàng ta giúp Tống Ý Mặc cởi áo khoác rồi cười nói, “Đoán tiểu Hầu gia sắp trở về, nô tỳ đã chuẩn bị sẵn nước ấm rồi. Ngài mau tắm rửa rồi nghỉ ngơi nhé!”

Tống Ý Mặc gật đầu và theo Thanh Mai đi vào.

Sau đó vài ngày, Tống Ý Mặc dựa vào mối quan hệ dựa dẫm khắp nơi để hỏi thăm về chuyện xưởng dệt kim Giang Nam muốn mở văn phòng. Rất nhanh sau đó, Triển Cửu đã tới gặp Tống Ý Mặc. Gã cười nói, “Hoàng thượng đã đồng ý với đề nghị của xưởng dệt may Giang Nam rồi, hiện đang để Khúc đại nhân quản lý toàn bộ chuyện này. Triển công công đã qua thăm khỏi Khúc đại nhân, Khúc đại nhân cũng đồng ý để tiểu Hầu gia đi theo ông ta làm việc. Đợi khi tiểu Hầu gia lập được công trạng khiến Hoàng thượng chú ý, ngài cũng sẽ được phong một thực chức thôi.”

Tống Ý Mặc vừa nghe nói thế liền mừng rỡ cười nói, “Khúc đại nhân quả thực rất thạo việc kinh doanh buôn bán, đi theo ông ấy ta nhất định sẽ học hỏi được ít nhiều.”

Khúc đại nhân tên gọi là Khúc Hồng, cha của ông ấy là Khúc Quang, nguyên là phụ tá của Thân Đình, chồng của công chúa Trường Tín, rất được Thân Đình tín nhiệm. Hiện giờ Khúc Quang đã già nên không quản lý sự vụ nữa, chỉ ở nhà tĩnh dưỡng. Thân Đình cũng nhớ kỹ mối giao tình này nên cực kỳ chiếu cố Khúc Hồng, tìm cho Khúc Hồng một chức quan ở hộ bộ. Đám quan nhân ở hộ bộ cũng là những người hiểu đời, Khúc Hồng lại có tài nên nhất thời vẫn chưa xảy ra chuyện gì. Hiện giờ xưởng dệt may Giang Nam muốn thiết lập một văn phòng phân phối ở kinh thành, Thân Đình liền đề cử Khúc Hồng ra làm việc.

Tống Ý Mặc cho rằng, với tình hình hiện tại xem ra Hoàng đế vẫn rất tín nhiệm công chúa Trường Tín và Thân Đình, giờ mình theo Khúc Hồng làm việc thì có thể tiếp cận được với công chúa Trường Tín và Thân Đình, có cơ hội khiến bọn họ để ý. Đến lúc đó nàng sẽ thông qua bọn họ mà khiến Thái tử chú ý. Nếu lập được công, chuyện Thái tử cân nhắc tới việc làm thông gia với nhà họ Tống cũng là chuyện có khả năng.

Tiến Triển Cửu xong, Tống Ý Mặc liền tới gặp Hoàng ẩn sư và nói với ông ta về tính toán của mình.

Hoàng ẩn sư nói, “Con muốn Thái tử ngưỡng mộ thì đầu tiên phải có đủ bản lĩnh để khiến Thái tử ngưỡng mộ, chứ nếu chỉ tính toán trong lòng thì cũng vô dụng thôi.”

Tống Ý Mặc chấp tay nói, “Xin lão sư chỉ giáo!”

Hoàng ẩn sư lại đưa hai quyển sách cho Tống Ý Mặc và cười nói, “Hai quyển này có rất nhiều kiến thức bổ ích về kinh tế, trong đó còn có nhiều ví dụ thực tế. Con xem cẩn thận đi!”

Tống Ý Mặc đọc sách được vài ngày thì hộ bộ quả nhiên ra thư bổ nhiệm cho nàng đi theo Khúc Hồng làm việc.

Khúc Hồng đã chịu ngọt ngọt ở hộ bộ nhiều năm, giờ rốt cuộc cũng có cơ hội thể hiện tài cán nên trong lòng khá thoải mái. Khi thấy Tống Ý Mặc tới thăm hỏi, tuy có chút bất đắc dĩ nhưng đối phương dù sao cũng là

tiểu Hầu gia của Hầu phủ Trấn Vũ, lại là người được Triển công công nhờ vả nên ông ta đương nhiên tiếp đón chu đáo.

Tổng Ý Mặc thấy Khúc Hồng cũng không khó gần nên cũng âm thầm thở hắt một hơi.

Những ngày sau đó Khúc Hồng dẫn đám người Tổng Ý Mặc đi loanh quanh trong kinh thành, ngoài việc tìm một địa điểm thích hợp cho xưởng dệt may, ông ta còn muốn tuyển mộ vài người có hiểu biết về công việc.

Trong những ngày Tổng Ý Mặc đi sớm về tối, La phu nhân cũng cho người đánh trang sức và may xiêm y ấy cô con gái trong phủ. Lại hỏi tới việc học hành của Tổng Ý Thiên, thấy học thức của nàng ta mặc dù bình thường nhưng rốt cuộc cũng có thể ứng đối vài câu, lúc này bà mới yên tâm hơn một chút.

Tối đó, khi Tổng Ý Mặc trở về phủ, La phu nhân liền sai người gọi nàng tới phòng nói chuyện, “Tháng sau là sinh nhật của công chúa Trường Tín, tuy Thái tử phi đã qua đời và bọn họ chắc chắn sẽ không mở tiệc nhưng người của các phủ cũng sẽ tìm cách có mặt để chúc mừng. Đến lúc đó, không riêng gì Huệ vương và Thuận vương, ngay cả Thái tử cũng sẽ có mặt. Giờ con đang làm việc ở xưởng dệt may, lại đứng dịp có thể gặp Thái tử, con mượn cơ hội này nói chuyện vài câu với ngài ấy để tạo dựng chút quan hệ đi!”

Tổng Ý Mặc trả lời, “Con cũng nghĩ vậy. Đúng rồi, mẹ à, dạo này Thuận vương điện hạ đang tìm hiểu sở thích của chị cả, hình như muốn quyết tranh hơn thua với Huệ vương điện hạ đó. Đến tiệc mừng thọ của công chúa Trường Tín nhất định sẽ có trò hay, chị bằng ta nên bảo chị cả chuẩn bị sẵn sàng.”

La phu nhân buồn buồn nói, “Chị cả con là đứa búng bình hiếu thắng. Hồi trước khi Thái tử còn chưa lập Thái tử phi, ta đã bảo nó đi kết thân với Thái tử, kết quả là không kết thân được. Hiện giờ Thái tử phi đã không còn, nó đương nhiên sẽ có suy nghĩ. Vả lại, nó cũng cảm thấy mình thích hợp làm mẫu nghi thiên hạ hơn so với Ý Bội. Chỉ sợ nó không chịu gây xích mích để Huệ vương và Thuận vương tranh đấu với nhau đâu.”

Tổng Ý Mặc nói, “Mẹ à, Khương quý phi như hổ rình mồi, chị cả lẽ nào không biết? Nếu chị ấy có không cam lòng thì cũng chỉ có thể làm như vậy mà thôi.”

Tổng Ý Châu quả thực không cam lòng. Từ khi còn nhỏ La phu nhân đã cố ý bồi dưỡng nàng hướng tới vị trí Thái tử phi rồi. Đến khi lên mười, hề có yến hội mà Thái tử thường lui tới là La phu nhân chắc chắn sẽ đưa nàng tới đó, mục đích không cần nói cũng hiểu. Nàng còn nhớ rõ nỗi kích động của mình khi lần đầu tiên nhìn thấy Thái tử. Thái tử là người tao nhã lịch sự, tướng mạo xuất sắc, đúng là người trong mộng của các cô gái. Trong khoảng thời gian đó nàng luôn mơ ước được trở thành Thái tử phi, hạnh phúc vô cùng. Đến khi nghe tin Thái tử đã tìm được Thái tử phi rồi, nàng đã khóc suốt một đêm và âm thầm cầu cho Thái tử phi chết sớm. Hiện giờ Thái tử phi đã chết, chẳng lẽ nàng còn để cơ hội thứ hai này vượt mất? Nhưng La phu nhân nói cũng có lý. Thái tử là người biết tuân thủ phép tắc. Thái tử phi vừa qua đời, chắc chắn ngài ấy sẽ không tái hôn trong năm nay, tất nhiên sẽ kéo dài tới sang năm hoặc năm sau nữa mới tái hôn. Còn mình thì đã mười sáu tuổi, đã không thể chờ đợi được nữa rồi.

Tổng Ý Châu suy trước nghĩ sau một lát bỗng cảm môi ngồi dậy. Nàng gọi nha hoàn Thanh Hạnh vào, “Chải đầu thay quần áo giúp ta! Ta muốn đi gặp mẹ!”

Thanh Hạnh thấy đã muộn liền khuyên nhủ, “Đại tiểu thư, trời không còn sớm nữa. Chỉ sợ phu nhân đã đi nghỉ rồi, có chuyện gì chị bằng ngày mai tiểu thư tới gặp phu nhân thì hơn.”

“Không, giờ ta không nói ra chuyện này thì chỉ sợ đêm nay không ngủ được.” Tổng Ý Châu xua tay và một mực bảo Thanh Hạnh chải đầu ỉnh.

Thanh Hạnh đành phải tiến lên chải đầu vấn tóc và thay quần áo cho nàng.

Tổng Ý Mặc đi ra khỏi phòng La phu nhân thì vừa lúc Tổng Ý Châu tiến vào sân viện, hai người liền đụng phải nhau.

Tổng Ý Mặc cười nói, “Khuy như vậy chị cả còn đến tìm mẹ là có chuyện gì sao?”

Tổng Ý Châu nghiêm túc nói, “Đúng là có chuyện. Em cũng vào nghe đi!”

Tổng Ý Mặc đành phải theo Tổng Ý Châu vào phòng La phu nhân.

Ngồi vào chỗ của mình, bảo nha đầu lui ra, Tống Ý Châu liền nói với La phu nhân và Tống Ý Mặc, “Con đã nghĩ đi nghĩ lại cũng không muốn từ bỏ vị trí Thái tử phi này. Cho dù năm nay Thái tử không định cưới hỏi, con nguyện ý chờ đến sang năm hoặc năm sau nữa. Nếu đến lúc đó vẫn không tuyển trúng con thì con đành chấp nhận. Xin mẹ và em trai đồng ý với kế hoạch của con!”

La phu nhân biến sắc, “Sao có thể thế được! Giờ Thuận vương đã có lòng muốn cướp đoạt con từ tay Huệ vương, đây đúng là cơ hội tốt để gây bất hòa giữa hai người bọn họ. Con lại đi kết giao với Thái tử, chỉ sợ Huệ vương và Thuận vương sẽ lập tức liên thủ đối phó với nhà họ Tống thôi. Vả lại, nếu con không nương nhờ được Thái tử, rồi lại đắc tội với Huệ vương và Thuận vương, đến lúc đó mọi kế hoạch đều vô hiệu, Khương quý phi tự nhiên có thể mượn cơ hội gây khó dễ đưa chúng ta vào chỗ chết. Mạng còn không giữ được, con còn làm Thái tử phi cái gì nữa?”

Sắc mặt Tống Ý Châu liền xám như tro, “Là do con thiếu suy nghĩ!”

La phu nhân thấy Tống Ý Châu đã bình tĩnh lại liền kéo nàng đến gần và thấp giọng nói, “Con là người có mưu lược, cứ gả cho Thuận vương đi, sau đó mượn tay Thuận vương khiến Thái tử và Huệ vương đấu đá với nhau đến lưỡng bại câu thương. Lúc đó Thuận vương có thể sẽ thay thế vị trí của Thái tử, con cũng có thể làm mẫu nghi thiên hạ và áp chế Khương quý phi, gạt đi cái gai trong mắt chúng ta.”

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 55 – Hoàn Chương 54 Chương 53 Chương 52 Chương 51 Chương 50 Chương 49 Chương 48 Chương 47 Chương 46 Chương 45 Chương 44 Chương 42 Chương 43 Chương 41 Chương 40 Chương 39 Chương 38 Chương 37 Chương 36 Chương 35 Chương 34 Chương 33 Chương 32 Chương 31 Chương 30 Chương 29 Chương 28 Chương 27 Chương 26 Chương 25 Chương 24 Chương 23 Chương 22 Chương 21 Chương 20 Chương 19 Chương 18 Chương 17 Chương 16 Chương 15 Chương 14 Chương 13 Chương 12 Chương 11 Chương 10 Chương 09 Chương 08 Chương 07 Chương 06 Chương 05 Chương 04 Chương 03 Chương 02 Chương 01

Xem Chương Mới Hơn »

15. Chương 15

Chương 15

Vào ngày thọ yến của công chúa Trường Tín, những nhà quyền quý trong kinh thành có thể có mặt thì đều có mặt. Tuy con gái lớn của công chúa Trường Tín vừa mới qua đời khiến tâm tình của bà ta không được tốt, nhưng Hoàng đế lại muốn giúp bà ta vui vẻ lên một chút nên đã hạ chỉ lệnh cho phủ nội vụ mở tiệc thọ yến cho bà ta. Ai cũng biết bà được Hoàng đế ưu ái sâu sắc nên dù không kiếm được thiệp mời cũng tìm mọi cách để được người khác đưa đi dự tiệc cùng.

La phu nhân đã sớm đưa mấy cô con gái và Tống Ý Mặc tới phủ công chúa. Đây là lần đầu tiên Tống Ý Thiên nhìn thấy Công chúa Trường Tín. Khi thấy Công chúa Trường Tín dù đã bốn mươi tuổi có lẽ nhưng lúc nói chuyện vẫn còn một chút vẻ hờn dỗi của thiếu nữ và khác hoàn toàn so với tướng tượng của mình, nàng ta không khỏi cảm thấy kinh ngạc.

Khi ngồi xuống rồi, Tống Ý Thiên liền khê khàng hỏi Tống Ý Châu, “Chị cả, chẳng phải Công chúa Trường Tín đã hơn bốn mươi tuổi rồi sao? Sao trông bà ấy lại trẻ trung như vậy?”

Tống Ý Châu thấp giọng trả lời, “Trong phủ công chúa có nuôi một nhóm người chuyên việc điều chế thuốc dưỡng nhan cho bà ấy. Nghe nói một lọ thuốc mỡ bôi tay của bà ấy có giá đủ cho người thường ăn uống cả đời. Như vậy sao có thể không trẻ trung cho được?”

Công chúa Trường Tín lại không lưu tâm đặc biệt gì đến Tống Ý Thiên, bà ta chỉ hỏi nha hoàn Hải Đường bên cạnh, “Nhị tiểu thư đâu? Sao còn chưa thấy bóng dáng nó đâu vậy?”

Hải Đường đáp lời, “Nô tỳ đã bảo người đi xem thế nào rồi ạ. Hình như tiểu thư đang thay quần áo thì phải!”

Công chúa Trường Tín lo lắng thấp giọng nói, “Người tự mình tới đó xem thế nào đi! Đừng để nó xảy ra chuyện gì.”

Hải Đường vâng một tiếng rồi cúi người lui ra.

Công chúa Trường Tín sinh được hai con gái, con gái lớn đã gả cho Thái tử là Thân Hàm Hạ. Thân Hàm Hạ yếu ớt nhiều bệnh từ nhỏ, sớm có thầy thuốc phán đoán Thân Hàm Hạ sống không quá mười tám tuổi. Công chúa Trường Tín tuy đã chuẩn bị tâm lý nhưng đến năm nay khi Hàm Hạ qua đời, bà ta vẫn đau lòng không chịu nổi. Cũng bởi vì lúc ấy đã biết rõ về cơ thể của Thân Hàm Hạ mà vẫn gả Hàm Hạ cho Thái tử nên đối với Thái tử, trong lòng Công chúa Trường Tín vẫn có ít nhiều áy náy.

Hiện giờ cũng vì liên quan tới lợi ích, phụ tá trong phủ đã khuyên Công chúa Trường Tín gả đứa con gái thứ hai là Thân Hàm Thu cho Thái tử. Ai ngờ khi nghe được tin tức này, Thân Hàm Thu lại tuyên bố ngay trước mặt Công chúa Trường Tín rằng nàng ta tuyệt đối không cưới chung chồng với chị. Nếu Công chúa Trường Tín cứ khư khư cố chấp, nàng ta sẽ lập tức xuất gia.

Hôm nay là thọ yến của Công chúa Trường Tín, Thái tử nhất định sẽ tới dự. Sợ Thân Hàm Thu làm ầm lên và gây ra chuyện nên trong lòng Công chúa Trường Tín vẫn lo lắng không yên.

Mấy năm gần đây, mọi tâm tư của Công chúa Trường Tín đều đặt hết lên người Thân Hàm Thu nên làm gì lại không biết tâm sự của nàng ta. Thân Hàm Thu vốn ái mộ Cảnh Thế Đan nên sao có thể đồng ý gả cho Thái tử?

Lúc này, Thân Hàm Thu đang ở trong phòng hồi nha hoàn Hồng La bên cạnh, “Khách khứa hôm nay có những ai?”

Hồng La nhất nhất bẩm báo, còn nói tới một vài chuyện bàn tán trong các phủ. Nàng ta tiện đà kể lể, “Thứ nữ mới được phu nhân Trần Vũ Hầu đón vào phủ là Tống Ý Thiên cũng có mặt đấy ạ. Tuy là thứ nữ nhưng nhìn cũng không kém hai vị tiểu thư trong Hầu phủ là mấy, đều xinh đẹp động lòng người cả.”

Nhắc tới phủ Trần Vũ Hầu, trong lòng Thân Hàm Thu liền vô cùng khó chịu. Nàng ta đã sớm nghe nói Cảnh Thế Đan để mắt tới Tống Ý Châu nhưng vẫn không chịu tin chuyện này là thật. Giờ vừa nghe nói tất cả các tiểu thư của phủ Trần Vũ Hầu đều tới dự tiệc, nàng ta liền ném viên ngọc đang ngắm nghía trong tay xuống bàn và hừ một tiếng, “Cái gì thế này?”

Hồng La vội châm trà cho Thân Hàm Thu rồi cười nói, “Xin Nhị tiểu thư bớt giận! Tống Ý Châu đó có đáng là cái gì để Nhị tiểu thư phải giận!”

Thân Hàm Thu lườm Hồng La một cái rồi lại hừ một tiếng, “Người đừng tự mình thông minh!” Nói xong nàng ta vẫn cầm lấy tách trà.

Hồng La thở hắt một hơi rồi thấp giọng khuyên nhủ, “Khách khứa đã tới đủ cả rồi. Nhị tiểu thư nên ra ngoài đi ạ, nếu không công chúa lại hỏi, nô tỳ cũng khó trả lời.”

Thân Hàm Thu không để ý tới Hồng La, chỉ xoa xoa lên móng tay nghĩ ngợi.

Hồng La đang không biết làm cách nào thì bỗng nghe bên ngoài rèm cửa có tiếng động. Tiểu nha hoàn bên ngoài bẩm báo, “Nhị tiểu thư, chị Hải Đường tới nói Công chúa điện hạ mời Nhị tiểu thư ra ngoài ạ!”

Thân Hàm Thu vừa nghe nói nha hoàn đặc lực nhất của công chúa Trường Tín là Hải Đường đích thân tới mời thì đành phải đứng lên. Nàng ta vịn vào tay Hồng La và chậm chậm bước ra khỏi cửa.

Công chúa Trường Tín thấy Thân Hàm Thu đi ra mới thở phào một hơi.

Đúng lúc đó có người tới báo Cảnh Thế Viêm và Cảnh Thế Đan đã tới. Công chúa Trường Tín liền bảo Thân Hàm Thu giúp ra tiếp đón.

Thân Hàm Thu lướt mắt nhìn về phía Tống Ý Châu đang ngồi trên ghế trước tiên, thấy nàng đang nghiêng đầu nói chuyện với Tống Ý Thiên và có vẻ không chú ý gì tới mọi người ở bên này, nàng ta liền cười lạnh một tiếng và dẫn nha hoàn ra ngoài chào đón Cảnh Thế Viêm với Cảnh Thế Đan.

Muộn một chút Thái tử Cảnh Thế Sơ cũng đã có mặt.

Tổng Ý Mặc và Thạch Khang ngồi cùng một bàn. Khi nghe có Thái tử đến, nàng liền cùng Thạch Khang tới chào hỏi.

Cảnh Thế Sơ thấy Tổng Ý Mặc và Thạch Khang liền động viên vài câu.

Rốt cuộc Tổng Ý Mặc cũng đề cập đến chuyện xưởng dệt may Giang Nam. Nàng cười nói, “Thái tử điện hạ, thời gian vừa rồi thần đi theo Khúc đại nhân đã học hỏi được rất nhiều thứ. Trước đây thần chỉ biết mặc tơ lụa mà không biết tơ lụa được làm ra thế nào, rồi được buôn bán ra ngoài thế nào. Hiện giờ cuối cùng cũng biết được một phần rồi ạ.”

Khúc Hồng là người của Công chúa Trường Tín, Cảnh Thế Sơ tự biết không cài người vào được, giờ vừa nghe Tổng Ý Mặc nói những lời này, hắn liền liếc mắt nhìn nàng một cái rồi cười nói, “Khúc đại nhân là người có năng lực, cậu cứ theo ông ấy làm việc cho tốt, nhất định sẽ có lợi.”

Tổng Ý Mặc cười nói, “Tạ ơn Thái tử điện hạ dạy bảo!”

Công chúa Trường Tín thấy Cảnh Thế Sơ đã tới liền ra lệnh khai tiệc.

Mọi người ăn tiệc xong liền tản ra xung quanh. Có người xem diễn, có người ngắm hoa, lại có người tìm chỗ yên tĩnh để nói chuyện.

Công chúa Trường Tín mời Cảnh Thế Sơ tới thư phòng nói chuyện. Bà ta nói thẳng, “Ngài là Thái tử nên khác với người ta. Hàm Hạ đã qua đời, Hoàng thượng tất nhiên sẽ để ngài mau chóng cưới vợ. Chỉ không biết ngài đã có tính toán gì chưa?”

Cảnh Thế Sơ biết bản thân có thể ngồi yên ổn ở vị trí này đều nhờ sự ủng hộ của Công chúa Trường Tín. Hiện giờ Thân Hàm Hạ đã chết, mối liên hệ giữa hắn và Công chúa Trường Tín đã bị cắt đứt. Nếu hắn muốn tiếp tục yên ổn ngồi ở vị trí Thái tử thì đương nhiên phải tiếp tục cưới con gái của Công chúa Trường Tín là Thân Hàm Thu mới là phương án tốt nhất. Chỉ có điều trong lòng hắn lại âm ỷ muốn kháng cự việc này, vì vậy mới đáp, “Cô ạ, Hàm Hạ mới qua đời, hài cốt còn chưa lạnh, cháu thực sự không có tâm trạng bàn về chuyện này. Để một thời gian nữa hãy nói lại ạ!”

Công chúa Trường Tín thở dài, “Sao ta lại không biết tâm tình của ngài? Hàm Hạ dù sao cũng là con gái của ta, đêm khuya còn nằm mơ thấy nó, ta sao có thể không đau lòng? Nhưng mấy năm gần đây Hoàng thượng đã không còn so được với trước kia nữa, gần đây lại định hạ chỉ tuyển phi tử từ các phủ công thần cho tiến cung. Việc này khác nào báo trước phong ba lại tới? Chuyện của ngài nên tính toán cho tốt thì hơn.”

Cảnh Thế Sơ thấp giọng nói, “Đa tạ cô đã nhắc nhở!”

Hai cô cháu nhất thời không nói gì nữa.

Cảnh Thế Sơ lại một lần nữa chúc mừng sinh nhật Công chúa Trường Tín, chúc xong hắn mới cáo lui rời khỏi phòng.

Công chúa Trường Tín đợi Thái tử cáo lui mới trầm mặt xuống. Bà ta bước ra khỏi thư phòng đi về phía trước. Mới đi được non nửa đoạn đường thì Hải Đường đã vội vàng chạy tới bẩm báo, “Công chúa, không thấy Nhị tiểu thư đâu nữa rồi ạ!”

Sắc mặt của Công chúa Trường Tín lại càng thêm không tốt. Bà ta nói, “Mau sai người đi tìm đi, đừng để nó xảy ra bất cứ chuyện gì!”

Lúc này Thân Hàm Thu đang đứng bên cạnh hồ cá chép gắm. Nàng ta vừa cho cá chép gắm ăn vừa nói chuyện với Tổng Ý Châu. Nói xong thì thức ăn cho cá cũng hết, nàng ta liền đưa tay mân mê cây trầm trên đầu Tổng Ý Châu mà cười nói, “Cây trầm của Tổng tiểu thư đẹp quá!”

Trong lòng Tổng Ý Châu cứ không ngừng nghi hoặc. Trước đây mặc dù đã từng gặp mặt Thân Hàm Thu trong các yến hội nhưng hai người cũng chỉ quen biết sơ sơ, vả lại, Thân Hàm Thu luôn tỏ ra kiêu ngạo không coi đám tiểu thư của Hầu phủ thất thế ra gì, vậy mà hôm nay sao lại thế này? Nàng ta lại sai người mời nàng tới nói chuyện, rồi cùng nhau cho cá chép ăn thân thiện như vậy nữa chứ?

Thân Hàm Thu cười cười nói nói rồi bồng rút cây trâm của Tống Ý Châu ném xuống ao cá. Chưa đợi Tống Ý Châu kịp phản ứng lại, nàng ta liền đưa tay lên vai đẩy mạnh Tống Ý Châu xuống nước.

Tống Ý Châu nghiêng người đi, chân thì bị trượt rơi thẳng xuống ao.

“Mau gọi người tới đây! Đại tiểu thư của Tống gia ngã xuống ao rồi!” Thân Hàm Thu đứng thẳng dậy hô to, trong lòng cảm thấy rất hả hê. Ai bảo người quyền rũ người ta? Giờ thì ngã xuống nước rồi, để mọi người nhìn xem cả người người bị ướt đầm, xem người còn mặt mũi nào đi quyền rũ nọ, quyền rũ kia nữa?

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 55 – Hoàn Chương 54 Chương 53 Chương 52 Chương 51 Chương 50 Chương 49 Chương 48 Chương 47 Chương 46 Chương 45 Chương 44 Chương 42 Chương 43 Chương 41 Chương 40 Chương 39 Chương 38 Chương 37 Chương 36 Chương 35 Chương 34 Chương 33 Chương 32 Chương 31 Chương 30 Chương 29 Chương 28 Chương 27 Chương 26 Chương 25 Chương 24 Chương 23 Chương 22 Chương 21 Chương 20 Chương 19 Chương 18 Chương 17 Chương 16 Chương 15 Chương 14 Chương 13 Chương 12 Chương 11 Chương 10 Chương 09 Chương 08 Chương 07 Chương 06 Chương 05 Chương 04 Chương 03 Chương 02 Chương 01

Xem Chương Mới Hơn »

16. Chương 16

Chương 16

Trong lúc Thân Hàm Thu sai người mời Tống Ý Châu tới hồ cá chép thì Cảnh Thế Đan cũng đã sắp xếp sẵn một việc. Trong một lương đình yên tĩnh, hắn đang hỏi thăm Tống Ý Thiên nguyên nhân vì sao Tống Ý Châu lại đối xử lạnh nhạt với mình.

Tống Ý Thiên định tạo tin nhảm về Hoàng đế, tuy đáy lòng có sợ hãi nhưng nghĩ đến chuyện nếu không tạo tin nhảm này thì bản thân có thể sẽ bị đưa vào Hoàng cung làm phi tử, nàng ta đành hạ quyết tâm và nhỏ giọng nói lý do Huệ vương bị từ chối theo kế hoạch mình và Ôn thị đã bàn bạc từ trước.

Cảnh Thế Đan nghe nói bởi vì trước đây Khương quý phi trông thấy Hoàng đế đùa giỡn với La phu nhân nên có thành kiến với La phu nhân, còn La phu nhân thì sợ Khương quý phi nói ra việc đó nên hai người mới bất hòa, mà Tống Ý Châu biết được việc này nên cũng không dám chấp nhận hắn thì nhanh chóng tin luôn. Trừ nguyên nhân này ra, hắn quả thực không nghĩ ra Tống Ý Châu cự tuyệt hắn vì lý do nào khác, cũng không nghĩ ra nguyên nhân vì sao Khương quý phi lại căm ghét người nhà họ Tống như vậy.

Tống Ý Thiên nói xong lại năn nỉ, “Huệ vương điện hạ, chuyện này dù sao cũng là chuyện tai tiếng, xin Huệ vương điện hạ giữ bí mật để phủ Trấn Vũ Hầu chúng tôi một con đường sống. Nếu tin tức này bị truyền ra ngoài thì chẳng những phu nhân nhà chúng tôi chẳng còn thể diện gì nữa, mấy tỷ muội chúng tôi cũng không thể gả cho người ta được.”

Cảnh Thế Đan thở dài, “Chuyện liên quan tới phụ hoàng, bản vương đương nhiên sẽ giữ mồm giữ miệng, cô không phải lo. Còn chuyện bản vương đã đồng ý với cô, bản vương đương nhiên sẽ làm được.” Nếu phụ hoàng đã đùa giỡn phu nhân Trấn Vũ Hầu thì còn mặt mũi nào nạp con gái người ta làm phi nữa?

Tống Ý Thiên nhận được lời hứa hẹn của Cảnh Thế Đan liền nhất thời mừng rỡ. Nàng ta khom người nói, “Tạ ơn Huệ vương điện hạ!”

Nơi này là phủ của Công chúa Trường Tín, lắm tai nhiều mắt, Cảnh Thế Đan sợ bị người ta nhìn thấy hắn và Tống Ý Thiên gặp mặt sẽ kéo theo những lời đồn đại khác nên nói xong việc liền cất bước đi luôn không hề dừng lại.

Tống Ý Thiên thấy Cảnh Thế Đan rời đi thì phút chốc ngẩn ngơ. Đáy lòng biết rõ không có khả năng nhưng nàng ta vẫn lưu luyến nhìn theo bóng dáng hắn.

“Sao vậy? Ái mộ nhị ca của ta à?” Một tiếng nói đột nhiên vang lên đằng sau Tống Ý Thiên.

Lông tơ trên người Tống Ý Thiên dựng ngược cả, nàng ta sợ tới mức thiếu chút nữa thì hét văng lên. Khó khăn lắm mới bịt được miệng lại, nàng ta vừa quay đầu nhìn liền thất thanh kêu lên, “Thuận vương điện hạ!”

Cảnh Thế Viêm gật gật đầu nói, “Nhị ca sai người đưa cô tới đây, bản vương liền bám theo và ngồi núp phía dưới bồn hoa. Ta đã nghe được chuyện hai người nói với nhau, lại không cho các người nhìn thấy ta.”

“Thuận vương điện hạ nghe được rồi ạ?” Tống Ý Thiên tái nhợt sắc mặt, chân tay luống cuống không biết làm thế nào cho phải.

Cảnh Thế Viêm thở dài, “Việc liên quan tới phụ hoàng, bản vương cũng sẽ không nói lung tung. Cô yên tâm được rồi!”

Tống Ý Thiên mặc dù lo lắng nhưng Cảnh Thế Viêm đã khẳng định như vậy, nàng ta mới rút cuộc thở phào một hơi, lại khom người nói, “Tạ ơn Thuận vương điện hạ!”

Cảnh Thế Viêm nói, “Tuy là vậy nhưng cô cũng phải giúp bản vương một việc!”

“Xin Thuận vương điện hạ cứ nói ạ!” Tống Ý Thiên cố gắng bình tĩnh và ép bản thân giả vờ tỏ ra đáng vẻ tự nhiên.

Cảnh Thế Viêm lại nói, “Nhị ca để ý tới chị cả của cô, bản vương cũng để ý tới chị cả của cô. Bản vương muốn cô giúp ta một chuyện, nói cho ta biết chị cả cô thích gì, bản vương sẽ làm cho cô ấy vui vẻ.”

Tống Ý Thiên vừa nghe nói thế liền có chút ghen tỵ. Chị cả thật tốt số, Huệ vương điện hạ để ý tới nàng ấy, Thuận vương điện hạ cũng để ý tới nàng ấy. Cho dù nàng ấy có làm thế nào thì tương lai cũng không thể tuột được địa vị vương phi.

Cảnh Thế Viêm nhìn Tống Ý Thiên, đợi sau khi nàng ta nói ra mấy thứ Tống Ý Châu ưa thích, hần liền phát phát tay áo nói, “Mấy thứ đó, dựa vào phủ Trấn Vũ Hầu các cô cũng có thể mua được, cũng không có gì hiếm lạ. Bản vương muốn biết thứ mà cô ấy luôn hy vọng có được nhưng vẫn không có được ấy?”

Tống Ý Thiên trả lời, “Tôi mới vào phủ được thời gian ngắn nên chỉ biết có bao nhiêu đó thôi. Đợi sau này nghe ngóng được thêm gì khác tôi sẽ nói lại cho Thuận vương điện hạ được không ạ?”

Cảnh Thế Viêm thế nào cũng được, hần ừm một tiếng rồi xoay người rời khỏi lương đình và đi về phía Cảnh Thế Đan vừa rời đi.

Cảnh Thế Đan đi tới phía trước cũng không tìm thấy bóng dáng Tống Ý Châu đâu. Tìm khắp nơi cũng không thấy, hần liền vẫy một nha hoàn lại hỏi. Biết Thân Hàm Thu đã mời Tống Ý Châu tới cạnh ao nói chuyện, hần liền đi về phía ao cá.

Mới đi được một đoạn cách ao cá không xa lại chợt thấy Thân Hàm Thu đứng thẳng người hô to một câu, hần nhất thời kinh hãi chạy vội tới bên cạnh ao.

Cùng lúc đó, Cảnh Thế Viêm cũng đang lững thững bước lại đây. Cũng nghe thấy tiếng kêu to của Thân Hàm Thu, hần vừa chạy vội theo đằng sau Cảnh Thế Đan vừa quát hỏi, “Là ai làm Tống tiểu thư ngã xuống ao?”

Ở phía khác của ao cũng có bóng người chạy vội tới, đó chính là Tống Ý Mặc.

Cảnh Thế Đan chạy vội tới bên cạnh ao, mắt thấy trên mặt ao có vạt áo bay bay, Tống Ý Châu thì đang vùng vẫy ở dưới nước, bọt nước bắn lên tung tóe. Hần không chút nghĩ ngợi định nhảy xuống thì đồng thời bị hai người kéo lại.

Trong hai người đang giữ chặt hần lại, một người là Thân Hàm Thu, còn người kia chính là Tống Ý Mặc.

Trong chớp mắt khi Cảnh Thế Đan bị giữ chặt, Cảnh Thế Viêm cũng vừa lúc chạy vội tới bên ao. Hần không do dự nhảy ùm xuống dưới và bơi tới bên cạnh Tống Ý Châu. Hần ôm lấy eo nàng rồi ra sức bơi vào bờ.

Cảnh Thế Đan vừa thoát khỏi bàn tay của Thân Hàm Thu và Tống Ý Mặc liền trông thấy Cảnh Thế Viêm đang nâng Tống Ý Châu lên bờ. Hắn nhất thời quát to với Cảnh Thế Viêm, “Buông cô ấy ra!”

Cảnh Thế Viêm không thèm quan tâm đến Cảnh Thế Đan. Hắn khiêng Tống Ý Châu trên vai và dùng lực bả vai đè lên bụng nàng để ép nước ao vừa bị uống phải ra ngoài. Vừa làm hắn vừa cao giọng gọi nha hoàn, “Mau mang một cái áo khoác tới đây phủ thêm cho Tống tiểu thư, còn nữa, mau mời thầy thuốc tới đây!”

Nha hoàn vốn nghe thấy tiếng kêu mà đến đã bị dọa cho ngây người. Lúc này, khi nghe Cảnh Thế Viêm sai bảo, nàng ta mới lên tiếng trả lời rồi chạy đi.

Tống Ý Châu rơi xuống nước được Cảnh Thế Viêm cứu lên, hai người lại ôm ấp nhau như vậy, chuyện sau này thế nào cũng có thể tưởng tượng ra được. Vừa rồi nếu không phải Tống Ý Mặc kéo hắn lại thì người cứu Tống Ý Châu lên sẽ không thể là Cảnh Thế Viêm mà chính là hắn. Cảnh Thế Đan lại bùng bùng lửa giận. Nghiêng đầu thấy Tống Ý Mặc đang định chạy về phía Tống Ý Châu, hắn rút cuộc không nhịn được vươn hai tay ra tóm lấy eo Tống Ý Mặc và ra sức ném nàng vào trong ao.

Một tiếng thét chói tai vang lên. Tống Ý Mặc chìm xuống đáy ao.

Tống Ý Bội và thiên kim Tể tướng La Phương Khê đang đứng nói chuyện cách đó không xa, nghe thấy bên này có động, hai người liền chạy vội tới xem rốt cuộc là có chuyện gì. Vừa tới đã thấy Cảnh Thế Đan ném Tống Ý Mặc xuống nước, cả hai nhất thời hét ầm lên.

Tống Ý Bội thét to, “Huệ vương điện hạ, em trai tôi không biết bơi, nó không biết bơi đâu. Ngài ném nó xuống nước là nó sẽ chết đuối đấy. Nó là con trai duy nhất của Hầu phủ chúng tôi, nó mà gặp phải chuyện gì thì toàn bộ Hầu phủ chúng tôi sẽ không bỏ qua cho ngài đâu! Người đâu người đâu, cứu mạng!”

La Phương Khê cũng cả kinh kêu lên, “Huệ vương điện hạ, làm vậy là xảy ra án mạng đó!” Nàng ta vừa nói xong mới chú ý ở đằng kia, Cảnh Thế Viêm đang ôm Tống Ý Châu và xoa bóp cho nàng ấy. La Phương Khê không khỏi thất thanh kêu lên, “Ý Châu!”

Cảnh Thế Đan nghe thấy tiếng hét chói tai của Tống Ý Bội cũng hơi hơi tỉnh táo lại. Tống Ý Châu đã được Cảnh Thế Viêm cứu, mình có để ý đến nàng ấy cũng không thể cưới nàng ấy được nữa, giờ lại để Tống Ý Mặc xảy ra chuyện gì thì bản thân sẽ gây thù hận với phủ Trấn Vũ Hầu, thù hận leo thang có khi đến chết cũng không xóa hết được. Hắn liền hít sâu một hơi rồi nhún người nhảy xuống. Vừa nhảy xuống ao, hắn lập tức tóm lấy tóc của Tống Ý Mặc và kéo nàng lại bên cạnh ao, rồi lại mượn sức nước để kéo Tống Ý Mặc lên bờ.

Tống Ý Mặc vừa hé mắt liền thấy đối diện là gương mặt của Cảnh Thế Đan. Lửa giận bốc lên, đúng lúc bụng lại sôi cuộn cuộn, nàng hé miệng ra, nước miếng và nước ao cùng đồng thời phun vào mặt Cảnh Thế Đan.

Cảnh Thế Đan đang ở rất gần nên không thể tránh được. Sắc mặt lập tức thay đổi, hắn liền giả vờ sắp ném Tống Ý Mặc xuống ao lần nữa. Không đợi hắn xuống tay, Tống Ý Mặc liền tự mình bò dậy và chạy như bay, vừa chạy vừa hô to, “Huệ vương điện hạ giết người!”

Cảnh Thế Đan nghe Tống Ý Mặc hét lên như vậy thì trong lòng lại bùng lửa giận. Hắn lập tức phi thân đuổi theo. Mắt thấy sắp đuổi tới nơi, hắn lại vươn tay ra tóm, khiến cả người Tống Ý Mặc lập tức xoay vòng lại. Bởi quần áo trên người đã ướt nhẹp nước, giày cũng bị nổi lũng nên nhất thời vấp một cái, cả người hắn liền bổ nhào xuống khiến Tống Ý Mặc ngã lăn ra đất.

“Cứu mạng!” Tống Ý Mặc hô lên một câu, bụng lại bị ép xuống nên cuộn cuộn không chịu được. Nàng lại phun một ngụm nước về phía Cảnh Thế Đan.

Lúc này Cảnh Thế Đan đã tỉnh táo trở lại. Hắn nhanh chóng tránh được, một bàn tay che lên miệng Tống Ý Mặc, hắn hung hãn lên tiếng, “Tiểu tử giỏi lắm! Thử phun một cái nữa xem!”

Tống Ý Mặc bị đè nặng, cả người đều khó chịu vô cùng. Nàng hé miệng hung hăng cắn lên ngón tay của Cảnh Thế Đan rồi hàm hồ mắng, “Cầm thú!”

“Á!” Cảnh Thế Đan bị cắn một miếng vào ngón tay liền rút tay về. Hắn không tự chủ được kêu lên một tiếng, tay kia lại vung ra bịt lên miệng Tống Ý Mặc, cảng chân đồng thời dùng sức đá đá lên đầu gối của

Tổng Ý Mặc. Hắn lạnh lùng nói, “Người có tin bản vương sẽ bẻ gãy hai chân người không?”

Tổng Ý Mặc thấy hai mắt Cảnh Thế Đan đã nồng đậm sát khí, lúc này mới có chút sợ hãi. Đúng vậy, Tổng Ý Châu được Cảnh Thế Viêm cứu, nếu không có gì bất ngờ thì nàng ấy sẽ gả cho Cảnh Thế Viêm. Còn Cảnh Thế Đan thì đã để ý tới Tổng Ý Châu trong thời gian dài mà kết quả lại là công dã tràng, trong lòng hắn đương nhiên sẽ khó chịu. Hắn đang tức giận như vậy, không chừng sẽ thực sự bẻ gãy hai chân mình cũng nên!

Cảnh Thế Đan thấy Tổng Ý Mặc có vẻ dao động liền cúi xuống, hơi thở phả lên mặt Tổng Ý Mặc. Hắn âm trầm nói, “Đừng tưởng Thuận vương cứu chị cả của người thì nó sẽ cưới chị cả của người làm vợ. Nói không chừng kết quả là chị cả người chỉ có thể đi tu cũng nên!”

Tổng Ý Mặc bị Cảnh Thế Đan ép tới không thở nổi. Khó khăn lắm mới đợi được Cảnh Thế Đan nói xong, nàng liền nhân tiện nói, “Huệ vương điện hạ, ngài buông tôi ra trước đã!”

“Bản vương cứ muốn đề lên người, người định thế nào?” Trong lúc nói chuyện, ngực phập phồng lên xuống, Cảnh Thế Đan cũng cảm nhận được thân mình mềm mại của Tổng Ý Mặc, và lại còn có một hương thơm kỳ quái, hắn không khỏi hừ một tiếng, “Còn nhỏ tuổi đã học người ta giấu hương thơm kỳ quái trên người, người không sợ lạc vào đường tà đạo hả?”

Trong lúc đó, người của phủ Công chúa Trường Tín đã đuổi tới nơi. Mắt thấy Cảnh Thế Đan ép Tổng Ý Mặc nằm trên mặt đất không cho Tổng Ý Mặc nhúc nhích, cả hai lại mặt đối mặt với nhau, bọn họ cũng không biết phải làm thế nào mới phải. Cuối cùng mới có một nha hoàn đứng ra khuyên nhủ, “Huệ vương điện hạ, hôm nay là sinh nhật của Công chúa, tiểu Hầu gia đã tới đây rồi thì cũng là khách, xin Huệ vương điện hạ buông ngài ấy ra trước đã!”

Cảnh Thế Đan cảm thấy cứ như vậy buông Tổng Ý Mặc ra thì dễ dàng cho nàng quá. Hắn cũng không nghĩ nhiều mà ngay trước mặt mọi người cúi đầu xuống sát tới bên môi Tổng Ý Mặc rồi đột nhiên mút lấy môi nàng, hung hăng hôn xuống.

Không gả chị người cho bản vương phải không, được lắm, người chờ làm luyện đồng của bản vương đi! Cảnh Thế Đan mút lấy môi Tổng Ý Mặc, chỉ cảm thấy non mềm lạ thường. Trong nháy mắt bỗng mơ hồ quên hết thấy mọi thứ xung quanh, hắn dùng đầu lưỡi càn quét tiến vào.

Tổng Ý Mặc đầu tiên là khiếp sợ, sau đó là tức giận. Nàng vung tay vung chân đấm đá lên người Cảnh Thế Đan.

“Huệ vương điện hạ, đừng hôn nữa!”

“Tiểu Hầu gia, đừng đánh nữa!”

Người trong phủ công chúa đều đồng loạt khuyên nhủ.

Còn hai người đang quấn lấy nhau trên mặt đất, một người thì hôn một người thì đấm đá, cả hai cứ lăn lộn trên mặt đất, chiến đấu vô cùng ác liệt.

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 55 – Hoàn Chương 54 Chương 53 Chương 52 Chương 51 Chương 50 Chương 49 Chương 48 Chương 47 Chương 46 Chương 45 Chương 44 Chương 42 Chương 43 Chương 41 Chương 40 Chương 39 Chương 38 Chương 37 Chương 36 Chương 35 Chương 34 Chương 33 Chương 32 Chương 31 Chương 30 Chương 29 Chương 28 Chương 27 Chương 26 Chương 25 Chương 24 Chương 23 Chương 22 Chương 21 Chương 20 Chương 19 Chương 18 Chương 17 Chương 16 Chương 15 Chương 14 Chương 13 Chương 12 Chương 11 Chương 10 Chương 09 Chương 08 Chương 07 Chương 06 Chương 05 Chương 04 Chương 03 Chương 02 Chương 01

Xem Chương Mới Hơn »

17. Chương 17

Chương 17

Giữa lúc mọi chuyện đang hết sức náo nhiệt như thế, sớm đã có người đi báo tin cho Công chúa Trường Tín, “Công chúa điện hạ, Nhị tiểu thư đã đẩy Đại tiểu thư Tống Ý Châu của phủ Trấn Vũ Hầu xuống nước, Thuận vương điện hạ chạy tới cứu được Tống Ý Châu rồi, không ngờ Huệ vương điện hạ lại ném Tống Ý Mặc xuống nước, sau một hồi lại nhảy xuống cứu Tống Ý Mặc lên. Tống Ý Mặc tức giận đang đánh nhau với Huệ vương điện hạ, bên đó đang hỗn loạn lắm ạ.”

“Cái gì?” Công chúa Trường Tín biết Thân Hàm Thu vẽ ngoài yếu đuối nhưng kỳ thực được chiều quá hóa hư, giờ nghe nói nàng ta đã đẩy Tống Ý Châu xuống nước, bà ta không khỏi ôm ngực nói, “Loạn rồi, loạn thật rồi! Mau, sai người đi mời thầy thuốc mau!” Bà ta nói xong liền vội vàng tự mình chạy tới đó xem xem rốt cuộc là thế nào.

Mọi động tĩnh bên cạnh ao quá ồn ào nên rất nhanh sau đó đã có người tới nói cho La phu nhân biết. La phu nhân vừa nghe xong liền vừa sợ vừa giận. Bất chấp dè dặt thận trọng, bà lập tức hăm hở túm váy chạy vội tới đó.

Nằm mơ cũng không ngờ bản thân có ngày bị người ta đè dưới đất, rồi trước mặt mọi người lại hôn hít sờ mó vắn vò, Tống Ý Mặc đã xấu hổ và giận dữ tới cực điểm. Đột nhiên trong bụng bỗng đau một trận, phía dưới đột nhiên xuất hiện một luồng khí nóng mạnh mẽ xộc ra. Trong tình hình như vậy, nàng còn nghĩ thấy có mùi máu tươi.

Tống Ý Mặc đã mười hai tuổi, những chuyện của phụ nữ cũng đã được La phu nhân nói qua. Trong chớp mắt nàng liền nghĩ ngay tới chuyện mình vẫn thường hay lo lắng. Một luồng sức mạnh đột nhiên bộc phát ra ngoài, Tống Ý Mặc lập tức đẩy Cảnh Thế Đan ra. Nàng kéo y phục của Cảnh Thế Đan rồi hung hăng cắn một miếng lên vai hắn. Thừa dịp Cảnh Thế Đan đang đau đớn, nàng liền kéo tung áo ngoài của Cảnh Thế Đan ra. Chỉ một động tác đã buộc áo khoác của Cảnh Thế Đan quanh eo, tiếp đó, nàng nhảy dựng lên rồi đẩy đám người xung quanh ra và phi như bay rời khỏi phủ.

Cảnh Thế Đan đứng dậy muốn đuổi theo nhưng không ngờ đai lưng đã bị kéo lỏng, cái quần thiếu chút nữa thì tụt xuống. Hắn vừa xách đai lưng vừa để trần nửa người trên đuổi theo, vừa đuổi vừa quát mắng, “Tiểu tử giỏi lắm! Lại dám lột áo của bản vương ra!”

“Thế Đan!” Công chúa Trường Tín rốt cuộc cũng đã chạy tới. Bà ta liền hét gọi Cảnh Thế Đan.

Tống Ý Mặc chạy vội ra bên ngoài phủ của Công chúa Trường Tín rồi ngồi vào xe ngựa và ra lệnh cho phu xe, “Hồi phủ mau lên, một phút cũng không được chậm trễ!”

Phu xe thấy toàn thân Tống Ý Mặc quần áo xộc xệch, tóc tai rối tung thì có chút hoảng sợ, nhưng dù sao cũng là phu xe được Hầu phủ huấn luyện, vả lại cũng đã gặp qua rất nhiều loại chuyện, ông ta liền nhanh chóng bình tĩnh lại và đáp lời Tống Ý Mặc rồi đánh xe rời khỏi đó.

Tống Ý Mặc xuống xe bên ngoài cửa lớn của Hầu phủ. Bước chân không ngừng lại chút nào, nàng chạy vội vào phòng và gọi Thanh Mai, “Vào đây giúp ta!”

Thấy Tống Ý Mặc trông vô cùng nhếch nhác, giọng nói thì run rẩy, trong lòng Thanh Mai cũng biết có chuyện bất thường. Nàng ta vội vàng đóng chặt cửa phòng lại và tiến lên hầu hạ.

Non nửa canh giờ sau, La phu nhân cũng dẫn đám người Tống Ý Châu trở về. Vừa bước vào phủ, La phu nhân liền sai người đỡ Tống Ý Châu về nghỉ ngơi, lại xua Tống Ý Thiên và Tống Ý Bội đi thay trang phục, còn mình thì vội vàng vàng tới gặp Tống Ý Mặc.

Lúc này Tống Ý Mặc đã xử lý xong xuôi mọi chuyện và đang nghiêng người nằm trên giường. Khi thấy La phu nhân bước vào, nàng cũng không đứng dậy mà chỉ đỏ mắt gọi, “Mẹ!”

La phu nhân phát tay sai Thanh Mai lui ra rồi ngồi xuống bên cạnh giường. Bà nghiêng răng nói, “Chuyện con bị Cảnh Thế Đan khinh bạc hôm nay mẹ biết rồi. Thù này nhất định phải báo!”

Gương mặt xinh đẹp của Tống Ý Mặc chợt đỏ ửng lên. Nàng lấy ống tay áo che đi rồi thở dài nói, “Trừ việc này ra còn có chuyện khác con muốn nói với mẹ.”

“Con nói đi, mẹ nhất định sẽ giải quyết cho con!” La phu nhân nói.

Tống Ý Mặc thở dài một hơi rồi mới nói, “Con có nguyệt sự rồi.”

“A!” La phu nhân thất thanh nói, “Chuyện xảy ra khi nào? Có bị ai phát hiện không?”

“Không có ai phát hiện đâu ạ. Vừa rồi con đã sai Thanh Mai đi xử lý mọi chuyện rồi.” Tống Ý Mặc vỗ vỗ lên bàn tay đang nắm chặt lại của La phu nhân, bỗng phát hiện hành động này có điểm không đúng, nàng lập tức chuyển sang chuyện khác, “Mẹ à, sau khi có nguyệt sự, cơ thể của con sẽ nhanh chóng thay đổi. Chuyện giả trang có lẽ không giấu được lâu nữa. Mọi chuyện trong phủ chi bằng nên nhanh chóng giải quyết đi thôi.”

La phu nhân cầm tay Tống Ý Mặc, nước mắt lăn chã tuôn rơi, “A Mặc, là do mẹ vô dụng, làm con phải chịu khổ rồi!”

Tống Ý Mặc nói, “Mẹ à, chuyện này liên quan tới tính mạng của tất cả mọi người trong phủ, không trách mẹ được!”

Hai mẹ con đang nói chuyện thì Thanh Mai ở bên ngoài lên tiếng, “Phu nhân, tiểu Hầu gia, Nhị tiểu thư và Tam tiểu thư đến thăm tiểu Hầu gia ạ!”

“Mời hai chị ấy vào!” Tống Ý Mặc ngồi thẳng người lên rồi ra lệnh.

La phu nhân buông tay Tống Ý Mặc ra. Bà cũng ngồi thẳng người lên, trên mặt nhanh chóng khôi phục lại thần sắc bình thường.

Tống Ý Thiên và Tống Ý Bội bước vào phòng. Thấy Tống Ý Mặc không việc gì, cả hai liền nhất tề cả giận nói, “Không việc gì là tốt rồi. Làm chị sợ muốn chết!”

Tống Ý Mặc liền hỏi, “Chị cả đâu rồi ạ, chị ấy thế nào rồi?”

Tống Ý Bội đáp, “Bọn chị vừa mới qua thăm chị ấy. Chị ấy vừa uống canh an thần rồi, đã tốt hơn nhiều. Chị ấy vốn định theo bọn chị tới thăm em nhưng bị bọn chị cản lại. Để chị ấy nghỉ ngơi cho khỏe đã!”

Mọi người đang nói chuyện thì Tống Ý Châu đã sai nha hoàn bên người là Thanh Hạnh thay mặt nàng tới hỏi thăm Tống Ý Mặc.

La phu nhân nhìn Thanh Hạnh đi vào. Đợi nàng ta chào hỏi và ân cần hỏi thăm Tống Ý Mặc xong, bà liền dặn dò vài câu, “Hôm nay Đại tiểu thư rơi xuống nước, cơ thể lại bị lạnh, tâm trạng chỉ sợ bất ổn. Người để ý tới tiểu thư nhiều hơn một chút, nếu thấy có gì bất thường thì phải mau chóng báo lại cho ta!”

Thanh Hạnh thưa vâng rồi cáo lui rồi khỏi phòng.

Đợi Tống Ý Thiên và Tống Ý Bội cáo từ rồi, La phu nhân lại gọi Thanh Mai và dặn dò phải chú ý mọi việc. Nhất thời cảm thấy mệt mỏi không chịu nổi, bà cũng rời khỏi phòng ngay sau đó.

Tiến mọi người đi rồi, Thanh Mai nấu một bát nước canh và giúp Tống Ý Mặc uống. Nàng ta lại cầm tay nàng xoa xoa bóp bóp rồi nhẹ nhàng nói, “Tiểu Hầu gia trưởng thành rồi!”

Tống Ý Mặc nằm một lúc cũng cảm thấy khỏe hơn. Nàng lại hỏi, “Cái áo kia đâu rồi?”

Thanh Mai vừa nghe hỏi liền biết Tống Ý Mặc muốn hỏi tới cái áo của Cảnh Thế Đan. Nàng ta trả lời, “Nô tỳ không dám đem tới giặt ở phòng giặt đồ nên đang ngâm trong bồn. Nô tỳ định tự giặt rồi đem đi hong khô.” Nàng ta lại nói tiếp, “Nô tỳ đã kiểm tra xe ngựa rồi, cũng không có dấu vết gì đâu ạ, tiểu Hầu gia yên tâm!”

Tống Ý Mặc cười nói, “Chị Thanh Mai vất vả quá!”

Thanh Mai dịu dàng nói, “Vất vả gì đâu, tiểu Hầu gia mới vất vả.”

Lúc này, Thuận vương Cảnh Thế Viêm đã vào cung gặp Tô chiêu nghi.

Tô chiêu nghi nghe xong mọi chuyện liền biến sắc, “Cái gì? Con muốn kết hôn với Tống Ý Châu, bảo ta giúp con nhắc tới trước mặt Hoàng thượng ư?”

Cảnh Thế Viêm gật đầu nói, “Mẫu phi, Tống Ý Châu là trưởng nữ của phủ Trấn Vũ Hầu, vả lại tài mạo song toàn, cô ấy rất xứng đáng với vị trí vương phi.”

Tô chiêu nghi hừ lạnh một tiếng, “Ta còn không biết con đang nghĩ gì sao? Chẳng phải bởi Huệ vương nhắm vào cô ta nên con mới muốn tranh đoạt sao? Con cũng chẳng phải thực lòng có ý với Tống Ý Châu, chẳng qua gặp đúng dịp mới xen vào để xem Huệ vương định làm thế nào mà thôi. Giờ thì hay rồi, nếu Huệ vương cưới Tống Ý Châu và con bị ra rìa thì chuyện này truyền ra ngoài sẽ thành trò cười, mà hẳn ta không cưới Tống Ý Châu thì cũng trở thành chuyện cười thôi.”

Cảnh Thế Viêm nói, “Mẫu phi, con đã giành nhảy xuống nước cứu Tống Ý Châu, giờ lại không cưới cô ấy thì cũng vô tình vô nghĩa quá!”

Tô chiêu nghi nói, “Con xuống nước cứu Tống Ý Châu cũng không có nghĩa nhất định phải cưới cô ta. Vả lại, mấy hôm trước bà ngoại con đã tiến cung thăm ta và nhắc tới hôn sự của con. Bà cho rằng con nên cưới Thân Hàm Thu thì hơn. Chỉ có cưới Thân Hàm Thu thì về sau chúng ta mới có cuộc sống yên ổn.”

Cảnh Thế Viêm lập tức hú lên một tiếng quái dị, “Mẫu phi, chẳng phải mẹ không biết tính tính của Thân Hàm Thu thế nào. Con mà cưới cô ta về, chuyện sau này thế nào chưa cần nói trước làm gì, mà ngay cả hiện tại cũng không thể sống yên ổn qua ngày được đâu.”

“Con nói bậy bạ gì đó? Thân Hàm Thu chẳng qua được nuông chiều hơi quá một chút mà thôi. Sau khi lấy chồng, con là hoàng tử, lấy thân phận chế áp cô ta thì cô ta sao dám làm điều xằng bậy?” Tô chiêu nghi lại khuyên nhủ, “Con nghe lời mẫu phi đi, từ bỏ Tống Ý Châu và tìm cách lấy lòng Thân Hàm Thu một chút là được mà!”

Cảnh Thế Viêm lắc đầu nói, “Mẫu phi, muộn rồi! Hôm nay con nhảy xuống nước cứu Tống Ý Châu ngay trước mặt Thân Hàm Thu. Vì chuyện này, Thân Hàm Thu nhất định sẽ không để ý tới con đâu!”

Tô chiêu nghi cười lạnh, “Hôn nhân đại sự là do các con tự quyết định sao? Kết quả vẫn là do Hoàng thượng tác thành thôi.”

Cảnh Thế Viêm nghe Tô chiêu nghi nói thế, có vẻ như bà ta sẽ đi nói với Hoàng thượng để Hoàng thượng ban hôn cho hẳn với Thân Hàm Thu, thì lập tức biến sắc, “Mẫu phi, mẫu phi muốn tốt cho con thì đừng làm như vậy!” Nói xong hắn phất tay áo bỏ đi luôn.

Tối hôm đó Tống Ý Mặc liên tục ngủ mơ, trong mơ luôn bị Cảnh Thế Đan ức hiếp đủ kiểu. Khi tỉnh lại, trong lòng vẫn còn buồn bực, rửa mặt xong, nàng liền gọi Thanh Mai vào hỏi, “Cái áo kia khô chưa?”

Thanh Mai trả lời, “Tối hôm qua có gió nam, áo lại mỏng nên đã khô rồi ạ.”

“Chị mang vào đây và treo lên cho ta!” Tống Ý Mặc phân phó xong lại tự mình đi tìm roi. Đợi Thanh Mai vào phòng và treo áo lên xong xuôi, nàng liền quát roi lên áo, vừa quát vừa mắng chửi, “Đồ cầm thú! Đồ điên! Đồ điên!”

Thanh Mai trông thấy bộ dạng hung dữ của Tống Ý Mặc thì không khỏi rụt vai lại và lặng lẽ lùi về phía sau hai bước. Đợi tới khi Tống Ý Mặc đánh đến mệt, nàng ta mới tiến lên đỡ lấy roi và giúp Tống Ý Mặc ngồi xuống, đồng thời nhỏ giọng nói, “Tiểu Hầu gia, mang đồ ăn sáng vào được chưa ạ?”

Tống Ý Mặc khua roi một hồi cũng thấy trong lòng vui vẻ lên chút ít. Nàng trả lời, “Không cần gọi vào. Ta tới chỗ mẹ ăn sáng.”

Thanh Mai vội hầu hạ Tống Ý Mặc thay quần áo, thu dọn một hồi, lại chải đầu cho nàng xong mới đỡ nàng rời khỏi phòng.

Tống Ý Mặc kéo tay Thanh Mai ra và cười nói, “Ta cũng chẳng phải bị bệnh, chị không cần căng thẳng như vậy!”

“Tiểu Hầu gia thế này so với bị bệnh còn khiến người ta căng thẳng hơn nhiều.” Thanh Mai cúi đầu đáp.

Trước hành lang, Họa Mi đang đứng trơ mắt nhìn Thanh Mai và Tống Ý Mặc thân thiết nói chuyện. Trong lòng nảy sinh ghen ghét, nàng ta cũng chỉ có thể âm thầm nghiêng răng.

Trong phủ Huệ vương, mới sáng sớm Cảnh Thế Đan đã hắt xì mấy cái. Hắn ôm trán nói, “Ai đang mắng bản vương thế nhỉ?”

Tiểu nội thị Niệm An vừa đi tới hầu hạ Cảnh Thế Đan mặc quần áo vừa nói, “Biết đâu lại có người đang nhớ nhung Huệ vương điện hạ thì sao!”

“Bản vương cảm thấy, chỉ có thể là tên tiểu tử Tống Ý Mặc đang nguyên rửa bản vương thôi.” Cảnh Thế Đan nói xong lại nhớ tới chuyện hôm qua. Hắn lẩm bẩm, “Tiểu tử to gan dám lột áo của bản vương. Ngày nào đó bản vương cũng phải lột áo hắn ra, để hắn phải hối hận vô cùng vì chuyện hắn đã làm ngày hôm qua mới được!”

Niệm An không dám mở miệng nói gì nữa, chỉ cẩn thận cài áo lại cho Cảnh Thế Đan.

Cảnh Thế Đan cúi đầu nhìn Niệm An, đột nhiên phát hiện Niệm An mi thanh mục tú, đứng ở đằng trước cũng chỉ tới bả vai mình. Hắn bỗng đưa tay ôm chầm lấy Niệm An rồi áp gã tới bên cạnh giường và dí mũi ngửi ngửi. Rất nhanh sau đó hắn lại lắc đầu nói, “Người ta mười hai tuổi, người cũng mười hai tuổi, vì sao người ta cơ thể mềm mại, trên người còn có hương thơm lạ lùng, còn người thì cứng đơ đơ, trên người còn có mùi mồ hôi khó ngửi nữa chứ? Thật khiến người ta thất vọng!”

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 55 – Hoàn Chương 54 Chương 53 Chương 52 Chương 51 Chương 50 Chương 49 Chương 48 Chương 47 Chương 46 Chương 45 Chương 44 Chương 42 Chương 43 Chương 41 Chương 40 Chương 39 Chương 38 Chương 37 Chương 36 Chương 35 Chương 34 Chương 33 Chương 32 Chương 31 Chương 30 Chương 29 Chương 28 Chương 27 Chương 26 Chương 25 Chương 24 Chương 23 Chương 22 Chương 21 Chương 20 Chương 19 Chương 18 Chương 17 Chương 16 Chương 15 Chương 14 Chương 13 Chương 12 Chương 11 Chương 10 Chương 09 Chương 08 Chương 07 Chương 06 Chương 05 Chương 04 Chương 03 Chương 02 Chương 01

Xem Chương Mới Hơn »

18. Chương 18

Chương 18

Trong những người mới sáng sớm đã tinh thần bất an còn có Tống Ý Châu. Hôm qua xảy ra chuyện như vậy, cả đêm đó nàng ngủ không ngon, chỉ nghĩ nếu Cảnh Thế Viêm từ bỏ và không muốn tranh giành với Cảnh Thế Đan nữa thì mình phải làm sao bây giờ?

Thanh Hạnh hầu hạ Tống Ý Châu rửa mặt chải đầu thay đổi y phục xong liền định gọi mang đồ ăn sáng vào.

Tống Ý Châu ngăn nàng ta lại, “Không cần truyền. Qua một đêm, mẹ hắn có chuyện muốn nói với ta, giờ có khi đã sai người sang gọi ta rồi.”

Nàng vừa nói xong thì quả nhiên có nha hoàn tiến vào nói, “Đại tiểu thư, chị Tử Hạ tới đây nói là phu nhân mời tiểu thư qua đó dùng đồ ăn sáng ạ.”

Thanh Hạnh vừa nghe liền không khỏi cười nói, “Đại tiểu thư liệu sự như thần. Tiểu thư vừa nói phu nhân sẽ ời cô qua đó, Tử Hạ quả nhiên đến mời.”

Tống Ý Châu cười khổ, “Đó là vì ta hiểu mẹ mình nên đương nhiên dự liệu chính xác. Nếu không hiểu thì sao có thể đoán được đối phương sẽ làm thế nào.” Nàng nói xong liền đứng dậy và dẫn Thanh Hạnh rời khỏi phòng.

La phu nhân đang nói chuyện với Tống Ý Mặc, thấy Tống Ý Châu tới, bà liền sai người dọn đồ ăn ra.

Ba mẹ con dùng đồ ăn sáng và súc miệng xong, đợi nha hoàn bưng trà lên rồi lui ra hết mới nói vào chuyện chính.

La phu nhân nói, “Hôm qua đã xảy ra chuyện như vậy, theo lý mà nói, Thuận vương sẽ cho người tới cầu hôn, nhưng chúng ta cũng phải đề phòng chuyện không như ý muốn.”

Tống Ý Châu thở dài, “Mẹ à, Thuận vương điện hạ làm thế chẳng qua chỉ muốn tranh giành với Huệ vương điện hạ, không cho Huệ vương điện hạ có được con mà thôi. Giờ chuyện đã xảy ra như vậy, Huệ vương điện hạ vì thể diện đương nhiên sẽ từ bỏ, Thuận vương điện hạ thấy vậy còn có thể cầu hôn sao?”

La phu nhân nói, “Mẹ đẻ của Thuận vương điện hạ chẳng qua cũng chỉ là một chiêu nghi, ông ngoại lại là nhà buôn, ngay cả bác của cậu ta dù không chịu thua kém nhưng chức vị hiện tại cũng không cao. Xét mọi mặt, con là trưởng nữ của Hầu phủ cũng đủ xứng với cậu ta rồi. Vả lại, nếu cậu ta một lòng muốn Huệ vương điện hạ khổ sở thì việc cưới con ngay trước mắt Huệ vương điện hạ để dương oai chẳng phải cũng rất hay sao? Cái phải đề phòng lúc này là Tô chiêu nghi có ý định khác, hoặc là Đan lão phu nhân có ý định khác mà ngăn cản Thuận vương điện hạ không cho cậu ta nhắc tới chuyện cầu hôn.”

Tống Ý Mặc đứng lên. Nàng vừa bước đi thong thả vừa nói, “Đề phòng chuyện vạ nhất, ta nên thông qua Triển công công để chuyện Thuận vương điện hạ cứ chị rơi vào tai Hoàng thượng. Nếu Hoàng thượng thực sự nhớ tới công lao trước đây của cha thì có lẽ sẽ tác thành việc này. Đồng thời việc này cũng sẽ tiện thể khiến Hoàng thượng bỏ qua việc chọn người của Hầu phủ tiền cung, nhất cử lưỡng tiện.”

Tống Ý Châu nghe đến đây, trong mắt dần dần sáng lên, “Đó cũng là cách hay!”

Tống Ý Mặc thấy La phu nhân và Tống Ý Châu đều đồng ý với cách này liền nói tiếp, “Vậy con sẽ nhanh chóng liên hệ với Triển Cửu, để Triển Cửu nghĩ cách thông báo cho Triển công công.”

Trong lúc đó, Đan lão phu nhân cũng tìm cách tiến cung cầu kiến Tô chiêu nghi.

Địa vị của Tô chiêu nghi ở trong cung mặc dù thấp nhưng vì chịu bỏ khá nhiều tiền nên mọi chuyện cũng khá thuận lợi, vì vậy mà Đan lão phu nhân không phải chờ lâu đã có người tới đưa bà tới gặp Tô chiêu nghi.

Tô chiêu nghi vừa thấy Đan lão phu nhân liền biết bà tới vì chuyện ngày hôm qua, vì vậy nói luôn, “Mẹ, Thế Viêm một lòng muốn kết hôn với Tống Ý Châu, chuyện này cũng không dễ thực hiện đâu.”

Đan lão phu nhân vội la lên, “Với tình hình lúc này, Thuận vương điện hạ không nương nhờ vào Công chúa Trường Tín mà lại muốn kết hôn với Tống Ý Châu gì đó làm gì? Thế khác nào tự đẩy mình vào chỗ bất lợi?”

Tô chiêu nghi nói, “Con sao lại không biết? Thái tử mặc dù quan tâm tới tình huynh đệ nhưng Hoàng hậu nương nương luôn coi chúng ta như cái đinh trong mắt, tương lai sau này chúng ta cũng chỉ có thể như thịt cá nằm trên thớt thôi. Còn Khương quý phi thì có nhà mẹ đẻ đỡ ột chút nên có lẽ còn có thể bảo toàn cho bản thân. Nếu Thế Viêm dựa vào Công chúa Trường Tín, có Công chúa Trường Tín ở đó, chúng ta cũng có chỗ dựa vững chắc. Nhưng mà Thế Viêm nó...”

Đan lão phu nhân nắm chặt lấy tay Tô chiêu nghi và thấp giọng nói, “Thái tử là vì được Công chúa Trường Tín nâng đỡ nên mới có ngày hôm nay. Nếu Thuận vương điện hạ trở thành con rể của Công chúa Trường Tín, được sự giúp đỡ của Công chúa Trường Tín, thì...”

Tô chiêu nghi đã hiểu ý của Đan lão phu nhân. Bà ta ra hiệu bảo Đan lão phu nhân không cần nói nữa rồi vừa xoa ngực vừa nói, “Mẹ à, được làm vua thua làm giặc. Con chỉ sợ liên lụy tới Tô gia thôi.”

Đan lão phu nhân nói, “Từ lúc con tiến cung rồi sinh ra Thuận vương điện hạ, chúng ta đã biết cả đời này không thể bình yên được rồi. Thuận vương điện hạ nếu không tranh thủ thì tương lai cũng chỉ có thể mặc người ta chà đạp, Tô gia chúng ta cũng sẽ bị liên lụy thôi.”

Tô chiêu nghi khê cần môi nói, “Con sẽ nghĩ cách để chuyện Huệ vương đế ý tới Tống Ý Châu lọt vào tai Hoàng thượng. Ngoài ra, con cũng sẽ tìm cách tiếp xúc với công chúa Trường Tín nữa.”

Đan lão phu nhân thấy Tô chiêu nghi nói thế cũng thấy yên lòng.

Sau đó vài ngày, Cảnh Nam Thiên vô tình nghe được chuyện Cảnh Thế Viêm anh hùng cứu mỹ nhân, ông ta đang muốn gọi người tới hỏi thì lại vô tình nghe được một chuyện khác là Cảnh Thế Đan để ý tới Tổng Ý Châu.

“Ha, thú vị thật!” Cảnh Nam Thiên đứng chống nạnh trong ngự thư phòng và quay đầu ra lệnh ột thị vệ, “Người đi tìm hiểu một chút về Tổng Ý Châu, xem cô ta là người thế nào?”

Thị vệ thưa vâng một tiếng rồi tự đi điều tra.

Tổng Ý Châu là trưởng nữ của phủ Trấn Vũ Hầu, nàng lại thường xuyên theo La phu nhân tham dự các loại yến hội nên muốn điều tra nàng cũng không tốn quá nhiều thời gian. Thị vệ nhanh chóng điều tra được mọi chuyện về Tổng Ý Châu và tới đó tiến cung báo cáo luôn. Ngay cả chuyện Cảnh Thế Đan và Cảnh Thế Viêm tranh nhau nhảy xuống nước cứu Tổng Ý Châu ở phủ Công chúa Trường Tín cũng được kể lại tường tận.

Đợi thị vệ bẩm báo xong và lui ra, Cảnh Nam Thiên mới hừ nhẹ một tiếng, “Phụ nữ nhà họ Tổng cũng có bản lĩnh đấy, thế này thì không thể không thành vương phi rồi nhỉ?”

Bên phía Tổng Ý Châu đợi mãi cũng không thấy Cảnh Thế Viêm có động tĩnh gì thì không khỏi nóng ruột. Nàng hỏi La phu nhân, “Mẹ, giờ phải làm sao bây giờ?”

La phu nhân nói, “Cứ bình tĩnh xem thế nào, đừng nóng vội!”

Tổng Ý Mặc cũng sợ sự tình có biến liên liên hệ với Triển Cửu để hỏi.

Triển Cửu nói, “Hoàng thượng nghe xong chuyện đó cũng không có động tĩnh gì, ngay cả Triển công công cũng không đoán được tâm tư của Hoàng thượng.”

Tổng Ý Mặc không hỏi được gì nên cũng thấy nóng ruột. Tiễn Triển Cửu xong, nàng liền vào gặp La phu nhân, “Mẹ, chị cả bị Thân Hàm Thu đẩy xuống nước nhưng chúng ta cũng không nói gì. Nói về chuyện này thì Công chúa Trường Tín đã thiếu chúng ta một món nợ ân tình rồi. Mẹ lựa thời điểm cầu kiến Công chúa Trường Tín đi, nếu Công chúa Trường Tín nói hộ chúng ta một tiếng thì hôn sự giữa chị cả và Thuận vương sẽ đầu xuôi đuôi lọt thôi.”

Hai mắt La phu nhân liền sáng lên, “Mẹ sẽ đi cầu kiến Công chúa Trường Tín ngay!”

Công chúa Trường Tín nghe nói có La phu nhân cầu kiến liền sai người mau mời vào.

Gặp được Công chúa Trường Tín, La phu nhân ân cần hỏi thăm một lúc mới nói chuyện, “Lần này cầu kiến Công chúa điện hạ thực ra là có chuyện muốn nhờ, chỉ mong Công chúa giúp chúng tôi một phen ạ!”

Công chúa Trường Tín mỉm cười thân thiết, “Phu nhân cứ nói!”

La phu nhân ửng đỏ hai hốc mắt nói tiếp, “Lần trước ở buổi thọ yến của Công chúa xảy ra chuyện, sau khi về phủ, Ý Châu đầu tiên là sinh bệnh, sau lại khúc mắc trong lòng, việc này thật là...”

Công chúa Trường Tín khẽ chau mày. Bà ta nhanh miệng nói, “Việc lần trước quả thực là do Hàm Thu làm loạn, ta đã phạt nó rồi. Nếu lệnh thiên kim vẫn không khỏe thì ta sẽ mời ngự y trong cung tới Hầu phủ khám bệnh có được không?”

La phu nhân vội nói, “Công chúa, ý tôi không phải vậy. Ý Châu nó kỳ thực vì bị Thuận vương điện hạ ôm nên đã lập lời thề không phải ngài ấy thì không lấy chồng. Nhưng Thuận vương điện hạ vẫn không hề có động tĩnh gì, nó mới... Tôi sợ Ý Châu nghĩ quẩn, lại chẳng còn cách nào khác nên đành phải đến xin Công chúa giúp cho. Hy vọng Công chúa nể mặt Hầu gia đã mất mà giúp chúng tôi một phen.”

Công chúa Trường Tín có vẻ hơi bất ngờ. Bà ta im lặng một chút mới nói, “Tổng tiểu thư dù sao cũng ngã xuống nước ở phủ của ta, lại là do Hàm Thu làm loạn nên mới bị như vậy. Chuyện này ta đương nhiên phải giúp rồi.”

“Cảm ơn Công chúa điện hạ!” La phu nhân vui mừng quá đối vội đứng lên hành lễ.

Công chúa Trường Tín khoát tay cười nói, “Phu nhân không nên vui mừng quá sớm, ngộ nhỡ không được thì phu nhân cũng đừng trách ta!”

“Công chúa đã ra mặt thì việc sao có thể không thành được ạ?” La phu nhân cười nói, “Ai chẳng biết Hoàng thượng luôn nghe lời Công chúa nhất!”

“Những lời này của phu nhân nói ở đây thì được chứ nói ở bên ngoài là không được đâu, sẽ gây nhiều phiền toái cho ta đó!” Công chúa Trường Tín liếc mắt nhìn La phu nhân, ngoài mặt bà ta tươi cười nhưng bên trong lại không vui vẻ chút nào.

La phu nhân cả kinh, lúc này mới biết mình lỡ lời, gương mặt già nua nhất thời đỏ sạm lên. Bà cười bồi, “Là do tôi lỡ lời.”

Công chúa Trường Tín ừm một tiếng rồi tiễn khách.

Tiến La phu nhân xong, Công chúa Trường Tín mới cười lạnh một tiếng, “Chả trách sau khi bị Hàm Thu đẩy xuống nước vẫn không khóc lóc kể lể gì, thì ra là vì việc này.”

Hải Đường nhỏ giọng dò hỏi, “Công chúa điện hạ thực sự muốn giúp phu nhân Hầu phủ ạ?”

“Đương nhiên phải giúp rồi. Có điều ta không giúp Thuận vương cưới Tống Ý Châu mà là giúp Huệ vương cưới cô ta.” Về mặt Công chúa Trường Tín chợt sầm lại rồi chợt tươi tỉnh, “Chẳng phải Hàm Thu cứ thích quần quít lấy Huệ vương sao? Chỉ cần Huệ vương cưới vương phi thì Hàm Thu sẽ hết hy vọng và chờ đợi Thái tử thôi.”

Hải Đường lại nói, “Nô tỳ nghe nói Khương quý phi và phu nhân Hầu phủ có thù oán với nhau, nếu Huệ vương cưới Tống Ý Châu thì chúng ta sẽ có trò hay để xem đấy ạ.”

Công chúa Trường Tín nói, “Chẳng phải Hoàng thượng thích nhất Huệ vương sao? Để xem đến lúc phủ Huệ vương liên tiếp xảy ra trò hay thì Hoàng thượng còn thích Huệ vương như trước đây nữa hay không?”

Về phía La phu nhân, nhờ lời hứa hẹn của Công chúa Trường Tín mà bà đã có thể thở phào nhẹ nhõm. Trở về phủ, sau khi nói cho Tống Ý Châu và Tống Ý Mặc nghe xong, bà lại nói, “Chúng ta đừng lo lắng nữa, cứ bình tĩnh đợi tin tức tốt lành thôi.”

Sau khi rời khỏi phòng La phu nhân, Tống Ý Mặc liền thấy Trường Lộc vội vàng chạy tới. Nàng liền hỏi, “Chuyện gì thế?”

Trường Lộc nhỏ giọng bẩm báo, “Tiểu Hầu gia, hôm nay tiểu nhân thấy dì Ôn rời khỏi phủ nên cẩn thận để ý một chút, phát hiện ra dì Ôn lặng lẽ đi tới Tam Tỉnh. Tiểu nhân thấy khó hiểu, lại nhớ tới lời dặn dò của tiểu Hầu gia nên mới lặng lẽ đi theo để xem rốt cuộc dì Ôn định làm cái gì? Tiểu Hầu gia thử đoán xem dì Ôn đi tới đó làm gì ạ?”

Tống Ý Mặc vỗ một cái lên đầu Trường Lộc và cười mắng, “Nói mau! Đây là bản hầu gia tốt bụng đấy, nếu là chủ tử khác thì đã sớm kéo người đi đánh ấy rồi, còn đứng đó mà nghe người thừa nước đục thả câu sao?”

Lúc này Trường Lộc mới hì hì cười nói, “Dì Ôn đi gặp vị cử tử Dư Thanh ở cách vách hồi trước đấy ạ.”

Tống Ý Mặc vô cùng bất ngờ. Ôn thị lén lút đi gặp Dư Thanh làm gì?

Trường Lộc lại nói, “Tiểu nhân lại đa tâm đi hỏi chuyện của Dư Thanh. Nghe nói Dư Thanh là người Giang Nam, mẹ là công nhân thuê trong xưởng dệt may Giang Nam. Lần này anh ta lên kinh dự thi nhưng thi rớt nên không còn mặt mũi nào về quê, lại được đồng hương giới thiệu nên đã vào làm kế toán trong xưởng dệt may ở kinh thành. Anh ta định mượn chốn kinh thành này để tìm quý nhân hồng dựa dẫm đấy ạ.”

Tống Ý Mặc gật gù, “Người đừng nói chuyện dì Ôn đi gặp Dư Thanh ra ngoài, cứ tiếp tục theo dõi dì Ôn đi, nếu có động tĩnh gì thì báo lại cho ta.” Nói xong, nàng lại thưởng cho Trường Lộc một phong bao.

Trường Lộc cảm tạ rồi cười hì hì lui ra.

Tống Ý Mặc xoa cằm. Xem ra khi vào Hầu phủ, dì Ôn cũng sợ bị người ta tính kế nên đã lưu lại một đường lui rồi? Mà chuyện này có quan hệ gì với Dư Thanh nhỉ?

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 55 – Hoàn Chương 54 Chương 53 Chương 52 Chương 51 Chương 50 Chương 49 Chương 48 Chương 47 Chương 46 Chương 45 Chương 44 Chương 42 Chương 43 Chương 41 Chương 40 Chương 39 Chương 38 Chương 37 Chương 36 Chương 35 Chương 34 Chương 33 Chương 32 Chương 31 Chương 30 Chương 29 Chương 28 Chương 27 Chương 26 Chương 25 Chương 24 Chương 23 Chương 22 Chương 21 Chương 20 Chương 19 Chương 18 Chương 17 Chương 16 Chương 15 Chương 14 Chương 13 Chương 12 Chương 11 Chương 10 Chương 09 Chương 08 Chương 07 Chương 06 Chương 05 Chương 04 Chương 03 Chương 02 Chương 01

Xem Chương Mới Hơn »

19. Chương 19

Chương 19

Hai ngày sau, khi tới xưởng dệt may, Tống Ý Mặc cố ý chọn thời điểm để bách bộ tới phòng thu chi. Tổng quản của phòng thu chi thấy Tống Ý Mặc, biết nàng là tiểu Hầu gia của phủ Trấn Vũ Hầu, lại đang giúp Khúc Hồng mọi việc của xưởng dệt may, địa vị không tầm thường, liền vội vàng vàng dẫn người tới hành lễ. Ông ta cười hỏi, “Tiểu Hầu gia có gì sai bảo ạ?”

Tống Ý Mặc xua tay nói, “Mọi người cứ làm việc của mình đi, ta chỉ tới đây xem qua xem thế nào thôi.” Nói xong nàng lại đưa mắt nhìn Trường Lộc một cái.

Trường Lộc đảo mắt một vòng nhưng không thấy bóng dáng Dư Thanh đâu thì hơi kinh ngạc. Rõ ràng gã đã hỏi kỹ càng mới biết anh ta tới làm ở phòng thu chi của xưởng dệt may, vậy sao lại không thấy người đâu nhỉ? Gã còn đang suy nghĩ thì bỗng tấm màn nặng nề bị kéo lên, Dư Thanh đang cầm sổ sách nhẹ nhàng đi vào.

Tổng quản phòng thu chi vừa thấy Dư Thanh liền vội vàng bảo hẩn hành lễ với Tống Ý Mặc. Ông ta lại giới thiệu, “Tiểu Hầu gia, anh ta là Dư Thanh, mới tới làm ở phòng thu chi ạ.”

Dư Thanh vừa nghe đến chức danh của Tống Ý Mặc liền biết Tống Ý Mặc là em của Tống Ý Thiên. Vẻ mặt lập tức tươi cười, hẩn kính cẩn hành lễ, “Bái kiến tiểu Hầu gia!”

Tống Ý Mặc gật đầu rồi tùy tiện hỏi một câu, “Dư kế toán là người ở đâu?”

“Tại hạ là người Giang Nam ạ.” Dư Thanh vội vàng đáp lời.

“Giang Nam à, cũng không tồi!” Tống Ý Mặc nói một câu như thể lấy lệ rồi không để ý tới Dư Thanh nữa mà chỉ nói chuyện với tổng quản phòng thu chi. Nói được vài câu nàng liền dẫn Trường Lộc đi tiếp.

Rời khỏi phòng thu chi, Tống Ý Mặc có chút đăm chiêu. Nàng hỏi Trường Lộc, “Trước kia ta từng gặp Dư Thanh này chưa nhỉ? Sao thấy có vẻ quen quen.”

Trường Lộc cười nói, “Tiểu Hầu gia là ai, anh ta là ai cơ chứ? Trước kia anh ta làm gì có phúc gặp được tiểu Hầu gia?”

Tống Ý Mặc trầm ngâm một chút rồi nói tiếp, “Hoặc quả thực đã gặp rồi cũng nên, chẳng qua là nhất thời chưa nghĩ ra mà thôi.”

Hai người đang nói chuyện thì đằng trước có người tiến đến bẩm báo, “Tiểu Hầu gia, Huệ vương điện hạ đã tới và đang ngồi trong phòng tiếp khách. Ngài ấy sai tiểu nhân tới mời tiểu Hầu gia qua gặp ạ!”

Huệ vương điện hạ tới đây sao? Tống Ý Mặc nắm chặt tay lại. Lần trước bị hẩn ném xuống nước, sau đó lại... Hừ, thù này không báo thì mình không phải quân tử!

Cảnh Thế Đan ngồi trong phòng khách uống trà được một lúc thì thấy hạ nhân vội vàng dẫn Tống Ý Mặc tới. Hẩn cười cười rồi phất tay nói, “Bản vương và tiểu Hầu gia có chuyện cần nói, các người lui hết ra ngoài đi!”

Mọi người không dám trái lời, cả đám liền đều cúi chào rồi lui ra ngoài.

Trường Lộc liếc mắt nhìn Tống Ý Mặc một cái, thấy Tống Ý Mặc gật đầu, gã mới theo mọi người lui ra ngoài.

“Đây tớ nhà cậu cũng trung thành đấy, bản vương nói gã lại dám chẳng để ý gì đến, chỉ lo nhìn ánh mắt của cậu thôi.” Cảnh Thế Đan nhìn Tống Ý Mặc, “Xem ra phủ Trấn Vũ Hầu nhà cậu cũng có mấy tôi tớ trung thành đấy.”

Tống Ý Mặc đợi Cảnh Thế Đan nói xong liền hỏi, “Không biết Huệ vương điện hạ đến đây là có gì chỉ bảo ạ?”

“Cũng không có gì chỉ bảo, ta nhớ cậu thôi.” Cảnh Thế Đan hai mắt sáng quắc, “Bản vương vốn tưởng mình nhắm vào chị cả nhà cậu, nhưng hôm đó sau khi ném thử cậu một chút, ta mới phát hiện bản vương thực ra là nhắm vào cậu đó!”

Cầm thú! Tống Ý Mặc âm thầm mắng chửi trong bụng nhưng ngoài miệng lại nói, “Huệ vương điện hạ thực biết nói đùa!” Nàng nói xong lại nhớ tới tình cảnh ngày hôm đó, gương mặt xinh xắn nhỏ nhắn không khỏi hiện lên hai đám mây hồng.

Cảnh Thế Đan nhìn Tống Ý Mặc không rời mắt. Ha ha, tiểu tử này đồ mắt rồi! Chẳng trách bản vương đây ngứa ngáy muốn gắp cậu ta. Nhìn đáng vẻ cậu ta kìa, chẳng kém nửa điểm so với con gái nhà người ta. Cậu ta tuyệt đối đủ tư cách làm một gã luyến đồng.

Tống Ý Mặc cũng kinh ngạc. Từ trước tới nay vẫn bị người ta trêu đùa vài câu nhưng nàng chưa bao giờ dễ dàng để lộ cảm xúc, vậy mà lúc này làm sao vậy? Chẳng qua chỉ là vài câu trêu đùa mà trên mặt sao đã như phát sốt thế này?

Cảnh Thế Đan thấy Tống Ý Mặc cúi đầu né tránh tầm mắt của hắn, dáng người đượm vẻ nũng nịu xấu hổ thì không thể không nhìn mãi. Nhìn chán chê hắn mới nói, “Hôm nay ta tới đây quả thực có chuyện muốn nói với cậu.”

Tống Ý Mặc thấy Cảnh Thế Đan nói năng có chút nghiêm túc thì ngẩng đầu lên, “Mời Huệ vương điện hạ nói ạ?”

Cảnh Thế Đan mở cây quạt trong tay quạt quạt mấy cái rồi nói, “Cậu có biết Công chúa Trường Tín đã nói với Hoàng thượng rằng phu nhân Hầu phủ tới nhà xin bà ấy nói vài lời trước mặt Hoàng thượng để thành toàn cho hôn sự giữa chị cả nhà cậu và bản vương không?”

“Cái gì?” Tống Ý Mặc chấn động. Nếu chị cả gả cho Huệ vương, Khương quý phi dựa vào thân phận mẹ chồng còn không gây khó dễ cho chị cả, khiến chị ấy không thể trở mình được hay sao?

Cảnh Thế Đan nói, “Bản vương nghe được tin này còn giật mình hơn cả cậu. Không sai, trước đây bản vương để ý tới chị cả nhà cậu, nhưng chị cả nhà cậu đã để người khác ôm ấp, bản vương sao có thể không ngại? Còn nữa, trước đây chị cả nhà cậu luôn lạnh nhạt với bản vương, giờ sao đột nhiên lại muốn gả cho bản vương? Dù Công chúa Trường Tín đã nói vậy nhưng ta vẫn thấy nghi ngờ. Vì nghĩ việc này khá kỳ quái nên ta mới tới đây hỏi cậu.”

Sắc mặt của Tống Ý Mặc lúc này trông khá khó coi. Sau một lúc nàng mới nói, “Mẹ tôi tới xin Công chúa Trường Tín giúp là giúp để Hoàng thượng ban hôn cho Thuận vương điện hạ và chị cả nhà tôi. Công chúa Trường Tín cũng đã đồng ý với mẹ tôi rồi, không ngờ sau đó bà ấy lại nói sai đi như thế.”

Cảnh Thế Đan khép quạt giấy lại rồi đứng lên nói, “Ta hiểu rồi. Công chúa Trường Tín định phá rối đây mà. Các người nhờ vả sai người rồi!”

Tống Ý Mặc thấy Cảnh Thế Đan có vẻ muốn đi liền ngăn lại, “Vậy, Huệ vương chuẩn bị đối phó với chuyện này thế nào?”

Cảnh Thế Đan vươn tay tóm lấy bàn tay nhỏ bé của Tống Ý Mặc rồi nhẹ nhàng xoa xoa, “Ha, vừa trắng vừa mịn, thật giống đậu hũ nhỉ!”

Tống Ý Mặc rút tay lại và nghiêm mặt nói, “Mong Huệ vương điện hạ nghiêm túc một chút!”

Cảnh Thế Đan lắc đầu nói, “Đây là thái độ xin người ta giúp đỡ của cậu đấy à?”

“Huệ vương điện hạ đồng ý giúp ư?” Tống Ý Mặc bất ngờ hỏi lại.

Cảnh Thế Đan cười to, “Vây đi, cậu tới đây hôn bản vương một cái, bản vương sẽ giúp xoay chuyển tình thế, làm cho Hoàng thượng ban hôn cho chị cả nhà cậu với Thuận vương, ai cũng vui vẻ cả.”

Sắc mặt của Tống Ý Mặc lại trầm xuống. Nàng mắng thầm: Cầm thú giỏi lắm!

“Sao vậy? Không muốn à? Không muốn thì thôi, cậu chờ làm em vợ của bản vương đi!” Cảnh Thế Đan đột nhiên bước tới gần. Hắn hít hít tóc của Tống Ý Mặc rồi lẩm bẩm, “Tóc cũng thơm ngào ngạt, không tồi!”

Gương mặt của Tống Ý Mặc lại đỏ ửng lên. Nàng lùi lại phía sau từng bước, bàn tay nắm chặt lại. Cố gắng áp chế lửa giận vừa bùng lên, nàng ngẩng đầu nói, “Huệ vương điện hạ làm xong việc này, ta sẽ hôn Huệ vương điện hạ một cái được không?”

“Ha ha, mặc cả trả giá à? Nếu bản vương làm xong việc này, khi đó cậu đã là em vợ của Thuận vương. Có Thuận vương chống lưng, cậu không tìm cách trốn tránh bản vương mới lạ đó? Bản vương còn có thể chờ cậu tới hôn một cái sao?” Cảnh Thế Đan cười khà khà nhìn Tống Ý Mặc.

Tống Ý Mặc nhanh chóng cân nhắc rồi hung hăng nghĩ thầm, “Được lắm, ta sẽ nghe lời Huệ vương điện hạ!” Chẳng phải chỉ hôn một cái thôi sao? Cứ coi như hôn một con chó con đi!

Ý cười trong mắt Cảnh Thế Đan càng lúc càng nở rộ. Hắn chậm rãi ngồi lại ghế rồi vĩnh viễn nói, “Ta muốn hôn bây giờ, hơn nữa, cậu phải hôn làm sao để bản vương vừa lòng thì mới tính.”

Ông trời ơi sao không giết chết cái tên cầm thú biến thái này đi nhỉ? Tống Ý Mặc kiên quyết hạ quyết tâm. Nàng quyết chí hy sinh, nhưng mỗi lần bước tới một bước thì trong lòng lại cực kỳ không cam tâm.

Cảnh Thế Đan thúc giục, “Nhanh lên, bản vương còn phải về nữa đó!”

Tống Ý Mặc vừa lắc đầu vừa đi lên phía trước, hai tay chống vào tay vịn trên ghế. Nàng nhìn đôi môi của Cảnh Thế Đan rồi chậm rãi cúi đầu xuống.

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 55 – Hoàn Chương 54 Chương 53 Chương 52 Chương 51 Chương 50 Chương 49 Chương 48 Chương 47 Chương 46 Chương 45 Chương 44 Chương 42 Chương 43 Chương 41 Chương 40 Chương 39 Chương 38 Chương 37 Chương 36 Chương 35 Chương 34 Chương 33 Chương 32 Chương 31 Chương 30 Chương 29 Chương 28 Chương 27 Chương 26 Chương 25 Chương 24 Chương 23 Chương 22 Chương 21 Chương 20 Chương 19 Chương 18 Chương 17 Chương 16 Chương 15 Chương 14 Chương 13 Chương 12 Chương 11 Chương 10 Chương 09 Chương 08 Chương 07 Chương 06 Chương 05 Chương 04 Chương 03 Chương 02 Chương 01

Xem Chương Mới Hơn »

20. Chương 20

Chương 20

Hơi thở ẩm áp phả lên mặt, một hương thơm thắm kín lạ lùng vương trên chóp mũi, tim Cảnh Thế Đan không hiểu vì sao bỗng nảy lên một cái, có chút cảm xúc khác thường, hắn hơi nheo mắt lại chờ đợi. Trong lòng rất xúc động.

Tống Ý Mặc tiến sát tới đôi môi của Cảnh Thế Đan nhưng không hôn xuống mà ngược lại lại ghé sát tai hắn mà gần từng chữ, “Ta chờ làm em vợ của Huệ vương điện hạ!” Nói xong, nàng lập tức đứng thẳng dậy và phi nhanh ra ngoài.

“Tiểu tử này!” Cảnh Thế Đan đứng lên muốn đuổi theo nhưng lại dừng lại. Hắn nhú mày, “Gian xảo thật, lại dám trêu chọc bản vương, hừ!”

Nơi này dù sao cũng là xứ sở dật may, Khúc Hồng lại là người của Công chúa Trường Tín, nếu hắn và Tổng Ý Mặc gây náo loạn ở đây thì chắc chắn chuyện sẽ tới tai Công chúa Trường Tín, rồi sẽ rơi vào tai cả Hoàng đế cho coi. Cảnh Thế Đan nghĩ đến đó liền không định dây dưa với Tổng Ý Mặc nữa. Hắn nhanh chóng trở về phủ Huệ vương và gọi Quý Bố tới nói chuyện.

Quý Bố nói, “Huệ vương điện hạ, Công chúa Trường Tín biết rõ ngài và Thuận vương điện hạ có bất hòa nên càng muốn đổ dầu vào lửa. Bà ấy vẫn một lòng hướng về Thái tử điện hạ như trước đây. Giờ nếu nhờ việc của Tổng Ý Châu mà Thuận vương điện hạ và ngài càng bất hòa và tranh giành không ngớt với nhau thì người được lợi chính là Thái tử điện hạ.”

Cảnh Thế Đan khoanh hai tay trước ngực gật đầu nói, “Công chúa Trường Tín đã nói trước mặt Hoàng thượng nào là bản vương dây dưa với Tổng Ý Châu tới vài năm, còn Thế Viêm chẳng qua chỉ xuống nước cứu Tổng Ý Châu một lần, về lý mà nói thì bản vương mới là người si tình thế này thế nọ. Phụ hoàng nghe xong những lời này chẳng lẽ không biết quyết định thế nào sao?”

Quý Bố lại nói, “Nếu Huệ vương điện hạ cưới Tổng Ý Châu, cho dù đúng với ý của Công chúa Trường Tín thì bất kể thế nào cũng không cưới không được mà.”

Cảnh Thế Đan nói, “Lúc trước bản vương quả thực nhắm vào Tổng Ý Châu, thế nhưng nếu Thế Viêm cũng thích cô ấy thì bản vương cũng có thể nhường lại được chứ!”

Quý Bố nghi hoặc hỏi, “Trước đây Huệ vương điện hạ một lòng đối tốt với Tổng Ý Châu mà, sao giờ lại...”

Cảnh Thế Đan cười cười như thể đang nói chuyện với Tổng Ý Mặc lúc trước. Hắn nói, “Cậu ta nói chờ làm em vợ của bản vương đây! Bản vương cũng không định để cậu ta được như ý đâu.”

Quý Bố trợn tròn mắt. Từ trước tới nay Huệ vương điện hạ luôn tính toán kỹ mọi việc nhưng chuyện lần này cũng thật trẻ con quá. Vả lại, sao ngài ấy lại lẫn lộn đầu đuôi như vậy? Chuyện này chẳng phải nên xem thái độ của Hoàng thượng, của Khương quý phi, của Công chúa Trường Tín sao? Sao lại đi coi trọng thái độ của một tiểu Hầu gia?

Về phía Tổng Ý Mặc, vừa trở về phủ nàng liền tới gặp La phu nhân để kể lại chuyện Cảnh Thế Đan tìm nàng nói chuyện, nhưng bỏ bớt đi chuyện Cảnh Thế Đan đùa giỡn mình.

La phu nhân vừa nghe xong liền vô cùng sợ hãi, “Công chúa Trường Tín thực khinh người quá đáng! Bà ta không muốn giúp chúng ta thì có thể từ chối thẳng, việc gì phải trước mặt thì đồng ý, sau lưng lại làm ngược lại như thế. Bà ta rõ ràng biết mẹ với Khương quý phi bất hòa với nhau, giờ lại muốn ném Ý Châu vào hang cọp sao?”

Tổng Ý Mặc trấn an La phu nhân, “Mẹ, lúc trước Huệ vương điện hạ đúng là nhắm vào chị cả, nhưng anh ta biết rõ chúng ta không muốn gả chị cả nên mới tới nói cho con biết việc này. Có thể nói giờ anh ta cũng không muốn kết hôn với chị cả đâu. Đôi bên đều không tự nguyện, đôi bên đều cùng cố gắng thì việc này đương nhiên không thể thành công được.”

La phu nhân nghe nói thế cũng thở phào nhẹ nhõm. Bà thở dài, “Ngân tính vụn vặt cũng không tính đến chuyện Công chúa Trường Tín lại bán đứng ta. Bà ta muốn làm gì vậy?”

Tổng Ý Mặc nghe La phu nhân nói thế thì sắc mặt đột nhiên biến đổi. Nàng mở miệng nói, “Mẹ à, con biết rồi. Thái tử phi mặc dù đã qua đời nhưng Công chúa Trường Tín còn có đứa con gái thứ hai là Thân Hàm Thu đó. Bà ta đang chờ đem Thân Hàm Thu gả cho Thái tử thì lại có thể giống như trước đây được an vị ngồi ở vị trí nhạc mẫu hoàng đế tương lai. Có sự ủng hộ của bà ấy thì vị trí Thái tử cũng vẫn sẽ được củng cố như trước.”

La phu nhân cũng hiểu ra, “Nói vậy, Công chúa Trường Tín muốn mượn việc của Ý Châu khiến Huệ vương điện hạ và Thuận vương điện hạ không nể mặt nhau mà tiếp tục tranh giành, lại khiến địa vị của bọn họ trong lòng Hoàng thượng bị thấp đi, và nâng thanh danh hiển lương của Thái tử lên phải không?”

Tổng Ý Mặc nói, “Đúng vậy. Có điều, chúng ta hiểu được việc này thì Huệ vương điện hạ cũng hiểu được. Vì thế anh ta mới có thể để lộ việc này ra cho con biết.”

La phu nhân càng thêm ưu sầu. Bà nói, “Huệ vương điện hạ đã buông tay, Thuận vương điện hạ có thể cũng sẽ từ bỏ, đến lúc đó Ý Châu phải làm sao bây giờ? Chuyện Huệ vương điện hạ nhắm vào nó đã xôn xao khắp dư luận rồi, chuyện Thuận vương điện hạ cứu nó tất cả mọi người cũng đều biết. Trừ hai người này ra thì trong kinh thành này còn ai dám cưới nó nữa. Nếu hôn sự với Thuận vương điện hạ không thành, Ý Châu chỉ sợ không thể xuất giá được, cả đời này chẳng phải sẽ bị hủy hoại sao?”

Tổng Ý Mặc cũng lắc đầu buồn rầu. Nàng thở dài một tiếng rồi nói tiếp, “Việc này chi bằng nói cho chị cả biết mẹ ạ, đỡ bị người khác đồn thổi rồi truyền sai ý làm trong lòng chị cả ám ức, phiền não càng nhiều.”

La phu nhân gật đầu rồi cao giọng gọi Tử Hạ vào và bảo nàng ta đi mời Tổng Ý Châu lại nói chuyện.

Chỗ ở của Tổng Ý Châu rất gần với La phu nhân nên rất nhanh sau đó nàng đã có mặt.

La phu nhân đợi Tử Hạ dâng trà rồi lui xuống mới đem mọi chuyện nói cho Tổng Ý Châu biết.

Tổng Ý Châu nghe xong, sắc mặt liền trắng bệch. Nàng oán hận nói, “Nếu không phải Thân Hàm Thu đẩy con thì việc gì phải rơi vào thế bị động thế này?”

Trong lòng Tổng Ý Mặc nảy lên một ý nghĩ. Nàng hỏi, “Chị, chị với Thân Hàm Thu có thù oán với nhau à?”

Nhắc tới chuyện này, Tổng Ý Châu cũng cảm thấy kỳ quái. Nàng trả lời, “Không có. Trước đây tuy có gặp mặt nhưng cùng lắm cũng chỉ gật đầu chào hỏi nhau chứ không tiếp xúc nhiều, chị cũng chưa bao giờ nói xấu gì cô ta, càng không đắc tội gì với cô ta cả. Chị thực không nghĩ ra vì sao cô ta lại muốn hại chị?”

Tổng Ý Mặc đột nhiên nhớ tới hôm đó khi mình đuổi tới nơi liền tóm lấy một tay của Cảnh Thế Đan để ngăn hấn nhảy xuống nước cứu Tổng Ý Châu, còn tay kia của hấn thì bị Thân Hàm Thu tóm lấy. Vì vậy nàng mới đoán, “Không biết có phải do cô ta thích Huệ vương điện hạ, mà Huệ vương điện hạ lại ái mộ chị nên cô ta mới khó chịu và quyết tâm phá hỏng việc này không? Chỉ cần chị bị mất mặt ở trước mặt mọi người và được người khác xuống cứu lên thì Huệ vương điện hạ sẽ vì sĩ diện mà không cố chấp chuyện của chị nữa?”

Tổng Ý Châu nghe vậy liền nhớ lại lời nói và việc làm của Thân Hàm Thu. Cũng thấy suy đoán của Tổng Ý Mặc có lý, nàng nhất thời cả giận, “Chẳng trách! Tâm địa độc ác thật!”

Hai mắt Tổng Ý Mặc sáng rực lên. Nàng nói, “Thân Hàm Thu đã làm nhiều chuyện như vậy, một khi nghe tin Huệ vương điện hạ có thể cưới chị thì nhất định sẽ không cam lòng.”

La phu nhân cũng cười nói, “Đúng, Thân Hàm Thu tuy được nuông chiều quá sinh ra càn quấy nhưng Thái hậu nương nương lại thương yêu đứa cháu ngoại này nhất. Cô ta mà tới làm nũng khấn cầu Thái hậu nương nương thì hôn sự giữa Huệ vương điện hạ với Tổng Ý Châu nhất định không thành được.”

Tổng Ý Mặc lập tức nói, “Chị, chị với La Phương Khê chẳng phải rất thân thiết sao? Chị nhờ cô ấy giúp chị hẹn gặp mặt Thân Hàm Thu rồi đem mọi chuyện nói ra cho cô ta biết đi.”

Tổng Ý Châu gật đầu, “Được, cứ làm vậy đi!”

Trong lúc đó, ở trong phòng, Thân Hàm Thu ném cái chén xuống đất và quát to, “Mẹ muốn tác hợp cho Huệ vương và Tổng Ý Châu ư? Được, tốt lắm, rất tốt!”

Hồng La ở bên cạnh nói, “Nhị tiểu thư, đó chỉ là tin đồn thôi, chưa chắc đã là thật đâu.”

Thân Hàm Thu nói, “Hôm nay tiến cung ta có nghe Hoàng hậu nương nương nhắc tới chuyện này, ta chính tai nghe rất rõ ràng, còn có thể là giả sao?”

Hồng La lập tức im bặt và không biết phải khuyên giải tiếp thế nào.

Thân Hàm Thu cười lạnh, “Ngay từ đầu mẹ đã biết chị cả thân thể yếu ớt, không thích hợp lập gia đình mà vẫn quyết tâm gả chị cho Thái tử. Giờ bà ấy biết rõ người trong lòng ta không phải là Thái tử mà vẫn kiên

quyết muốn gả ta cho anh ta. Bà ấy chỉ lo cho bản thân chứ có khi nào quan tâm đến chúng ta đâu? Giờ ta sẽ tuyệt đối không để bà ấy được như ý đâu!”

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 55 – Hoàn Chương 54 Chương 53 Chương 52 Chương 51 Chương 50 Chương 49 Chương 48 Chương 47 Chương 46 Chương 45 Chương 44 Chương 42 Chương 43 Chương 41 Chương 40 Chương 39 Chương 38 Chương 37 Chương 36 Chương 35 Chương 34 Chương 33 Chương 32 Chương 31 Chương 30 Chương 29 Chương 28 Chương 27 Chương 26 Chương 25 Chương 24 Chương 23 Chương 22 Chương 21 Chương 20 Chương 19 Chương 18 Chương 17 Chương 16 Chương 15 Chương 14 Chương 13 Chương 12 Chương 11 Chương 10 Chương 09 Chương 08 Chương 07 Chương 06 Chương 05 Chương 04 Chương 03 Chương 02 Chương 01

Xem Chương Mới Hơn »

21. Chương 21

Chương 21

La Phương Khê năm nay mười lăm tuổi, là ái nữ của La tể tướng, vì tài mạo xuất sắc nên mỗi lần yến hội thường bị người ta lấy ra so sánh với Tống Ý Châu. Sau một thời gian bị đem ra so sánh, nàng và Tống Ý Châu cũng đã tỉnh táo hơn và thường xuyên giúp đỡ lẫn nhau. Vả lại, nhà mẹ đẻ của La phu nhân với La tể tướng mặc dù không cùng chi nhưng nói gì thì nói vẫn cùng dòng họ. Có mối quan hệ như thế, La phu nhân liền đối xử với La Phương Khê như cháu gái trong nhà và rất tán thành để Tống Ý Châu kết bạn với nàng ấy. Rồi từ từ La Phương Khê và Tống Ý Châu đã trở nên vô cùng thân thiết.

Mà mẹ của La Phương Khê là Thân phu nhân với nhà Thân Đình, vị hôn phu của Công chúa Trường Tín, tính theo kiểu dây mơ rễ má lại có quan hệ thân thích, bởi vậy, tính kỹ thì La Phương Khê có thể xem như chị họ của Thân Hàm Thu.

Tống Ý Châu muốn hẹn gặp mặt Thân Hàm Thu liền tìm La Phương Khê nhờ sắp xếp. La Phương Khê đương nhiên không thể chối từ.

La Phương Khê cũng là người thông minh. Khi hẹn Thân Hàm Thu tới nhà họ La, nàng ấy không nói là Tống Ý Châu muốn gặp mà chỉ nói mình có một đồ vật mới nên đặc biệt mời em họ tới đánh giá một phen.

Thân Hàm Thu rất kiêu ngạo nên rất ít bạn tâm giao, có thể nói chỉ có nhiều lắm là một hai người, mà La Phương Khê lại là một trong số đó. Giờ được La Phương Khê mời, mặc dù cảm thấy có điều bất thường nhưng nàng ta cũng không từ chối mà đồng ý luôn và đúng giờ có mặt ở nhà họ La.

Tống Ý Châu đã tới nhà họ La từ sáng sớm. Khi nghe tin Thân Hàm Thu cũng tới, nàng mới nhất thời thở phào nhẹ nhõm.

Thân Hàm Thu bước vào phòng của La Phương Khê thì thấy ngay Tống Ý Châu đã ngồi ở đó. Nhớ tới chuyện Công chúa Trường Tín muốn tác hợp cho Cảnh Thế Đan và Tống Ý Châu, mặt mày nàng ta lập tức sụ xuống.

La Phương Khê thấy còn chưa kịp nói gì mà Thân Hàm Thu đã phát tay áo bỏ đi liền vội vàng la lên, “Hàm Thu, Ý Châu không muốn gả cho Huệ vương nên mới nhờ chị mời em tới gặp mặt. Mọi người cùng bàn bạc một chút xem nên tránh việc này thế nào.”

Thân Hàm Thu nghe nói thế thì trong lòng lập tức xoay chuyển. Nhớ tới trước đây Tống Ý Châu luôn đối xử lạnh nhạt với Cảnh Thế Đan, nàng ta cũng có chút tin tưởng Tống Ý Châu quả thật không muốn gả cho Cảnh Thế Đan. Sắc mặt nhất thời bớt giận dữ, nàng ta ngồi vào chỗ La Phương Khê chỉ rồi mở miệng hỏi Tống Ý Châu, “Huệ vương có điểm gì không tốt mà cô cứ một mực không muốn thấy mặt anh ta?”

Tống Ý Châu cười khổ, “Tôi chẳng qua chỉ là một tiểu thư của Hầu phủ đang xuống dốc, làm gì có tư cách ghét bỏ Huệ vương? Được hay không được chẳng qua chỉ là do suy nghĩ của bề trên thôi. Thân tiểu thư cũng biết, mẹ tôi và Khương quý phi bất hòa với nhau, nếu tôi gả cho Huệ vương thì khác gì nhân bánh, một bên là nhà mẹ đẻ, một bên là nhà chồng, từ nay về sau chắc không còn được bình yên nữa. Cha tôi chết sớm, mọi chuyện đều dựa vào mẹ tôi nên chúng tôi mới lớn được bằng này. Tôi không muốn mẹ phải đau lòng, lại càng không cam lòng vì mẹ chồng mà bỏ mặc bà ấy. Thân tiểu thư, bất luận thế nào tôi cũng không thể gả cho Huệ vương. Tôi nghĩ, việc này chỉ có thể nhờ Thân tiểu thư giúp ột tay, bởi vậy mới xin được gặp mặt Thân tiểu thư. Nếu Thân tiểu thư đồng ý giúp tôi, sau này khi có khả năng, tôi nhất định sẽ báo đáp mối ân tình này của tiểu thư.”

Thân Hàm Thu cũng thấy Tống Ý Châu không có vẻ gì là giả vờ nhưng nàng ta sao có thể dễ dàng đồng ý được? Nàng ta liền mở miệng nói, “Sao Tống tiểu thư biết chắc chắn ta sẽ giúp cô?”

La Phương Khê thấy Thân Hàm Thu và Tống Ý Châu đã nói chuyện cởi mở hơn liền gạt đầu với bọn họ và đứng lên cười nói, “Hai người từ từ nói chuyện, tôi ra ngoài pha trà cho hai vị nhé!”

Thân Hàm Thu và Tống Ý Châu cùng đồng thanh nói, “Để xem kỹ thuật pha trà của chị thế nào.”

La Phương Khê cười cười lui ra ngoài.

Màn vừa động, bóng La Phương Khê đã biến mất ở bên ngoài. Tống Ý Châu liền nhìn thẳng vào Thân Hàm Thu và nói, “Người ngay thẳng không làm việc mờ ám. Thân tiểu thư đẩy tôi xuống nước chẳng lẽ không phải vì muốn tôi xấu mặt trước mặt Huệ vương sao? Nhưng đẩy như vậy vẫn không đạt được kết quả mà Thân tiểu thư mong muốn, Thân tiểu thư cam tâm sao?”

Thân Hàm Thu bị Tống Ý Châu nhìn thấy tâm sự trong lòng thì không khỏi trầm mặc hẳn.

Tống Ý Châu lại bình tĩnh nhìn Thân Hàm Thu và nói tiếp, “Thân tiểu thư, cô giúp tôi chính là tự giúp mình. Vả lại, nếu có thể gả cho Thuận vương, khi có cơ hội, biết đâu chừng tôi lại có thể giúp lại cô, để cô được hoàn thành tâm nguyện. Nói gì thì nói, tôi là gái chưa chồng, khi nói những lời này ra đúng là không biết xấu hổ, nhưng nếu tôi không tìm cách mà cứ thế chờ gả cho Huệ vương thì chẳng phải sẽ đau khổ cả đời sao?”

Trong lòng Thân Hàm Thu lập tức chấn động. Nàng ta nghĩ: Đúng vậy, nếu ta không nghĩ cách, chẳng lẽ chờ gả cho Thái tử, đau khổ cả đời sao?

Tống Ý Châu thấy Thân Hàm Thu mặc dù không đáp lời nhưng thần sắc đã nói lỏng ra rất nhiều liền nói tiếp, “Vẫn là nhờ Thân tiểu thư giúp cho việc này, tôi nhất định sẽ không quên ân đức của Thân tiểu thư.”

Thân Hàm Thu thấy Tống Ý Châu ăn nói khép nép và muốn nhờ vả mình thì trong lòng có chút vui sướng. Nàng ta mân mê chuỗi hạt ngọc trên cổ tay, từng hạt từng hạt một. Khi đếm tới lần thứ hai, nàng ta liền ngẩng đầu lên nói, “Được, ta sẽ giúp cô. Nhưng cô cũng phải nhớ rõ những lời đã nói hôm nay. Hôm khác nếu ta có chuyện muốn nhờ, cô không được thoái thác.”

Tống Ý Châu vui vẻ đồng ý rồi đứng lên cúi người vén áo thi lễ.

Thân Hàm Thu khoát tay một cái rồi cao giọng hướng ra ngoài hô, “Phương Khê, trà đâu?”

“Đến đây!” La Phương Khê đang bưng trà liền cất tiếng trả lời và tiến vào. Nàng ấy cười nói, “Thử xem tài nghệ pha trà của tôi thế nào nào!”

Tống Ý Châu và Thân Hàm Thu đón lấy tách trà rồi hớp một ngụm và khen, “Quả nhiên tay nghề rất khéo!”

Ở một nơi khác, La phu nhân lại tới Tô phủ bái kiến Đan lão phu nhân.

Chờ nha hoàn bưng trà lên, Đan lão phu nhân vẫy tay ra hiệu bảo nha hoàn lui ra rồi cười nói, “Hôm nay phu nhân đặc biệt tới đây chắc là có chuyện quan trọng phải không?”

La phu nhân cũng không ngại ngần nói thẳng chuyện Công chúa Trường Tín muốn tác hợp cho Cảnh Thế Đan với Tống Ý Châu cho bà ta biết.

Sự việc có liên quan tới Công chúa Trường Tín nên Đan lão phu nhân nghe cực kỳ cẩn thận. Khi nghe xong, bà ta rất bất ngờ. Không ngờ tin tức quan trọng thế này lại không phải do Tô chiêu nghi nói cho bà ta mà là do La phu nhân đến nói cho biết. Có khi hiện giờ Tô chiêu nghi còn chưa biết tin này.

La phu nhân trông thấy vẻ kinh ngạc của Đan lão phu nhân liền cố ý nói, “Chẳng lẽ lão phu nhân chưa biết chuyện này?”

Đan lão phu nhân tránh không trả lời câu hỏi mà hỏi ngược lại, “Phu nhân đến nói cho ta biết việc này là có ý gì?”

La phu nhân uyển chuyển nói, “Tôi tới nói cho lão phu nhân biết việc Công chúa Trường Tín muốn tác hợp cho Huệ vương và Ý Châu của chúng tôi, ý tứ thế nào đã rất rõ ràng. Bà ấy vẫn một lòng hướng vào Thái tử như trước đây, con gái nhà bà ấy chỉ làm Thái tử phi chứ không làm vương phi đâu ạ.”

Tim Đan lão phu nhân chợt nảy lên. Bà khép hờ hai mắt lại và nắm chặt lấy chén trà, “Cho dù là vậy thì chuyện này liên quan gì đến chúng tôi?”

Mắt thấy Đan lão phu nhân vẫn giả vờ không hiểu, La phu nhân lại nói tiếp với giọng dứt khoát, “Nếu Huệ vương cưới Ý Châu của chúng tôi, Thái tử tái hôn với Thân Hàm Thu, thì Thuận vương điện hạ còn được lợi lộc gì nữa?”

Lúc này, thấy La phu nhân đã nói toạc ra mọi chuyện, Đan lão phu nhân mới hỏi, “Vậy ý phu nhân là gì?”

La phu nhân trả lời, “Tôi xin có mấy lời đại bất kính. Chiêu nghi nương nương ở trong cung mấy năm nay, lại sinh được Thuận vương điện hạ mà ngay cả vị trí phi cũng không có được, có thể thấy địa vị của nương nương trong lòng Hoàng thượng thế nào. Người mà nương nương có thể dựa vào chỉ có Thuận vương điện hạ. Nhưng Thuận vương điện hạ tuổi còn trẻ nên chưa lập được nhiều công trạng, ngài ấy có muốn tìm một hôn sự thập toàn thập mỹ cũng không dễ dàng gì. Còn Ý Châu nhà chúng tôi mấy năm nay vẫn luôn giúp tôi xử lý mọi việc trong phủ, nó rất hiểu cách bày mưu tính kế, tính tình lại có chừng mực, thực sự là một đứa con gái có thể giúp đỡ phu quân của mình...” Nói tới đây bà liền dừng lại.

Đan lão phu nhân giương mắt nhìn La phu nhân. Thật lâu sau bà ấy mới nói một câu.

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 55 – Hoàn Chương 54 Chương 53 Chương 52 Chương 51 Chương 50 Chương 49 Chương 48 Chương 47 Chương 46 Chương 45 Chương 44 Chương 42 Chương 43 Chương 41 Chương 40 Chương 39 Chương 38 Chương 37 Chương 36 Chương 35 Chương 34 Chương 33 Chương 32 Chương 31 Chương 30 Chương 29 Chương 28 Chương 27 Chương 26 Chương 25 Chương 24 Chương 23 Chương 22 Chương 21 Chương 20 Chương 19 Chương 18 Chương 17 Chương 16 Chương 15 Chương 14 Chương 13 Chương 12 Chương 11 Chương 10 Chương 09 Chương 08 Chương 07 Chương 06 Chương 05 Chương 04 Chương 03 Chương 02 Chương 01

Xem Chương Mới Hơn »

22. Chương 22

Chương 22

“Những chuyện phu nhân vừa nói sao ta lại không biết? Nhưng quả thực ta không thể làm chủ việc này được.” Đan lão phu nhân tỏ ra vẻ mặt khó xử.

La phu nhân gật đầu nói, “Nếu vậy thì tôi chỉ còn cách chờ làm mẹ vợ của Huệ vương điện hạ thôi. Vì tôi và Khương quý phi có chút ân oán cũ nên mới vội vàng tới nhờ vả lão phu nhân. Thất lễ rồi!” La phu nhân nói xong liền đứng lên cáo từ.

La phu nhân đã bồi dường Tống Ý Châu thành ra như vậy mà vào giờ chót việc hôn sự lại phải vội vàng cầu xin người ta, với bà mà nói đúng là ngàn lần vạn lần không cam tâm chút nào, nhưng nếu không tới gặp Đan lão phu nhân, ngộ nhờ Thân Hàm Thu xin Thái hậu nương nương và Thái hậu nương nương gọi Tô chiêu nghi tới hỏi, Tô chiêu nghi lại không nghĩ ra mà phá hỏng chuyện này, mọi việc đi vào ngõ cụt, Tống Ý Châu thực sự sẽ không có cửa xuất giá được nữa.

Đan lão phu nhân thấy La phu nhân cất bước định đi liền vội vàng đứng lên ngăn lại. Bà ta cười nói, “Phu nhân, mặc dù ta không thể làm chủ nhưng có thể khuyên nhủ Chiêu nghi nương nương để Chiêu nghi nương nương đi xin Thái hậu nương nương. Có Thái hậu nương nương ra mặt thì có chuyện gì không thể thành được?” Bà ấy nói xong lại kéo La phu nhân ngồi xuống.

Muộn một chút La phu nhân mới cáo từ rời khỏi Tô phủ.

La phu nhân vừa trở lại Hầu phủ thì Tống Ý Mặc đã ra đón. Nàng liền đỡ La phu nhân đi vào. Đợi bà rửa mặt rửa tay thay đổi trang phục và ngồi xuống ghế xong, Tống Ý Mặc mới hỏi, “Xem thần sắc của mẹ thì hình như có tin tốt lành phải không ạ?”

La phu nhân phất tay cho nha hoàn lui ra rồi mới thở dài trả lời, “Đan lão phu nhân tuy khó đối phó nhưng rốt cuộc cũng biết tính toán. Hiểu được một chút về tình thế rồi, bà ấy liền đồng ý tiến cung khuyên bảo Tô chiêu nghi, để Tô chiêu nghi tìm cơ hội đi xin Thái hậu nương nương thành toàn cho hôn sự giữa Thuận vương điện hạ và Tống Ý Châu.”

Tống Ý Mặc nghe được lời này cũng thở phào nhẹ nhõm. Nàng cười nói, “Trong mắt Hoàng thượng, Tô thái gia là thương nhân thì cả nhà họ Tô đều là thương nhân hết, bọn họ không thể thoát khỏi cái ấn tượng sâu sắc này. Tô gia tránh không được cái vòng luẩn quẩn của nhà quyền quý, còn Tô chiêu nghi thì không thể với tới được cái địa vị phi kia. Thuận vương điện hạ tuy đã được phong tước và kiêu gì cũng không chết được nhưng đất phong lại cằn cỗi, vì vậy, chuyện cưới vợ không thể tùy theo ý mình được. Giờ Công chúa Trường Tín đã tỏ rõ thái độ, Thân Hàm Thu mặc dù yếu nhược, mặc dù được nuông chiều nhưng sẽ không định làm vương phi. Đan lão phu nhân hẳn cũng hiểu Thuận vương không có cơ hội cưới được Thân Hàm Thu, cho nên anh ta hẳn hy vọng cưới được một người có thể giúp đỡ được mình, dù sao cũng chẳng có gì khác. Hầu phủ chúng ta mặc dù đang xuống dốc nhưng mắt thấy con đang dần trưởng thành, lại được phân công giữ một chức vụ ở xưởng dệt may, vả lại chị cả là người có năng lực, nói gì thì nói cũng là một đối tượng không tồi chút nào. Đan lão phu nhân này đã thành tinh rồi, bà ấy không có lý do gì mà không liên thủ với chúng ta cả.”

La phu nhân xoa xoa đầu Tống Ý Mặc, “Con còn nhỏ tuổi, sau chuyện này nên thả lỏng bản thân chút đi, đừng cả ngày vắt óc nghĩ ngợi chuyện này chuyện nọ nữa. Mẹ sợ con suy nghĩ nhiều quá rồi không cao lên được đấy.”

Tống Ý Mặc cười nói, “Mẹ à, ngày nào còn chưa trừ được Khương quý phi thì ngày đó con không thể khôi phục thân phận, cũng không thể thả lỏng bản thân được. Một khi thả lỏng, con chỉ sợ tai họa sẽ ập tới lúc nào không biết thôi.”

Hai mắt La phu nhân ngân ngấn nước. Bà lại xoa xoa đầu Tống Ý Mặc và thấp giọng nói, “Cha con tạo nghiệt lại để các con phải gánh chịu thế này.”

Tống Ý Mặc nhẹ nhàng cầm lấy tay La phu nhân, “Mẹ à, cha đã qua đời rồi, không nên oán trách ông ấy thêm nữa. Mấy năm nay mặc dù lo lắng đề phòng nhưng chúng ta vẫn sống được đây thôi. Đợi hôn sự của chị cả xong xuôi, hôn sự của chị hai và chị ba cũng thuận lợi rồi, mọi chuyện sẽ được như chúng ta mong muốn thôi.”

La phu nhân gật đầu, “Nghĩ lại, nếu các chị của con đều được gả cho rể quý thì mấy năm bầy mưu tính kế vất vả này cũng không uổng phí chút nào.”

Hai mẹ con đang nói chuyện thì màn cửa khẽ động. Có tiếng bước chân vang lên, Tử Hạ ở bên ngoài bẩm báo, “Thưa phu nhân, tiểu Hầu gia, Đại tiểu thư đã về ạ!”

Tử Hạ vừa dứt lời thì Tống Ý Châu liền vén màn đi vào. Nàng cười nói, “Mẹ, em!”

Tổng Ý Mặc trông thấy thần sắc của Tổng Ý Châu liền biết nàng ấy đã lay chuyển được Thân Hàm Thu rồi.

Tổng Ý Châu ngồi xuống. Đợi Tử Hạ bưng trà lên và lui ra ngoài xong, nàng liền đặt chén trà xuống rồi kể lại chuyện mình đã gặp Thân Hàm Thu thế nào.

La phu nhân và Tổng Ý Mặc nghe xong đều lộ vẻ vui mừng. Hai bên cùng tiến hành đồng bộ thì việc này không thể lệch đi đâu được nữa.

Mặt khác, Thân Hàm Thu trở về phủ liền ngồi trong phòng chống cảm trầm tư thật lâu. Nàng ta quyết định ngày hôm sau phải tiến cung cầu kiến Thái hậu nương nương ngay.

Khang thái hậu vốn xuất thân từ một gia đình nghèo khó. Khi Cảnh Nam Thiên nắm được thiên hạ và đón bà đến kinh thành làm Thái hậu nương nương, mắt thấy một đám người quỳ xuống trước mặt mình, tét nhất lại có một đám người tiến cung thỉnh an thăm hỏi, bà vốn không có thói quen được nuông chiều lại càng thấy bất an không yên. Sau đó bà liền từ chối mọi thỉnh an, thậm chí cũng không cần đám người của Hoàng hậu sớm chiều thăm hỏi. Bà chỉ ở trong cung điện ăn chay niệm Phật và cầu phúc cho Cảnh Nam Thiên.

Khang thái hậu càng có tuổi lại càng thương yêu chiều chuộng đám cháu trai cháu gái, không có việc gì cũng sai người gọi đám cháu trai cháu gái tiến cung nói chuyện, mà trong đám cháu trai cháu gái đó bà lại thương yêu nhất đứa cháu ngoại Thân Hàm Thu. Mới sáng sớm hôm nay đã có người bẩm báo Thân Hàm Thu tiến cung và sắp tới đây, bà liền vui vẻ cười nói, “Hàm Thu hiếu thảo quá, mấy hôm trước còn vào cung nói chuyện với ta, hôm nay lại tới nữa rồi.”

Vào điện Trường Xuân, thỉnh an xong, Thân Hàm Thu đùa giỡn vài câu với Khang thái hậu rồi mới nhắc tới chuyện Cảnh Thế Đan và Cảnh Thế Viêm tranh giành Tổng Ý Châu. Nàng ta nói, “Vì chuyện anh Thế Viêm nhảy xuống nước cứu Tổng Ý Châu và còn ôm cô ấy trước mặt mọi người nên Tổng Ý Châu giữ gìn tiết tháo mới nói, trừ phi anh Thế Viêm cưới cô ấy, nếu không cô ấy sẽ tình nguyện chọn cái chết. Cũng không biết ai đồn thổi sai chuyện này, con nghe nói Hoàng đế cứu cứu định đem gả Tổng Ý Châu cho anh Thế Đan thì phải...”

Thân Hàm Thu ngồi nói chuyện rất lâu với Khang thái hậu trong điện Trường Xuân rồi mới cáo từ trở về.

Ở bên kia, Đan lão phu nhân cũng tiến cung gặp Tô chiêu nghi.

Khi Đan lão phu nhân cáo từ rời khỏi cung, Tô chiêu nghi thấy sắc trời vẫn chưa tối liền đi cầu kiến Khang thái hậu.

Sáng nay, sau khi nghe Thân Hàm Thu nói chuyện xong, Khang thái hậu vốn định triệu kiến Chu hoàng hậu, giờ lại nghe nói Tô chiêu nghi cầu kiến, nghĩ Tô chiêu nghi là mẹ đẻ của Cảnh Thế Viêm, triệu nàng ta đến hỏi một chút cũng giống nhau, bà liền cho người truyền gọi Tô chiêu nghi vào.

Gặp được Khang thái hậu, Tô chiêu nghi liền bịa ra câu chuyện về cảnh ngộ bất hạnh của đôi uyên ương số khổ Cảnh Thế Viêm và Tổng Ý Châu. Khang thái hậu nghe xong, thấy cũng giống với lời Thân Hàm Thu nói, liền tin hơn phân nửa.

Muộn một chút, Tô chiêu nghi cáo lui. Khang thái hậu liền sai người đi xem Cảnh Nam Thiên có rồi rã hay không.

Cảnh Nam Thiên nghe nói Khang thái hậu muốn gặp mình thì đương nhiên gác lại mọi việc và tới điện Trường Xuân thỉnh an.

Khang thái hậu hồi tưởng lại chuyện trước kia rồi nói với giọng buồn ngủi, “Lúc ấy Tổng Khản cũng chỉ mới bảy tám tuổi, mỗi ngày đều chạy tới nhà chúng ta. Con chỉ đông ông ta đi hướng đông, con chỉ tây ông ta đi hướng tây. Sau đó lại giành chính quyền, ông ta đã liều mạng toàn lực trợ giúp con. Nhớ lúc ấy, để giúp con mượn được lương thực, ông ta đã nợ Từ Toàn một món nợ ân tình, rồi phải bắt buộc đồng ý với Từ Toàn, cưới em gái của Từ Toàn làm vợ. Sau các con đánh vào kinh thành, con đăng vị hoàng đế, những khai quốc công thần đều được phong làm quan lớn. Ngay sau đó các con liền vội vàng nạp thiếp thay vợ. Con thưởng cho Tổng Khản hai người thiếp, Từ thị lại đánh chết hai người thiếp đó làm vợ chồng sinh ra bất hòa. Cũng vì Từ thị chẳng còn chỗ dựa nào nên Tổng Khản lấy cớ đó, bảo bỏ vợ là bỏ vợ luôn. Tổng

Khản bỏ Từ thị xong cũng nhìn trúng Khương thị. Ông ta đang tính tới cửa cầu thân, không ngờ sau khi nghe ngóng lại biết con đã từng khen ngợi Khương thị một câu, ông ta không dám tranh nữ nhân với con nên lập tức lùi bước và đổi ý tới nhà họ La cầu hôn rồi cưới La thị. Sau này Tổng Khản đi săn với con lại bị gấu đen tấn công, bỏ lại La thị và cả nhà mà đi, cứ như vậy mà đi.”

Người đời luôn nói hoàng đế vô tình. Cảnh Nam Thiên đăng vị nhiều năm liền dần dần quên mất tình cảm với các huynh đệ đã cùng kề vai sát cánh chiến đấu cùng ông ta trước đây, lòng dạ cứng như sắt đá. Hiện giờ khi nghe Khang thái hậu hồi tưởng lại từng chút một chuyện năm đó của ông ta với Tổng Khản, Cảnh Nam Thiên cũng không khỏi thương cảm, “A Khản chết sớm quá!”

Khang thái hậu cảm thán, “Tuy Tổng Khản đã chết nhưng ông ta còn vợ và mấy đứa con nhỏ mà. Con chẳng lẽ không chiếu cố bọn họ được một chút? Lại nói, tuy con là hoàng đế nhưng không thể quên hết mọi chuyện năm xưa được. Trước đây khi con còn chưa làm hoàng đế, cuộc sống mặc dù gian khổ nhưng cũng có mấy người bạn tri âm, ngày ngày lúc nào chẳng nói cười không ngớt. Giờ phú quý rồi, không có tri âm cũng không nói làm gì, còn cả ngày tính kế tới lui, cần gì phải làm khổ mình như thế?”

Cảnh Nam Thiên nói, “Mẫu hậu dạy phải ạ.”

Sắc mặt Khang thái hậu hơi hòa hoãn lại. Bà nói tiếp, “Ta đã gặp qua đứa con gái lớn Tổng Ý Châu của Tổng Khản. Nó cũng tài mạo song toàn và rất xứng với Thế Viêm, một mối rất tốt đấy.”

Sau khi đăng vị, Cảnh Nam Thiên đối xử với bề tôi mặc dù không tốt so với trước đây nhưng vẫn vô cùng hiếu nghĩa với Khang thái hậu. Khi nghe Khang thái hậu nói vậy, ông ta liền đáp lời, “Nếu mẫu hậu đã nói cô ta tốt thì đương nhiên cô ta tốt rồi. Con nghe lời mẫu hậu ban hôn cho cô ta với Thế Viêm ạ.”

Từ điện Trường Xuân đi ra, Cảnh Nam Thiên không vội quay về ngự thư phòng mà bãi giá tới cung Như Tú của Khương quý phi.

Năm đó, sau khi đăng vị không lâu, ở mãi trong thâm cung cũng thấy buồn, lại nghe nói có lễ Phật đàn và có rất nhiều tiểu thư khuê các tới chùa lễ Phật, ông ta liền bàn bạc với đám người Tổng Khản định mặc y phục thường dân đi tới chùa nhìn lên các tiểu thư khuê các. Khi đó đám người Tổng Khản tuổi còn trẻ, cũng còn thích làm liều, nên vừa nghe nói thế đã không hề ngăn cản, còn bưng bưng khí thế sắp xếp mọi việc.

Đám người bọn họ giả dạng thường dân lén lút đi tới am Đạt Tự. Cũng chính lúc đó ông ta và Tổng Khản đã cùng nhau nhìn lên Khương Tổ Phân đến chùa dâng hương. Sự việc qua đi, ông ta cứ nhớ mãi không quên Khương Tổ Phân nên mới cố ý đề cập trước mặt Chu hoàng hậu. Chu hoàng hậu rất hiếu chuyện, chẳng bao lâu liền thu xếp giúp ông ta nạp Khương Tổ Phân tiến cung làm phi. Khương Tổ Phân xuất thân là danh môn thế gia, tài mạo lại hơn người nên lúc tiến cung liền tươi đẹp áp chế mọi loại hoa thơm cỏ lạ và thành sủng phi của ông ta. Khi Khương Tổ Phân sinh con trai, ông ta rất vui mừng và nhanh chóng tấn phong Khương Tổ Phân thành phi. Nhưng ông ta chưa bao giờ biết thì ra Tổng Khản cũng thích Khương Tổ Phân, còn từng định tới nhà họ Khương cầu hôn nữa.

Nhớ lại chuyện cũ, Cảnh Nam Thiên đột nhiên lại sinh hứng thú với Khương quý phi, quyết đêm nay phải nghỉ ở cung Như Tú. Ông ta dẫn người tới cung Như Tú rồi xua tay không cho người vào báo mà tự mình rón ra rón rén vào điện. Ông ta nấp ở bên ngoài phòng của Khương quý phi và nhìn xuyên qua bức rèm che thăm dò bên trong.

Khương quý phi năm nay ba mươi sáu tuổi, nhờ bảo dưỡng tốt mà dáng vẻ cũng chỉ tầm hai mươi. Có điều, ở một nơi mỹ nhân nhiều như mây trên trời thế này, bà ta hiện giờ cũng như hoa hết thời, không còn khả năng quyến rũ người ta nữa. Vài năm gần đây Cảnh Nam Thiên dần dần không hề tới điện của bà ta nghỉ ngơi, bà ta cũng dần dần không hề trông đợi vào sự sủng ái của Cảnh Nam Thiên nữa, mà đem mọi kỳ vọng ký thác lên người Cảnh Thế Đan, hy vọng Cảnh Thế Đan có thể vì bà ta mà tranh đoạt. Mấy ngày nay, bà ta nghe loáng thoáng có tin đồn Công chúa Trường Tín muốn tác hợp hôn sự cho Cảnh Thế Đan và Tổng Ý Châu. Bà ta cảm thấy vô cùng bức bối nhưng cũng chẳng còn cách nào khác nên mấy tối nay ngủ không ngon, vì vậy giờ ngọ hôm nay đã buồn ngủ, liền nằm trên giường nghỉ ngơi.

Mỹ nhân y phục mỏng manh, tư thế ngủ thật đa tình. Cảnh Nam Thiên chỉ nhìn một lát liền nổi hứng. Ông ta kéo rèm che bước vào và ra hiệu cho cung nữ đang quạt trước giường Khương quý phi ra ngoài. Cảnh

Nam Thiên cởi áo khoác rồi nằm đè lên người Khương quý phi...

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 55 – Hoàn Chương 54 Chương 53 Chương 52 Chương 51 Chương 50 Chương 49 Chương 48 Chương 47 Chương 46 Chương 45 Chương 44 Chương 42 Chương 43 Chương 41 Chương 40 Chương 39 Chương 38 Chương 37 Chương 36 Chương 35 Chương 34 Chương 33 Chương 32 Chương 31 Chương 30 Chương 29 Chương 28 Chương 27 Chương 26 Chương 25 Chương 24 Chương 23 Chương 22 Chương 21 Chương 20 Chương 19 Chương 18 Chương 17 Chương 16 Chương 15 Chương 14 Chương 13 Chương 12 Chương 11 Chương 10 Chương 09 Chương 08 Chương 07 Chương 06 Chương 05 Chương 04 Chương 03 Chương 02 Chương 01

Xem Chương Mới Hơn »

23. Chương 23

Chương 23

Qua hai ngày, trong cung có tin đưa ra, nói Cảnh Nam Thiên lại tiếp tục sủng ái Khương quý phi và gác lại quyết định tuyển phi từ các phủ công thần.

Khi nghe được tin này, La phu nhân vừa mừng vừa lo. Vui vì chuyện tuyển phi đã bị gác lại. Mặc Hoàng đế có ban hôn hay không thì ít nhất hiện giờ con gái mình cũng không phải lo tiền cung làm phi tần nữa. Còn buồn là vì Khương quý phi lại được sủng ái một lần nữa, thanh thể tất nhiên càng mạnh, nếu bà ta áp chế được Chu hoàng hậu rồi tính xử lý phủ Trần Vũ Hầu thì mình cũng vô lực phản kháng.

Người lo lắng vì chuyện này ngoài La phu nhân ra còn có Chu hoàng hậu và Tô chiêu nghi. Lúc gặp mặt, Tô chiêu nghi đã nghiêng rằng nói với Đan lão phu nhân, “Tuổi này còn dám dùng thủ đoạn dụ dỗ khiến Hoàng thượng nghỉ ngơi ở chỗ cô ta ba ngày liền.”

Trước đây khi Cảnh Nam Thiên sủng hạnh các phi tần trẻ tuổi trong cung, Tô chiêu nghi cũng không thực sự lo lắng lắm. Suy cho cùng, đám phi tần này không có chỗ dựa đằng sau nên dù địa vị có cao hơn một chút cũng không thể so sánh với bà ta là người đã có con với Hoàng thượng. Vậy mà hiện giờ Cảnh Nam Thiên lại sủng hạnh Khương quý phi lần nữa. Nếu được ân sủng quá mức, chỉ sợ Khương quý phi sẽ mượn cơ hội này mà loại bỏ bà ta.

Đan lão phu nhân kéo tay Tô chiêu nghi thì thầm, “Con cũng hỏi thăm xem rốt cuộc cô ta dùng cách gì khiến cho Hoàng thượng lại sủng hạnh lần nữa vậy? Nói gì thì nói, tướng mạo của con không thua gì cô ta, tuổi lại nhỏ hơn cô ta hai tuổi, khi trang điểm lên thì đều xinh đẹp như nhau, vì sao cứ hết lần này tới lần khác bị cô ta tước đoạt chuyện tốt thế?”

Tô chiêu nghi rũ mắt nói, “Hoàng thượng xuất thân dân gian nhưng lại thích con nhà thế gia một cách quái đản. Con làm gì còn cách nào?”

Đan lão phu nhân thở dài một tiếng. Bà ta không nói đến chuyện này nữa mà ngược lại lại nói, “May có Hoàng hậu khoan dung. Rảnh rồi con nên năng đến thỉnh an Hoàng hậu mới phải.”

Bắt tay với Hoàng hậu có lẽ có thể chống lại sự huênh hoang của Khương quý phi.

Ở đầu bên kia, Công chúa Trường Tín nghe được tin ấy cũng không khỏi cười lạnh, “Khương quý phi năm nay bao tuổi rồi nhỉ? Nếu không sử dụng thủ đoạn thì sao có thể quyến rũ được Hoàng thượng? Bà ta không muốn Cảnh Thế Đan cưới Tống Ý Châu nên mới quyến rũ Hoàng thượng để thổi gió bên tai, thổi cho tan việc này mới thôi đây mà.” Nói xong bà ta liền gọi quản gia vào hỏi, “Vũ nương mới mua dạy dỗ thế nào rồi?”

Quản gia trả lời, “Giờ có thể sử dụng được rồi ạ.”

Công chúa Trường Tín gật đầu, “Tốt! Mấy ngày nữa ta sẽ tìm cơ hội mời Hoàng thượng tới phủ chơi. Đến lúc đó nhớ gọi mấy vũ nương ra múa. Có thứ mới mẻ như thế, ta không tin Hoàng thượng còn lưu luyến mớ rau già kia làm gì.”

Đội quân gia lui ra ngoài, Thân Đình mới hỏi, “Bà hạ quyết tâm muốn gả Hàm Thu cho Thái tử đây à?”

Công chúa Trường Tín lạnh nhạt trả lời, “Sao? Thái tử không xứng với con gái bảo bối nhà ông à?”

Thân Đình cười bồi, “Ý ta không phải thế. Chẳng qua là trông Hàm Thu có vẻ không vui với hôn sự này. Vì vậy...”

“Vì vậy ông mới phát điên với nó mà không để ý gì đến đại cục phải không?” Công chúa Trường Tín hơi cao giọng hỏi rồi buồn bực nói tiếp, “Ta đi tới đi lui chẳng phải là vì cái nhà này sao? Hiện giờ Hoàng thượng đang quá mức tin tưởng chúng ta nên mới khiến nhiều người đổ kỵ. Một khi Hoàng thượng xảy ra chuyện thì những kẻ đó còn không ném đá xuống giếng ư? Nếu lúc đó con gái chúng ta là hoàng hậu, cháu ngoại chúng ta là thái tử thì thử xem còn ai dám giơ chân lên trước mặt chúng ta nữa?”

Thân Đình nói, “Dù là thế nhưng Thái tử cũng phải có ý đó thì mới được. Ta thấy Thái tử cứ thần nhiên như không ấy.”

Công chúa Trường Tín nói, “Hàm Hạ mới qua đời có mấy tháng. Nếu nó tỏ ra vội vàng muốn kết hôn thì còn là con người sao?”

Thân Đình nói một câu lại bị Công chúa Trường Tín chặn một câu đành phải im lặng không nói gì nữa. Nhưng ông ta vẫn cảm thấy nghi ngờ liệu Cảnh Thế Sơ có ý định cưới Thân Hàm Thu hay không.

Không sai, Cảnh Thế Sơ biết nếu cưới Thân Hàm Thu thì rất có lợi ỉn. Nhưng lần này, quả thật đúng như Thân Đình đã đoán, hắn không hề nóng vội muốn cưới Thân Hàm Thu.

Hai năm trước hắn đã cưới Thân Hàm Hạ qua cửa, vợ chồng mới cưới đương nhiên cũng có thời khắc ngọt ngào. Nhưng cơ thể Thân Hàm Hạ yếu nhược nhiều bệnh, bước một bước cũng đã thở hổn hển, một năm bốn mùa đều phải uống thuốc, ngay cả cử động cũng không ra được. Sau khi giải quyết xong công việc, về phủ hắn lại phải chăm sóc Thân Hàm Hạ, mọi việc trong nhà đều do người trong phủ xử lý, Thân Hàm Hạ vốn chẳng giúp hắn được chuyện gì. Sau một thời gian, Cảnh Thế Sơ có chút mất kiên nhẫn với Thân Hàm Hạ, nhưng vì tình nghĩa vợ chồng, hắn cũng không để lộ điều đó ra ngoài. Khi Thân Hàm Hạ qua đời, hắn vừa thương vừa thấy áy náy, cảm thấy lúc trước bản thân không nên mất kiên nhẫn khi đối xử với Thân Hàm Hạ như vậy. Mặt khác, hắn lại có cảm giác được giải thoát, trong lòng không hiểu vì sao cũng nhẹ nhõm đi nhiều. Từ lúc ấy, hắn hạ quyết tâm nếu cưới vợ lần nữa thì phải kết hôn với một cô gái con nhà thể gia khỏe mạnh hoạt bát, có thể cùng đi cùng đứng với hắn, có thể chia sẻ khó khăn với hắn. Thân Hàm Thu mặc dù không đến mức yếu ớt như Thân Hàm Hạ nhưng Cảnh Thế Sơ thật sự sợ con gái nhà họ Thân và không muốn cưới Thân Hàm Thu chút nào.

Người ta luôn nói hiểu con không ai bằng mẹ. Chu hoàng hậu cũng biết một phần tâm sự trong lòng Cảnh Thế Sơ. Chính vì biết điều đó, nghĩ tới chuyện Cảnh Thế Sơ sẽ cưới người khác và đánh mất sự ủng hộ của Công chúa Trường Tín, bà lại vô cùng lo lắng. Hiện giờ Khương quý phi lại được sủng ái một lần nữa, mắt thấy Cảnh Thế Sơ Đan nước lên thì thuyền cũng lên, ngôi vị Thái tử của Cảnh Thế Sơ càng thêm ảm đạm thất sắc, Chu hoàng hậu liền nghiêng rằng sai người mời Cảnh Thế Sơ tới cung Khôn Trữ nói chuyện.

Cảnh Thế Sơ nghe Chu hoàng hậu nói xong thì không khỏi nhú mày, “Mẫu hậu muốn con cưới Thân Hàm Thu ư?”

Chu hoàng hậu nói, “Nếu con không cưới nó, ngộ nhờ Công chúa Trường Tín gả nó cho Cảnh Thế Đan thì con sẽ mất đi sự ủng hộ của Công chúa Trường Tín, Thế Đan lại càng thêm thuận lợi. Hơn nữa, lúc này Khương quý phi đang đắc thế, chẳng may đến phút cuối Hoàng thượng lại hồ đồ mà thay đổi chủ ý thì chúng ta dựa vào cái gì mà tranh giành với bọn họ?”

Cảnh Thế Sơ nói, “Hàm Hạ mới qua đời không lâu, con chưa muốn kết hôn, cũng không thể đề cập tới chuyện này. Vả lại, con thực sự không muốn cưới một người yếu ớt đâu. Mẹ à, mẹ không biết con cảm thấy bất lực thế nào khi phải lo trong lo ngoài như vậy đâu.”

Chu hoàng hậu thấy Cảnh Thế Sơ không cứng nhắc gọi mình là mẫu hậu mà gọi mẹ vô cùng thân thiết thì rất cuộc lại mềm lòng. Bà thở dài nói, “Nếu vậy thì con phải nghĩ cách khiến Công chúa Trường Tín gả Thân Hàm Thu cho người khác thôi, chỉ cần không gả cho Thế Đan là được.”

Cảnh Thế Sơ gật đầu, “Việc này con cần bàn bạc lại với phụ tá trong phủ một chút.”

Tình hình trong cung lúc này rất khó đoán. Khi mọi người đều cho rằng Khương quý phi sẽ nhân cơ hội này giẫm lên người khác thì Cảnh Nam Thiên lại hạ chỉ ban hôn cho Cảnh Thế Viên và Tống Ý Châu.

Khi nội thị tới phủ Trần Vũ Hầu tuyên chỉ, đám người La phu nhân quỳ trên mặt đất đều ngổn ngang trăm mối cảm xúc.

Tống Ý Mặc thấy người đến tuyên chỉ là Triển công công, hộ tống Triển công công lại là đám người của Triển Cửu thì lập tức tâm linh ý hội. Sau khi tiếp chỉ xong, nàng liền mời Triển công công vào bên trong uống trà và đưa cho ông ta mấy tấm ngân phiếu.

Triển công công nhận lấy mà không hề khách sáo. Ông ta cười tủm tỉm nói, “Chúc mừng tiểu Hầu gia, ít ngày nữa Hầu gia đã trở thành em vợ của Thuận vương điện hạ, thành hoàng quân quốc thích rồi.”

Tống Ý Mặc cười nói, “Sau này còn nhờ Triển công công nâng đỡ nhiều.”

“Đâu có đâu có!” Triển công công thấp giọng nói, “Chắc mọi người đã biết việc Khương quý phi lại được Hoàng thượng sủng ái rồi. May sao Hoàng thượng đã hạ chỉ ban hôn cho chị cả nhà ngài. Vào lúc này, Khương quý phi cũng sẽ không động tới nhà ngài đâu. Mọi người chỉ cần để ý chuẩn bị hôn sự cho tốt là được.”

Tống Ý Mặc vội vàng cảm tạ Triển công công đã chỉ điểm ọi việc.

Nhìn sắc trời không còn sớm, Triển công công cũng không dám nán lại mà vui vẻ cáo từ ra về.

Tiến bước đám người Triển công công xong, La phu nhân lập tức sai người tới La phủ báo tin vui cho La Minh Nhiên và Úc thị biết, lại ban thưởng hậu hĩnh cho người trong phủ và gọi bọn Tống Ý Châu tới nói chuyện.

Khi mọi người tới phòng của La phu nhân, Tống Ý Thiên và Tống Ý Bội liền chúc mừng Tống Ý Châu, còn nghịch ngợm hô, “Xin thỉnh an Thuận vương phi!”

Trải qua rất nhiều cố gắng mới đạt được kết quả này, Tống Ý Châu rất vui mà cũng tránh không được có chút phiền muộn. Ngày trước nàng luôn nghĩ, đến khi mình trưởng thành, đám bà mối sẽ đập nát cửa nhà mất, không ngờ kết quả là bản thân phải gắng sức mãi mới có được hôn sự này. Mọi chuyện mới chỉ là bắt đầu, nhất định về sau bản thân vẫn phải tiếp tục gắng sức mới có thể trăm năm hòa hợp với Thuận vương được.

Tống Ý Mặc thấy Tống Ý Châu mỉm cười thản nhiên thì cũng hơi hơi đoán ra được tâm tình của nàng ấy. Nàng liền cúi đầu về phía trước nói, “Chị cả, không phải ai cũng có may mắn được làm vương phi đâu.”

Tống Ý Châu nhẹ giọng nói, “A Mặc, em tìm cách gặp Thuận vương điện hạ, dò xem ý ngài ấy thế nào. Hiện giờ Hoàng thượng đã hạ chỉ rồi, chị lại sợ Thuận vương điện hạ kỳ thực không cam tâm tình nguyện. Nếu như vậy thì suy cho cùng cũng chẳng tốt đẹp gì.”

Tống Ý Mặc đáp, “Chị yên tâm. Chị tài mao song toàn như thế, ngay cả Huệ vương điện hạ cũng say mê vài năm, Thuận vương điện hạ sao có thể không thích cho được?”

Tuy nói như vậy nhưng Tống Ý Mặc vẫn đồng ý giúp Tống Ý Châu nhanh chóng tới gặp Cảnh Thế Viêm để xem hẳn có nói gì không.

Sau đó hai ngày, Tống Ý Mặc gặp được Cảnh Thế Viêm ở trường luyện võ của Thạch tướng quân. Mọi người thấy Tống Ý Mặc tới liền ồn ào hẳn lên, “Thuận vương điện hạ, em vợ ngài tới kìa!”

Cảnh Thế Viêm bắn một mũi tên trúng ngay hồng tâm xong mới đưa cung tên giao cho người hầu và cười kéo Tống Ý Mặc tới hỏi chuyện, “Chị cả nhà cậu có chuyện muốn nói sao?”

Thấy Cảnh Thế Viêm như thế, tảng đá trong lòng Tống Ý Mặc cuối cùng cũng rơi xuống. Nàng cười nói, “Chị tôi bảo tôi đi hỏi Thuận vương điện hạ xem ngài thích bao hương kiểu dáng thế nào? Chị ấy muốn thêu tặng ngài một cái.”

Cảnh Thế Viêm nghe thế liền mừng rỡ cười nói, “Giờ chẳng phải đang bắt đầu thêu đồ cưới sao? Còn muốn thêu bao hương nữa, liệu cô ấy có một chết không đấy?”

Tống Ý Mặc che miệng cười nói, “Mới vậy mà Thuận vương điện hạ đã đau lòng cho chị tôi rồi sao?”

Cảnh Thế Viêm cười hì hì một tiếng, “Đúng thế. Cậu nói với chị cậu, chỉ cần là do cô ấy thêu thì bản vương đều thích.” Hắn nói xong, thấy Tống Ý Mặc vì đi vội nên gương mặt xinh xắn đã đỏ bừng và có điệu bộ xinh đẹp không sao tả xiết, liền không khỏi bật thốt lên, “Nhìn cậu càng ngày càng giống con gái đấy. Nếu dáng người cao hơn một chút thì cũng chẳng kém chị cả của cậu tỷ nào đâu.” Nói xong, hắn liền tiến lại gần ngắm nghía kỹ càng gương mặt của Tống Ý Mặc.

“Thế Viêm, cậu với chị người ta định ngày thành thân rồi, giờ lại muốn làm em người ta đấy hả?” Tiếng nói của Cảnh Thế Đan đột nhiên truyền đến.

Cảnh Thế Viêm vừa ngẩng đầu liền trông thấy Cảnh Thế Đan đang bước nhanh tới. Nhớ tới chuyện mình đã cướp được Tống Ý Châu từ tay Thế Đan, hắn liền đắc ý cười nói, “Thì sao nào? Tôi và cậu em vợ đang nói chuyện thân thiết, Nhị ca đồ kỵ à?”

Cảnh Thế Đan lại gần hơn một chút và cau mày nói, “Không được sao? Cậu ta cũng là em vợ của ta đấy.”

Cảnh Thế Viêm sầm mặt xuống, “Nhị ca, Ý Châu giờ đã là vị hôn thê của tôi, anh cũng đừng nói hươu nói vượn nữa.”

Cảnh Thế Đan nở nụ cười xấu xa, “Tiểu Hầu gia cũng không phải có mỗi một chị gái là Tống Ý Châu. Có phải không tiểu Hầu gia? Cậu cảm được ta nhớ tới chị hai hoặc chị ba của tiểu Hầu gia sao?”

Sắc mặt của Cảnh Thế Viêm chuyển biến cực nhanh. Hắn hứ một tiếng rồi nói, “Nhị ca muốn làm em rể của tôi sao?”

Cảnh Thế Đan bị lời lẽ của Cảnh Thế Viêm chiếm thế thượng phong. Hắn cũng không để bụng mà chỉ cười nói, “Được rồi, cậu tránh ra đi, giờ đến phiên ta nói chuyện với cậu em vợ.”

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 55 – Hoàn Chương 54 Chương 53 Chương 52 Chương 51 Chương 50 Chương 49 Chương 48 Chương 47 Chương 46 Chương 45 Chương 44 Chương 42 Chương 43 Chương 41 Chương 40 Chương 39 Chương 38 Chương 37 Chương 36 Chương 35 Chương 34 Chương 33 Chương 32 Chương 31 Chương 30 Chương 29 Chương 28 Chương 27 Chương 26 Chương 25 Chương 24 Chương 23 Chương 22 Chương 21 Chương 20 Chương 19 Chương 18 Chương 17 Chương 16 Chương 15 Chương 14 Chương 13 Chương 12 Chương 11 Chương 10 Chương 09 Chương 08 Chương 07 Chương 06 Chương 05 Chương 04 Chương 03 Chương 02 Chương 01

Xem Chương Mới Hơn »

24. Chương 24

Chương 24

Cảnh Thế Viêm sao lại chịu buông tay? Hắn cười nói, “Anh với cậu em vợ nói chuyện gì, tỷ nữa tôi hỏi lại, cậu em vợ đương nhiên sẽ nói cho tôi biết. Tôi có đi hay không cũng giống nhau thôi.”

Cảnh Thế Đan không hề để ý tới Cảnh Thế Viêm mà tới gần Tống Ý Mặc rồi đột nhiên ôm ngang lưng nàng và khiêng lên bả vai rồi chạy vội về phía trước, vừa chạy hắn vừa quát Cảnh Thế Viêm, “Không được đuổi theo. Nếu không ta sẽ ném cậu ta xuống nước.”

Cảnh Thế Viêm ngăn người. Hắn vẫn đuổi theo, vừa đuổi vừa hô, “Anh buông cậu ấy ra!”

Bị Cảnh Thế Đan khiêng trên vai, đầu tiên, Tống Ý Mặc vô cùng kinh hãi, tiếp theo là cố gắng vùng vẫy thoát ra. Mắt thấy Cảnh Thế Viêm đuổi theo, nàng sợ sẽ kéo theo những người khác đến xem nên đành phải ngừng giãy dụa và lớn giọng nói với Cảnh Thế Viêm, “Thuận vương điện hạ yên tâm! Tôi không sao đâu, anh không cần theo đâu.”

Thấy Tống Ý Mặc nói thế, Cảnh Thế Viêm mới nhớ tới thân phận của Tống Ý Mặc. Tin rằng Cảnh Thế Đan sẽ không thực sự gây bất lợi cho nàng, hắn liền dừng bước lại.

Cảnh Thế Đan khiêng Tống Ý Mặc chạy rất nhanh tới một nơi yên tĩnh rồi ném nàng xuống đất và thở một hơi, “Giờ cậu phải cảm tạ bản vương thế nào đây?”

Tống Ý Mặc lạnh nhạt nhìn Cảnh Thế Đan, trên mặt lộ vẻ khó hiểu.

Cảnh Thế Đan nói, “Cậu không muốn gả chị gái cho bản vương, bản vương đã giúp giải quyết chuyện này bằng cách xin Hoàng thượng hạ chỉ ban hôn cho chị cậu và Thế Viêm đó. Việc này chẳng lẽ không đáng cảm tạ sao?”

Vô sỉ thật! Rõ ràng là do chúng ta tự mình cố gắng cầu được sự đồng tình của Thái hậu mới có được kết quả này, hắn lại dám đến lĩnh công lao. Tống Ý Mặc sửa sang lại ống tay áo, kéo góc áo rồi nói, “Huệ vương điện hạ, cái chúng tôi phải dập đầu tạ ơn là hoàng ân chứ không phải ngài.”

“Thật không?” Cảnh Thế Đan tiến lên phía trước từng bước. Hắn cúi đầu tìm đôi môi của Tống Ý Mặc và mỉm cười nhàn nhạt, “Bản vương phát hiện ra, cậu còn thú vị hơn chị cả nhà cậu nhiều.”

Mùi đàn hương từ vạt áo của Cảnh Thế Đan theo gió thoảng tới chóp mũi của Tống Ý Mặc. Tống Ý Mặc bỗng cảm thấy bất đầu nóng trên mặt. Nàng nhanh chóng lùi lại phía sau hai bước rồi cao giọng nói, “Huệ vương điện hạ, ba lần bốn lượt ngài cứ trêu đùa tôi, vậy ý ngài muốn gì?”

Cảnh Thế Đan dừng bước. Hắn vừa xoa mũi vừa nghĩ: Đúng vậy, mình chẳng qua cũng chỉ là một vương gia, giờ muốn biến một người có tước vị tiểu Hầu gia thành luyến đồng bên mình, chưa nói tới chuyện đối phương không đồng ý, cho dù đối phương có đồng ý đi chăng nữa thì người nhà của đối phương liệu có thể đồng ý sao? Nếu muốn chuyện này thành công, muốn ai thì có người đó, muốn nuông chiều ai cũng được, trừ phi mình trở thành Hoàng đế. Xem ra phải bí mật bàn bạc thêm với Quý Bố để đẩy nhanh chuyện này mới được.

Thừa dịp Cảnh Thế Đan đang ngăn người, Tống Ý Mặc lặng lẽ chuồn sang một bên rồi vắt chân lên cổ bỏ chạy.

Cảnh Thế Đan thấy Tống Ý Mặc bỏ chạy cũng không đuổi theo. Hắn chỉ tiếp tục nghĩ ngợi. Ừm, gần đây mẫu phi lại được sủng ái lần nữa, bà ấy có thể giúp đỡ thổi gió bên tai Hoàng thượng. Còn Thái tử thì hình như không có ý định cưới Thân Hàm Thu. Chỉ cần dùng chút thủ đoạn cũng có thể khiến mối quan hệ giữa Thái tử và Công chúa Trường Tín tan vỡ. Một khi phụ hoàng không tín nhiệm Thái tử nữa, rồi nếu Thái tử tự gây ra lỗi, khi đó chẳng phải...

Sau khi trở về phủ, Tống Ý Mặc kể lại cho Tống Ý Châu nghe chuyện mình đã gặp Cảnh Thế Viêm thế nào. Đương nhiên nàng đã lược bỏ việc Cảnh Thế Đan xuất hiện.

Tống Ý Châu nghe xong liền nở nụ cười. Nàng hơi sảng giọng nói, “Chỉ là một cái bao hương thôi mà, cái gì mà rất mệt?”

Trước nay Tống Ý Châu luôn muốn gả cho Thái tử, nhưng qua đợt vừa rồi cứ liên tiếp xảy ra hết chuyện này tới chuyện khác, nàng cũng đã thông suốt mọi chuyện. Nếu muốn đợi Thái tử thì quả thực có thể hai đầu đều thất bại. Vả lại, ngày ấy khi Cảnh Thế Viêm nhảy xuống nước cứu nàng, trong đó tất nhiên có nguyên nhân là vì hắn muốn cướp mình từ tay Cảnh Thế Đan, nhưng mặt khác, trong đó quả thực cũng có một chút tâm tư chân thật. Hiện giờ mọi chuyện đã lắng xuống, bản thân nàng đương nhiên chỉ hướng về Cảnh Thế Viêm và một lòng vì hắn.

Tống Ý Mặc trông thấy ý cười trên mặt Tống Ý Châu liền biết nàng ấy đã hoàn toàn hướng về Cảnh Thế Viêm. Nàng cười nói, “Chị yên tâm, Thuận vương điện hạ không biết còn gấp gấp hơn chị thế nào đâu.”

Thấy Tống Ý Châu thả lỏng tâm tình, Tống Ý Mặc lại nói tiếp đến chuyện cưới hỏi, “Theo lý mà nói, Huệ vương chưa lập phi, Thuận vương là em cũng không thể vượt quyền mà cưới phi trước mới phải. Nhưng mà quy củ trong gia đình hoàng gia không giống với người thường, mọi chuyện chỉ cần một đạo ý chỉ của Hoàng thượng là có thể quyết định. Chị mau thôi đồ cưới cho xong sớm, đỡ đến ngày cưới lại luống cuống tay chân.”

“Tiểu quỷ này, cái gì cũng biết!” Tống Ý Châu điểm điểm lên trán Tống Ý Mặc rồi lại xoa xoa lòng bàn tay lên mặt nàng. Nàng ấy nhất thời cười nói, “Cũng lạ thật. Mỗi ngày cậu đều chạy tới chạy lui bên ngoài mà sao mặt mũi cứ mềm mịn thế này? Người không biết còn tưởng cậu là con gái ấy chứ. Lại nữa, người ta mười hai mười ba tuổi đã sớm vỡ tiếng, cậu thì ngược lại, vẫn là giọng của trẻ con, ngay cả dáng vẻ cũng không to cao lên là sao. Khi nào rảnh rồi nên mời thầy thuốc tới kê đơn điều trị một chút cho cậu mới được.”

“Chị cứ lo ỉn trước đi đã!” Tống Ý Mặc đẩy ngón tay của Tống Ý Châu ra rồi vội vã chuồn ra ngoài.

Tống Ý Mặc trở về phòng, Họa Mi liền bưng nước tới rửa chân cho nàng và bôi thuốc như mọi khi. Nàng ta vừa bôi thuốc vừa nhẹ nhàng xoa bóp từng ngón chân của Tống Ý Mặc. Khi thấy từng ngón nhỏ nhỏ trắng nõn mượt mà, tim nàng ta không khỏi đập nhanh hơn một nhịp, lại sợ Tống Ý Mặc phát hiện ra sự khác thường của mình, nàng ta vội cúi đầu che giấu cảm xúc.

Tống Ý Mặc cũng không phát hiện ra sự khác thường của Họa Mi. Nàng chỉ cảm thấy ngứa ngáy mà bản thân không nghĩ ngợi, trong lòng thầm than thở, nếu muốn bầu vịu vào Khương quý phi với Cảnh Thế Đan chỉ sợ không dễ dàng gì. Nhưng muốn áp chế bọn họ, không để cho bọn họ uy hiếp cũng giống vậy, chẳng dễ dàng chút nào. Kế hoạch tốt nhất bây giờ cũng chỉ là sớm thúc đẩy việc xuất giá của chị cả, để chị cả nương nhờ vào Cảnh Thế Viêm mà nhanh chóng nắm được tình hình trong cung và nhờ vả được Hoàng hậu nương nương cùng Thái hậu nương nương. Đến lúc đó, dù có chuyện gì xảy ra, chỉ cần Hoàng hậu nương nương và Thái hậu nương nương lên tiếng là có thể tránh được tai họa rồi.

La phu nhân cũng nghĩ Tống Ý Châu đã sắp mười sáu tuổi, hôn kỳ không thể kéo dài, vả lại cũng sợ đêm dài lắm mộng lại xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn làm lỡ chuyện tốt nên có chút sốt ruột. Nhưng lần này, ngày cưới nên do nhà trai chủ động, bà có nóng ruột cũng không thể chủ động đề cập tới chuyện đó được.

Còn Tô chiêu nghi thì lại vì chuyện Khương quý phi được sủng ái thêm lần nữa mà âm thầm phát giác ra bản thân mình ngay cả một người có thể bàn bạc mọi chuyện cũng không có. Nghĩ Tống Ý Châu là người có năng lực, bà ta cũng muốn sớm để Cảnh Thế Viêm cưới nàng. Đến lúc đó, nếu bà ta có việc gì thì cũng có một người có thể giúp đỡ. Nghĩ vậy, Tô chiêu nghi liền chạy tới cầu xin Khang thái hậu.

Cháu trai muốn sớm đón dâu, Khang thái hậu sao có thể không để ý giúp đỡ? Có Khang thái hậu ra mặt, Cảnh Nam Thiên liền nhanh chóng lệnh cho khám thiên giám chọn ra hai ngày cưới và sai người đưa tới phủ Trần Vũ Hầu để La phu nhân lựa chọn.

La phu nhân vừa thấy một ngày là ngày tám tháng tám, một ngày là ngày hai tháng mười liền muốn chọn ngày tám tháng tám, lại sợ hôm đó tới ngày nguyệt sự của Tống Ý Châu, bà liền gọi Tống Ý Châu tới hỏi.

Tống Ý Châu đỏ mặt nói, “Mẹ à, nguyệt sự của con thường đến sau rằm, vừa vặn tránh được hai ngày này. Mẹ chọn ngày nào cũng được.”

La phu nhân lập tức gõ nhịp tay, “Tốt, vậy chúng ta chọn ngày tám tháng tám đi.”

Tống Ý Châu ngượng ngùng hỏi nhỏ, “Mẹ, giờ là tháng sáu rồi, chọn tháng tám có vội vàng quá không? Làm vậy cứ giống như con vội vàng muốn gả vậy.”

La phu nhân vỗ vỗ lên tay Tống Ý Châu, “Mùng tám tháng tám là gần trung thu, thời tiết ôn hòa lại là ngày lành, tháng mười nổi gió đương nhiên không bằng tháng tám rồi. Chọn ngày đó đi.”

Ngày cưới được xác định rồi Tống Ý Châu mới ý thức được rõ ràng mình sắp rời khỏi Hầu phủ, tâm trạng nhất thời hoảng hốt, lại thêm ngón ngang trăm mối, hòa lẫn với niềm vui sướng vì sắp lập gia đình. Sau một lúc lâu nàng mới nói, “Mẹ quyết định là được rồi ạ.”

La phu nhân nói, “Con chỉ cần chú ý chăm sóc thân thể cho tốt, cho thật xinh đẹp chờ ngày xuất giá thôi. Những chuyện khác đã có mẹ.”

Tổng Ý Châu thấp giọng gọi, “Mẹ!”

La phu nhân cười cười nhìn nàng, trong lòng cũng có chút bùi ngùi. Nuôi dạy nàng mười sáu năm trời, rồi cuộc bà cũng phải gả nàng vào tay người khác rồi.

Ngày cưới của Tổng Ý Châu vừa được xác định liền không ngớt có người tới cửa chúc mừng. Bạn bè thân thiết tới thăm lại lặng lẽ nói, chỉ sợ sau này Tổng Ý Châu lập gia đình rồi, bọn họ sẽ không thể tùy tiện gặp mặt được như trước nữa.

Sáng sớm hôm nay, Thanh Hạnh tiến vào báo, “Đại tiểu thư, có La tiểu thư tới chơi ạ.”

“Mau mời cô ấy vào!” Tổng Ý Châu vừa nghe nói La Phương Khê tới liền vội vã đứng lên muốn tự mình ra đón, không ngờ vừa kéo màn lên thì Tổng Ý Bội đã vịn tay La Phương Khê đi vào.

“Sắp làm cô dâu rồi, còn không mau ngồi xuống, cẩn thận kéo đứng nhiều chân lại to ra đấy.” La Phương Khê trêu Tổng Ý Châu một câu rồi đi tới ấn Tổng Ý Châu xuống ghế, còn mình thì ngồi bên cạnh nàng và hỏi han về đồ cưới với ngày cưới.

Tổng Ý Châu đỏ mặt trả lời từng câu rồi cười nói, “Chẳng qua chỉ lấy chồng thôi mà. Tôi vẫn là tôi thôi, mọi người đừng phân biệt là được rồi.”

La Phương Khê cười nói, “Sau này cô là Thuận vương phi rồi, tôi gặp cô còn phải hành lễ chứ, chắc chắn là có khác biệt.”

Tổng Ý Bội thấy hai người đang nói chuyện tựa hồ có chút thương cảm, vả lại dường như cũng có chuyện muốn nói riêng với nhau, nàng liền đưa mắt ra hiệu cho Thanh Hạnh để Thanh Hạnh tới dìu mình đứng dậy rồi cười nói, “Em sang sương phòng xem một cái.”

“Đi đi!” Tổng Ý Châu cười nói, “Tiện đường giúp chị tìm cái bao ngũ sắc vừa thêu xong lần trước nhé.”

Tổng Ý Bội biết Tổng Ý Châu thêu chiếc bao ngũ sắc đó để tặng cho La Phương Khê nên đáp, “Em tìm được sẽ mang qua cho chị.”

Trong lúc mọi người đang nói chuyện ở nơi này thì Tổng Ý Mặc đang có mặt ở xướng dật may.

Khúc Hồng cười nói, “Tiểu Hầu gia xem cẩn thận nhé, tất cả những thứ này đều chuẩn bị được đưa tới phủ Thuận vương đấy. Mà tương lai tất cả đều là của chị ngài rồi.”

Tổng Ý Mặc cười nói, “Tất cả chỗ này đều là vải tốt mà. Chỉ có điều mấy tấm này có màu trầm quá.”

Khúc Hồng nói, “Ngài không biết rồi, tất cả những thứ này sẽ được giữ trong kho để thưởng cho người ta. Mấy người tuổi còn nhỏ thì có thể thưởng vài nén bạc, mấy việc nhỏ cũng có thể trốn lọt, còn với những người lớn tuổi thì thưởng tơ lụa mới là nể mặt người ta.”

Tổng Ý Mặc đương nhiên không biết mấy việc này. Nàng vội vàng hỏi tường tận rồi định sau khi về phủ sẽ nói cho Tổng Ý Châu nghe để nàng ấy không làm sai.

Khúc Hồng lại nói, “Tiểu Hầu gia cũng không cần lo lắng. Đến lúc đó tất nhiên sẽ có nhóm bà bà chỉ cho Thuận vương phi biết, sẽ không có sai sót gì đâu.”

Hai người đang nói chuyện thì bên ngoài có người vào báo, “Khúc đại nhân, tiểu Hầu gia, Huệ vương điện hạ tới ạ.”

“Anh ta tới đây làm gì?” Tổng Ý Mặc cả kinh.

Nhanh chóng có người đưa Cảnh Thế Đan đi vào, phía sau hắn còn có Triển công công.

Triển công công thấy Khúc Hồng và Tổng Ý Mặc liền bình tĩnh nói, “Hoàng thượng có khẩu dụ, cho phép Huệ vương điện hạ tới xướng dật may để cùng xử lý công việc với Khúc đại nhân.”

Tên cầm thú biến thái này cũng muốn tới xướng dật may ư? Những ngày của ta về sau thế nào bây giờ? Tổng Ý Mặc vừa quay đầu đúng lúc Cảnh Thế Đan cười dài nhìn qua. Lưng nàng nhất thời đầm mồ hôi và có chút rét run.

Cảnh Thế Đan rất vui mừng: Về sau mỗi ngày đều có thể trông thấy tiểu luyện đồng của ta rồi!

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 55 – Hoàn Chương 54 Chương 53 Chương 52 Chương 51 Chương 50 Chương 49 Chương 48 Chương 47 Chương 46 Chương 45 Chương 44 Chương 42 Chương 43 Chương 41 Chương 40 Chương 39 Chương 38 Chương 37 Chương 36 Chương 35 Chương 34 Chương 33 Chương 32 Chương 31 Chương 30 Chương 29 Chương 28 Chương 27 Chương 26 Chương 25 Chương 24 Chương 23 Chương 22 Chương 21 Chương 20 Chương 19 Chương 18 Chương 17 Chương 16 Chương 15 Chương 14 Chương 13 Chương 12 Chương 11 Chương 10 Chương 09 Chương 08 Chương 07 Chương 06 Chương 05 Chương 04 Chương 03 Chương 02 Chương 01

Xem Chương Mới Hơn »

25. Chương 25

Chương 25

Khúc Hồng cũng buồn bực. Đang yên đang lành tự dưng xuất hiện một vị Vương gia đến giải quyết mọi việc với ông ta, về sau nếu xảy ra chuyện thì rốt cuộc ai phải nghe lời ai đây?

Công chúa Trường Tín nghe nói Cảnh Thế Đan tới xưởng dệt may làm việc thì cũng có chút giật mình. Khúc Hồng là người của bà ta nhưng Cảnh Thế Đan cứ như vậy đi vào, nếu có thêm ý chỉ nữa thì xưởng dệt may còn không thuộc về hắn sao?

Hiện giờ xưởng dệt may Giang Nam là một trong những mạch máu kinh tế quan trọng nhất của nước Đại Cảnh, văn phòng ở kinh thành tuy chỉ là một chi nhánh nhưng vừa mới khai trương mà thu nhập đã rất ổn định, chẳng bao lâu nữa nơi này cũng sẽ là một trong những nơi ổn định kinh tế cho nước Đại Cảnh. Hiện giờ Khương quý phi đang được sủng ái, Cảnh Thế Đan lại phụ trách xưởng dệt may, việc này đối với Thái tử là một sự uy hiếp vô cùng nghiêm trọng.

Lẽ ra, Cảnh Thế Đan và Cảnh Thế Viêm đều đã được phong vương, một khi thành thân, bọn họ đều phải trở về đất phong, nhưng Cảnh Nam Thiên lại nói ông ta hy vọng lúc còn sống được quay quần bên con cháu, còn về việc trở về đất phong thì đợi sau khi ông ta trăm tuổi hãy nói. Thái tử không phải là người được Cảnh Nam Thiên yêu thích, Cảnh Thế Đan và Cảnh Thế Viêm lại cứ thế ở kinh thành thì bọn họ sao có thể không nảy sinh tâm tư cho được?

Đến lúc này, Công chúa Trường Tín cũng bắt đầu cảm thấy sợ hãi. Bà ta nói chuyện với Thân Đình, “Trong tay Thái tử không có thứ gì quan trọng, còn Thế Đan thì trước đây đã phụ trách bộ binh, lại cùng Thạch tướng quân đi truy bắt thổ phỉ lập được công lao, giờ lại vào làm trong xưởng dệt may, xem ra Hoàng thượng có ý bồi dưỡng nó. Chẳng lẽ từ trước tới giờ ta đã đoán sai tâm ý của Hoàng thượng?”

Thân Đình nói, “Lúc trước khi Hoàng thượng nói muốn giữ các vị Vương gia ở kinh thành cho tới khi Hoàng thượng hơn trăm tuổi mới để bọn họ trở về đất phong, ta đã nói với bà Hoàng thượng mặc dù đã lập thái tử nhưng tâm ý vẫn còn đang dao động, đến cuối cùng kết quả có thể có biến hóa không biết đâu mà lần, bà cũng không nên đem mọi thứ đặt lên người Thái tử. Nhưng bà lại không nghe, còn kiên quyết muốn gả Hàm Hạ cho Thái tử để trói buộc nó. Cơ thể của Hàm Hạ yếu nhược, tâm tư lại nặng nề, dù có gả cho Thái tử nó cũng tránh không được buồn phiền, không có lợi cho việc dưỡng thể, cũng không thể sống lâu thêm vài năm nữa.” Thân Đình nói xong lại nhớ tới Thân Hàm Hạ, trong lòng có chút thương tâm, ông ta đột nhiên không nói nữa.

Công chúa Trường Tín mặc dù lòng dạ sắt đá nhưng dù sao vẫn là một người mẹ, bà ta sao có thể không thương con gái. Khi nghe nói thế, hai mắt cũng đỏ lên, bà ta hỏi nhỏ, “Chẳng lẽ ta sai rồi sao?”

Thân Đình thấy bà ta lộ ra dáng vẻ yếu đuối liền dịu dàng vỗ vỗ lên tay bà, “Lúc ấy Hàm Hạ cũng có ý muốn gả cho Thái tử, thật không trách được bà. Chỉ có điều hiện giờ Hàm Thu lại không muốn gả cho Thái

tử, mà bà xem Thái tử đấy, nó chẳng có ý muốn kết hôn với Hàm Thu tý nào. Hôm trước ta hỏi thử vài câu nó đã thiếu điều mở miệng cự tuyệt ngay đấy còn gì. Việc này chỉ có một mình bà nhiệt tình thôi.”

Công chúa Trường Tín trước nay luôn thích gì làm nấy, ý mình là chị ruột của Cảnh Nam Thiên, lại được Cảnh Nam Thiên tin tưởng tuyệt đối nên ngoại trừ Hoàng hậu là được nể mặt ba phần ra, từ trước tới nay bà ta không coi các phi tần của Cảnh Nam Thiên ra gì, Khương quý phi cũng không ngoại lệ. Giờ nếu thay đổi chủ ý, muốn gả Thân Hàm Thu cho Cảnh Thế Đan, bà ta chỉ sợ Khương quý phi nhớ kỹ ân oán trước đây mà không bằng lòng với hôn sự này.

Thân Đình nói, “Khương quý phi xuất thân thế gia, cũng là người có kiến thức, cô ta đương nhiên hiểu nếu Thế Đan cưới Hàm Thu thì có thể có được sự ủng hộ của bà, lợi thế trong tay lại càng tăng lên. Sao cô ta có thể không đồng ý?”

Công chúa Trường Tín nói, “Chúng ta vẫn về phe Thái tử, giờ đột nhiên thay đổi chuyển sang phe Huệ vương thì có nhiều chỗ bất ổn. Vả lại, ta cứ thử nói chuyện lại với Thái tử xem thế nào, trực tiếp hỏi nó xem, nếu quả thật nó không muốn cưới Hàm Thu thì khi đó sẽ bàn tiếp.”

Lại nói về Cảnh Thế Đan. Sau khi vào được xưởng dệt may, ngoài lý do tính toán cho triển vọng của bản thân, nghĩ tới chuyện có thể thường xuyên trêu đùa Tống Ý Mặc, tâm tình của hắn cũng vô cùng vui vẻ.

Về phần Tống Ý Mặc, từ sau lần có nguyệt sự đã phát hiện cơ thể mình có chút thay đổi, ngoài chuyện buồn phiền về bản thân ra, lúc này còn phải đề phòng với sự trêu đùa của Cảnh Thế Đan, nàng đã có chút sứt đầu mẻ trán.

Từ khi tới xưởng dệt may, Cảnh Thế Đan cũng không lấy thân phận vương gia ra mà phách lối nên rất nhanh chóng thân thiết với mọi người từ trên xuống dưới, giành được rất nhiều lời khen ngợi của mọi người. Người ta nói hắn rộng rãi phóng khoáng vân vân.

Trường Lộc thấy đám người trước đây đều vây quanh Tống Ý Mặc giờ đã xoay hết sang Cảnh Thế Đan thì không khỏi mắng thầm, “Nịnh hót!”

Tống Ý Mặc đặt ngón tay lên môi nói, “Nói năng cẩn thận!”

Trường Lộc nói, “Đúng là thế mà. Lúc trước bọn họ vốn vả ân cần là thế, vậy mà khi Huệ vương diện hạ tới đây, bọn họ lại coi tiểu Hầu gia như không khí. Sao không khiến người ta cảm giận cho được?”

Tống Ý Mặc nói, “Nếu bọn họ không để ý gì tới Huệ vương diện hạ mà tiếp tục ân cần vốn vả với ta thì mới là có vấn đề đó.” Nói xong nàng lắc đầu và hỏi ngược lại Trường Lộc, “Gần đây ngươi lưu ý đến Dư Thanh, có phát hiện ra Dư Thanh đó có điều gì khác thường không?”

Trường Lộc trả lời, “Tiểu nhân cũng không phát hiện ra chuyện gì bất thường. Còn dì Ôn thì từ sau lần trước cũng không gặp lại Dư Thanh nữa.”

Tống Ý Mặc đang nói chuyện chợt nhớ tới đồng tư lụa vừa được chuyển đến. Khúc Hồng bảo nàng tới kho hàng chọn ra mấy xếp đem đi may, sau này sẽ đưa cho thương lái người Hồ xem, dùng để đổi lấy hương liệu của người Hồ. Nàng liền dẫn Trường Lộc tới kho hàng để kiểm tra xem thế nào.

Xem một hồi mới phát hiện trong tay thiếu một tờ khai, nàng bèn sai Trường Lộc đến bàn làm việc của mình tìm lại.

Trường Lộc vâng dạ rồi đi ra ngoài.

Được một lúc thì bên ngoài có tiếng bước chân, tiếp theo là tiếng mở cửa vang lên. Tống Ý Mặc tưởng Trường Lộc quay lại nên cũng không quay đầu lại mà chỉ cười nói, “Sao nhanh vậy?”

Cảnh Thế Đan bước vào kho hàng, thấy trong này chỉ có một mình Tống Ý Mặc, ma xui quỷ khiến thế nào, hắn giơ tay đóng cửa kho hàng lại rồi cười nói, “Thì ra cậu vẫn một mực chờ bản vương.”

Tống Ý Mặc nghe thấy tiếng nói liền quay ngoắt lại. Trông thấy là Cảnh Thế Đan chứ không phải Trường Lộc, trong lòng hoảng sợ nhưng ngoài mặt vẫn giữ vẻ bình thản, nàng chấp tay chào, “Thỉnh an Huệ vương diện hạ!”

“Cậu là em vợ của ta, về sau miễn lễ.” Cảnh Thế Đan thấy hai gò má của Tống Ý Mặc hơi ửng hồng, đôi mắt dập dềnh sóng nước, dáng người lại hình như cao hơn một chút, càng có vẻ thất đậy lưng ong, yếu điệu phong lưu, thì kinh ngạc một lúc. Tiểu tử này càng ngày càng giống một cô nương, thực kỳ quái!

Tống Ý Mặc thấy thần sắc của Cảnh Thế Đan có điều bất thường thì hơi chút hoảng hốt. Nàng vội vàng xoay người định rời khỏi kho hàng, không ngờ vì quỳnh quang mà vướng một chân vào đồng tơ lụa rồi ngã về phía trước.

Cảnh Thế Đan nhanh tay trong nháy mắt đã ôm lấy eo lưng của Tống Ý Mặc. Hắn ôm nàng đến trước ngực và hỏi, “Sao lại ngã thế?”

Hồn vía vẫn còn hoảng loạn, Tống Ý Mặc vừa ngẩng đầu liền bắt gặp đôi mắt sáng quắc của Cảnh Thế Đan. Mắt mũi đỏ ửng lên, tim đập thình thịch, nàng vùng vẫy muốn rời khỏi vòng tay ôm ấp của Cảnh Thế Đan, chẳng ngờ càng vùng vẫy thì Cảnh Thế Đan lại càng ôm chặt hơn.

Cảnh Thế Đan vẫn thường xuyên trêu đùa Tống Ý Mặc, nhưng lúc này khi kéo nàng vào lòng, không hiểu vì sao nhu tình lại dâng lên, hắn thì thầm bên tai nàng, “Đừng nhúc nhích. Còn động đấy nữa bản vương không chắc sẽ...” Không chắc sẽ như thế nào, kỳ thực hắn cũng không biết.

Tống Ý Mặc sợ tới mức một cử động nhỏ cũng không dám. Bỗng ngửi thấy mùi đàn hương trên áo Cảnh Thế Đan, trong lòng nàng lại càng thêm hỗn loạn.

Cảnh Thế Đan tựa cằm lên đầu Tống Ý Mặc, hắn nhẹ nhàng dụi dụi và tóc nàng, trong lòng bắt đầu hơi có cảm giác ngứa ngáy. Tiểu luyện đồng này có cái cổ trắng nõn, nếu cởi bỏ y phục thì bên trong chắc chắn còn trắng mịn hơn nhiều.

“Tiểu Hầu gia!” Trường Lộc đã trở lại và đứng ngoài cửa kho hàng. Không thấy thủ vệ đâu, cửa lại đóng chặt, gã không khỏi kinh ngạc hô lên một tiếng.

“Đừng lên tiếng! Bằng không người khác sẽ bắt gặp cảnh gian tình của chúng ta đó.” Hơi thở của Cảnh Thế Đan phả lên vành tai Tống Ý Mặc làm tai nàng hơi ngứa và nóng hầm hập.

Tống Ý Mặc cũng không định nghe theo lời của Cảnh Thế Đan. Nàng mở miệng nói to, “Trường Lộc, người đẩy cửa vào đi!”

Nghe thấy có tiếng cửa mở ra, Cảnh Thế Đan đành phải buông tha Tống Ý Mặc.

Trường Lộc đi vào liền thấy bên trong ngoại trừ Tống Ý Mặc còn có Cảnh Thế Đan, vả lại, một người mặt mũi đỏ ửng, người kia thì gương mặt ửng hồng trông cực kỳ phấn khích. Gã không khỏi nhủ thầm: Người không biết còn tưởng bọn họ ở trong này yêu đương vụng trộm với nhau đó!

Từ sau khi xảy ra chuyện như vậy, Tống Ý Mặc không dám một mình đến kho hàng nữa.

Kỳ quái là những ngày sau đó Cảnh Thế Đan cũng có vẻ an phận. Ngày ngày hắn đều đi kiểm tra sổ sách và theo Khúc Hồng gặp thương lái người Hồ chứ không sinh sự gì nữa.

Vì chuyện của Tống Ý Châu mà La phu nhân bận tới mảy mảy. Tống Ý Mặc là tiểu Hầu gia, là “nam đinh” duy nhất trong phủ nên đương nhiên cũng phải chạy đi chạy lại giữa phủ Trấn Vũ Hầu và phủ Thuận vương để chuyển lời chuyển đồ, cũng bận tới mức chân không chạm đất.

Đảo mất một cái đã tới mừng tám tháng tám, là ngày Tống Ý Châu xuất giá.

Ngay từ sáng sớm mọi người đã vây quay Tống Ý Châu, nào là trang điểm thay y phục, nào là dặn dò đủ loại, thực sự hết sức âm ỉ.

La phu nhân ngăn ngăn nước mắt nói chuyện với Tống Ý Châu, nào là dặn dò nàng sau này phải chăm sóc Cảnh Thế Viêm cho tốt, rồi khi trở thành Thuận vương phi rồi thì mọi chuyện phải lấy chồng làm trọng, vân vân mây mây.

Tống Ý Châu nhất mực vâng dạ, hốc mắt cũng ửng đỏ. Nàng quay đầu gọi Tống Ý Mặc tới dặn dò, “Ý Thiên nói cho cùng vẫn nhất gan, kiến thức ít, Ý Bội lại khá nhỏ nhen, làm việc có chút lỗ mãng, sau này mọi việc trong phủ cũng chỉ có em và mẹ cùng bàn bạc mà làm, em...”

Tổng Ý Mặc vâng vâng dạ dạ rồi lại nói với Tổng Ý Châu, “Chị à, chị gả cho Thuận vương rồi sẽ là Thuận vương phi. Chỉ cần chị sống tốt thì vô hình trung sẽ kéo theo nhà chúng ta, chúng ta tất nhiên sẽ sống tốt. Nói gì thì nói, muôn đầu nghìn mối, trong đó cũng chỉ có một đầu mối thì đều nằm trong tay chị.”

Tổng Ý Châu gật đầu, “Em yên tâm. Sau khi tới phủ Thuận vương, chị sẽ lấy Thuận vương làm trọng, cũng sẽ lấy đại cục làm trọng.”

Mọi người đang nói chuyện thì kiệu hoa đã tới. Bên ngoài vang lên tiếng nhạc mừng. Nha hoàn tiến vào nói, “Đại tiểu thư, Thuận vương điện hạ đích thân tới đón tân nương tử đây ạ. Đi cùng ngài ấy còn có mấy người bạn, một người là công tử của phủ họ Tô, một người là công tử của phủ họ Thạch, người còn lại là công tử của phủ họ Đan. Đều là thiếu niên tài tuấn cả, người ta vây lại đây đường rồi, vô cùng náo nhiệt đây ạ.”

Vừa nghe nói Cảnh Thế Viêm đích thân tới đón dâu, xem ra cũng nể mặt Hầu phủ Trấn Vũ, trong lòng Tổng Ý Châu dễ chịu hơn nhiều. Nàng quay sang nói với Tổng Ý Mặc, “Thuận vương điện hạ coi trọng chị thì chị có đất dụng võ rồi.”

Tổng Ý Mặc hiểu Tổng Ý Châu muốn nói gì. Nàng nói thêm vài câu rồi rời khỏi phòng và bảo Tổng Ý Thiên cùng Tổng Ý Bội vào nói chuyện.

Mãi tới lúc bà mối giục già lẫn nữa Tổng Ý Châu mới cầm quạt che mặt và để người ta đỡ mình rời khỏi cửa bước lên kiệu cưới. Tổng Ý Mặc là “em trai” nên đương nhiên phải cưỡi ngựa hộ tống kiệu cưới xuất hành.

Khi kiệu cưới tứ bình bát ổn được nâng lên và bắt đầu rời đi, nước mắt của La phu nhân liền lăn chã rơi xuống như chuỗi ngọc đứt dây.

Tổng Ý Bội đứng bên cạnh vội đưa khăn tay cho bà.

La phu nhân cầm khăn tay lau nước mắt rồi nói, “Dày công nuôi dưỡng mười sáu năm trời rồi cứ vậy dâng hai tay biểu cho người ta.”

Hôm nay anh trai và chị dâu của La phu nhân cũng tới đây giúp đỡ. Chị dâu Úc thị thấy La phu nhân nói thế liền không khỏi cười nói, “Đúng là dày công nuôi dưỡng mười sáu năm mới có thể nuôi được một Thuận vương phi như vậy.”

Bà ta vừa nói ra một câu, không khí liền dễ chịu đi không ít.

La phu nhân cũng thôi không khóc nữa. Bỗng nhớ tới chuyện gì đó, bà liền gọi quản gia lại, “Người chạy nhanh tới phủ Thuận vương chăm sóc tiểu Hầu gia đi, đừng để người ta chuốc say nó, nó còn nhỏ tuổi mà.”

Quản gia vâng dạ một tiếng rồi chuẩn bị ngựa rời khỏi phủ.

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 55 – Hoàn Chương 54 Chương 53 Chương 52 Chương 51 Chương 50 Chương 49 Chương 48 Chương 47 Chương 46 Chương 45 Chương 44 Chương 42 Chương 43 Chương 41 Chương 40 Chương 39 Chương 38 Chương 37 Chương 36 Chương 35 Chương 34 Chương 33 Chương 32 Chương 31 Chương 30 Chương 29 Chương 28 Chương 27 Chương 26 Chương 25 Chương 24 Chương 23 Chương 22 Chương 21 Chương 20 Chương 19 Chương 18 Chương 17 Chương 16 Chương 15 Chương 14 Chương 13 Chương 12 Chương 11 Chương 10 Chương 09 Chương 08 Chương 07 Chương 06 Chương 05 Chương 04 Chương 03 Chương 02 Chương 01

Xem Chương Mới Hơn »

26. Chương 26

Chương 26

“Nào, mời cậu em vợ một chén!” Cảnh Thế Đan nâng chén rượu mời Tống Ý Mặc.

Thấy Cảnh Thế Đan mời rượu Tống Ý Mặc, đám con em hoàng tộc cũng ồn ào nâng chén và bắt chước theo Cảnh Thế Đan, “Mời cậu em vợ một chén!”

Cảnh Thế Viêm đang mời rượu người ta, liếc mắt thấy Cảnh Thế Đan bắt nạt Tống Ý Mặc, cho rằng Cảnh Thế Đan vì không chiếm được Tống Ý Châu nên trút giận lên người Tống Ý Mặc, hấn vội vàng tiến đến giải vây. Cảnh Thế Viêm hướng về phía Cảnh Thế Đan cười nói, “Nhị ca, Vương phi nhà tôi chỉ có đứa em trai này, cậu ta lại còn nhỏ tuổi, anh đừng để cậu ta quá chén. Chén này để tôi uống thay cậu ấy.” Nói xong hấn liền uống cạn một hơi.

Thấy huynh đệ bọn họ liều mạng uống rượu, đám người xung quanh liền im bất và có chút háo hức muốn xem trò vui. Có người còn nhỏ giọng nói, “Lại nói tiểu Hầu gia còn hai chị gái nữa, cả hai đều xinh như hoa như ngọc. Nếu có thể cưới được một trong hai nàng đó thì ta sẽ trở thành anh em đồng hao với Thuận vương điện hạ rồi, cũng thật sự có thể gọi tiểu Hầu gia là cậu em vợ, thật oai phong!”

Một con em hoàng tộc tên gọi Cảnh Xá thừa dịp không ai để ý liền kéo Thạch Khang sang một bên hỏi han, “Lúc trước chẳng phải Huệ vương điện hạ nhắm vào chị cả của tiểu Hầu gia sao? Giờ Tống đại tiểu thư được gả cho Thuận vương điện hạ, anh ta còn có thể tươi cười chúc mừng sao? Hay là trong chuyện này có nội tình gì mà chúng tôi không biết. Anh có quan hệ tốt với Huệ vương điện hạ, cũng có quan hệ tốt với tiểu Hầu gia, chắc chắn có biết chuyện gì đó. Mau nói cho tôi biết đi!”

Thạch Khang kín đáo trả lời, “Đàn ông cho dù có đau lòng tới đâu cũng không dễ rơi nước mắt.”

Cảnh Xá vừa nghe xong những lời đó liền cảm thấy chuyện này có vẻ thực sự có ẩn tình rất lớn. Hấn không khỏi hứng thú vênh tai chuẩn bị nghe tin tức.

Thạch Khang cảm thán xong, bắt gặp ánh mắt của Cảnh Xá đang trông mong nhìn mình, hấn liền ngửa đầu nói, “Tôi chẳng biết một chút nội tình nào hết. Vừa rồi cảm thán là vì tối qua bị cha giáo huấn ột trận nên xúc động mà nói ra thế thôi.”

“Xí!” Cảnh Xá lườm Thạch Khang một cái rồi hừ lạnh, “Không nói còn hơn!”

Thạch Khang lại nói, “Cha anh và Hoàng thượng là anh em họ, nói gì thì nói anh và Huệ vương điện hạ cũng là anh em họ xa, có chuyện gì sao anh không hỏi thẳng Huệ vương điện hạ ấy, nói với tôi làm gì?”

Cha của Cảnh Xá là em họ của Cảnh Nam Thiên, trước đây cũng có phần trong việc giúp đỡ giành thiên hạ. Trong đám con em hoàng tộc, mối quan hệ giữa Cảnh Xá với đám người Cảnh Thế Đan có thể coi là gần gũi nhất. Trước mặt Cảnh Thế Đan, Cảnh Xá cũng có thể ăn nói thoải mái mấy câu. Giờ vừa nghe Thạch Khang nói thế, hấn liền thì thầm trả lời, “Anh cũng biết đây là chuyện đau lòng, tôi nào dám hỏi lung tung?”

Cảnh Thế Đan liều mạng uống một tuần rượu với Cảnh Thế Viêm xong, cũng không muốn bị người ta chế giễu, cho rằng hấn vì tình trường không được như ý mà cố ý gây sự, quay đầu lại thấy Cảnh Xá và Thạch Khang đang nói chuyện với nhau, hấn liền ngoắc tay gọi bọn họ tới, “Phủ Thuận vương cũng có một phòng luyện võ, chúng ta tới đó dạo chơi một chút cho già rượu đi!”

Thạch Khang và Cảnh Xá liền đi cùng Cảnh Thế Đan tới phòng luyện võ. Tới phòng luyện võ, nhìn thấy không có ai, Cảnh Xá quả nhiên hỏi lại câu hỏi lúc này.

Cảnh Thế Đan cười nói, “Bản vương là ai hả? Nếu thực sự muốn phụ nữ thì có một đám lớn các danh gia khuê tú đang chờ bản vương đó, làm sao phải đau lòng vì một Tống Ý Châu hả? Nói thật nhé, Thế Viêm lấy được Tống Ý Châu cũng là nhờ bản vương buông tay cho nó được toại nguyện thôi.”

Cảnh Xá nghe xong liền kỳ quái hỏi, “Thế sao bên ngoài lại đồn rằng...”

Cảnh Thế Đan nói, “Chẳng có chuyện gì mà người ta còn đồn thành như thật nữa là. Chỉ cần một cái bóng người ta còn không đồn thành một chuyện thiên trường địa cửu sao?”

Thạch Khang ý vào mối quan hệ thân quen với Cảnh Thế Đan liền lớn mật hỏi một câu, “Chẳng phải Huệ vương điện hạ đã nhắm vào Tống Ý Châu được vài năm rồi sao?”

Cảnh Thế Đan có hứng thú đối với Tống Ý Châu hoàn toàn là vì Tống Ý Châu đối xử lạnh lùng với hắn khiến hắn để ý. Tống Ý Châu càng lạnh lùng với hắn, hắn càng muốn chinh phục nàng. Tối lần Tống Ý Châu bị Thân Hàm Thu đẩy xuống nước, hắn vốn định nhảy xuống cứu nàng nhưng lại bị Tống Ý Mặc và Thân Hàm Thu mỗi người giữ chặt một tay. Mọi chuyện qua đi, hồi tưởng lại chuyện này vài lần, hắn phát hiện thấy Tống Ý Châu rơi xuống nước, Tống Ý Mặc thân là em trai lại không vội vàng nhảy xuống nước cứu Tống Ý Châu, trái lại còn cản trở hắn, không cho hắn xuống nước cứu giúp. Thực rõ ràng là chuyện Tống Ý Châu bị đẩy xuống nước có nội tình gì đó, biết đâu đấy lại là vở kịch do chị em Tống gia tự mình đạo diễn, mục đích là để kéo Cảnh Thế Viêm xuống nước. Cũng có thể nói mục tiêu của Tống Ý Châu chưa bao giờ là mình.

Còn về chuyện Tống Ý Thiên nói với hắn, vì Hoàng đế đùa giỡn với La phu nhân bị Khương quý phi phát hiện và gây ra thù hận vân vân, hắn phân tích một lần xong cũng không quá mức tin tưởng vào chuyện này. Có lẽ giữa La phu nhân và Khương quý phi quả thật có mâu thuẫn không thể hóa giải, như vậy, đừng nói mục tiêu của Tống Ý Châu không phải là hắn, cho dù mục tiêu có là hắn thì hai người cũng không thể ở bên nhau.

Về phần Tống Ý Mặc, tiểu hài tử này trông rất đáng yêu, cũng tựa hồ có chút bản lĩnh. Dựa vào trực giác hơn người của mình, hắn cảm thấy tiểu hài tử này có vẻ sẽ không thích phụ nữ, biết đâu cậu ta lại thích đàn ông ấy chứ. Chỉ cần mình chịu khó dẫn dắt cậu ta vào con đường tà đạo, Hầu phủ sau này sẽ tuyệt tự, đây cũng xem như đòn trả thù của mình dành cho những đối xử lạnh lùng của Tống Ý Châu.

Thấy Cảnh Thế Đan không đáp, Thạch Khang liền thức thời ngậm miệng lại.

Cảnh Xá cũng sợ Cảnh Thế Đan khó chịu trong lòng, hắn liền vội vàng đi lấy cung tên rồi cười nói, “Nghe nói Huệ vương điện hạ có tài thiện xạ, không biết là thật hay giả? Có thể biểu diễn cho chúng tôi mở rộng tầm mắt được không?”

Cảnh Thế Đan trả lời, “Hôm nay uống rượu nên tay chân hơi lỏng ngóng, đợi lần tới ta sẽ cho cậu xem.”

Tại bàn tiệc dành cho nữ quyến, La Phương Khê và Thân Hàm Thu đang thì thầm nói chuyện.

Thân Hàm Thu nói, “Cũng nhờ ta xin Thái hậu nương nương, có Thái hậu nương nương ra mặt giúp đỡ nên Tống Ý Châu mới có thể thuận lợi gả cho Thuận vương điện hạ đó.”

La Phương Khê tiếp lời, “Ý Châu cũng nói sẽ không quên ân tình này của em đâu.”

Thân Hàm Thu đang muốn nói tiếp thì thấy Tô Lũ và Trần Song Ngọc tới gần bắt chuyện, nàng ta liền im lặng không nói gì nữa.

Tô Lũ và Trần Song Ngọc tươi cười vấn an rồi lại xì xầm to nhỏ, “Chị Thu và chị Khê đang nói chuyện gì vậy? Sao bọn em tới đây lại không nói nữa?”

“Người lớn nói chuyện, mấy đứa nhỏ các em tò mò cái gì?” La Phương Khê cười cười trách mắng Tô Lũ và Trần Song Ngọc một câu.

Trần Song Ngọc bất mãn nói, “Hai chị chẳng qua chỉ hơn bọn em có hai ba tuổi, sao lại tự mình là người lớn được?”

Trong khi các nàng vui đùa ở nơi này thì Công chúa Trường Tín lại đang cùng vài người họ hàng nói chuyện. Sau khi vào phòng tân hôn hỏi thăm Tống Ý Châu, khi ra tới bên ngoài thư phòng của Cảnh Thế Viêm, đúng lúc trông thấy Cảnh Thế Sơ trốn tránh trong thư phòng đi ra, Công chúa Trường Tín liền dừng lại nói chuyện với hắn.

Mấy người họ hàng lập tức thức thời cáo lui rồi rời đi.

Công chúa Trường Tín thấy xung quanh không có ai liền nhàn nhạt hỏi, “Thuận vương đã thành thân rồi, hôn sự của Huệ vương chắc cũng sớm diễn ra thôi. Không biết Thái tử điện hạ có ý định gì không?”

Cảnh Thế Sơ biết Công chúa Trường Tín đang vòng vo hỏi mình xem có ý định liên thân lần nữa hay không, có ý định cưới Thân Hàm Thu hay không. Nghĩ có tránh cũng không thể tránh được việc này, hôm nay hắn không trả lời thì ngày mai Công chúa Trường Tín cũng sẽ tìm tới yêu cầu trả lời, hắn liền nói, “Cô ạ, sau

khi Hàm Hạ qua đời, trong lòng cháu rất đau xót. Mỗi khi nhìn thấy Hàm Thu cháu lại nghĩ tới Hàm Hạ, trong lòng càng thêm thương cảm. Với lại, hiện giờ cháu thực sự không lòng dạ nào nghĩ tới chuyện này.”

Cảnh Thế Sơ không gọi danh vị của Công chúa Trường Tín, không gọi mẹ vợ, chỉ vô cùng thân thiết gọi bà ta là cô, cũng nói cho Công chúa Trường Tín biết, cho dù Công chúa Trường Tín có phải là mẹ vợ của mình hay không thì bà ta vĩnh viễn là cô ruột của mình, địa vị của bà ta trong lòng mình sẽ không bao giờ thay đổi. Nhưng ý tứ bên trong mấy câu nói đó cũng rất rõ ràng, hẳn sẽ không có ý định cưới Thân Hàm Thu.

Công chúa Trường Tín cũng là người thông minh. Bà ta nói tiếp, “Cháu nghĩ mọi việc đã tốt đẹp rồi sao? Cháu cần phải hiểu, Hoàng thượng vẫn cần một người em gái như ta, Hoàng thượng cũng rất yêu thương Hàm Thu và hy vọng Hàm Thu có thể trở thành con dâu mình. Giờ Thế Viêm đã cưới vợ, nếu cháu không có ý định với Hàm Thu thì chỉ còn lại Thế Đan thôi.”

Trước đây Cảnh Thế Sơ cũng không tin Công chúa Trường Tín lại chuyển hướng nhanh như vậy, hôm nay chính tai nghe thấy bà ta nói thế, lúc này mới tin lời phụ tá nói, hẳn không khỏi thầm than: Cô à, cô việc gì phải làm thế? Cô chỉ cần an phận thủ thường, dựa vào danh vị công chúa, dựa vào ký ức và tình cảm của cháu dành cho Hàm Hạ thì tương lai có đẳng vị cũng vẫn sẽ tôn trọng cô. Nhưng cô lại...

Cảnh Thế Sơ mặc dù ôn hòa nhưng có một số việc cũng rất kiên quyết. Hắn lập tức nói, “Hàm Thu là con gái của cô, cô muốn gả em ấy cho ai, cháu không có quyền can thiệp.” Nói xong hắn phất tay áo bỏ đi luôn.

“Người...” Công chúa Trường Tín giận đến trắng bệch cả mặt. Nếu trước đây Cảnh Thế Sơ không cưới con gái mình thì liệu có thể ngồi lên vị trí thái tử không? Hiện giờ vị trí đã ổn rồi, nó liền dám bắt kính với mình. Hừ, mình có thể làm cho nó ngồi yên ổn ở vị trí đó thì cũng có thể làm cho nó ngồi cũng không xong.

Trong bữa tiệc cưới này của Cảnh Thế Viêm, có người gặp mặt rất vui vẻ, có người lại ra về với tâm trạng chẳng lấy gì làm vui vẻ.

Tổng Ý Mặc coi như hết sức vui vẻ ra về.

Mặc dù bận rộn cả ngày nhưng chưa thấy Tổng Ý Mặc trở về, La phu nhân cũng không yên tâm đi ngủ. Đợi tới khi Tử Hạ tới báo Tổng Ý Mặc đã về, gánh nặng trong lòng bà mới được hạ xuống.

Tổng Ý Mặc đi vào phòng La phu nhân cười nói, “Mẹ lo cho con à? Khi Lâm quản gia tới đón con, con cũng chưa uống nhiều mà.”

La phu nhân thấy Tổng Ý Mặc không có vẻ gì là say rượu mới thở hắt một hơi. Bà nói, “A Mặc, giờ con không giống trước đây nữa, cơ thể có nhiều thay đổi. Nếu con uống quá chén chỉ sợ sẽ lộ ra dấu vết làm người ta nghi ngờ.”

Tổng Ý Mặc nói, “Mẹ, con biết rồi!”

La phu nhân lại hỏi kiểu hoa được rước qua những nơi nào, Tổng Ý Châu có bị xóc nảy không, rồi lại hỏi chi tiết về việc Cảnh Thế Viêm với Tổng Ý Châu báai đường và nhập tân phòng.

Tổng Ý Mặc cũng biết trong một khoảng thời gian ngắn La phu nhân không thể không lo lắng cho Tổng Ý Châu nên nhất nhất trả lời. Nàng lại cười nói, “Thuận vương điện hạ rất quan tâm tới chị cả, chị ấy lại là người độ lượng khéo léo. Ai cũng tán thưởng hôn sự này, mẹ yên tâm.”

La phu nhân nghe nói mọi việc của Tổng Ý Châu đều ổn thỏa, tại bữa tiệc Cảnh Thế Đan cũng chỉ ồn ào mấy câu mà không làm khó bọn họ, liền gật đầu nói, “Cũng coi như thuận lợi.”

Tổng Ý Mặc lại thấp giọng nói, “Con nghe một người hầu trong thư phòng của Thuận vương nói Công chúa Trường Tín và Thái tử điện hạ hình như âm ỉ một trận trong thư phòng và ra về có vẻ không vui.”

“Bọn họ cãi nhau vì chuyện gì con có biết không?” Về mặt La phu nhân có vẻ chăm chú.

Tổng Ý Mặc lắc đầu nói, “Con không hỏi thăm được chuyện này. Nhưng Công chúa Trường Tín với Thái tử điện hạ mà cãi nhau thì tình thế nhất định sẽ có thay đổi.”

La phu nhân suy đoán một lúc theo lập trường của Công chúa Trường Tín rồi lâu sau mới nói, “Hay là Công chúa Trường Tín và Thái tử điện hạ cãi nhau vì hôn sự của Thân Hàm Thu?”

Tổng Ý Mặc nói, “Lúc trước Thân Hàm Thu đẩy chị cả xuống nước, lại ngăn cản Huệ vương điện hạ, không cho Huệ vương điện hạ đi cứu chị cả. Từ đây suy ra có vẻ cô ta đã ái mộ Huệ vương điện hạ rồi. Nếu cô ta được gả cho Huệ vương điện hạ thì Công chúa Trường Tín sẽ thành mẹ vợ của Huệ vương điện hạ. Việc này đối với Thái tử mà nói đúng là đả kích lớn.”

La phu nhân lập tức biến sắc, “Nếu Thân Hàm Thu được gả cho Huệ vương, có sự ủng hộ của Công chúa Trường Tín, thế lực của Huệ vương sẽ càng lớn, Khương quý phi lại không ai bì nổi, chúng ta sẽ càng thêm nguy hiểm.”

Về mặt của Tổng Ý Mặc cũng trở nên cứng đờ, “Chúng ta phải báo việc này cho chị cả. Mọi người cùng bắt tay không để Thân Hàm Thu gả cho Huệ vương điện hạ.”

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 55 – Hoàn Chương 54 Chương 53 Chương 52 Chương 51 Chương 50 Chương 49 Chương 48 Chương 47 Chương 46 Chương 45 Chương 44 Chương 42 Chương 43 Chương 41 Chương 40 Chương 39 Chương 38 Chương 37 Chương 36 Chương 35 Chương 34 Chương 33 Chương 32 Chương 31 Chương 30 Chương 29 Chương 28 Chương 27 Chương 26 Chương 25 Chương 24 Chương 23 Chương 22 Chương 21 Chương 20 Chương 19 Chương 18 Chương 17 Chương 16 Chương 15 Chương 14 Chương 13 Chương 12 Chương 11 Chương 10 Chương 09 Chương 08 Chương 07 Chương 06 Chương 05 Chương 04 Chương 03 Chương 02 Chương 01

Xem Chương Mới Hơn »

27. Chương 27

Chương 27

Ba ngày sau, Tổng Ý Châu đi cùng Cảnh Thế Viêm về nhà làm lễ lại mặt.

Thành thân được ba ngày, Cảnh Thế Viêm vô cùng hài lòng với Tổng Ý Châu.

Năm đó khi Tổng Khản đột nhiên qua đời, La phu nhân lại vừa sinh nở, Tổng Ý Châu mặc dù nhỏ tuổi nhưng dù sao cũng là trưởng nữ, trong lúc chưa biết gì nàng vẫn biết phải giúp mẹ chăm sóc Tổng Ý Bội, tránh để nàng ta bị người dưới ức hiếp. Sau đó, trong thời gian Úc thị tới phủ Trấn Vũ Hầu giúp đỡ sắp xếp mọi việc, việc gì bà ta cũng để Tổng Ý Châu làm cùng, đồng thời dạy dỗ nàng, nói với nàng rằng La phu nhân đang ở cử, em gái còn nhỏ tuổi, nàng phải kiên cường, phải giúp mẹ sắp xếp mọi việc, không được động tý là khóc lóc. Khi La phu nhân hết thời gian ở cử, bà liền kinh ngạc phát hiện ra đứa con gái nhỏ bé Tổng Ý Châu không biết vì sao đã biết cách chăm sóc bản thân và Tổng Ý Bội.

La phu nhân đã khóc rất nhiều, lại cảm thấy Tổng Ý Châu rất thông minh, liền dốc lòng dạy dỗ, lại bởi vì sợ Khương quý phi gây khó dễ, thêm nữa là trong lòng cũng có toan tính, nên đã dạy dỗ Tổng Ý Châu với mục tiêu trở thành thái tử phi, cho nàng học các việc trong phủ, trù tính mọi việc, suy đoán lòng người, khi cần thiết thì biết cách chăm sóc những người bên cạnh mình. Vì dốc lòng dạy dỗ Tổng Ý Châu nên La phu nhân lơ là trong việc dạy dỗ Tổng Ý Bội, khiến Tổng Ý Bội có đôi khi cũng đố kỵ với Tổng Ý Châu và có chút bất mãn kín đáo với người chị này.

La phu nhân đã bồi dưỡng Tổng Ý Châu suốt mười mấy năm, Tổng Ý Châu sao có thể kém cỏi? Chỉ cần ba ngày thể hiện bản lĩnh, Cảnh Thế Viêm dường như đã không thể rời khỏi nàng.

Tổng Ý Châu làm lễ lại mặt xong, La phu nhân hiển nhiên kéo Tổng Ý Châu vào phòng nói chuyện riêng, còn Tổng Ý Mặc thì cùng với Cảnh Thế Viêm tới thư phòng nói chuyện phiếm.

Cảnh Thế Viêm vẫn coi Tổng Ý Mặc là trẻ con nên chỉ nói về mấy chuyện thường ngày mà không đề cập gì đến chuyện khác. Tổng Ý Mặc cũng không thân thiết gì lắm với vị anh rể Cảnh Thế Viêm này nên đương

nhân cũng không tiện đề cập đến những chuyện sâu sắc hơn. Anh rủ em vợ nói vài câu với nhau xong đành chuyển sang bàn về cảm kỳ thi họa.

Cảnh Thế Viêm thấy hôm nay Tống Ý Mặc mặc áo ngoài màu hồng tía, sắc thái tươi đẹp, lại thêm môi hồng răng trắng, dung nhan xinh đẹp, thì nhin không được nói với nàng, “A Mặc, về sau cậu đừng mặc những thứ màu sắc sặc sỡ nữa, nếu không quen cậu thì ta còn tưởng cậu là nữ giả nam đấy.”

Tống Ý Mặc cả kinh vội vàng giải thích, “Đây là bộ y phục chị cả tự tay làm cho em trước khi xuất giá, hôm nay em mặc nó để chị ấy vui thôi.”

Cảnh Thế Viêm ồ một tiếng rồi nói, “Dù sao vẫn rực rỡ quá.”

Tống Ý Mặc thâm đồ mồ hôi, chẳng lẽ về sau nàng chỉ có thể mặc màu xanh?

Cảnh Thế Viêm nói được một lúc liền cười cười, “Hôm nay chị cậu lại mặt, chắc cậu cũng có chút chuyện muốn nói với cô ấy, không cần tiếp đãi bản vương đâu. Bản vương sẽ tự xem sách trong này và nằm nghỉ một chút, chắc lúc đấy mọi người cũng nói chuyện xong rồi.”

Tống Ý Mặc quả thực nóng vội muốn nói chuyện với Tống Ý Châu. Khi nghe Cảnh Thế Viêm nói thế, nàng liền đứng lên nói, “Vây phiền anh rủ tự chăm sóc mình một lúc nhé!”

Cảnh Thế Viêm phát tay nói, “Người một nhà không cần khách sáo quá mức thế đâu.”

Tống Ý Mặc cười cười rồi đi ra ngoài. Khi ra ngoài cửa, nàng lại gọi Lâm quản gia và bảo ông ta hầu hạ Cảnh Thế Viêm. Chu toàn mọi việc xong Tống Ý Mặc mới đi gặp La phu nhân và Tống Ý Châu.

Ở trong phòng, La phu nhân đang hỏi Tống Ý Châu về mọi việc sau kết hôn, thấy gương mặt Tống Ý Châu ửng hồng, miệng cười chum chim, biết đây là dấu hiệu của việc ân ái vợ chồng hòa hợp, bà liền thở ra một hơi và nhin không được lại hỏi tiếp, “Thuận vương điện hạ đối xử tốt với con không?”

Tống Ý Châu lại cười nói, “Mẹ à, ban đầu con còn nghĩ khi gả tới đó chỉ sợ phải tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục và nhún nhường mọi chuyện mới có kết quả tốt. Không ngờ Thuận vương lại là người rất dễ nói chuyện. Con chỉ quan tâm một chút chàng liền cảm động. Chàng đối xử với con thật đúng là không thể chê được. Mặc dù lúc này mới có ít ngày, chỉ có ba ngày thôi, không thể nói cả đời được, nhưng hiện giờ được đối xử như vậy, sau này con đã đứng vững trên đôi chân của mình rồi, lại thật lòng đối đãi với chàng, chàng sẽ không đối xử với con kém bấy giờ đâu.”

Ông ngoại của Cảnh Thế Viêm là nhà buôn, mẹ ruột ở trong cung lại có địa vị thấp và mãi vẫn không được tấn phi, ngay cả bản thân hần cũng không được Cảnh Nam Thiên xem trọng. Mặc dù hần đã được phong Vương gia nhưng đất phong cằn cỗi, trong đám anh em hần cũng không được ưu tiên trước tiên bao giờ. Giờ lại cướp được Tống Ý Châu từ tay của Cảnh Thế Đan, trong lòng hần luôn có cảm giác đắc ý. Sau khi thành thân, lại phát hiện ra Tống Ý Châu có rất nhiều chỗ hơn người, hần càng thêm vui sướng. Dù không nói ra bên ngoài nhưng mọi đối đãi của hần với Tống Ý Châu đương nhiên đều xuất phát từ đáy lòng.

Hai mẹ con đang nói chuyện thì thấy Tống Ý Mặc tới. La phu nhân liền cười nói, “Sao lại chạy tới đây? Thuận vương điện hạ đâu?”

Tống Ý Mặc cười nói, “Anh rủ bảo con tới nói chuyện với chị, anh ấy bảo sẽ ngồi đó một mình một lúc cũng được.”

“Không nhìn ra Thuận vương cũng là người biết cách quan tâm đến người khác đấy.” La phu nhân trêu ghẹo một câu. Nhìn thấy Tống Ý Mặc ngồi xuống, bà mới nhắc tới chuyện Công chúa Trường Tín và Cảnh Thế Sơ cãi nhau.

Tống Ý Châu nghe xong liền nói, “Con là cô dâu mới cưới về nên mấy ngày này không tiện hỏi thăm nhiều, cũng không nghe ai nói gì tới chuyện này. Nhưng mấy hôm trước khi cùng Thuận vương tiến cung thỉnh an Thái hậu nương nương và Hoàng hậu nương nương, con có gặp mặt Công chúa Trường Tín. Tâm trạng của bà ấy có vẻ không tốt nên cũng không để ý nhiều tới con.”

La phu nhân nói, “Chi bằng con và Thuận vương điện hạ nên bàn bạc một chút về chuyện này. Thuận vương điện hạ có bất hòa với Huệ vương điện hạ, nếu Huệ vương điện hạ cưới Thân Hàm Thu thì thanh thế

càng lớn mạnh. Chẳng may Thái tử bị thất thế, dựa vào tính tình của Khương quý phi thì bà ta còn không giẫm lên các con sao?”

Tổng Ý Châu lại có suy nghĩ khác. Nàng cười nói, “Thân Hàm Thu là người chỉ biết trước mắt, vì muốn làm con mắt mặt mà đẩy ngay con xuống nước chứ chẳng hề sợ bị người ta kết thù. Cô ta được nuông chiều tùy tiện như vậy, nếu được gả cho Huệ vương điện hạ thì chưa chắc đã là phúc của Huệ vương điện hạ. Và lại, trước đây Công chúa Trường Tín vẫn đứng về phe Thái tử mà chẳng coi Khương quý phi ra gì, giờ lại đột nhiên gả Thân Hàm Thu cho Huệ vương điện hạ, Khương quý phi có thể vì đại cục mà miễn cưỡng đồng ý nhưng cũng không thể cùng Thân Hàm Thu giãi bày tâm sự, càng không thể việc gì cũng đồng ý với Công chúa Trường Tín. Mà Công chúa Trường Tín lại là một người quyết liệt, đến lúc đó bà ta nhất định sẽ can thiệp vào việc của Huệ vương điện hạ, khi đó chắc chắn sẽ phát sinh mâu thuẫn. Cho nên, Thân Hàm Thu có gả cho Huệ vương điện hạ thì chưa chắc chúng ta đã nguy hiểm.”

Tổng Ý Mặc tiếp lời, “Mặc dù nói như vậy nhưng trên đời này vật nào chẳng có khắc tinh. Thân Hàm Thu lại ái mộ Huệ vương điện hạ, biết đâu cô ta vì nghe lời Huệ vương điện hạ mà trở nên biết điều thì sao?”

La phu nhân nghĩ ngợi một lúc mới nói, “Lời các con nói đều có lý cả. Mà hiện tại chúng ta cũng không có năng lực chi phối hôn sự của Thân Hàm Thu với Huệ vương điện hạ, thôi thì cứ bình tĩnh xem biến động, hành sự tùy theo hoàn cảnh vậy.” Nói xong bà lại dặn dò Tổng Ý Châu, “Giờ con đã là con dâu của hoàng gia rồi, nói gì thì nói Thái hậu nương nương vẫn là bà nội bên chồng của con, Hoàng hậu nương nương là mẹ chồng của con, sau này cần phải thân thiết hơn với bọn họ, không có việc gì cũng phải tiến cung thỉnh an vãn an. Người ta nói chăm chỉ bái Phật nhất định sẽ được Phật phù hộ, tương lai có chuyện gì, bọn họ chỉ cần nói hộ cho con nửa câu thì nửa câu đấy cũng mạnh hơn bất cứ cái gì.”

Tổng Ý Châu vâng dạ rồi nói, “Thái hậu nương nương cũng hiền lành, Hoàng hậu nương nương cũng thân thiết. Chiêu nghi nương nương thì có chút dễ dao động nhưng thực ra cũng không có gì đáng ngại.”

La phu nhân nói xong mấy lời này mới nhớ chưa cho người mời Tổng Ý Bội và Tổng Ý Thiên tới đây. Bà liền cao giọng gọi Tử Hạ vào và ra lệnh, “Người đi mời Nhị tiểu thư và Tam tiểu thư qua đây!”

Tổng Ý Bội biết hôm nay Tổng Ý Châu lại mặt và sẽ sớm đến đây nên có ý chờ Tổng Ý Châu tới để chị em nói chuyện. Chẳng ngờ chờ mãi vẫn không thấy Tổng Ý Châu đâu, nàng liền phái tiểu nha đầu đi hỏi thăm. Không bao lâu, tiểu nha đầu đến nói, “Thuận vương và Vương phi đã sớm tới đây rồi ạ. Thuận vương đang ở trong thư phòng, còn Thuận vương phi đang nói chuyện với La phu nhân và tiểu Hầu gia ở trong phòng ạ.”

“Cái gì? Bọn họ đã sớm tới đây rồi ư?” Tổng Ý Bội vừa nghe liền kinh ngạc, sau đó thì buồn bực. Thế này là thế nào nhỉ?

Tiểu nha đầu không biết điều còn bổ sung thêm, “Nhị tiểu thư cũng không được mời đến đó đâu ạ.”

“Được rồi, người không nói thì không ai bảo người cầm điếu đầu. Lui ra đi!” Tâm trạng của Tổng Ý Bội lập tức bị phá hỏng. Ý Thiên là thứ nữ, lại mới vào phủ trong năm nay, chị cả lại mặt không kịp thời gọi nàng ta tới, dù nói thế nào nàng ta cũng không dám oán trách. Nhưng mình thì sao? Chẳng lẽ mình không phải do mẹ sinh ra, chẳng lẽ chỉ có mẹ với chị cả và em trai mới là người một nhà?

Tổng Ý Bội nắm chặt tay tức giận đến tức cả ngực. Đúng vậy, chị cả có năng lực, em trai lại là nam đinh, trong mắt mẹ chỉ có bọn họ mà không có nàng. Giờ thì tốt rồi, chị cả trở thành Thuận vương phi, em trai đang giữ chức trong xương dẹt may, mọi người đã thành cục cưng trong lòng mẹ, còn mình thì thành người vô hình rồi.

Càng nghĩ càng giận, Tổng Ý Bội cơ hồ định lao đến chất vấn La phu nhân và Tổng Ý Châu một phen. Khó khăn lắm mới nén được lửa giận, nàng ta kéo mạnh màn cửa và đi tìm Tổng Ý Thiên nói chuyện.

Tổng Ý Thiên đang viết chữ ở trong phòng, nghe nói Tổng Ý Bội đến, nàng ta vội đích thân đứng lên vén màn đón Tổng Ý Bội vào, vừa đi vừa nói, “Chẳng phải hôm nay chị cả lại mặt sao? Chị chờ để đi gặp mà chờ mãi vẫn không có người đến mời. Chị đang nghĩ hay là tự tới đó xem thế nào, đúng lúc em ba tại tới đây.”

Tổng Ý Thiên cười lạnh, “Trong mắt bọn họ còn có ai nữa?”

Tống Ý Thiên hỏi lại với vẻ khó hiểu, “Làm sao vậy?”

Tống Ý Bội hừ lạnh, “Chị cả đã sớm tới đây rồi.”

“Thật sao?” Tống Ý Thiên lập tức nói, “Vậy chờ chị thay y phục rồi cùng em qua đó gặp chị cả nhé!”

“Không cần! Có lẽ người ta đã sớm quên trong phủ còn có hai đứa em gái rồi.” Tống Ý Bội thuận tay lấy bảng chữ mẫu của Tống Ý Thiên. Nàng ta vừa ngắm nghía vừa nói, “Ồ chỗ em có bảng chữ mẫu rất đẹp, để em đem tặng chị.”

Tống Ý Thiên vội vàng cảm ơn rồi lại nhìn sắc mặt của Tống Ý Bội mà nói, “Chị cả lại mặt, chúng ta là em phải tới đó gặp mặt mới phải.”

Tống Ý Bội đang định trả lời thì nha hoàn Thanh Đào hầu hạ Tống Ý Thiên bấm báo từ bên ngoài, “Nhị tiểu thư, Tam tiểu thư, chị Tử Hạ đến ạ.”

Vừa nghe nói Tử Hạ đến, Tống Ý Thiên không dám chậm trễ vội vàng bảo Thanh Đào mời nàng ấy vào.

Tử Hạ bước vào phòng, thấy Tống Ý Bội cũng đang ở đó, nàng ấy liền cười nói, “Tam tiểu thư cũng ở đây rồi, đỡ cho tôi phải đi thêm một chuyến. Là thế này, Đại tiểu thư lại mặt và đang nói chuyện với phu nhân cùng tiểu Hầu gia, sai tôi tới đây mời Nhị tiểu thư và Tam tiểu thư tới gặp mặt.”

Tống Ý Bội vừa nghe xong lại thầm bực bội. Tuy mình đứng thứ ba nhưng chẳng phải là em ruột của chị cả sao? Sai nha hoàn đến mời mà lý gì lại đến mời Tống Ý Thiên trước rồi mới đi mời mình? Chị cả có ý xem mình như người ngoài hay sao?

Thực ra Tử Hạ muốn đi mời Tống Ý Bội trước, có điều đi được nửa đường lại gặp một nha hoàn. Nha hoàn này nói Tống Ý Bội đã tới chỗ Tống Ý Thiên rồi, nàng ấy liền chuyển hướng sang bên chỗ Tống Ý Thiên, chứ thực sự không phải vì cho rằng Tống Ý Thiên đứng hàng thứ hai nên đến mời Tống Ý Thiên trước.

Tống Ý Thiên vừa nghe nói thế liền quay sang nói với Tống Ý Bội, “Em ba, chị cả đang chờ chúng ta đấy, chúng ta mau qua đó thôi.”

Tống Ý Bội khó khăn lắm mới nuốt được cục giận vào trong. Nàng ấy đứng lên nói, “Đi thôi!” Miệng nàng nói thế nhưng mũi chân lại hung hăng giậm mạnh xuống mặt đất.

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 55 – Hoàn Chương 54 Chương 53 Chương 52 Chương 51 Chương 50 Chương 49 Chương 48 Chương 47 Chương 46 Chương 45 Chương 44 Chương 42 Chương 43 Chương 41 Chương 40 Chương 39 Chương 38 Chương 37 Chương 36 Chương 35 Chương 34 Chương 33 Chương 32 Chương 31 Chương 30 Chương 29 Chương 28 Chương 27 Chương 26 Chương 25 Chương 24 Chương 23 Chương 22 Chương 21 Chương 20 Chương 19 Chương 18 Chương 17 Chương 16 Chương 15 Chương 14 Chương 13 Chương 12 Chương 11 Chương 10 Chương 09 Chương 08 Chương 07 Chương 06 Chương 05 Chương 04 Chương 03 Chương 02 Chương 01

Xem Chương Mới Hơn »

28. Chương 28

Chương 28

Tống Ý Mặc và Tống Ý Châu đang nói chuyện thì quản gia vào bẩm, “Tiểu Hầu gia, có người ở xưởng dệt may tới cầu kiến ạ!”

Tống Ý Mặc hơi kinh ngạc. Vì hôm nay là ngày lại mặt của Tống Ý Châu nên nàng đã sớm thông báo với Khúc Hồng xin nghỉ, vậy tại sao người của xưởng dệt may còn tìm tới cửa nhỉ?

“Đi nào, tới đó xem thế nào!” Tống Ý Mặc vội theo quản gia đi ra ngoài.

Người của xưởng dệt may chính là tiểu quán sự bên cạnh Khúc Hồng. Thấy Tống Ý Mặc, gã vội vàng hành lễ, “Biết tiểu Hầu gia hôm nay có việc, tiểu nhân vốn không nên tới quấy rầy, nhưng khách hàng cứ bám lấy đòi một câu trả lời thuyết phục, tiểu nhân cũng đành phải tới đây.”

Tống Ý Mặc hỏi, “Rốt cuộc là có chuyện gì?”

Lúc này tiểu quán sự mới kể rõ ngọn nguồn.

Thì ra hôm nay có một thương lái người Hồ tới xưởng dệt may xem tơ lụa. Trong lúc vô tình nhìn thấy trên bàn của Tống Ý Mặc có một bộ y phục màu xanh ngọc bích, gã thuận tay mở ra xem, vừa thấy đã thích, liền ồn ào nói, “Cái này đẹp quá! Khúc đại nhân, ngoại trừ đám tơ lụa vải vóc đã quyết định từ trước, ta cũng muốn yêu cầu thêm mười bộ quần áo như thế này nữa.”

Khúc Hồng nhìn vải bồi liền biết cái này nguyên là thứ Tống Ý Mặc nhờ người ta may sẵn để chuẩn bị cống tiến vào cung. Ông ta tuy là cấp trên nhưng cũng không tiện đồng ý với thương lái người Hồ ngay, dù sao cũng phải hỏi Tống Ý Mặc một tiếng, vì vậy mới phái tiểu quán sự tới đây gặp Tống Ý Mặc.

Nghe xong câu chuyện, Tống Ý Mặc đương nhiên không từ chối. Nàng chỉ phân phó tiểu quán sự, “Người nói với Khúc đại nhân phải định giá cho tốt. Với lại, hiện tại đã có người đặt hàng may sẵn rồi, chỉ bằng chúng ta tìm cách thuê thợ may làm thêm hàng may sẵn nữa.”

Tiểu quán sự nịnh hót, “Tiểu Hầu gia quả nhiên là người tài giỏi, chúng tôi không thể sánh được, nói một làm một, đầu óc chẳng qua cũng chỉ có thế.”

Tống Ý Mặc cười một cái. Tiễn tiểu quán sự xong xuôi, lúc này nàng mới trở lại gặp La phu nhân và Tống Ý Châu.

Tống Ý Châu hỏi ra ngọn nguồn rồi cười nói, “Nếu xưởng dệt may có hàng may sẵn, khi nào chị tới thăm sẽ tiện thể lấy một hai bộ tiến cung biếu đám người Hoàng hậu nương nương, cho dù quý phu nhân có thể không thích hàng may sẵn.”

Tống Ý Mặc vừa nghe nói thế liền tiện thể nói, “Nếu triển khai việc làm hàng may sẵn, em cũng muốn đích thân quản lý chuyện này.”

Mọi người đang nói chuyện thì có người báo Tống Ý Bội với Tống Ý Thiên tới.

Tống Ý Châu không biết mình chỉ chú ý nói chuyện với La phu nhân và Tống Ý Mặc mà không lập tức gọi Tống Ý Bội tới đã khiến Tống Ý Bội bất mãn, nên khi nhìn thấy Tống Ý Bội, nàng liền kéo lại hỏi, “Sao lại bĩu môi thế, ai chọc giận làm em mất hứng à?”

Tống Ý Bội giật tay lại, “Em cũng mười bốn tuổi rồi, không còn là trẻ con nữa. Chị nói chuyện với em đừng nói cái kiểu người lớn như thế!”

Tống Ý Châu bật cười, “Được rồi, em lại đại cô nương, không phải trẻ con nữa.”

Năm đó, khi Tống Khản qua đời, La phu nhân lại vừa sinh nở nên không chăm sóc được cho Tống Ý Châu và Tống Ý Bội. Trong thời gian đó Tống Ý Châu luôn săn sóc Tống Ý Bội, rồi từ đó về sau theo bản năng luôn che chở cho Tống Ý Bội, coi Tống Ý Bội như đứa trẻ. Chuyện này đã thành thói quen, cho đến hiện giờ vẫn có chút chưa sửa được. Tuy Tống Ý Mặc nhỏ tuổi hơn nhưng Tống Ý Châu cho rằng nam đinh nên sớm hiểu biết mọi chuyện và sớm chèo chống gia nghiệp, vì vậy nản không che chở cho Tống Ý Mặc như che chở cho Tống Ý Bội.

Tống Ý Thiên cũng lập tức tới trước mặt Tống Ý Châu chào một tiếng chị cả.

Chị em chào hỏi nhau xong mới cùng ngồi xuống.

Mới vừa rồi Tống Ý Bội còn cẩn thận đánh giá Tống Ý Châu, thấy Tống Ý Châu mặc một bộ áo màu đỏ thắm thêu chỉ vàng, trên đầu búi tóc mẫu đơn, cài thêm một cây trâm bằng đá quý đóng đưa, vẻ đoan trang hoa lệ lộ ra một phần cao quý của một vị vương phi, khiến người ta nhìn không chớp mắt.

Tống Ý Châu đối với thứ muội là Tống Ý Thiên đương nhiên không có lưu ý gì đặc biệt, nàng chỉ lo để ý tới Tống Ý Bội, thấy Tống Ý Bội mặc một bộ trang phục màu vàng nhạt in hoa mai chìm, da vẫn trắng như tuyết, trông rất đậm đà thanh nhã, nàng liền cảm thấy có chút bùi ngùi. Bản thân mình phải cực

nhọc bầy mưu tính kế mới có được hôn sự như ý, chỉ mong đứa em này được suôn sẻ mọi chuyện, chuyện hôn nhân không cần phải trăm phương ngàn kế tính toán và vận phần lo lắng như mình.

Tổng Ý Châu luôn có chí lớn. Khi nhìn Tổng Ý Bội, nàng liền có chút ý tưởng. Nếu sau này Thân Hàm Thu gả cho Cảnh Thế Đan, Thái tử và Công chúa Trường Tín chính thức đoạn tuyệt, Cảnh Thế Đan với Thái tử sẽ bắt đầu tranh đấu. Đợi tới khi bọn họ lưỡng bại câu thương, mình có thể trợ giúp Cảnh Thế Viêm ngư ông đắc lợi, giúp Cảnh Thế Viêm thay thế vị trí của Thái tử được không? Nếu chuyện đó có thể xảy ra, mình đương nhiên không còn sợ hãi Khương quý phi, càng có thể giúp Tổng Ý Bội tìm được một vị hôn phu vừa ý, căn bản không cần suy tính đi nương nhờ người nọ người kia nữa.

Mấy mẹ con đang nói chuyện với nhau, La phu nhân lại quay sang nói với Tổng Ý Châu, “Biết hôm nay các con tới nên hôm qua mọi người đã bàn bạc về thực đơn. Khẩu vị của con mẹ đương nhiên biết, nhưng không biết khẩu vị của Thuận vương điện hạ thế nào nên mỗi thứ đều chuẩn bị một ít. Con xem thực đơn xem, nếu có món nào không hợp khẩu vị của Thuận vương thì bảo người làm bỏ đi vẫn được.”

Lẽ ra, cô dâu mới xuất giá chỉ trong ba ngày chưa chắc đã biết khẩu vị của chồng mình, nhưng Tổng Ý Châu thì khác. Nàng chỉ cần một ngày đã thăm dò được khẩu vị của Cảnh Thế Viêm. Nhận thực đơn từ tay La phu nhân và nhìn qua một lượt, nàng nhanh chóng chỉ ra hai ba món Cảnh Thế Viêm thích ăn, lại bỏ đi mấy món hẳn không thích.

La phu nhân vừa nói chuyện với Tổng Ý Châu vừa không quên dạy dỗ Tổng Ý Bội, “Con cũng mười bốn tuổi rồi, cũng nên dành công sức học hỏi việc này một chút, tương lai khi lập gia đình mới không thua kém người ta.”

Tổng Ý Mặc hỏi, “Bàn ăn vẫn dọn ở chỗ của mẹ hay ở chỗ nào ạ? Thuận vương điện hạ là anh rể rồi, không cần phải tách ra mà ăn đâu nhỉ?”

La phu nhân liền hỏi Tổng Ý Châu, “Ý con thế nào?”

Tổng Ý Châu cười nói, “Đương nhiên là bày trong phòng khách của mẹ rồi. Thuận vương là con rể của mẹ, là anh rể của em trai, đều là người một nhà cả, cần gì phải tách ra làm gì? Đương nhiên phải cùng nhau ăn uống vui vẻ chứ. Mọi người yên tâm, chàng không phải người kiêu ngạo, ăn thứ gì cũng không để ý lắm, không khó đối phó đâu.”

Nghe Tổng Ý Châu nói vậy, La phu nhân liền sai người mời Cảnh Thế Viêm tới đây, lại sai phòng bếp chuẩn bị ăn cơm.

Bữa cơm diễn ra đúng như Tổng Ý Châu dự liệu, chủ và khách đều hết sức vui vẻ.

Ăn cơm xong, mọi người cùng ngồi một lúc, Tổng Ý Châu mới cùng Cảnh Thế Viêm hồi phủ.

Tiến bọn họ xong, Tổng Ý Thiên và Tổng Ý Bội cũng cáo từ trở về phòng.

Tổng Ý Mặc không vội trở về phòng mà nằm trên giường nói chuyện với La phu nhân.

La phu nhân nói với Tổng Ý Mặc, “Chị con giờ đã là Thuận vương phi. Nếu nó được Hoàng hậu nương nương và Thái hậu nương nương yêu thích thì chúng ta cũng có thể an tâm hơn một chút.”

Tổng Ý Mặc nói, “Một khi Thái tử mất đi sự ủng hộ của Công chúa Trường Tín, anh ta còn vững chắc như trước hay không cũng khó nói. Nhưng Huệ vương thì khác, nếu cưới Thân Hàm Thu, chắc chắn anh ta và Thái tử sẽ bất hòa, còn không cưới Thân Hàm Thu, Công chúa Trường Tín vẫn sẽ như trước đây không ủng hộ anh ta. Nghĩ tới nghĩ lui thì như Thuận vương điện hạ mới là tốt nhất.”

La phu nhân sao có thể không hiểu ý của Tổng Ý Mặc? Có điều, một chuyện như vậy không phải chỉ cần nghĩ là có thể thành. Còn phải xem năng lực và vận may của Cảnh Thế Viêm, rồi càng phải xem thế cục sẽ biến đổi thế nào nữa.

Tổng Ý Mặc nói, “Hồi trước mẹ có kế hoạch muốn cho chị ba đi nương nhờ Thái tử, con thấy với tình thế hiện giờ thì thật sự không cần phải hy sinh chị ba đâu.”

La phu nhân gật đầu, “Mẹ cũng nghĩ thế. Tính tình của Ý Bội không trầm ổn bằng Ý Châu, nói chuyện lại có chút lỗ mãng, quả thật không thích hợp làm Thái tử phi. Giờ mình cứ tỉnh đứng yên mà xem mọi chuyện

biến động thế nào. Nếu trời giáng hồng phúc lên người Thuận vương điện hạ, khi đó chị hai con cũng tốt, chị ba con cũng tốt, lo gì không tìm được vi hôn phu tốt?”

Tổng Ý Mặc hỏi, “Ý mẹ là giờ không cần định nhà chồng cho chị hai và chị ba nữa, cứ chờ xem bên chị cả thế nào rồi nói sau phải không ạ?”

La phu nhân cười nói, “Đúng thế!”

Lại nói, khi Tổng Ý Thiên trở về phòng thì vừa lúc Ôn thị tới. Hai mẹ con liền ngồi xuống nói chuyện.

Ôn thị tỉ mỉ hỏi về việc của Tổng Ý Châu xong liền nói, “Thuận vương điện hạ thực sự đối xử vô cùng tốt với cô ta à?”

Tổng Ý Thiên nhỏ giọng nói, “Con thấy bọn họ cực kỳ đầm ấm. Lúc ăn trưa, chị cả gấp thức ăn cho Thuận vương, Thuận vương thì mặt mày vô cùng hớn hở, anh ta còn ép chị cả ăn ngay trước mặt mọi người, hoàn toàn không có vẻ kiêu ngạo của Vương gia gì cả. Lúc trước con có gặp qua anh ta hai lần, một lần là tại bữa tiệc mừng thọ của Đan lão phu nhân, một lần là tại bữa tiệc mừng thọ của Công chúa Trường Tín. Cả hai lần con đều thấy anh ta cũng không tốt đẹp gì khi sống chung, không ngờ sau khi gả chị cả đi rồi, anh ta lại có thể chu đáo như vậy.”

Ôn thị khẽ thở dài, “Phu nhân đã dốc lòng dạy dỗ Đại tiểu thư, Đại tiểu thư đương nhiên có phương pháp dạy chồng.”

Tổng Ý Thiên có chút phiền muộn. Không biết sau này mình cũng có thể tìm được một lang quân như ý không?

Ôn thị vỗ vỗ lên cánh tay Tổng Ý Thiên, “Nếu Đại tiểu thư đã coi con là em gái thì sau này khi rảnh rỗi, con nên tới phủ Thuận vương thăm nó. Nếu được nó sắp xếp, có lẽ con cũng sẽ tìm được lang quân như ý thôi.”

Tổng Ý Thiên hỏi, “Chẳng phải còn có phu nhân sao?”

Ôn thị điểm điểm vào trán Tổng Ý Thiên, “Ngốc ạ, phu nhân còn phải lo lắng cho hôn sự của Tam tiểu thư nữa chứ. Nếu có chỗ tốt, bà ấy còn không ưu tiên Tam tiểu thư mà chiều cổ đến con ư? Mà con đã mười lăm tuổi rồi, chờ Tam tiểu thư chọn xong mới đến phiên con, làm không tốt kiểu gì chả bị kéo dài. Hiện giờ Đại tiểu thư đã là Thuận vương phi, bạn bè giao kết không phú thì quý, nhờ cô ấy sắp xếp còn hơn hẳn nhờ phu nhân sắp xếp.”

Tổng Ý Thiên gật gật đầu, “Mẹ nói có lý!”

Ở nơi khác, Tổng Ý Bội từ khi trở về phòng cũng trầm mặc không nói gì.

Nha hoàn hầu hạ bên cạnh là Thanh Lan bưng trà đi vào. Nàng ta nói với Tổng Ý Bội, “Tam tiểu thư, đây là trà do Đại tiểu thư mang về, nói là trong cung ban cho phủ Thuận vương, là trà mới năm nay đó. Đại tiểu thư biết Tam tiểu thư không thích uống loại trà đậm đặc mà thích nước trà có màu xanh biếc, hương vị nhẹ nhàng nên mới đặc biệt mang tới cho Tam tiểu thư đó.”

Tổng Ý Bội đón lấy chén trà và mở nắp ra. Một mùi hương thơm ngát quả nhiên xông vào mũi. Nàng nhấp một ngụm, liền cảm thấy trong miệng ngập hương thơm, “Không tồi!” Tổng Ý Bội uống trà, oán hận nhỏ với Tổng Ý Châu cũng dần dần tiêu tan.

Thanh Lan lại lẩm miệng cười nói, “Đại tiểu thư cũng tặng trà cho Nhị tiểu thư, chính là loại trà nhài Nhị tiểu thư thích uống đấy ạ.”

Tổng Ý Bội bất thành linh hạ chén trà xuống, sự bất mãn với Tổng Ý Châu lại bùng lên. Thì ra không phải chị ấy đặc biệt tặng trà ỉn, mà là mỗi người đều có phần, cũng là thuận tiện thôi nhỉ? Đã sớm biết chị ấy đối với đứa em gái là mình cũng không để trong lòng đâu mà.

Thanh Lan không biết mình đã nói sai điều gì. Nàng ta nghi hoặc hỏi một câu, “Tam tiểu thư?”

“Người lui ra đi, ta muốn yên lặng một chút.” Tổng Ý Bội khoát tay.

Thanh Lan nghe vậy liền khom người lui ra ngoài.

Tống Ý Bội cảm thấy oán hận: Không thêm đoái hoài gì tới mình phải không? Sau khi trở thành Thuận vương phi rồi là không coi ai ra gì phải không?

Nàng đứng lên tìm chiếc trâm hoa Tống Ý Châu đã tặng trước khi xuất giá rồi ném lên trên bàn và lấy rằng lược xĩa xĩa, vừa chọc vừa oán hận nói, “Ta đâm mày, đâm mày!”

Chọc một hồi vẫn chưa hả giận, nàng lẩm bẩm, “Được, chị là Thuận vương phi phải không? Tôi sẽ thành Thái tử phi để chết chị, xem chị còn dám coi tôi như người vô hình không?”

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 55 – Hoàn Chương 54 Chương 53 Chương 52 Chương 51 Chương 50 Chương 49 Chương 48 Chương 47 Chương 46 Chương 45 Chương 44 Chương 42 Chương 43 Chương 41 Chương 40 Chương 39 Chương 38 Chương 37 Chương 36 Chương 35 Chương 34 Chương 33 Chương 32 Chương 31 Chương 30 Chương 29 Chương 28 Chương 27 Chương 26 Chương 25 Chương 24 Chương 23 Chương 22 Chương 21 Chương 20 Chương 19 Chương 18 Chương 17 Chương 16 Chương 15 Chương 14 Chương 13 Chương 12 Chương 11 Chương 10 Chương 09 Chương 08 Chương 07 Chương 06 Chương 05 Chương 04 Chương 03 Chương 02 Chương 01

Xem Chương Mới Hơn »

29. Chương 29

Chương 29

Cuối tháng chín, Cảnh Nam Thiên quyết định dẫn đoàn người tới săn thú tại sơn trang săn bắn. Danh sách những người được lựa chọn đi theo cũng đã lên. Thái tử lưu lại trong cung để bảo vệ, ba đứa con còn lại đều đi theo. Các con cháu nhà quyền quý cũng được chọn đi theo cùng.

Ở những buổi săn thú trước đây, thứ nhất là Tống Ý Mặc còn nhỏ tuổi, thứ hai là sau khi Tống Khả qua đời, Hầu phủ thất thế, đương nhiên không ai nhớ tới nàng, cũng sẽ không sắp xếp nàng đi theo. Nhưng lần này, nàng đang làm việc ở xưởng dệt may, lại là em vợ của Cảnh Thế Viêm, nên đương nhiên là một trong số những người được chọn.

Nhớ lại các chết của Tống Khả, La phu nhân vốn không muốn Tống Ý Mặc tham gia đoàn săn thú. Tống Ý Mặc lại nói, “Mẹ à, con cháu các phủ khác cầu còn không được, nếu con không đi chỉ sợ người ta sẽ sinh nghi. Vả lại, đây là cơ hội thể hiện trước mặt Hoàng thượng, cũng là cơ hội tìm hiểu tin tức khắp nơi, không đi không được.”

La phu nhân khẽ cắn môi, đành phải đồng ý. Bà lại dặn dò Tống Ý Mặc đủ điều.

Tống Ý Châu nghe nói tới chuyện đi săn cũng nhớ ngay tới Tống Ý Mặc. Nàng ấy rất sợ nàng sẽ theo bước Tống Khả trước đây. Sau nhờ Cảnh Thế Viêm để ý và đồng ý giúp coi chừng Tống Ý Mặc, lúc đó Tống Ý Châu mới thở phào ra được.

Tới ngày, Cảnh Thế Viêm liền dẫn người tới Hầu phủ Trần Vũ đón Tống Ý Mặc, để Tống Ý Mặc xuất phát cùng mình.

La phu nhân tận mắt thấy có Cảnh Thế Viêm giúp đỡ chiếu cố Tống Ý Mặc nên rốt cuộc đã yên tâm hơn nhiều.

Tống Ý Mặc thấy trong đám người đi theo có rất nhiều gương mặt quen thuộc. Ngoài Cảnh Thế Đan, Cảnh Thế Viêm, còn có đứa con nhỏ tuổi nhất của Cảnh Nam Thiên là Cảnh Thế Bình, đám người Thạch Khang và Trần Song Ngư.

Trần Song Ngư là nhị ca của Trần Song Ngọc, năm nay mười sáu tuổi. Vì Trần thị trung và Hầu phủ Trần Vũ có quan hệ thân thiết nên hần và Tống Ý Mặc cũng xưng huynh gọi đệ, lại âm thầm đối xử với Tống Ý Mặc như đối với em rể. Vì vậy, hần đương nhiên giục ngựa tới nói chuyện với nàng.

Tống Ý Mặc ân cần hỏi thăm Trần thị trung và Khuông phu nhân vài câu rồi nói, “Sao không thấy Trần đại ca đâu?”

Trần Song Ngư nhướng mày trả lời, “Chị dâu có thai, anh ấy ở nhà chăm sóc chị dâu không ra ngoài được.”

“Chúc mừng chúc mừng! Xem ra anh sắp được làm chú rồi.” Tống Ý Mặc lập tức chúc mừng.

Trần Song Ngư cảm ơn xong lại hỏi, “Công việc ở xưởng dệt may của cậu thế nào rồi?”

Tống Ý Mặc đáp lời. Hai người lại nói tới chuyện của hai phủ.

Đang nói chuyện thì có âm thanh chen vào, hai người vừa thấy Cảnh Thế Bình liền vội vàng chấp tay hành lễ ngay trên lưng ngựa.

Cảnh Thế Bình năm nay mười ba tuổi, mẹ đẻ là Đức phi nay đã qua đời. Vì hần mất mẹ từ nhỏ nên Chu hoàng hậu đã nhận nuôi nấng, cho nên trong đám huynh đệ, hần và Thái tử Cảnh Thế Sơ có quan hệ thân thiết nhất. Cảnh Nam Thiên thấy hần mất mẹ, lại là đứa con nhỏ tuổi nhất, nên cũng cưng chiều hơn những đứa khác một ít.

Năm ngoái Cảnh Thế Bình được phong làm Hiến vương, lại vì tuổi còn nhỏ nên không rời cung lập phủ mà vẫn ở lại trong đó. Hần cũng rất ít lui tới yến hội ở các phủ. Hôm nay nhân buổi đi săn, hiếm khi được ra ngoài một lần, hần đương nhiên rất phấn khởi.

Cảnh Thế Bình muốn tìm người cùng tuổi để đánh bạn. Nhìn một vòng chỉ thấy Tống Ý Mặc và Thạch Khang là phù hợp, lại thấy Tống Ý Mặc đang nói cười với người ta, hần liền tự động tới gần, đồng thời ngoắc tay gọi Thạch Khang lại. Đợi Thạch Khang tới rồi, hần liền cười nói, “Nào, báo danh nào. Chúng ta đua ngựa đi! Để xem ai tới sơn trang săn bắn trước.”

Vài người đành phải báo tên, nhưng đối với chuyện đua ngựa lại tỏ vẻ ngựa của mình chỉ là loại bình thường, không thể sánh với ngựa của Cảnh Thế Bình, không cần so cũng tự nhận thua.

Thạch Khang nói, “Hiến vương điện hạ, con ngựa này là do đại ca thấy thừa lại mới cho thần. Ngài nhìn nó mà xem, màu lông lẫn lộn, chân thì gầy, có chỗ nào có thể sánh được với tuần mã của ngài không?”

Cảnh Thế Bình liền chăm chú nhìn con ngựa của Thạch Khang, “Đường đường là phủ tướng quân lại không có ngựa tốt cho người, để người phải cưỡi con ngựa thế kia ư?”

Thạch Khang cũng ăn ngay nói thật. Hần thở dài, “Thần vốn có một con ngựa tốt, nhưng vì đua ngựa bị thua nên phải đưa ngựa cho người ta. Khi về phủ, cha thần lệnh không cấp ngựa cho thần nữa, ngay cả tiền tiêu vật cũng bị trừ, khiến thần định tự mua ngựa mà mãi vẫn không đủ. Hôm nay đi săn thần cũng không có ngựa. Cha thần nói để thần đi bộ theo mọi người, sau nhờ đại ca giúp đỡ đem con ngựa lông mao lẫn lộn này cho. Có ngựa để cưỡi còn hơn là đi bộ. Thần liền vui vẻ nhận nó luôn.”

Cảnh Thế Bình thấy Thạch Khang nói chuyện thẳng thắn thì rất thích. Hần cười nói, “Hay là khi về ta tặng người một con?”

Hai mắt Thạch Khang sáng rực lên. Hần vội tạ ơn, “Vâng, từ chối thì bất kính. Thần tạ ơn Hiến vương điện hạ!”

Xem ngựa của Thạch Khang xong, Cảnh Thế Bình lại nhìn sang ngựa của Tống Ý Mặc. Hần quay đầu nói, “Con ngựa của người chắc không có vấn đề đâu nhỉ!”

Tống Ý Mặc cười khỏ, “Hiến vương điện hạ, con này của thần đúng là ngựa tốt, nhưng ngài nhìn kỹ mà xem, ngài sẽ thấy có vấn đề ngay.”

Cảnh Thế Bình chăm chú nhìn, thấy khi chạy, bước chân của con ngựa Tống Ý Mặc đang cười không lớn, thậm chí chậm quá mức. Lúc này hần mới ngạc nhiên hỏi, “Con ngựa này bị sao thế?”

Tổng Ý Mặc ngẩng đầu cười nói, “Con người chúng ta có đủ loại tính tình, có người nôn nóng, có người chậm chạp. Không ngờ là ngựa cũng vậy, có con có tính chậm chạp. Như con ngựa này của thần, ngàn dặm mới tìm được con ngựa có tính cách chậm chạp như vậy. Là mẹ thần cố ý chọn nó cho thần đấy ạ. Bà ấy nói là khi đi ra ngoài cứ khoan thai mà đi mới tốt.”

Cảnh Thế Bình không cho là đúng, “Chúng ta phải đi săn. Ngựa của người lại như vậy, đi săn còn thú vị gì nữa? Vả lại, nếu có con mồi hung dữ tấn công lại người, người lại cưỡi con ngựa thế này thì chạy cũng không chạy nhanh được. Nếu chẳng may thì chẳng phải lại thành mồi cho con mồi sao?”

Tổng Ý Mặc cười nói, “Con ngựa này kỳ lạ lắm ạ. Khi thấy con mồi nó lập tức chạy bình thường, cũng không tính là chậm.”

Trần Song Ngư lớn tuổi hơn mấy người kia một chút. Khi nói đến ngựa, bản thân cũng có một ít kiến thức, hẳn liền kể một vài chuyện thú vị có liên quan tới ngựa.

Bốn người vừa nói chuyện vừa giục ngựa đi về phía trước.

Khi tới sơn trang săn bắn, Cảnh Nam Thiên lấy người tạo thành một đội, cho ba đứa con nhận người tạo thành ba đội để đi ra ngoài săn bắn tách biệt với nhau.

Tổng Ý Mặc theo đội của Cảnh Thế Viêm, Cảnh Thế Viêm đương nhiên che chở cho nàng. Trong quá trình săn bắn, con ngựa của Tổng Ý Mặc tuy chậm nhưng cũng săn được hai con thỏ hoang và hai con chim trĩ.

Khi săn bắn trở về, đội săn được nhiều nhất chính là đội của Cảnh Thế Đan. Cảnh Nam Thiên cực kỳ hài lòng với Cảnh Thế Đan. Ông ta cười nói, “Lão nhị không tồi, có phong thái năm xưa của trẫm.”

Cảnh Thế Đan cười nói, “Phụ hoàng chỉ khen miệng mà không có phần thưởng sao?”

Cảnh Nam Thiên ha hả cười nói, “Có có. Cứ ghi nhớ trước đã, khi hồi cung sẽ thưởng cho con.”

Tổng Ý Mặc đứng rất xa trông thấy Cảnh Nam Thiên vỗ vỗ bả vai Cảnh Thế Đan vô cùng thân thiết, trong lòng có chút nặng nề. Xem dáng vẻ này, nếu Thái tử thất thế thì người có khả năng thay thế nhất chính là Cảnh Thế Đan rồi.

Đêm đó đoàn đi săn ngủ lại sơn trang một tối, ngày thứ hai lại ra ngoài săn bắn. Đến buổi chiều, Cảnh Nam Thiên ra lệnh cho đoàn người đi rồi tới cung Thu Dương cách ngoại thành không xa, định đêm đó đốt lửa nướng thịt ở cung Thu Dương.

Cung Thu Dương nguyên là một trong những nông trang hoàng đế tiền triều dựng lên để vui chơi giết thời gian. Cảnh Nam Thiên đã lệnh cho người sửa chữa một chút, khi rảnh rỗi cũng tới đây vui chơi hưởng thanh nhàn.

Cung Thu Dương dựa vào núi, kết hợp với ruộng đồng ao cá vườn quả dưới chân núi rộng khoảng năm mươi dặm. Khí trời hiện đang vào thu, chính là mùa phong lá đỏ. Đoàn người đi tới sơn trang, thấy khắp nơi trong sơn trang đều là trái cây vàng óng ả, lại có lá phong đỏ rợp trời. Ai nấy đều bị hấp dẫn bởi cảnh đẹp trước mắt.

Cảnh Nam Thiên ăn mấy trái cây tươi xong tâm huyết lại dâng trào. Ông ta ra lệnh ọi người, “Chúng ta săn được rất nhiều con mồi, bên trong trang lại có hoa quả tươi, rất hợp để bày tiệc dã ngoại. Nơi này cũng không xa nội thành là mấy, mọi người phái người đi đón nữ quyến trong phủ tới đây, chúng ta sẽ ở đây một đêm!”

Lão tướng đi theo vốn định ngăn lại nhưng vừa bắt gặp ánh mắt của Cảnh Nam Thiên liền lập tức im lặng. Trước đây khi mới đăng vị, Hoàng thượng thường quanh quẩn ở trong cung thấy nhàm chán nên hay chạy loạn xung quanh cũng không có việc gì, hiện giờ thiên hạ thái bình, có mỗi chuyện bày tiệc dã ngoại ở sơn trang, liệu có thể xảy ra việc gì được? Cùng lắm là sau này bắt đám quan văn ghi chép sử sách nói dối mấy câu là xong.

Mọi người nghe nói có thể đón nữ quyến tới đây thì đều rất hứng khởi.

Cảnh Thế Viêm vẫy tay gọi Tổng Ý Mặc tới rồi cười nói, “Bản vương đang tính phái người đón chị cả cậu tới đây chơi. Cậu thì sao, muốn đưa ai tới? Bản vương sẽ cho người đi đón hộ cậu, mọi người cùng qua đây

một thể?”

Sơn trang với dã yến kiều này La phu nhân đương nhiên sẽ không cảm thấy hứng thú, nhưng Tống Ý Thiên và Tống Ý Bội chắc chắn muốn đến. Tống Ý Mặc cười nói, “Vay nhờ ngài sai người đón chị hai và chị ba tôi tới đây nhé. Xưa nay các chị ấy ru rú trong phủ cũng không biết đi đâu, nếu có thể ra ngoài một chuyến thì chắc sẽ rất vui.”

Cảnh Thế Viêm nghe nói thể liền sai người đi đón ba chị em Tống Ý Châu tới.

Trong đám gia tướng Cảnh Thế Đan mang đi săn bắn cùng có phụ tá Quý Bồ. Lúc này, hẳn mặc kệ hạ nhân đi kiếm kê đám thú săn được, còn mình thì dẫn Quý Bồ tới dưới một tàng lê nói chuyện.

Quý Bồ nói, “Huệ vương điện hạ, xem dáng vẻ của Hoàng thượng thì ngài vẫn được Hoàng thượng ưu ái nhất, ngay cả Hiến vương điện hạ cũng theo không kịp. Vả lại, lần trước nghe nói Công chúa Trường Tín và Thái tử đang bất hòa, đây chính là cơ hội tốt đấy ạ.”

Cảnh Thế Đan biết Quý Bồ đang muốn khuyên hẳn cưới Thân Hàm Thu. Vươn tay lên hái một quả lê, hẳn tùy tiện lau lau rồi cắn một miếng, vừa ăn vừa nói, “Người xem, Thái tử thù địch tội với cô cô cũng không đồng ý cưới Thân Hàm Thu, có thể thấy Hàm Thu thật không phải đám tốt. Cưới cô ta, sau này thể nào chưa cần nói, lúc này lại phải hao tâm phí lực, việc gì phải thế?”

Quý Bồ không khuyên được Cảnh Thế Đan, trong đầu lại nghĩ, cũng đúng, trước đây Công chúa Trường Tín và Khương quý phi có bất hòa, hiện giờ Huệ vương điện hạ muốn kết hôn với Thân Hàm Thu thì quả thực cũng khó xử.

Cảnh Thế Đan chậm rãi nói, “Cô cô và đại ca cãi nhau, Thế Viêm lại thành thân. Nếu cô cô không muốn gả Hàm Thu ột nhà quyền quý bình thường thì chỉ sợ ít ngày nữa sẽ tìm tới bản vương. Trước lúc đó, bản vương phải phòng sẵn một vị hôn thê mới ngăn cản được cô cô đến tìm ta nói chuyện.”

Quý Bồ ngẩn người hỏi, “Huệ vương điện hạ có đối tượng trong lòng rồi sao?”

Cảnh Thế Đan tủm tỉm cười, “Người không thấy bản vương và Tống Ý Mặc rất thân thiết sao?”

Không chỉ thân thiết, ngài còn gọi thẳng người ta là cậu em vợ còn gì! Quý Bồ lắc đầu nói, “Huệ vương điện hạ, ngài định cưới tiểu thư nhà họ Tống ă? Nhưng...”

Trước đây Cảnh Thế Đan có ý với Tống Ý Châu, kết quả Tống Ý Châu đã gả cho Cảnh Thế Viêm. Giờ nếu hẳn định cưới một vị tiểu thư khác nhà họ Tống thì bên ngoài thể nào cũng truyền ra vài tin đồn, chuyện này không nói cũng biết. Vả lại, Tống Ý Châu người ta đã không muốn kết thân với Cảnh Thế Đan, chẳng lẽ hai vị tiểu thư còn lại lại đồng ý?

Cảnh Thế Đan nói, “Bản vương vừa nghe nói phụ hoàng đã sai người đi đón Hàm Thu và Thế Dung tới đây. Hiện giờ Thái tử không ở đây, nếu cô cô cho Hàm Thu tới thì nghĩa là cô cô kỳ thực đã quyết định cố ý để Hàm Thu tiếp cận bản vương. Thừa dịp này, người an bài một chút để Hàm Thu nhìn thấy bản vương và Tống Ý Mặc thân thiết với nhau, để cô ta tin rằng bản vương chỉ yêu nam sắc, không thích nữ sắc. Hàm Thu mà tự mình lùi bước thì cô cô cũng không thể cưỡng ép. Như vậy, mặc dù không thể liên thân với bản vương nhưng cô cô cũng không thể oán hận bản vương được.”

Quý Bồ trợn mắt há mồm một lúc mới phản ứng lại được, “Mưu kế của Huệ vương điện hạ lợi hại thật!”

Cảnh Thế Đan cắn thêm một miếng lê. Hẳn lại vươn tay hái một trái nữa và đưa cho Quý Bồ, “Lê này ngọt lắm, người cũng ăn một quả đi!”

Quý Bồ nhận quả lê, học Cảnh Thế Đan dùng tay áo lau lau rồi ngồi xổm dưới tàng cây mà ăn.

Cảnh Thế Đan cũng ngồi xuống. Hẳn cười nói, “Làm người phải biết co biết duỗi, có thể đứng có thể ngồi thì mới có tương lai.”

Quý Bồ vỗ tay nói, “Lời này của Huệ vương điện hạ quả thật cao thâm!”

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 55 – Hoàn Chương 54 Chương 53 Chương 52 Chương 51 Chương 50 Chương 49 Chương 48 Chương 47 Chương 46 Chương 45 Chương 44 Chương 42 Chương 43 Chương 41 Chương 40 Chương 39 Chương 38 Chương 37 Chương 36 Chương 35 Chương 34 Chương 33 Chương 32 Chương 31 Chương 30 Chương 29 Chương 28 Chương 27 Chương 26 Chương 25 Chương 24 Chương 23 Chương 22 Chương 21 Chương 20 Chương 19 Chương 18 Chương 17 Chương 16 Chương 15 Chương 14 Chương 13 Chương 12 Chương 11 Chương 10 Chương 09 Chương 08 Chương 07 Chương 06 Chương 05 Chương 04 Chương 03 Chương 02 Chương 01

Xem Chương Mới Hơn »

30. Chương 30

Chương 30

Trong những chiếc xe ngựa Cảnh Nam Thiên phái đi đón nữ quyền có một chiếc hướng về phía phủ của Công chúa Trường Tín.

Công chúa Trường Tín nghe nói Cảnh Nam Thiên bày tiệc dã ngoại ở cung Thu Dương và muốn đón bà ta cùng Thân Hàm Thu tới tham gia thì lập tức muốn từ chối. Nghĩ lại, bà ta gọi Thân Hàm Thu tới và nói, “Hoàng thượng bày tiệc dã ngoại ở cung Thu Dương và đã cho người tới đón chúng ta tới tham gia. Giờ cũng muộn rồi, ta không chịu được đi lại xóc nảy nên không đi. Nếu con muốn đi thì để Triển thị vệ hộ tống tới đó.”

Thân Hàm Thu biết Cảnh Thế Đan theo Cảnh Nam Thiên đi săn thú, nghĩa là, dã yến đêm nay Cảnh Thế Đan đương nhiên sẽ có mặt. Mà Công chúa Trường Tín lại không đi, nếu mình muốn nói gì làm gì với Cảnh Thế Đan cũng không có người ngăn cản. Cảm thấy phấn khởi nhưng cũng không dám lộ ra trên mặt, nàng ta chỉ thấp giọng nói, “Mẹ à, giờ cuối thu không khí rất trong lành, cảnh đêm ở cung Thu Dương cũng đẹp. Con lại muốn tham gia náo nhiệt.”

Công chúa Trường Tín nghe vậy liền nhân tiện nói, “Nếu vậy con đi thay y phục rồi mang theo mấy nha hoàn lanh lợi đi cùng đi. Nhớ mang theo một ít thuốc đuổi côn trùng và giải rượu cùng thuốc dạ dày nhé, mang cả đại phu Cung Phụng trong phủ đi cùng nữa. Khi gặp Hoàng thượng cứu cứu của con thì trình thuốc đau dạ dày và giải rượu lên, để cả đại phu Cung Phụng lại hầu hạ Hoàng thượng. Chẳng may ăn uống khó tiêu mà có đại phu ở cạnh thì cũng có người chữa trị.”

“Mẹ à, chẳng trách Hoàng thượng cứu cứu vẫn luôn tin tưởng mẹ như vậy. Nhìn xem, mẹ còn chưa chăm sóc cha được như vậy đâu.” Thân Hàm Thu cười nói một câu. Nàng ta lại nói tiếp, “Có điều, Hoàng thượng cứu cứu đi săn bắn ở bên ngoài chắc chắn có mang theo ngự y đi cùng, vậy còn cần gì đến đại phu Cung Phụng nhà chúng ta nữa?”

Công chúa Trường Tín nói, “Hoàng thượng cứu cứu có mang ngự y theo hay không là chuyện của Hoàng thượng. Còn chúng ta đưa hay không đưa đại phu Cung Phụng đến hầu hạ là chuyện của chúng ta. Con hiểu chưa?”

Thân Hàm Thu nghĩ ngợi một lúc lại nói, “Con hiểu rồi. Chúng ta đưa người tới là tâm ý của chúng ta, ý là chúng ta quan tâm tới Hoàng thượng cứu cứu đúng không ạ?”

Công chúa Trường Tín gật đầu nói, “Được rồi, đừng để Triển thị vệ đợi lâu nữa.”

Thân Hàm Thu vâng dạ rồi vội đi thay quần áo và sắp xếp đồ đạc linh tinh.

Tiền Thân Hàm Thu đi xong, Thân Đình tiện thể hỏi, “Bà lại yên tâm cho nó tới đó sao?”

Công chúa Trường Tín trả lời, “Nếu ta đi theo thì trong lòng nó sẽ do dự mà không thể yên tâm tiếp cận Thế Đan. Dù sao trước đây ta cũng từng phản đối chuyện này.”

Thân Đình thở dài, “Bên Thái tử thật sự không lay chuyển được sao?”

Công chúa Trường Tín lắc đầu, “Hai bên đã nói chuyện rõ ràng thế rồi, còn có thể lạy chuyển gì nữa? Thôi thế cũng được. Ông xem đạo này Hoàng thượng có quá sùng ái Khương quý phi không? Nếu không phải Hoàng hậu nương nương biết an phận và không tìm ra sai lầm nào thì ta nghi ngờ Hoàng thượng đang muốn hạ bệ Hoàng hậu nương nương và chuyển chức chủ sự cho Khương quý phi ấy chứ. Tình thế đã như thế, Thái tử lại không biết lợi hại, ta cũng chán chu toàn cho nó.”

Thân Đình lại hỏi, “Nhưng bà có chắc về suy nghĩ của Thế Đan không? Chẳng may Thế Đan cũng là người không hiểu tình thế thì sao?”

Công chúa Trường Tín trả lời, “Không thế nào. Một người có trí tuệ như Thế Đan sao có thể không hiểu tình thế? Ông xem trước đây nó hướng về Tống Ý Châu, khi Tống Ý Châu rơi xuống nước được Thế Viêm cứu lên, nó liền lập tức buông tay để Thế Viêm thuận lợi cưới Tống Ý Châu mà chẳng làm âm ỉ chút nào, cũng chẳng làm khó Thế Viêm nữa. Nói đến việc này, có rất nhiều người còn khen nó rộng lượng đó. Hành vi này của nó mới đúng là biết đại thể đại cục.”

Kể được khen ngợi là Cảnh Thế Đan lúc này đang chớp mắt một lát dưới tàng cây lê. Khi hân tĩnh lại, đoàn xe ngựa được phái đi đón nữ quyến đã tập nập về đến nơi. Những phụ nữ lớn tuổi quả nhiên không ai tới, người tới đều là các tiểu thư trẻ tuổi.

Trong đám tiểu thư vừa tới, ngoài ba chị em Tống gia làm người ta chú ý còn có ba người khác cũng khiến không khí náo động cả lên, đó là La Phương Khê, Thân Hàm Thu và Công chúa Cảnh Thế Dung.

Cảnh Thế Dung năm nay mười bốn tuổi, mẹ đẻ là Khang tiếp dư. Khang tiếp dư là cháu của Khang thái hậu. Trước đây khi Khang thái hậu vào kinh, để tưởng nhớ người thân ở quê nhà, Cảnh Nam Thiên đã phái người đi đón cháu gái của Khang thái hậu là Khang Miêu vào kinh. Khang Miêu mặc dù không biết chữ nhưng biết nấu các món ăn mang hương vị quê hương, lại khiến Khang thái hậu vui vẻ nên đã ở lại luôn trong cung.

Thấy Khang Miêu đã tới tuổi cập kê, Khang thái hậu sợ làm lỡ chuyện suốt đời của nàng liền chuẩn bị kén chồng cho nàng, nhưng trong khoảng thời gian ngắn lại có chút luyến tiếc. Ý là sau khi lập gia đình nàng chắc chắn không thể liên tục vào trong cung được nữa. Cảnh Nam Thiên thấy Khang thái hậu thích Khang Miêu nên cũng muốn giữ Khang Miêu lại để tiếp tục hầu hạ Khang thái hậu, lại thấy Khang Miêu trông cũng thanh tú liền dứt khoát nạp nàng làm phi tần và tùy tiện phong cho nàng là quý nhân, để nàng ở trong cung bầu bạn với Khang thái hậu. Nhưng rốt cuộc cho rằng Khang Miêu là gái nông thôn, không làm được việc lớn, lại không biết chữ nên ông ta không có hứng thú gì với nàng, cũng không hề thị tẩm. Cũng nhờ Khang thái hậu tác hợp nên Khang Miêu mới được thị tẩm vài lần.

Một năm sau, Khang Miêu hạ sinh Cảnh Thế Dung. Cảnh Nam Thiên liền phong cho nàng làm tiếp dư, để nàng chuyên tâm làm bạn với Thái hậu, rồi từ đó về sau cũng không chạm đến nàng nữa.

Cảnh Nam Thiên lại cho rằng Khang Miêu không thích hợp để dạy dỗ Cảnh Thế Dung nên để một thực phi trong cung nuôi dưỡng Cảnh Thế Dung. Sau vị thực phi này qua đời, Cảnh Nam Thiên lại để Chu hoàng hậu giáo dưỡng Cảnh Thế Dung.

Cảnh Thế Dung dần lớn lên, biết mẹ đẻ của mình là Khang tiếp dư mà không phải Thực phi hay Chu hoàng hậu thì trong lòng có chút rối rắm. Hiện tại nàng cũng đã mười bốn tuổi, đã biết che giấu cảm xúc của mình, cho nên luôn làm nũng trước mặt Chu hoàng hậu và cố ý né tránh Khang tiếp dư.

Nhưng mặc kệ mẹ đẻ của Cảnh Thế Dung là ai, mọi người đều biết nàng là con gái duy nhất của Cảnh Nam Thiên, là hòn ngọc quý trên tay Cảnh Nam Thiên, ai cưới được nàng liền một bước lên mây. Vả lại, nhìn chồng của Công chúa Trường Tín là Thân Đình mà xem, chẳng phải trong tay ông ta đang nắm giữ bao nhiêu thứ trọng yếu đó sao? Cảnh Nam Thiên đối với em rể còn như vậy thì đối với con rể đương nhiên sẽ càng giao thêm nhiều trọng trách.

Lúc mọi người nói chuyện về Cảnh Thế Dung thì Thạch Khang và Tống Ý Mặc thì thầm với nhau, “Công chúa không hổ là công chúa nhỉ, khí độ và mỹ mạo thật không giống người thường. Tiểu hầu gia, nếu không phải cậu nhỏ hơn cô ta hai tuổi thì với tài mạo của cậu đã đủ tư cách làm phò mã đấy.”

Tống Ý Mặc thấy Thạch Khang ca tụng hết lời liền bật cười, “Chính anh muốn làm phò mã phải không? Kéo tôi vào làm gì?”

“Ta có muốn thì người ta cũng không thêm để mắt đến đâu.” Thạch Khang thu hồi tầm mắt. Bứt một cây cỏ trên mặt đất cho vào miệng, hần buồn bã nói, “Ai bảo ta không tuần tú bằng cậu?”

Tổng Ý Mặc đang định trêu chọc Thạch Khang vài câu thì thấy Tổng Ý Châu dẫn Tổng Ý Bội và Tổng Ý Thiên lại đây. Nàng vội đứng lên chào rồi hỏi, “Các chị đã bái kiến Hoàng thượng chưa?”

Tổng Ý Châu trả lời, “Bọn chị mới vừa gặp Thuận vương điện hạ. Thuận vương điện hạ đã dẫn mọi người qua đó bái kiến Hoàng thượng nhưng không thấy bóng dáng Hoàng thượng đâu, chờ lát nữa bái kiến sau vậy. Đúng rồi, thú săn được của hai người đâu? Đội bên kia đã bắt đầu đốt lửa nướng thịt rồi, hai người cũng mau đem thú săn được ra bắt đầu nướng đi thôi. Bọn chị sẽ giúp mọi người hái chút hoa quả tươi và rửa sạch rồi bày lên bàn tiệc. Đã yến thì phải tự mình chủ động làm hết mới có vị.”

Tổng Ý Thiên lần đầu tiên tham gia yến hội thế này. Trong lòng thấy cực kỳ thú vị, nàng ta lại hỏi Tổng Ý Mặc, “Em săn được nhiều không?”

Tổng Ý Mặc hơi đỏ mặt. Nàng nhỏ giọng trả lời, “Đủ ọi người ăn.”

Thạch Khang bỗng lớn tiếng, “Cậu ta chỉ săn được hai con thỏ hoang với hai con chim trĩ thôi, chẳng có con nào lớn cả. Nhưng mà yên tâm, ta đã săn được một con lợn rừng, để chút nữa nướng lên đãi mọi người, không ai sợ bị đói đâu.”

Tổng Ý Bội và Thạch Khang cũng coi như quen biết. Khi nghe Thạch Khang nói vậy, nàng liền hé miệng cười nói, “Vậy chúng tôi sẽ chờ nếm thịt lợn rừng nhé!”

Trong chốc lát, Tô Lũ và Trần Song Ngọc cũng đến.

Trần Song Ngọc gặp Trần Song Ngư xong liền tới đây tìm Tổng Ý Mặc. Hỏi ra mới biết Tổng Ý Mặc chỉ săn được thỏ hoang và chim trĩ, nàng liền bênh vực, “Anh Ý Mặc tuổi còn nhỏ đã có thể săn được là giỏi rồi, mọi người đừng có yêu cầu cao quá.”

Tổng Ý Bội cười nói, “Em chỉ biết bênh nó.”

Tổng Ý Châu cũng nói, “Nghe nói cha mình trước đây mười tuổi đã có thể săn lợn rừng, em thì lúc nhỏ cũng không tồi, sao giờ càng lớn càng mảnh mai thế nhỉ, kỳ cục thật. Chị nói này, buổi chiều cũng nên dành nhiều thời gian để luyện võ, đừng chỉ lo đọc sách. Chúng ta là nam tử của vương triều Đại Cảnh, chỉ biết đọc sách thôi là không được.”

Tổng Ý Mặc khụ một tiếng mới nói, “Chị à, chị giữ thể diện cho em chút đi, đừng giáo huấn em trước mặt mọi người được không?”

Nàng vừa nói xong, đám người Thạch Khang liền cười lớn.

Tổng Ý Châu đang nói chuyện thì thấy La Phương Khê ở bên kia vẫy tay gọi mình. Nàng liền để Tổng Ý Thiên và Tổng Ý Bội lại rồi đi tới nói chuyện với La Phương Khê.

La Phương Khê nói nhỏ, “Hàm Thu có chuyện muốn nói với cô. Cô theo tôi tới đó nhé.”

Tổng Ý Châu nghĩ ngợi một chút liền hiểu được nguyên nhân Thân Hàm Thu nóng lòng muốn gặp mình. Lần trước nàng đã nhờ Thân Hàm Thu giúp nói tốt trước mặt Khang thái hậu để tác hợp cho nàng và Cảnh Thế Viêm. Khi đó Thân Hàm Thu đã nói nếu sau này có việc cần nàng giúp thì nàng không được thoái thác. Có lẽ hiện tại Thân Hàm Thu đang có việc muốn nhờ nàng đây.

Có điều cũng đúng, đã yến đêm nay đúng là thời cơ tốt.

Thân Hàm Thu đang đứng chờ, thấy La Phương Khê dẫn Tổng Ý Châu tới, nàng ta liền nói luôn, “Còn nhớ lần trước cô hứa hẹn với ta không?”

Tổng Ý Châu gật đầu, “Tôi tuy là nữ tử nhưng cũng trọng lời hứa. Thân tiểu thư có việc gì cứ nói, nếu tôi đủ khả năng thì nhất định sẽ không thoái thác.”

La Phương Khê thấy hai người nói chuyện với nhau liền lùi sang một bên canh chừng, cũng không có ý muốn nghe xem bọn họ nói gì.

Thân Hàm Thu nhìn theo bóng dáng của La Phương Khê xong mới quay đầu nói với Tống Ý Châu, “Cô là phụ nữ đã kết hôn, lại là vợ của Thuận vương điện hạ, việc này cô làm là thích hợp nhất.” Nói xong nàng ta lại hơi đỏ mặt.

Tống Ý Châu chỉ đoán một chút cũng biết Thân Hàm Thu muốn nàng làm chuyện gì. Nàng liền gật đầu nói, “Thân tiểu thư mời nói!”

Thân Hàm Thu cân nhắc ngôn từ, cố gắng muốn nói thật rõ ràng và hàm súc. Đắn đo hồi lâu lại sợ ngôn từ không rõ làm Tống Ý Châu hiểu lầm, nàng ta chỉ đơn giản nói thẳng, “Ta muốn ở một mình với Huệ vương điện hạ, muốn anh ta chấp nhận ta. Nhờ cô sắp xếp hộ!”

Tống Ý Châu hít một ngụm khí lạnh. Mượn danh nghĩa của Cảnh Thế Viêm để giúp tạo cơ hội cho Cảnh Thế Đan và Thân Hàm Thu ở một mình với nhau đương nhiên không khó, nhưng muốn Cảnh Thế Đan chấp nhận Thân Hàm Thu thì việc này rất khó.

Tống Ý Châu không rõ Thân Hàm Thu có bao nhiêu quyết tâm hay có định dùng thủ đoạn gì không. Nàng liền thử thăm dò, “Thân tiểu thư, cô chính là bảo bối tâm can của Công chúa Trường Tín, lại là người tình trong mộng của rất nhiều thiếu niên nam tử. Cô thật sự muốn làm vậy sao? Nếu chẳng may Huệ vương điện hạ không có suy nghĩ giống người ta và có tâm tư khác thì cô...”

Thân Hàm Thu lại rất tin tưởng ở bản thân. Nàng ta cho rằng Cảnh Thế Đan tuyệt đối sẽ không cự tuyệt mình, chỉ cần nàng và Cảnh Thế Đan có chung suy nghĩ thì nàng sẽ có thể thuyết phục Công chúa Trường Tín đồng ý chuyện của nàng với hắn. Thủ đoạn thực ra không quan trọng, cái quan trọng là phải khiến Công chúa tin rằng nàng đã thuộc về Cảnh Thế Đan chứ không phải bất kỳ ai khác.

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 55 – Hoàn Chương 54 Chương 53 Chương 52 Chương 51 Chương 50 Chương 49 Chương 48 Chương 47 Chương 46 Chương 45 Chương 44 Chương 42 Chương 43 Chương 41 Chương 40 Chương 39 Chương 38 Chương 37 Chương 36 Chương 35 Chương 34 Chương 33 Chương 32 Chương 31 Chương 30 Chương 29 Chương 28 Chương 27 Chương 26 Chương 25 Chương 24 Chương 23 Chương 22 Chương 21 Chương 20 Chương 19 Chương 18 Chương 17 Chương 16 Chương 15 Chương 14 Chương 13 Chương 12 Chương 11 Chương 10 Chương 09 Chương 08 Chương 07 Chương 06 Chương 05 Chương 04 Chương 03 Chương 02 Chương 01

Xem Chương Mới Hơn »

31. Chương 31

Chương 31

Tống Ý Châu nhớ tới chuyện Cảnh Thế Đan từng nhắm vào mình và tìm mọi cách tiếp cận, mà ở thời điểm đó, chính mình cũng không tránh khỏi xao động trước một vị vương gia tài mao song toàn như hắn. Giờ lại định an bài bố trí để hắn rơi vào bẫy của Thân Hàm Thu, trong khoảnh khắc, trong lòng nàng bỗng có trăm mối cảm xúc giằng co.

Thân Hàm Thu thấy Tống Ý Châu có chút ngơ ngẩn liền không nhịn được lên tiếng, “Hay cô cho rằng trước đây Huệ vương điện hạ nhắm vào cô và giờ cũng chưa từ bỏ nên có thể không thích người khác?”

Bị dọa cho giật nảy, lúc này Tống Ý Châu mới phục hồi tinh thần. Nàng cười nói, “Thân tiểu thư nói gì vậy? Chưa nói tới chuyện hiện giờ tôi đã là Thuận vương phi, dù có không phải tôi cũng sẽ giống như trước, không có tâm tư gì với Huệ vương cả. Mà Huệ vương thì khi tôi rơi xuống nước, ngài ấy cũng không nhảy xuống cứu. Sau đó, khi tôi và Thuận vương thành thân, ngài ấy cũng có mặt chúc mừng. Điều này đủ thấy ngài ấy đã không còn ý tứ khác với tôi nữa. Khi đó nghe đồn ngài ấy để ý tới tôi rất cuộc chẳng qua là vì tôi đối xử lạnh lùng với ngài ấy khiến ngài ấy càng nổi tính hiếu thắng muốn thuần phục tôi mà thôi, chứ chưa chắc đã thích tôi thật sự.”

Thân Hàm Thu vừa nghe xong liền nói, “Cũng đúng. Nếu thực sự thích cô thì chỉ cần xin Hoàng thượng ban hôn là xong, cần gì phải khổ tâm như thế? Xem ra chẳng qua cũng chỉ là chơi đùa, anh ấy muốn đùa bỡn với cô thôi. Hiện giờ cô đã là Thuận vương phi, anh ấy chắc chắn sẽ không định đùa giỡn nữa.”

Tổng Ý Châu thấy Thân Hàm Thu ăn nói khó nghe nhưng trong lòng chỉ nghĩ, dù nàng ta có nói chuyện khó nghe hơn nữa thì mình cũng chỉ cần chịu đựng vài lần mà thôi, nàng không ở bên cạnh nàng ta nên cũng không cần thiết phải so đo làm gì.

Thân Hàm Thu thấy Tổng Ý Châu không có ý phản bác liền có chút hài lòng. Nàng ta lại nói, “Được rồi, cô đi sắp xếp đi! Nhất định phải sắp xếp sao cho bọn ta chỉ ngẫu nhiên gặp nhau chứ không phải ta cố ý đi tìm anh ấy.”

Tổng Ý Châu gật gù đầu. Hai người lại bàn bạc thêm vài chi tiết rồi sau đó mới rời đi.

Cảnh Thế Viêm không thấy Tổng Ý Châu đâu, đang muốn đi tìm thì vừa quay đầu đã thấy Tổng Ý Châu xuất hiện trước mặt. Hắn liền bước đến hỏi, “Nàng vừa đi đâu vậy?”

Tổng Ý Châu sợ Cảnh Thế Viêm nảy sinh những nghi ngờ không đáng có, vả lại đã quyết tâm đối xử thành thật với nhau, nên nàng suy nghĩ một chút liền kéo Cảnh Thế Viêm tránh chỗ đông người. Đi tới bên dưới một cây đại thụ không có ai, nàng liền đem từ đầu chí cuối chuyện lúc trước mình nhờ Thân Hàm Thu giúp đỡ cầu tình và việc Thân Hàm Thu vừa nhờ mình nói hết cả ra.

Mặc dù tâm hồn ngọt ngào nhưng Cảnh Thế Viêm vẫn có chút để ý tới chuyện lúc trước Tổng Ý Châu bị Cảnh Thế Đan theo đuổi. Giờ nghe được Tổng Ý Châu vì hắn thậm chí còn đi nhờ Thân Hàm Thu nói giúp trước mặt Khang thái hậu, trong lòng đột nhiên cảm động, hắn thấp giọng nói, “Đứa nhỏ ngốc! Nàng trực tiếp nói với bản vương là được, nhờ Thân Hàm Thu làm gì?”

Tổng Ý Châu là trưởng nữ của Hầu phủ. Hơn chục năm nay, La phu nhân vẫn sống trong lo lắng và tìm mọi cách dạy dỗ nàng, tóm lại là không bao giờ thân thiết quá mức. Giờ vừa nghe Cảnh Thế Viêm nói với nàng bằng giọng điệu như vậy, lại coi nàng như đứa bé gái cần sự che chở, trong lòng cũng rất dễ chịu, nàng liền cười nói, “Chẳng phải thiếp sợ chàng không thích thiếp đó sao?”

Cảnh Thế Viêm thấy không ai chú ý tới bên này liền vươn tay ôm lấy eo Tổng Ý Châu mà thì thầm bên tai, “Nàng nhớ kỹ nhé, bản vương là phu quân của nàng, có trách nhiệm loại bỏ ưu phiền tháo gỡ khó khăn cho nàng. Về sau có việc gì khó khăn nàng cứ giao cho vi phu!”

Tổng Ý Châu cũng không xấu hổ. Nàng tựa vào ngực Cảnh Thế Viêm mà cười nói, “Hiện giờ thiếp đang có việc khó đây. Mặc dù thiếp đã đồng ý làm việc cho Thân Hàm Thu nhưng thực sự không muốn dây dưa gì với Huệ vương điện hạ nữa.”

Cảnh Thế Viêm nói, “Việc này giao cho bản vương, bản vương sẽ sắp xếp thỏa đáng cho.”

Tổng Ý Châu hỏi, “Chàng tính làm thế nào?”

Cảnh Thế Viêm vừa hôn lên tóc Tổng Ý Châu vừa trả lời, “Cũng đơn giản thôi, chỉ cần phái một tiểu nội thị đi mời Nhị ca, nói là bản vương có chuyện muốn nói với anh ấy, hẹn anh ấy tới một nơi yên tĩnh để nói chuyện. Một khi thấy tiểu nội thị kia quả thực là người của bản vương, anh ấy đương nhiên sẽ đồng ý. Đợi sau khi Thân Hàm Thu và anh ấy gặp nhau, anh ấy còn tâm tư nào so đo tiểu nội thị kia là của ai nữa? Mà có so đo đi nữa, bản vương sẽ nói quả thực có hẹn gặp nhưng tiểu nội thị kia lại nghe nhầm chỗ.”

Tổng Ý Châu kinh ngạc hỏi lại, “Đơn giản vậy thôi sao? Vả lại, mới nghe đã có nhiều điểm sơ hở rồi, rất dễ bị lộ đấy.”

Cảnh Thế Viêm nhéo nhéo mũi Tổng Ý Châu, “Nàng cho rằng ai cũng luôn luôn sáng suốt sao? Mỗi thời mỗi khắc người ta đều phải sợ hãi tính kế sao? Yên tâm đi, việc càng đơn giản đối phương càng không để tâm. Nàng là vì nghĩ nhiều mà cái gì cũng muốn chu toàn nên mới không thể cười nói thoải mái được.”

Tổng Ý Châu ngẩng đầu, đôi mắt ánh lên lấp lánh. Nàng thấp giọng gọi Cảnh Thế Viêm một tiếng.

Cảnh Thế Viêm có chút xúc động. Hắn không khỏi muốn cúi thấp xuống.

Tống Ý Châu vội lấy tay ngăn miệng hắn lại rồi sáng giọng nói, “Chuyện còn chưa thành chàng đã đòi phần thưởng ư?”

Cảnh Thế Viêm cười cười buông Tống Ý Châu ra, “Được rồi, lo xong việc này ta sẽ đòi phần thưởng.”

Ở một chỗ khác, Tống Ý Mặc đang nói chuyện với mọi người thì có một tiểu nội thị đi tới thỉnh an và nói với nàng, “Tiểu hầu gia, Thuận vương phi mời ngài qua nói chuyện ạ!”

Tống Ý Mặc thấy tiểu nội thị đang cầm đèn lồng kia mặc trang phục giống người của Vương phủ liền nghĩ gã là người của Cảnh Thế Viêm. Nàng không nghi ngờ gì mà đi về hướng tiểu nội thị kia chỉ.

Mắt thấy tiểu nội thị này đưa nàng tới chỗ vắng người, Tống Ý Mặc liền dừng bước và hỏi, “Đúng rồi, người tên gì? Ở Vương phủ bao lâu rồi? Mấy lần trước ta tới Vương phủ nhưng sao không thấy người?”

Tiểu nội thị kính cẩn đáp, “Tiểu nhân tên Lai Phúc, mới được đưa lên hầu hạ chủ tử. Tiểu hầu gia không gặp tiểu nhân ở Vương phủ là vì xưa nay tiểu nhân chỉ là chân chạy việc, khi có khách quý đến chơi, tiểu nhân không đủ tư cách để hầu hạ ạ.”

Tống Ý Mặc nghe gã nói không có sơ hở gì liền nghi ngờ hay là mình nghĩ nhiều. Nàng lập tức gật gật đầu rồi lại cất bước đi theo.

Ở một chỗ khác, Cảnh Thế Đan cũng để mặc tiểu nội thị bên cạnh Cảnh Thế Viêm là Tường Vân dẫn vào một lương đình tứ giác bên cạnh một ao sen. Giờ đang là tháng chín, lại là đêm mùa thu, không khí rất mát mẻ, bên ngoài lương đình có treo đèn lồng, tứ phía đều có bình phong vây kín, chỉ còn lại một mặt đối diện với hồ sen là mở ra.

Vào bên trong lương đình rồi, Tường Vân liền khom người nói, “Tiểu nhân xin cáo lui!”

Cảnh Thế Đan liền gọi gã lại, “Không phải nói tam đệ hẹn gặp bản vương sao? Người đâu rồi? Nô tài nhà người cũng đáng giận thật, đưa bản vương tới đây rồi một chén trà cũng không có đã muốn bỏ đi sao?”

Tường Vân có chút sợ hãi khoanh tay nói, “Để tiểu nhân gọi người dâng trà lên Huệ vương điện hạ ạ!”

“Ồ, đằng kia có người, hình như là tiểu Hầu gia. Người tới đó đón cậu ta lại đây, bảo là bản vương và Thuận vương điện hạ đều ở chỗ này.” Cảnh Thế Đan vừa thấy cách đó không xa có ánh đèn lồng chớp động liền nheo mắt nhìn kỹ, sau đó lại phân phó Tường Vân vài câu.

Tường Vân cũng nhìn nhìn về phía cách đó không xa. Trừ ánh đèn ra cũng không nhìn rõ là người nào, gã liền sợ hãi thán phục nhãn lực của Cảnh Thế Đan: Oa, nghe nói Huệ vương điện hạ có tài thiên hạ, nhãn lực hơn người, không ngờ lại lợi hại đến nước này. Xa như vậy mà ngài ấy cũng có thể nhìn rõ là ai đang đi đến!

Tống Ý Mặc càng đi càng nghi ngờ. Đúng lúc đang muốn quay trở về thì thấy bên trong lương đình cách đó không xa có người cầm đèn lồng tiến về phía mình. Người này cười nói với nàng, “Tiểu Hầu gia tới rồi ạ! Thuận vương điện hạ hẹn Huệ vương điện hạ ở trong lương đình và sai tiểu nhân tới đây đón tiểu Hầu gia ạ.”

Tống Ý Mặc thấy gã tiểu nội thị này quả thực mình đã gặp qua, đúng là Tường Vân hầu hạ bên cạnh Cảnh Thế Viêm, lập tức tiêu tan lòng nghi ngờ. Nàng hỏi, “Bọn họ tới lâu chưa?”

Tường Vân thuận miệng đáp, “Vừa tới ạ!” Nói xong lại liếc mắt nhìn tiểu nội thị bên cạnh Tống Ý Mặc, thấy đối phương cũng mặc trang phục hạ nhân của Vương phủ thì mặc dù hơi cảm thấy kỳ lạ nhưng cũng không nghĩ nhiều, gã chỉ dẫn bọn họ đi về phía lương đình.

Đi tới phía trước lương đình, tiểu nội thị tên gọi Lai Phúc liền giữ chặt Tường Vân lại mà cười nói, “Để chủ tử nói chuyện, chúng ta lui ra thôi!”

Tường Vân liền quay sang nói với Tống Ý Mặc, “Tiểu Hầu gia cứ đi vào nhé, tiểu nhân xin cáo lui!” Nói xong, thuận theo đà kéo của Lai Phúc, hai người khom lưng lui ra.

“Còn không vào đi?” Bên trong truyền đến một tiếng nói.

Không thể không nói, Cảnh Thế Đan và Cảnh Thế Viêm mặc dù tướng mạo bất đồng nhưng khi nói với giọng lưỡi nhác thì tiếng nói cực kỳ giống nhau. Tổng Ý Mặc nghe thấy giọng nói này liền tưởng Cảnh Thế Viêm gọi mình. Nàng liền cất tiếng vang dạ rồi cất bước đi vào lương đình.

Tổng Ý Mặc đi vào, thấy bốn góc bên trong lương đình có treo đèn lồng. Ánh đèn lồng tối tăm và mờ ảo chiếu một bóng người dài dài đang nghiêng người nằm trên ghế đá. Người này đang lấy tay chống đầu giường mắt nhìn nàng. Khi bắt gặp tầm mắt của đối phương, Tổng Ý Mặc không khỏi cả kinh hô lên, “Huệ vương điện hạ!”

“Chẳng lẽ không phải là bản vương sao?” Cảnh Thế Đan nhảy dựng lên. Đúng lúc Tổng Ý Mặc định rời khỏi lương đình, hần đã hăng hái xông lên đóng cửa lại, sau đó tóm lấy eo Tổng Ý Mặc và kéo nàng ngã ra ghế đá, sau đó liền liều mạng đè lên người nàng.

Trong lòng Tổng Ý Mặc đã biết không ổn. Trên đường tới đây chỗ nào cũng yên ắng không có bóng người, biết kêu cũng vô dụng, nàng chỉ ra sức giãy dụa, vừa giãy dụa vừa nói, “Huệ vương điện hạ, hành động này của ngài không phải là hành động mà một vị quân vương nên làm.”

“Từ trước đến nay bản vương đâu có nhận mình là quân tử.” Cảnh Thế Đan vừa giữ chặt chân của Tổng Ý Mặc không cho nàng lộn xộn vừa thấp giọng nói, “Người và bản vương cùng diễn một vở kịch, từ nay về sau bản vương sẽ không ức hiếp người nữa, được không?” Nói xong, hần cúi đầu tìm môi của Tổng Ý Mặc, hơi thở phả lên mặt nàng, hần vừa thở hổn hển vừa triền miên gọi, “A Mặc, cục cưng ơi...”

Trúng kế rồi! Tổng Ý Mặc định hét lớn một tiếng nhưng mới vừa định há mồm lại thấy Cảnh Thế Đan đang cúi thấp đầu xuống, nàng vội ngậm chặt miệng lại và cố gắng nghiêng đầu tránh đi.

Lúc này, Thân Hàm Thu đã tới bên ngoài lương đình. Kế hoạch của nàng ta là giả bộ tới đây để ngắm hoa sen nở trong đêm và ngâm thơ ca hát, tiếng nói của nàng đương nhiên sẽ làm kinh động đến Cảnh Thế Đan đang ở bên trong lương đình. Khi Cảnh Thế Đan ra ngoài, hai người rõ ràng là vô tình gặp gỡ và nói chuyện với nhau. Đôi khi vào trong lương đình rồi, cô nam quả nữ ở chung, mình cứ thổ lộ nỗi lòng thì sợ gì Cảnh Thế Đan không cảm động.

Có điều, Thân Hàm Thu không thể nào ngờ được khi mới tới gần lương đình, nàng ta chợt nghe thấy bên trong truyền ra những âm thanh vô cùng hỗn loạn, nghe giọng nói thì rõ ràng là giọng của Cảnh Thế Đan. Có chút bối rối trong lòng, nàng ta không thêm nghĩ nhiều mà xông lên đẩy cửa lao vào.

Đang áp chế Tổng Ý Mặc không cho nàng lộn xộn trên ghế đá, Cảnh Thế Đan nghe được tiếng vang liền ngẩng đầu quát, “Kẻ nào tới quấy rầy chuyện tốt của bản vương?”

“Anh họ!” Thân Hàm Thu không thể tin vào mắt mình. Nàng ta tức giận đi thẳng tới bên cạnh ghế đá, đèn lồng trong tay giơ lên chiếu thẳng vào “Dâm phụ” kia để xem đối phương là ai. Đèn vừa mới chiếu vào người đó, nàng ta lại càng không dám tin mà thất thanh kêu lên, “Tiểu Hầu gia?”

Cảnh Thế Đan liền ngồi dậy. Hần chỉnh trang lại cổ áo, lại vươn tay sửa sang cổ áo cho Tổng Ý Mặc, vừa làm vừa nói với Thân Hàm Thu, “Em họ, em nghe ta nói...”

“Nói cái gì? Nói anh thích đàn ông à?” Thân Hàm Thu tức giận chỉ vào Cảnh Thế Đan, “Hoàng thượng cữu cữu có biết anh thế này không?”

Cảnh Thế Đan vô sỉ nói, “Vậy nên mới nhờ em che giấu giúp. Nếu em đồng ý thì bản vương cũng có thể cưới em làm Vương phi, nhưng chuyện giữa bản vương và nam sủng, em đừng can thiệp vào.”

“Anh nghĩ tôi với anh là ai hả?” Thân Hàm Thu giận đến phát run. Nàng ta cả giận nói, “Tôi phải đi nói cho Hoàng thượng cữu cữu biết!”

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 55 – Hoàn Chương 54 Chương 53 Chương 52 Chương 51 Chương 50 Chương 49 Chương 48 Chương 47 Chương 46 Chương 45 Chương 44 Chương 42 Chương 43 Chương 41 Chương 40 Chương 39 Chương 38 Chương 37 Chương 36 Chương 35 Chương 34 Chương 33 Chương 32 Chương 31 Chương 30 Chương 29 Chương 28 Chương 27 Chương 26 Chương 25 Chương 24 Chương 23 Chương 22 Chương 21 Chương 20 Chương 19 Chương 18 Chương 17 Chương 16 Chương 15 Chương 14 Chương 13 Chương 12 Chương

Xem Chương Mới Hơn »

32. Chương 32

Chương 32

“Đừng lớn tiếng như vậy, nếu có người nghe được lại tưởng bản vương và A Mặc liên thủ ức hiếp em, vậy sẽ không hay đâu.” Giọng điệu của Cảnh Thế Đan khi nói tới hai chữ “ức hiếp” như thể đang ám chỉ một cảnh tượng nào đó.

Thân Hàm Thu nghe xong lại bùng lên cơn giận. Nhưng rốt cuộc cũng biết lợi hại, nàng ta đành bắt đắc dĩ đè thấp giọng nói và gằn từng chữ, “Các người nhất định không có kết quả tốt đâu!”

Cảnh Thế Đan hì hì cười nói, “Em họ, hai người bọn ta vốn là đôi uyên ương số khổ rồi, em cần gì phải rửa chúng ta nữa? Chúc phúc một chút không được sao?”

“Không biết xấu hổ!” Thân Hàm Thu mắng một câu rồi phất tay áo rời đi.

Đợi Thân Hàm Thu bỏ đi rồi, Tống Ý Mặc mới mở miệng hỏi, “Ngài không sợ cô ấy sẽ nói với Hoàng thượng sao?”

Cảnh Thế Đan hì hì cười nói, “Cô ta mà nói thì lại phải giải thích vì sao cô ta có mặt ở nơi này. Chuyện này đối với cô ta có gì tốt đâu?” Hắn nói xong lại cúi xuống nhìn Tống Ý Mặc, cảm thấy hơi bất ngờ trước sự phối hợp của nàng.

Khi Thân Hàm Thu đẩy cửa xông vào, Tống Ý Mặc thực ra đã nghĩ thông suốt. Hiện giờ thế lực giữa nàng và Cảnh Thế Đan có khoảng cách khá xa, nàng không thể chống lại được hắn nên đành tạm thời chịu đựng. Đợi khi nào vây cánh đủ cả, nàng sẽ giết hắn để báo thù ấy lần chịu nhục này. Vả lại, khi Cảnh Thế Đan chết, Khương quý phi không còn chỗ dựa vào đương nhiên sẽ không uy phong được nữa. Người trong cung lại thích nhất là đánh rần giập đầu. Cảnh Thế Đan chết, Khương quý phi cũng kết thúc, lưỡi dao treo trên đỉnh đầu phủ Trần Vũ hầu tự nhiên sẽ biến mất.

Đã hạ quyết tâm một ngày kia sẽ giết chết người trước mặt này thì có gì không phối hợp một chút? Tống Ý Mặc cố gắng lấy lại bình tĩnh chống lại tầm mắt của Cảnh Thế Đan.

Cảnh Thế Đan chăm chú nhìn Tống Ý Mặc dưới ánh đèn lồng, thấy da thịt nàng trắng nõn, làn môi đỏ mọng xinh đẹp, lồng ngực khe khẽ phập phồng, lại thêm vòng eo nhỏ thon thon, hắn đột nhiên nuốt nước miếng. Tiểu tử này giống đàn bà thật, nếu làm không tốt, cậu ta còn chưa đi vào đường tà đạo mà bản vương đã bị mê hoặc trước rồi.

Gió đêm lùa vào cửa, thổi qua người Tống Ý Mặc. Có một hương thơm nhẹ nhàng lan tỏa trong không gian bay vào chóp mũi Cảnh Thế Đan. Ánh mắt của Cảnh Thế Đan bỗng trở nên sâu thẳm. Mới vừa rồi hắn chỉ lo dựng tai lên nghe động tĩnh bên ngoài nên mặc dù đề lên người tiểu tử này nhưng cũng không cố sờ soạng hay ngửi thấy cái gì. Lúc này khi chạm vào, hắn lại cảm thấy có gì đó không thích hợp.

Thấy Cảnh Thế Đan hai mắt sáng quắc, dù không biết đối phương đang động tâm nhưng vẫn biết nơi này không thể ở lâu, nàng vừa chỉnh lại y phục vừa nói, “Vây có thể nói việc vừa rồi thực ra là do Huệ vương điện hạ bày ra để Thân Hàm Thu thấy một màn của chúng ta mà không còn ý định gả cho Huệ vương điện hạ nữa phải không?”

Cảnh Thế Đan lại cúi đầu nói nhỏ, “Người thông minh như vậy, vì sao lại không phải là con gái hả? Nếu người là con gái, bản vương sẽ lập tức xin Hoàng thượng ban hôn. Chúng ta mà thành thân thì nhất định sẽ sinh được những đứa trẻ thông minh tuyệt thế, tiểu ngạo thiên hạ.”

Tổng Ý Mặc nghe Cảnh Thế Đan nói bậy nói bạ thì không khỏi đỏ mặt. Nàng không dám nói thêm gì nữa mà cất bước đi luôn.

Nghe tiếng bước chân càng lúc càng xa dần, ma xui quỷ khiến thế nào Cảnh Thế Đan lại kéo góc áo lên khẽ hít hà. Chỗ góc áo còn mơ hồ lưu lại hương thơm trên người Tổng Ý Mặc, thật vô cùng say đắm lòng người.

Khi gió đêm lại nhẹ nhàng lướt qua, Cảnh Thế Đan rời khỏi lương đình và xác định phương hướng rồi cầm đầu đi thẳng.

Quý Bố ăn mấy miếng thịt nướng xong độ một canh giờ lại trở về dưới tàng cây lê. Gã lẳng lặng đứng trong chốc lát thì Cảnh Thế Đan xuất hiện.

“Huệ vương điện hạ, mọi chuyện thuận lợi chứ ạ?” Quý Bố thấy Cảnh Thế Đan nhíu mày thì có chút giật mình. Chẳng lẽ mọi việc có gì không khớp?

Cảnh Thế Đan thở dài, “Đừng nói nữa! Bản vương hình như có chút không ổn.”

Quý Bố vừa nghe liền lập tức kinh ngạc. Gã dò hỏi, “Chẳng lẽ Thân tiểu thư không tới?”

“À, Hàm Thu quả thực đã tới.” Cảnh Thế Đan nói, “Nếu cô cô đã đồng ý cho cô ta một mình tới tham gia dã yến, với tính tình được nuông chiều tự cho là đúng của mình, cô ta nhất định sẽ muốn tới thăm dò bản vương. Cô ta lại tới tìm Tổng Ý Châu nhờ giúp đỡ, kỳ thực mọi chuyện coi như xong. Bản vương đã sai Lai Phúc mời Tổng Ý Mặc tới, tương kế tựu kế điều động cả tiểu nội thị bên cạnh Tam đệ nữa, một màn hay ho cuối cùng cũng được trình diễn. Với đầu óc của Hàm Thu kia thì có thể không mắc mưu sao?”

Quý Bố nghe xong liền nhẹ nhàng thở ra. Gã lại tiện đà hỏi thêm, “Nếu sự tình đã tiến triển theo dự liệu của Huệ vương điện hạ thì có gì không ổn đâu?”

Cảnh Thế Đan chỉ chỉ vào mũi mình, “Không phải sự tình không ổn mà là bản vương không ổn.”

Quý Bố nghi hoặc nhìn Cảnh Thế Đan rồi bật thốt lên một câu, “Tại hạ thấy Huệ vương điện hạ vẫn tốt đẹp chứ có gì không ổn đâu nhỉ?”

Cảnh Thế Đan đắm ngực nói, “Người không biết tính nghiêm trọng của vấn đề đâu. Khi bản vương đề Tổng Ý Mặc xuống bổng phát sinh nhu tình với cậu ta.”

Quý Bố cả kinh thiếu chút nữa thì không đứng vững. Gã liền ngáp ngừng hỏi, “Huệ vương điện hạ động tâm với ngài ấy sao? Nhưng mà...”

Cảnh Thế Đan đau khổ nói, “Bản vương có thể khẳng định bản vương cũng không phải là kẻ háo nam sắc. Ví dụ cái lần thử ôm Niệm An, bản vương lập tức có cảm giác ghê tởm. Nhưng khi ôm Tổng Ý Mặc này, lòng ta lại có chút say mê thất thần. Rất không ổn!”

Quý Bố trợn mắt há mồm không biết nên nói gì cho phải.

Trong lúc bọn họ đang nói chuyện thì ở một chỗ khác, Tổng Ý Mặc lại gặp đến độ thiếu chút nữa giậm chân hỏi Tổng Ý Bội, “Giờ là lúc nào mà còn chưa tìm thấy người?”

Tổng Ý Bội cũng nóng nảy kể lại, “Lúc em đi rồi, chị hai liền nói muốn đi vệ sinh và tìm một nha hoàn của sơn trang dẫn chị ấy đi, mà chị ấy vừa đi liền không trở lại nữa. Chị cảm thấy không ổn nên đã nhờ Tô Lũ và Song Ngọc dẫn nha hoàn đi tìm một vòng. Bọn chị cơ hồ tìm khắp mọi ngõ ngách trong nhà vệ sinh cũng không thấy chị ấy đâu. Sau lại nghĩ có thể chị ấy không nhịn được nên không kịp đến nhà vệ sinh mà đã tìm một hòn giả sơn để giải quyết rồi, sau đấy lại lạc đường gì đó. Bọn chị lại đi tìm nhưng vẫn không tìm được. Nha hoàn dẫn chị ấy tới nhà vệ sinh cũng không thấy đâu. Chị sợ hãi đi tìm chị cả thì nội thị bên đó nói Hoàng thượng ở bên trong tấm điện đã truyền gọi chị cả và Thuận vương điện hạ tới, vì vậy mà chị chưa gặp được bọn họ.”

Tổng Ý Mặc biến sắc. Không thèm nghĩ nhiều, nàng vội đi tìm Triển Cửu, nhờ Triển Cửu báo cho Cảnh Thế Viêm biết ngọn ngành mọi chuyện và nhờ Cảnh Thế Viêm nói một tiếng với Hoàng thượng để điều người lục soát khắp sơn trang. Còn nàng sẽ đi tìm đám người Thạch Khang để hấn nhờ các thị vệ quen biết, mọi người cùng chia nhau đi tìm.

Tổng Ý Bội rất lo lắng bất an. Nàng vẫn quần quanh Tổng Ý Mặc mà hỏi, “Chị cũng dẫn nha hoàn đi tìm một vòng nữa nhé?”

Tổng Ý Mặc sợ Tổng Ý Bội cũng xảy ra chuyện liền lập tức trấn an, “Có thể chị hai chỉ lạc đường thôi chứ không có việc gì đâu. Vừa này chị dẫn người đi tìm chắc cũng mệt rồi, chị cứ nghỉ ngơi chút đi. Em đi tìm chị hai là được.”

Tổng Ý Bội quả thật vừa mệt vừa nản, lòng bàn chân cũng đau nhức. Nghe Tổng Ý Mặc nói thế, nàng ta liền nói, “Vây em cẩn thận nhé!”

“Ừm!” Tổng Ý Mặc vội vàng dẫn người xách đèn lồng đi tìm.

Cảnh Thế Đan đứng dưới tàng cây lê phát hiện bên này có động tĩnh khác thường liền tìm người hỏi thăm. Hỏi ra chuyện Tổng Ý Thiên đã mất tích, hắn liền nói, “Sơn trang vừa rộng lại tối, ngay cả ánh trăng cũng không có, tìm người không dễ đâu.” Nói xong, hắn lại sai Quý Bố dẫn vài người đi tìm giúp.

Quý Bố liếc Cảnh Thế Đan một cái, “Xem ra Huệ vương điện hạ thật sự để tâm đấy. Nhìn xem, ngay cả chị người ta cũng quan tâm.”

Cảnh Thế Đan cười nói, “Đây là sơn trang Thu Dương, là địa bàn của phụ hoàng. Nếu quả thực có người mất tích thì phụ hoàng chắc chắn sẽ chất vấn những người liên quan. Chúng ta cố gắng tìm ra người thì hơn.”

Quý Bố gật gù đầu rồi vội vàng dẫn người tham gia vào đội ngũ tìm kiếm.

Cảnh Thế Đan nghỉ ngơi một lúc rồi xoay người đi tìm người. Tìm được một nội thị, hắn hỏi, “Hoàng thượng vẫn nghỉ ngơi à? Người đã ăn cơm chưa?”

Nội thị thấy người hỏi là Cảnh Thế Đan liền đáp, “Chúng tiểu nhân đã nướng thịt dâng lên. Triển công công nhận lấy rồi lại nói Hoàng thượng muốn tự nướng thịt và bảo chúng tiểu nhân tự nướng ăn ạ.”

Cảnh Thế Đan cảm thấy kỳ quái. Những năm gần đây Cảnh Nam Thiên rất thích náo nhiệt, sao đêm nay náo nhiệt như vậy lại không xuất hiện? Hắn liền hỏi lại, “Trái cây thì sao? Các người rửa sạch dâng lên chưa?”

Nội thị đáp, “Tiểu nhân nghe nói Hoàng thượng đã tự dẫn người đi hái trái cây rồi. Hái được bao nhiêu, Hoàng thượng còn tự mình tới suối rửa sạch rồi mới mang về phòng ngủ.”

Khi Triển Cữu tìm được Cảnh Thế Viêm, Cảnh Thế Viêm đang cùng Tổng Ý Châu đứng ở bên ngoài tấm điện của Cảnh Nam Thiên.

Cảnh Thế Viêm và Tổng Ý Châu vừa nghe Triển Cữu nói xong thì sắc mặt lại rất khó coi. Tổng Ý Châu thốt ra một câu, “Không cần tìm nữa, Ý Thiên đang ở bên trong.” Nói xong, nàng chỉ chỉ về phía tấm điện của Cảnh Nam Thiên.

Triển Cữu lập tức hiểu ra vấn đề. Gã nhìn Tổng Ý Châu với vẻ thông cảm. Nàng ấy là Thuận vương phi mà em gái rất nhanh thôi sẽ trở thành phi tần của Hoàng thượng.

Cảnh Thế Viêm phân phó Triển Cữu, “Người đi trước bảo mọi người không cần tìm nữa. Đêm khuya trời tối, cẩn thận lại có người mất tích.”

Triển Cữu gật đầu rồi vội đi trước thông báo ọi người.

Tổng Ý Mặc đang đốt đèn lồng đi tìm người thì Triển Cữu chạy lại nói với nàng, “Không cần tìm nữa, chị hai của ngài đang ở bên trong tấm điện của Hoàng thượng.”

“Cái gì?” Tổng Ý Mặc biến sắc.

Triển Cữu nói tiếp, “Hoàng thượng truyền triệu chị cả của ngài và Thuận vương điện hạ tới chắc là vì chuyện này.”

Tổng Ý Mặc chạy tới bên ngoài tấm điện của Cảnh Nam Thiên. Khi thấy Cảnh Thế Viêm và Tổng Ý Châu, nàng chỉ hỏi sơ sơ đã biết ngọn nguồn mọi chuyện.

Thì ra Cảnh Nam Thiên ở bên trong tắm điện tắm rửa xong bỗng hứng khởi xách đèn lồng tự mình dẫn người đi hái trái cây. Nửa đường vô tình gặp phải một nha hoàn đang thét chói tai và nhảy loạn xạ, ông ta liền quát hỏi. Nha hoàn kia nói trong nhà vệ sinh có rắn, nàng ta sợ tới mức chạy ngay ra ngoài, nhưng Tổng tiểu thư thì đã sợ hãi ngất đi trong nhà vệ sinh.

Cảnh Nam Thiên vừa nghe xong bỗng nổi máu anh hùng. Ông ta liền đi vào nhà vệ sinh bế Tổng Ý Thiên ra và ôm về tắm điện của mình.

Những chuyện sau đó, Tổng Ý Mặc trong cần hỏi lại cũng có thể đoán ra được.

Chuyện Tổng Ý Thiên ở trong tắm điện của Hoàng thượng rất nhanh chóng lan ra ngoài.

La Phương Khê tìm được Tổng Ý Bội liền nói, “Xem ra phủ các cô sắp có một vị nương nương rồi.”

Thân Hàm Thu cũng cố ý sắp lại mà nói, “Hay thật! Chị cả nhà cô làm vương phi, chị hai là mẫu phi, còn em trai thì là nam sủng, loạn thật!”

“Cô nói cái gì?” Qua một đêm lo lắng hãi hùng, phút cuối lại được nghe một tin như thế, Tổng Ý Bội không khỏi hổ thẹn thay cho Tổng Ý Thiên. Ngữ khí của nàng ta vừa cao vút vừa nghiêm trọng hẳn lên.

Thân Hàm Thu nói, “Ta nói là, chị cả nhà cô về sau gặp chị hai nhà cô thì phải gọi là mẫu phi, hiểu không?”

Tổng Ý Bội cảm thấy cực kỳ căm hận Tổng Ý Thiên. Cô muốn tới phòng vệ sinh hay muốn leo lên giường Hoàng thượng vậy? Chuyện này thật khiến cho nhà chúng ta bị tất cả mọi người chê cười rồi. Lúc trước trong cung có lên danh sách tuyển phi, mẹ và chị ta đã dùng mọi cách để cô không phải tiến cung. Giờ thì hay rồi, chính cô lại tự dâng mình lên.

Lúc này, Tổng Ý Thiên ở bên trong tắm điện của Cảnh Nam Thiên đang yên lặng rơi lệ, thế nào cũng không ngừng lại được.

Cảnh Nam Thiên nhất thời hứng khởi lâm hạnh Tổng Ý Thiên xong mới hỏi danh tính. Hỏi ra mới biết là em gái của con dâu thứ ba Tổng Ý Châu, lúc này ông ta mới thấy hối hận. Nhưng sự việc đã xảy ra rồi, ông ta đành phải trấn an Tổng Ý Thiên, “Đừng khóc, trẫm phong nàng làm thực phi được không?”

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 55 – Hoàn Chương 54 Chương 53 Chương 52 Chương 51 Chương 50 Chương 49 Chương 48 Chương 47 Chương 46 Chương 45 Chương 44 Chương 42 Chương 43 Chương 41 Chương 40 Chương 39 Chương 38 Chương 37 Chương 36 Chương 35 Chương 34 Chương 33 Chương 32 Chương 31 Chương 30 Chương 29 Chương 28 Chương 27 Chương 26 Chương 25 Chương 24 Chương 23 Chương 22 Chương 21 Chương 20 Chương 19 Chương 18 Chương 17 Chương 16 Chương 15 Chương 14 Chương 13 Chương 12 Chương 11 Chương 10 Chương 09 Chương 08 Chương 07 Chương 06 Chương 05 Chương 04 Chương 03 Chương 02 Chương 01

Xem Chương Mới Hơn »

33. Chương 33

Chương 33

Sơn trang Thu Dương rộng lớn có vài điện thất (phòng ốc để nghỉ ngơi ở phía sau). Khi thấy mọi người đã vui chơi thỏa thuê, lập tức có người thu xếp điện thất để nghỉ tạm. Những người muốn ngủ ngoài trời có thể ngủ bên cạnh nơi đốt lửa, những người không muốn ngủ ngoài trời thì được người của sơn trang đưa vào điện thất nghỉ ngơi.

Tổng Ý Mặc theo sự sắp xếp vào nghỉ ngơi bên trong điện thất, nhưng mà, sau khi phát sinh những việc như vậy, nàng sao có thể ngủ được?

Thạch Khang nghỉ ngơi ở phòng bên cạnh. Đoán Tống Ý Mặc còn chưa ngủ, hắn liền đến gõ cửa.

Tống Ý Mặc nghe thấy tiếng Thạch Khang liền mặc y phục và ra mở cửa.

Thạch Khang vào phòng và ngồi xuống ghế. Thấy sắc mặt của Tống Ý Mặc không được tốt, hắn liền an ủi, “Sự tình đã xảy ra rồi, nghĩ nhiều cũng vô ích, cậu cũng đừng phiền não nữa.”

Nếu là trong cung tuyển phi và Tống Ý Thiên được Hầu phủ Trần Vũ chính thức đưa vào tiến cung thì người ta đã chẳng thể nói cái gì. Nhưng đây lại là dã yển được tổ chức ở sơn trang Thu Dương, có rất nhiều nữ quyến đến đây, mọi người chẳng ai gặp chuyện không may, chỉ có duy nhất Tống Ý Thiên xảy ra chuyện như vậy. Bất luận là ai cũng có thể đoán rằng nàng ta chờ thời cơ để leo lên giường Hoàng đế, hành vi không đoan chính. Tiến cung kiểu này sẽ đeo trên lưng thanh danh không tốt, đồng thời cũng khiến Hầu phủ Trần Vũ hổ thẹn một phen.

Tống Ý Mặc lại nghĩ tới một chuyện khác. Hiện giờ Khương quý phi đang đắc thế, Tống Ý Thiên lại đột nhiên ngang trời xuất hiện đoạt đi sự nổi trội của Khương quý phi. Một khi tiến cung, nàng ta chắc chắn sẽ trở thành cái gai trong mắt Khương quý phi. Chỉ sợ nàng ta sẽ không sống được bao lâu.

Thấy bên này có động tĩnh, Trần Song Ngư cũng đi tới. Hắn thở dài, “Với những nhà không tiền không thế lực, việc này chính là chuyện vui một bước lên trời. Phủ nhà cậu vừa có một vị Thuận vương phi, giờ đột nhiên lại có một vị nương nương, việc này thật khiến người ta dị nghị. Ngày mai trở về thành, cậu nên nghĩ xem nên ăn nói với người nhà và bạn bè thế nào.”

Tống Ý Mặc bắt lực cúi đầu, “Tôi không nên đón các chị ấy tới dã yển làm gì. Ngày mai trở về, mẹ tôi mà biết xảy ra chuyện như vậy chắc sẽ tức hộc máu mất thôi.”

Trần Song Ngư vỗ vỗ vai Tống Ý Mặc rồi xoa người rồi khỏi phòng.

Thạch Khang xoa xoa hai tay nhưng cũng không nghĩ ra phải an ủi thế nào. Hắn cũng vỗ vỗ lên bả vai Tống Ý Mặc rồi đứng dậy cáo từ rồi khỏi phòng.

Tống Ý Mặc đóng cửa phòng và lại nằm lên giường nhưng vẫn không ngủ được. Khó khăn lắm mới đợi được đến hừng đông, nàng vội vàng rời khỏi giường và rửa mặt qua loa rồi đi tìm Tống Ý Châu, định bàn bạc với nàng ấy hòng tìm ra một lý do thỏa đáng để trở về bẩm báo với La phu nhân.

Tống Ý Châu cũng đã dậy từ sớm. Đang muốn tìm người đi hỏi thăm chuyện của Tống Ý Thiên thì sớm có nội thị tới nói cho nàng hay, “Thuận vương phi, sáng sớm nay Hoàng thượng đã lên đường hồi cung và dẫn theo Tống tiểu thư rồi ạ.”

Tống Ý Châu liền ngậy người ngẩn ngơ. Nàng lập tức đưa một bao lì xì cho nội thị để cảm ơn gã đã tới bẩm báo.

Đang nghiêng răng nghiêng lợi thì Tống Ý Mặc đến, Tống Ý Châu liền nói luôn, “Hoàng thượng mang theo Ý Thiên hồi cung rồi.”

Tống Ý Mặc vừa nghe xong lại nói, “Hoàng thượng nguyên ý mang chị ý về cung xem ra còn tốt hơn so với việc để chị ấy trở về Hầu phủ Trần Vũ rồi âm ỉ ghen ghét đón tiến cung. Đến lúc đó nếu chẳng may đón chậm mà phát sinh ra chuyện gì khác thì chúng ta càng phải lo lắng.”

Hai người đang nói chuyện thì Tống Ý Bội cũng đến. Nhân tối qua bị người ta giễu cợt nên trong bụng sẵn đầy oán hận với Tống Ý Thiên, nàng ta cảm tức nói, “Cô ta tiến cung làm phi, còn chúng ta thì không còn mặt mũi làm người.”

Tống Ý Châu vội quát bảo ngưng lại. Nàng nói, “Em nói vậy bực bực gì thế? Người khác nghe được sẽ nghĩ thế nào? Giờ em ấy đã tiến cung và là chủ tử nương nương, người nào lời ong tiếng ve đã có Hoàng thượng xử lý. Em là em gái, theo người ta làm âm lên làm gì?”

“Hừ, bất kể em nói gì làm gì chị cũng thấy không vừa mắt phải không, Thuận vương phi?” Tống Ý Bội phần nộ hỏi Tống Ý Châu một câu rồi quay đầu bỏ đi luôn.

Tống Ý Mặc vội nói, “Chị đừng giận, tính chị ấy thế rồi.”

“Chị chỉ sợ với tính tình thế này, tương lai nó sẽ chịu nhiều thiệt thòi thôi.” Tống Ý Châu vừa thở gấp vừa nói, “Em để ý tới Ý Bội, bảo nó thu xếp rồi nhanh chóng quay lại phủ đi. Chị và Thuận vương điện hạ trở về phủ Thuận vương trước rồi nhờ người tìm hiểu một chút chuyện trong cung, nếu có thể chị sẽ tiến cung một chuyến. Đến lúc đó, nếu có tin gì chị sẽ tới phủ báo ọ người.”

Tống Ý Mặc vâng dạ rồi vội đuổi theo Tống Ý Bội.

La phu nhân đương nhiên không biết gì về những chuyện vừa xảy ra ở sơn trang Thu Dương. Có điều sáng sớm vừa ngủ dậy mí mắt đã giật giật, bà có chút kinh hãi liền gọi Tử Hạ vào, “Người sai người ra cửa phủ nhìn xem bọn tiểu Hầu gia đã về chưa? Nếu đã về thì mau chóng quay lại bẩm báo cho ta.”

Tử Hạ vâng dạ rồi gọi ba nha hoàn ra cửa phủ đứng chờ.

Chưa quá Ngọ thì Tống Ý Mặc đã đưa Tống Ý Bội trở lại.

Ba nha hoàn đứng chờ không thấy bóng dáng Tống Ý Thiên đâu thì đương nhiên cảm thấy kỳ lạ, chỉ có điều không dám hỏi. Bọn họ vội chạy vào nói với Tử Hạ.

Tử Hạ liền báo cho La phu nhân biết, “Phu nhân, tiểu Hầu gia cùng Tam tiểu thư đã về nhưng không thấy Nhị tiểu thư đi cùng ạ.”

Nghe tin Tống Ý Mặc và Tống Ý Bội bình yên vô sự, La phu nhân lập tức thở hắt ra. Bà cười nói, “Về rồi thì tốt!” Nói xong, La phu nhân lại nhíu mày, “Ý Thiên không đi cùng ư, xảy ra chuyện gì vậy?”

Tống Ý Mặc và Tống Ý Bội trở về phủ liền tới gặp La phu nhân trước tiên. Không chờ Tống Ý Mặc lên tiếng, Tống Ý Bội đã đem chuyện tối qua kể lại đầu đuôi ngọn ngành cho La phu nhân biết.

La phu nhân nghe xong sắc mặt xanh mét. Bà quăng cái chén trong tay xuống, “Ôn thị dạy con gái giỏi thật. Bản thân bà ta thấp hèn mới gắng sức làm tiểu thiếp người ta, giờ lại dạy dỗ con gái thành ra như thế, không làm tiểu thiếp của người ta thì sống không nổi nữa hay sao?”

Khi La phu nhân nổi nóng, không chỉ Tống Ý Bội mà Tống Ý Mặc cũng không dám nhiều lời.

La phu nhân tức giận gọi Tử Hạ vào, “Đi mời dì Ôn lại đây!”

Tử Hạ đáp lời rồi đi ra.

Tống Ý Mặc tranh thủ lên tiếng, “Mẹ à, việc này không thể trách chị hai được. Chị ấy chẳng qua vô tình thôi, ai biết sẽ gặp Hoàng thượng chứ? Mà Hoàng thượng là ai? Không nói chị hai, dù là tiểu thư phủ khác khi gặp Hoàng thượng cũng không dám phản kháng mà.”

La phu nhân cả giận nói, “Nó không dám phản kháng thì không nói làm gì, nhưng chẳng lẽ nó bị câm à, sao không nhanh chóng bẩm báo thân phận của mình, nói mình là em gái của Thuận vương phi? Hoàng thượng dù có háo sắc mà nghe nói nó là em gái của con dâu mới cưới thì chẳng lẽ còn không biết xấu hổ mà buông tay ư? Ta bảo rồi, nó chỉ mong sao gặp được chuyện tốt như vậy thôi.”

Nhắc tới chuyện này, Tống Ý Mặc cũng có chút buồn bực. Nàng thở dài, “Mẹ à, dù thế nào chị hai cũng đã tiến cung. Dì Ôn là mẹ đẻ của chị ấy, chúng ta cũng không thể trách mắng dì ấy được.”

La phu nhân định giận chó đánh mèo với dì Ôn, không ngờ vừa bước vào và nghe được chuyện Tống Ý Thiên vô danh vô phận cứ như vậy bị tiến cung, dì Ôn liền bắt đầu gào lên, “Tôi biết mà, phu nhân đón mẹ con chúng tôi vào phủ chẳng phải có ý định tốt đẹp gì, quả nhiên định đưa Ý Thiên nhà tôi tiến cung làm phi, bán nữ cầu vinh.”

“Ta thềm vào. Người tưởng ai cũng giống mình, tâm tư bản thủ cả sao?” La phu nhân nhổ nước bọt về phía dì Ôn. Thù mới hận cũ nảy lên trong lòng, bà nắm lấy ấm trà trên bàn hung hăng ném thẳng về phía dì Ôn.

Dì Ôn không tránh kịp, ấm trà lập tức bay thẳng tới thái dương. Đầu chảy máu ròng ròng, nước trà thấm ướt quần áo, bà ta lại lớn tiếng khóc âm lên, “Phu nhân đem con gái tôi tiến cung, hủy hoại hạnh phúc cả đời của nó, giờ còn muốn đánh giết tôi nữa, đây quả là tác phong của phu nhân.”

Tống Ý Mặc thấy cảnh cãi nhau ầm ĩ liền gào to, “Đều im lặng cả đi!”

Thấy Tống Ý Mặc lên tiếng, dì Ôn vừa lấy tay ôm vết thương trên thái dương và lau máu trên mặt vừa quỳ xuống dưới chân Tống Ý Mặc mà khóc lóc, “Tiểu Hầu gia, Ý Thiên dù sao cũng là huyết mạch của lão Hầu gia, là chị của ngài. Ngài cứu nó đi! Trong cung là nơi nào cơ chứ, với tính tính của nó mà vào đấy rất dễ bị người ta ức hiếp. Vả lại, Khương quý phi lại vô cùng căm hận người của Hầu phủ Trấn Vũ, thấy Ý Thiên, bà ta không ngáng chân mới lạ.”

“Dì à, không còn cách nào đâu. Chị hai đã bị thị tẩm ở sơn trang Thu Dương rồi.” Tống Ý Mặc thấy dì Ôn khóc lóc thảm thiết cũng mềm lòng nhưng không thể không nói thật cho bà ta biết.

Dì Ôn nghe xong liền cảm thấy khó thở. Bà ta lập tức té xỉu trên mặt đất.

“Người đâu, đem bà ta ra ngoài!” La phu nhân giận đến độ đấm ngực dậm chân.

Khi mấy bà già to lớn thô ráp tiến vào kéo dì Ôn ra ngoài, Tống Ý Mặc thở dài phân phó, “Các bà đưa đi ấy về phòng rồi mời thầy thuốc tới băng bó vết thương cho đi ấy.”

Mấy bà già vâng dạ rồi nhanh chóng đưa dì Ôn đi.

Tống Ý Bội ở bên cạnh vẫn im lặng lúc này cũng cáo từ trở về phòng.

Tống Ý Mặc thấy trong phòng yên tĩnh liền nói, “Mẹ à, biết đâu chị hai vận khí tốt lại được Hoàng thượng phong phi cũng nên? Sự việc cũng chưa chắc đã hồng bét đâu.”

“Sớm biết thế này thì lúc trước đã không đón mẹ con cô ta về phủ. Toàn gây chuyện rắc rối.” La phu nhân tựa lên ghế và nói với vẻ lo lắng, “Chị cả con mới thành Thuận vương phi lại bị Ý Thiên gây náo loạn như vậy, nó còn mặt mũi gì nữa?”

Sau khi đưa Tống Ý Thiên hồi cung, Cảnh Nam Thiên liền sai người sắp xếp nàng ở viện Hà Hương, cũng triệu người tới để chuẩn bị phong nàng làm thực phi.

Người đầu tiên nghe được tin này là Cảnh Thế Dung. Nàng ta vừa nghe xong liền lập tức đi nói với Chu hoàng hậu.

Cảnh Thế Dung có chỗ bức tức với việc này. Viện Hà Hương nguyên là chỗ ở của Ninh thực phi. Ninh thực phi nuôi dưỡng nàng ta trong nhiều năm nay đã qua đời. Những lúc rỗi rãi nàng ta thường tới viện Hà Hương để tưởng nhớ bà ấy, hiện giờ nơi này không hiểu vì sao lại trở thành nơi ở của Tống Ý Thiên. Hơn nữa, Tống Ý Thiên có tài đức gì mà vừa tiến cung đã trở thành thực phi?

Gần đây Chu hoàng hậu vốn đang ưu phiền về chuyện Khương quý phi được sủng ái. Khi nghe tin Cảnh Nam Thiên đưa một người mới vào, lại vội vàng phong cho người này làm thực phi, bà ta thật ra rất vui mừng. Nhưng thấy Cảnh Thế Dung tỏ ra tức giận, bà ta đành phải an ủi nàng vài câu.

Khương quý phi nghe tin này xong cũng thiếu chút nữa thì nghiêng rầm nghiêng lợ. Hầu phủ Trấn Vũ này cũng có bản lĩnh nhỉ? Đầu tiên là cho con gái cả bầu vú lấy Cảnh Thế Viêm, trở thành Thuận vương phi, tiếp theo lại hy sinh đứa con gái thứ hai để tiến cung làm phi tần. Mưu cao thật! Tiếp theo nữa không biết có phải để con gái bầu vú vào Thái tử không? Chơi ba canh bạc xong sẽ không sợ mình bóp chết bọn họ nữa phải không?

Lúc này, Tống Ý Thiên đang ở viện Hà Hương và để mặc cung nữ thay đổi hoàn toàn cách trang điểm mình.

Cung nữ dẫn đầu tên gọi Trúc Tú là do Cảnh Nam Thiên đích thân sai tới hầu hạ Tống Ý Thiên. Trúc Tú thấy Tống Ý Thiên trẻ trung xinh đẹp và nhút nhát rụt rè khiến người ta thương tiếc mà không giống với các nương nương cường thế trong cung thì lập tức hiểu được vì sao Cảnh Nam Thiên lại đối xử hơi khác với Tống Ý Thiên như vậy.

Trang điểm xong, Trúc Tú liền cầm gương đồng đứng ở phía sau Tống Ý Thiên để nàng ta có thể nhìn thấy rõ toàn bộ tướng mạo mới của mình. Trúc Tú lại nói, “Thực phi nương nương trời sinh lộng lẫy, trang điểm như vậy lại càng như tiên nữ hạ phàm vậy.”

Tống Ý Thiên được khen như vậy liền đỏ mặt. Nàng ta thấp giọng nói, “Ý chỉ còn chưa ban xuống, cô đừng gọi tôi là Thực phi nương nương.”

Trúc Tú cười nói, “Nô tỳ nghe nói đã thảo chỉ rồi, chắc một lát nữa sẽ tuyên thôi. Nô tỳ chẳng qua chỉ gọi sớm hơn một khắc thôi.”

Trúc Tú vừa dứt lời thì bên ngoài có nội thị cao giọng nói, “Hoàng thượng giá lâm!”

Tổng Ý Thiên liền kích động nhìn về phía Trúc Tú.

Trúc Tú vội giúp nàng ta đứng dậy và thấp giọng nói, “Thục phi nương nương chỉ cần đứng cạnh mình đón Hoàng thượng vào là được, không cần phải căng thẳng.”

Tổng Ý Thiên vẫn căng thẳng hỏi, “Sau khi đón vào thì làm gì?”

Trúc Tú thì thầm bên tai nàng ta, “Sau khi đón vào, Thục phi nương nương chỉ việc ngồi xuống, việc bưng trà tiếp nước chúng nô tỳ sẽ tự làm. Những việc khác thì nghe Hoàng thượng phân phó là được.”

Tổng Ý Thiên làm theo lời Trúc Tú nhanh chóng đón Cảnh Nam Thiên vào bên trong.

Cảnh Nam Thiên chăm chú nhìn Tổng Ý Thiên, trên mặt có chút thất thần. Lâu rồi trong cung chưa có người mới vào, giờ đã có một người liễu yếu đào tơ thế này, rất hợp với lòng mình. Xem ra phải phong thưởng cho Hầu phủ Trần Vũ, cũng phải đề bạt một chút cho tiểu Hầu gia mới được.

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 55 – Hoàn Chương 54 Chương 53 Chương 52 Chương 51 Chương 50 Chương 49 Chương 48 Chương 47 Chương 46 Chương 45 Chương 44 Chương 42 Chương 43 Chương 41 Chương 40 Chương 39 Chương 38 Chương 37 Chương 36 Chương 35 Chương 34 Chương 33 Chương 32 Chương 31 Chương 30 Chương 29 Chương 28 Chương 27 Chương 26 Chương 25 Chương 24 Chương 23 Chương 22 Chương 21 Chương 20 Chương 19 Chương 18 Chương 17 Chương 16 Chương 15 Chương 14 Chương 13 Chương 12 Chương 11 Chương 10 Chương 09 Chương 08 Chương 07 Chương 06 Chương 05 Chương 04 Chương 03 Chương 02 Chương 01

Xem Chương Mới Hơn »

34. Chương 34

Chương 34

Trúc Tú nhận trà từ tay cung nữ khác, đang định bưng lên thì thấy Cảnh Nam Thiên đang chăm chú nhìn Tổng Ý Thiên không dời mắt. Nàng ta liền lặng lẽ dịch tới gần bên cạnh Tổng Ý Thiên và nhìn nhìn Tổng Ý Thiên.

Vốn đang ngượng ngùng vì bị Cảnh Nam Thiên nhìn, Tổng Ý Thiên né tránh tầm mắt của ông ta thì thấy Trúc Tú bưng trà tới. Nàng ta liền nhanh nhẹn đứng lên đón lấy trà từ tay Trúc Tú và tự mình mang tới trước mặt Cảnh Nam Thiên. Tổng Ý Thiên cất tiếng nói trong như nước suối, “Hoàng thượng, mời dùng trà!”

Cảnh Nam Thiên cầm cả chén trà lẫn tay của Tổng Ý Thiên và cười nhẹ, “Ái phi giúp trẫm uống đi!”

Tổng Ý Thiên đỏ bừng mặt, nhìn cũng không dám nhìn Cảnh Nam Thiên.

Trúc Tú thấy thế đã sớm dẫn đám cung nữ và nội thị lùi ra bên ngoài màn.

Cảnh Nam Thiên kéo một cái ghế đặt Tổng Ý Thiên ngồi lên đùi mình. Ông ta vừa uống trà trong tay nàng vừa nói, “Ta đã nghị chỉ phong cho ái phi làm thục phi rồi, đợi người báo cho Thái hậu và Hoàng hậu một tiếng xong sẽ chính thức sắc phong cho ái phi.”

Tổng Ý Thiên nghe được chính miệng Cảnh Nam Thiên nói thế mới tin mình sắp được phong làm thục phi, trong lòng lập tức vui sướng. Bốn vị trí phi được sắp xếp theo thứ tự là quý, thục, đức, hiền, nghe nói hai

vị trí thực và đức còn để trống, Hoàng đế lại trực tiếp phong nàng ta làm thực phi, vinh quang này lớn đến cỡ nào?

Mặc dù Tống Ý Thiên không trí tuệ bằng Tống Ý Châu nhưng cũng biết tốt xấu. Đợi Cảnh Nam Thiên uống xong chén trà trong tay, nàng ta liền rời khỏi lòng ông ta và quỳ xuống dập đầu nói, “Tạ ơn ân điển của Hoàng thượng!”

“Mau đứng lên!” Cảnh Nam Thiên kéo Tống Ý Thiên lên. Ông ta lại ôm nàng vào lòng và hỏi, “Nàng còn đau không?”

Tống Ý Thiên thoáng chốc nhớ tới mọi chuyện xảy ra vào tối hôm qua ở sơn trang Thu Dương. Giọng nàng ta nhỏ như tiếng muỗi kêu, “Hoàng thượng rất hung mãnh, thần thiếp có chút không chịu nổi, nên mới...”

Cảnh Nam Thiên nghe lời nói giống như oán giận giống như hờn dỗi thì vui sướng trong lòng. Ông ta ha ha cười nói, “Đêm nay trẫm sẽ dịu dàng hơn được không? Tối hôm qua trẫm uống vài chén rượu, lúc đi ra ngoài hái trái cây bị gió thổi nên hơi chệnh choáng, quên mất không hỏi tính dưng của nàng.”

Cảnh Nam Thiên mặc dù đã gần năm mươi tuổi nhưng sớm tối luôn đánh quyền luyện võ, lại nghe lời nựng ỷ ăn nhiều thứ tẩm bổ, giảm bớt tửu sắc nên cơ thể vẫn khỏe mạnh, nhìn bề ngoài cũng lắm cũng chỉ bốn mươi. Tuy xuất thân dân gian nhưng vì đã đăng vị nhiều năm nên uy nghi và phong độ sớm có phần bất đồng với người thường, thêm nữa, khi còn trẻ ông ta cũng có thể coi là một mỹ nam tử, cho nên hiện giờ khi dịu dàng nói chuyện, Tống Ý Thiên làm sao có thể chống đỡ nổi?

Tống Ý Thiên mất cha từ thuở nhỏ và lưu lạc bên ngoài cùng Ôn thị, từ sâu trong đáy lòng kỳ thực có thiên hướng hướng về những nam tử lớn tuổi. Lúc này, nàng ta không khỏi yếu đuối nép vào ngực Cảnh Nam Thiên mà thì thầm, “Không trách Hoàng thượng được, là do thần thiếp lúc ấy ngốc nghếch, không biết phải báo tính danh cho người.”

Mọi động tĩnh trong viện Hà Hương chưa tới nửa canh giờ đã rơi vào tai Chu hoàng hậu. Chu hoàng hậu nghe nói Tống Ý Thiên chẳng qua chỉ là một thứ nữ của Hầu phủ Trấn Vũ, lúc đầu lưu lạc ở bên ngoài với mẹ đẻ là Ôn thị, gần đây mới được nuôi dạy trong Hầu phủ, kiến thức có hạn, không thể gây ra nhiều sóng gió, cùng lắm chỉ tạm thời khiến Khương quý phi thêm ấm ức mà thôi, nên quyết định chịu đựng Tống Ý Thiên.

Trong chốc lát, nội thị tổng quản đã mang thánh chỉ tới cung Khôn Trữ bái kiến Chu hoàng hậu, “Hoàng hậu nương nương, thánh chỉ này là do Hoàng thượng sai người thương nghị về việc phong thực phi. Hoàng thượng lệnh cho tiểu nhân đưa tới để Hoàng hậu nương nương xem qua một chút ạ.”

Chu hoàng hậu biết Cảnh Nam Thiên làm thế này để giữ thể diện cho bà, báo trước cho bà một tiếng, cũng là để nhắc nhở bà, vị thực phi sắp được sắc phong này là người ông ta yêu thích, mọi người trong cung không được làm bừa.

Nội thị tổng quản đợi Chu hoàng hậu xem thánh chỉ xong lại nói, “Hoàng thượng nói muốn Khâm thiên giám chọn ngày tốt để chính thức sắc phong thực phi nương nương, đến lúc đó sẽ mời Hoàng hậu nương nương làm chủ lễ ạ.”

Lông mi cũng không nhắc lên, Chu hoàng hậu thản nhiên nói, “Ta biết rồi!”

Khi tin tức Tống Ý Thiên sắp được phong làm thực phi lan ra, mỗi người trong cung lại có phản ứng không giống nhau.

Về phía Khương quý phi, do hiểu tính tình của Cảnh Nam Thiên, biết hiện tại ông ta đang thích sự mới mẻ, bản thân chỉ có thể nhẫn nhịn một thời gian, không thể đi tranh sủng, cũng không thể mạo muội đả kích Tống Ý Thiên để tránh khiến Cảnh Nam Thiên không vui.

Lần này, người tức giận nhất vẫn là Tô chiêu nghi. Ở đầu này bà ta đón Đại tiểu thư của Hầu phủ Trấn Vũ làm con dâu, ở đầu kia, em gái của con dâu lại tiến cung làm phi tần, giận nhất chính là nàng ta vừa mới tiến cung đã được phong làm thực phi. Bản thân mình đã sinh được hoàng tử và chịu khổ nhiều năm lại vẫn chỉ là chiêu nghi, dùng hết bao nhiêu tâm huyết và tiền tài cũng không được một vị trí phi, Tống Ý Thiên thì thoáng chốc đã được phong làm thực phi là hàng thứ hai trong bốn phi, trừ Hoàng hậu và Khương quý phi ra, mình nhìn thấy nàng ta lại phải thỉnh an hành lễ. Cục tức này làm sao nuốt cho nổi?

Tô chiêu nghi đang tức giận chợt nghe cung nữ bẩm báo, “Chiêu nghi nương nương, Thuận vương phi tiến cung cầu kiến ạ!”

“Nó tới làm gì? Đến ra oai sao? Em gái sắp được phong làm thực phi, đã có chỗ chống lưng vững vàng rồi, nó còn nhìn đến cái gì nữa? Cả nhà toàn yêu tinh dê tiện!” Tô chiêu nghi chửi ầm lên.

Cung nữ hầu hạ bên cạnh Tô chiêu nghi tên gọi Ngọc Thiềm. Nàng ta vốn hầu hạ Tô chiêu nghi từ nhỏ, sau đó lại theo bà ta tiến cung. Ngọc Thiềm đợi Tô chiêu nghi mắng một trận xong mới nói, “Chiêu nghi nương nương, việc phong thực phi chúng ta cũng mới vừa nghe được. Thuận vương phi mới tiến cung chưa chắc đã biết. Vả lại, Thuận vương phi tiến cung cũng không đi gặp em gái mà lại vội vàng cầu kiến Chiêu nghi nương nương, nhìn đi nhìn lại cũng có thể hiểu vì sao. Thuận vương phi đã gả cho Thuận vương, vinh quang lên xuống đều phụ thuộc vào nhà chồng. Theo lý mà nói, Thuận vương phi khấn trương tới đây chắc là vì Chiêu nghi nương nương và Thuận vương điện hạ chứ không phải vì cô em gái kia đâu ạ.”

Ngọc Thiềm thấy Tô chiêu nghi không lên tiếng lại nói tiếp, “Nghe nói vị Tổng nhị tiểu thư này trước đây lưu lạc bên ngoài cùng mẹ đẻ Ôn thị và gần đây mới được đón vào trong Hậu phủ, cô ấy và Thuận vương phi chưa chắc đã thân thiết với nhau. Hơn nữa, Thuận vương phi mới cưới Thuận vương, em gái đột nhiên lại trở thành phi tần, vai vế cũng rối loạn, Thuận vương phi còn mặt mũi nào nữa?”

Tô chiêu nghi hừ một tiếng, bất mãn với Tống Ý Châu cũng giảm bớt một chút. Bà ta phân phó cung nữ, “Mời Thuận vương phi vào!”

Cung nữ đáp lời rồi đi ra ngoài đưa Tống Ý Châu vào điện.

Vừa vào điện, Tống Ý Châu liền cung kính quỳ xuống dập đầu, “Con dâu xin thỉnh an mẫu phi!”

Thấy Tống Ý Châu quỳ xuống cúi đầu, thái độ cung kính, sắc mặt Tô chiêu nghi cũng bớt giận một chút. Bà ta miễn cưỡng nói, “Đứng lên đi, người trong nhà không cần phải lúc nào cũng hành đại lễ.”

“Vâng!” Lúc này Tống Ý Châu mới đứng lên. Nàng đứng bên cạnh Tô chiêu nghi và cười nói với Ngọc Thiềm, “Mẫu phi đã có ta hầu hạ rồi, các người lui ra đi!”

Ngọc Thiềm biết Tống Ý Châu có chuyện muốn nói với Tô chiêu nghi, nàng ta liền thi lễ rồi dẫn cung nữ lui ra.

Tô chiêu nghi hừ một tiếng, “Muốn nói gì thì ngồi xuống hãy nói, cứ đứng thế này lại có vẻ ta là mẹ chồng khắt khe với con dâu.”

Tống Ý Châu nghe nói thế liền ngồi xuống chiếc ghế Tô chiêu nghi chỉ. Nàng cân nhắc ngôn từ, đem chuyện xảy ra tới hôm qua kể lại tỉ mỉ, sau đó lại nói, “Người của Hậu phủ Trần Vũ, bất luận là ai, cũng không hy vọng Ý Thiên tiến cung. Nhưng sự việc đã xảy ra như vậy, có tức giận cũng vô ích. Con tiến cung lần này là muốn thưa với mẫu phi, con đã là Thuận vương phi, đương nhiên sẽ đứng về phía mẫu phi, mẫu phi sống tốt, Thuận vương điện hạ sống tốt thì con mới có thể sống tốt.”

Tô chiêu nghi nghe nói tới đây thì cục giận rốt cuộc đã tiêu đi một nửa. Bà ta mở miệng nói, “Con còn chưa biết nhỉ? Hoàng thượng chuẩn bị phong em gái con làm thực phi đấy.”

“A?” Tống Ý Châu kinh ngạc thất thanh nói, “Em ấy mới tiến cung, Hoàng thượng đã phong làm thực phi rồi sao?”

“Đúng vậy, cô ta mới tiến cung đã được phong làm phi, sẽ cưới lên đầu ta đó.” Tô chiêu nghi cúi xuống phía trước nhìn Tống Ý Châu, “Cô em gái này của con cũng không đơn giản đâu!”

Tống Ý Châu vẫn im lặng một lúc không nói được lời nào. Xem tình hình thế này thì trong lòng Hoàng thượng cũng có Tống Ý Thiên. Nếu không phải mình đã là Thuận vương phi thì chuyện Tống Ý Thiên được phong phi đối với Hậu phủ Trần Vũ mà nói kỳ thực là đại hỷ sự. Chuyện vui lại xảy ra vào thời điểm này thực sự đã khiến niềm vui giảm đi rất nhiều. Mặt khác, dựa vào tính tình của Tống Ý Thiên, vinh quang của nàng ta liệu sẽ duy trì được bao lâu?

Tô chiêu nghi hỏi, “Thế nào? Không ngờ em gái mình lại có bản lĩnh khiến Hoàng thượng muốn phong làm thực phi sao?”

Tổng Ý Châu bình tĩnh trả lời, “Mẫu phi, trước đây Hoàng thượng sủng ái Khương quý phi, hiện giờ Ý Thiên tiến cung làm giảm sự sủng ái của bà ta, chỉ sợ em ấy sẽ chuốc lấy sự ghen ghét. Ý Thiên chưa chắc đã dẫu lại được Khương quý phi. Nếu mẫu phi bằng lòng nể mặt con dẫu mà ngầm để ý một chút tới Ý Thiên, Khương quý phi chắc chắn sẽ sẩy tay. Khương quý phi mà sẩy tay khiến Hoàng thượng tức giận, Huệ vương điện hạ cũng sẽ bị vạ lây, khi đó, Thuận vương điện hạ liền có cơ hội.”

“Con muốn khuyên ta liên thủ với em gái con sao?” Tô chiêu nghi vừa nghe nói Cảnh Thế Viêm có cơ hội thượng vị thì khó tránh khỏi có chút xúc động.

Tổng Ý Thiên được sủng ái, Khương quý phi dù có ắc nhằn cũng ắc nhằn không được bao lâu. Chỉ cần Khương quý phi tay đối phó với Tổng Ý Thiên, bọ ngựa bắt ve chim sẽ đứng chờ, mình sẽ có cơ hội đẩy một kích hoàn toàn chèn ép Khương quý phi. Khương quý phi thất thế, Cảnh Thế Đan nhất định sẽ chịu liên lụy, khi đó Cảnh Thế Viêm liền có cơ hội ngáng đầu.

Tổng Ý Châu cũng nghĩ, nếu Tô chiêu nghi bằng lòng liên thủ với Tổng Ý Thiên để hạ bệ Khương quý phi, toàn bộ Hầu phủ Trần Vũ sẽ được giải trừ khỏi sự uy hiếp của Khương quý phi, mọi người không cần phải sống trong nơm nớp lo sợ nữa. Hơn nữa, khi Tổng Ý Thiên được sủng ái, Tổng Ý Mặc là “Tiểu quốc cữu” chắc cũng được một chút ưu đãi để chấn hưng cơ nghiệp của Hầu phủ.

Tổng Ý Châu nghĩ xong liền trả lời Tô chiêu nghi, “Mẫu phi ở trong cung nhiều năm nên đương nhiên biết hành động theo cảm tính làm vô ích, chỉ có liên thủ mới có cơ hội xoay chuyển mà thôi.”

Tô chiêu nghi liền vứt bỏ mọi ghen ghét đối với việc Tổng Ý Thiên sắp được phong phi mà chỉ lo lắng tới ích lợi. Nghĩ tới nghĩ lui cũng thấy đề nghị của Tổng Ý Châu cực có lợi ĩnh, sau một lúc lâu bà ta mới nói, “Còn phải xem em gái con thế nào.”

Tổng Ý Châu liền nói, “Chỗ em ấy con sẽ tới khuyên bảo. Em ấy nhất gan, mới tiến cung tất sẽ lo sợ nghi hoặc, nếu có người chỉ điểm cho, em ấy nhất định sẽ bằng lòng.”

Tô chiêu nghi ngầm đồng ý với lời nói của Tổng Ý Châu. Thấy sắc trời không còn sớm, bà ta liền nói, “Dùng bữa trưa xong hãy tới gặp em gái con. Vả lại, chỗ em gái con lúc này chỉ sợ đang ồn ào náo nhiệt khác thường đấy.”

Vì Cảnh Nam Thiên dùng cơm trưa ở viện Hà Hương nên viện Hà Hương đương nhiên náo nhiệt dị thường. Cung nữ đi đi lại lại vội tới mức chân không chạm đất.

Tổng Ý Thiên theo Ôn thị lưu lạc ở bên ngoài từ nhỏ, đã từng trông thấy rất nhiều sắc mặt, cũng vì tiền thuốc men mà phải cầm cố gia sản trang sức, nhận hết mọi lời nói ngon từ lạnh lẽo. Cho tới khi vào Hầu phủ Trần Vũ, nàng ta cũng luôn nơm nớp lo sợ, sợ mẹ cả và các chị em không thích mình, vì vậy nên luôn cẩn thận chú ý mọi thứ. Hiện giờ một bước lên trời, được mọi người vây quanh tán tụng, thành trung tâm chú ý, nàng ta rất vui sướng nhưng lại mơ hồ lo sợ nghi hoặc, trong lòng khó nén bất an.

Cảnh Nam Thiên nhìn nàng ta hỏi, “Có phải muốn gặp người nhà không?”

Tổng Ý Thiên vội gật đầu. Sau khi xảy ra nhiều chuyện như vậy, nàng ta rất nóng lòng muốn gặp đám người Ôn thị để kể lể một phen và nhờ bọn họ giúp đỡ đưa ra một chủ kiến.

Cảnh Nam Thiên liền vẫy tay gọi một nội thị vào, “Truyền Thuận vương phi tới đây!”

“Chị cả tiến cung rồi ạ?” Tổng Ý Thiên có chút bất ngờ.

Tổng Ý Châu đang dùng bữa trưa ở chỗ Tô chiêu nghi. Sau khi được nội thị truyền lời bảo tới gặp Tổng Ý Thiên, nàng liền đứng lên cáo từ Tô chiêu nghi.

Lúc này Tô chiêu nghi đã tâm bình khí hòa. Bà ta phân phó, “Nói được chuyện gì thì lại qua đây nói lại với ta nhé!”

Tổng Ý Châu đáp lời rồi khom người lui ra và để nội thị dẫn đi gặp Tổng Ý Thiên.

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 55 – Hoàn Chương 54 Chương 53 Chương 52 Chương 51 Chương 50 Chương 49 Chương 48 Chương 47 Chương 46 Chương 45 Chương 44 Chương 42 Chương 43 Chương 41 Chương 40 Chương 39 Chương

38 Chương 37 Chương 36 Chương 35 Chương 34 Chương 33 Chương 32 Chương 31 Chương 30 Chương 29 Chương 28 Chương 27 Chương 26 Chương 25 Chương 24 Chương 23 Chương 22 Chương 21 Chương 20 Chương 19 Chương 18 Chương 17 Chương 16 Chương 15 Chương 14 Chương 13 Chương 12 Chương 11 Chương 10 Chương 09 Chương 08 Chương 07 Chương 06 Chương 05 Chương 04 Chương 03 Chương 02 Chương 01

Xem Chương Mới Hơn »

35. Chương 35

Chương 35

Cảnh Nam Thiên dùng cơm trưa xong liền đi luôn, để một mình Tống Ý Thiên ngồi chờ Tống Ý Châu.

Một lát đã có cung nữ vào bẩm báo, “Thục phi nương nương, Thuận vương phi đã tới ạ!”

“Mau mời vào!” Tống Ý Thiên vội đứng lên. Nàng ta đang định ra ngoài nghênh đón thì bị Trúc Tú ngăn lại. Trúc Tú cười nói, “Thục phi nương nương, địa vị hiện tại của nương nương đã cao hơn Thuận vương phi, nương nương không cần ra đón đâu ạ.”

Tống Ý Thiên có chút không quen. Nàng ta lăm lăm một câu rồi lại ngồi xuống.

Tống Ý Châu lại vì Tống Ý Thiên chưa được chính thức phong phi nên khi đi vào cũng không biết nên xưng hô thế nào cho phải. Nàng liền hăm hồ hồ, “Nương nương!”

Không đợi Tống Ý Châu hành lễ, Tống Ý Thiên liền kéo nàng ngồi xuống ghế và đỏ mắt gọi, “Chị cả!”

Thấy các nàng muốn nói chuyện riêng, không đợi Tống Ý Thiên ra lệnh, Trúc Tú liền dẫn cung nữ lui ra ngoài.

Tống Ý Châu lập tức nhận xét một câu, “Cung nữ này thật lạnh lợi!”

Tống Ý Thiên đáp, “Chị nói Trúc Tú ư? Cô ấy vốn hầu hạ trong ngự thư phòng của Hoàng thượng, rất hiểu sách vở lễ nghĩa, biết được mọi loại quy củ trong cung. Hoàng thượng thấy em không có người bên cạnh nên cố ý phái cô ấy tới đây hầu hạ. Từ sáng tới giờ đúng là nhờ cô ấy em mới không bị xấu mặt.”

Tống Ý Châu nhìn nhìn Tống Ý Thiên, thấy nàng ta mặc áo gấm đỏ hồng, trên đầu cài một cây trâm phượng làm bằng đá quý phát sáng lấp lánh nhưng trên mặt lại lộ ra sự nhút nhát rụt rè muốn làm vui lòng người khác, khiến người khác vừa thấy đã không đành lòng tức giận với nàng.

Bị Tống Ý Châu quan sát đánh giá, Tống Ý Thiên lập tức chột dạ. Nàng ta nhỏ giọng nói, “Chị, chuyện tối qua...”

Tống Ý Châu thấy đáng vẻ muốn nói lại thôi của Tống Ý Thiên liền thở dài, “Em muốn nói lý do không báo tính danh em là em gái của chị sao?”

Tống Ý Thiên hơi đỏ mặt. Nàng ta gục đầu xuống như đứa trẻ đã gây ra lỗi, “Có con rắn tự nhiên góc đầu ra từ đằng sau thùng phân, lúc ấy em hôn vía lên mây, trước mắt tối sầm rồi ngất đi. Đến khi tỉnh lại thì đã nằm trên giường, y phục trên người rơi rụng, hai tay bị vật áo buộc lại, trong miệng bị nhét một miếng dưa, nhổ ra không được, cũng không thể nói. Bên trong trường có mùi thơm của hương liệu, em mơ màng một lúc nên không cố sức phản kháng. Sau đó Hoàng thượng mới hỏi tính danh của em...”

Tống Ý Châu có chút tức giận mím chặt môi lại nhưng không biểu lộ ra bên ngoài. Cách một hồi nàng mới hỏi, “Vậy hiện giờ em cam tâm tình nguyện không?”

Nước mắt của Tống Ý Thiên đột nhiên lăn chã rơi. Nàng ta nức nở nói, “Em cứ nghĩ chị cả sẽ không coi em như người nhà, sẽ không quan tâm tới sống chết của em, lại càng không hỏi em có tình nguyện hay là không tình nguyện.”

Tống Ý Châu bị dọa cho nhảy dựng. Nàng vội tìm khăn tay lau nước mắt cho Tống Ý Thiên rồi thấp giọng nói, “Cho dù thế nào em cũng là con gái của cha, vả lại, mẹ đã đồng ý đón em vào phủ và nhận em trước mặt mọi người, em là em gái của chị, sao chị có thể không để ý tới em?”

Tống Ý Thiên khóc lóc một lúc mới lấy khăn tay lau khô nước mắt. Nàng ta ngẩng đầu nói, “Mọi người đã coi em là người nhà, trong lòng em cũng an tâm không sợ hãi nữa.”

“Ừm.” Tống Ý Châu nói, “Em sống tốt thì dì ở trong phủ sẽ sống tốt, mẹ cũng sẽ không bạc đãi dì, em yên tâm!”

Trong khoảng thời gian ở Hầu phủ, Tống Ý Thiên đã biết Tống Ý Châu là người biết giữ lời và đáng tin cậy. Nghe thấy nàng cam đoan như thế, nàng ta đương nhiên cảm thấy yên lòng.

Tống Ý Châu nghĩ nếu Tống Ý Thiên được phong phi thì tình hình cũng không có gì là không tốt. Hơn nữa, nhìn thần sắc của nàng ta cũng không thấy có ý không tình nguyện, nàng liền không hỏi nhiều nữa mà chỉ nhắc tới Tô chiêu nghi.

Hai chị em nói chuyện một chút cũng hơn nửa canh giờ. Khi Tống Ý Châu cáo lui, thần sắc của Tống Ý Thiên đã trở lại bình tĩnh, nàng ta đã biết bản thân phải làm thế nào.

Rời khỏi cung, Tống Ý Châu không vội trở về phủ Thuận vương mà tới Hầu phủ Trần Vũ trước. Khi gặp La phu nhân và Tống Ý Mặc, nàng liền đem mọi chuyện đã gặp Tống Ý Thiên nói cho hai người kia biết.

La phu nhân nghe nói Tống Ý Thiên cũng không phải không đề cập tới chuyện báo tính danh của mình mà là do tình thế bất đắc dĩ thì cảm tức đối với nàng ta cũng tiêu tán đi nhiều. Lại nghe lời cam đoan của Tống Ý Châu nói với Tống Ý Thiên, bà liền nhân tiện nói, “Từ lúc đón mẹ con bọn họ vào phủ, ta đã bao giờ bạc đãi bọn họ đâu? Hiện tại con gái được phong phi, ai lại tự dưng ngược đãi mẹ đẻ nó?”

Tống Ý Mặc lại tập trung hỏi về thái độ của Tô chiêu nghi đối với việc Tống Ý Thiên được phong phi. Dù sao Tô chiêu nghi cũng chịu khổ nhiều năm mà chưa được phong phi, Tống Ý Thiên thì qua một đêm đã đạt được giấc mộng của người khác, đối với chuyện này, dù là ai đi nữa cũng khó giữ được thăng bằng.

Tống Ý Châu liền kể lại những điều mình đã khuyên nhủ Tô chiêu nghi, “Tô chiêu nghi và Khương quý phi đã tranh đấu mấy năm nay, nếu không dựa vào con trai thì bà ấy đã sớm bị Khương quý phi giẫm chết rồi. Hiện giờ mặc dù ghen ghét Ý Thiên nhưng bà ấy rút cuộc cũng vì đại sự mà đồng ý để ý tới Ý Thiên.”

Giữa lúc mọi người đang nói chuyện thì ở một nơi khác, Công chúa Trường Tín cũng đang nói chuyện với Thân Đình, “Tối qua Hàm Thu tham gia dã yến, sáng nay trở về lại có vẻ mặt mất hứng, bữa trưa cũng không ăn. Ta đoán nó đã nản lòng với Thế Đan rồi.”

Thân Đình nói, “Ta đã nói rồi. Lúc trước chúng ta một lòng đứng về phía Thái tử, Thế Đan chưa chắc đã biết chúng ta thay đổi chủ ý, mắt thấy Hàm Thu tiếp cận, để tránh phiền toái, Thế Đan chỉ có thể khéo léo từ chối mà thôi.”

Công chúa Trường Tín lại nói, “Vậy phải hỏi Hàm Thu xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Bọn họ đang nói chuyện thì có người ở trong cung tới cầu kiến. Vừa thấy mặt, người này lập tức báo cho bọn họ một tin tức động trời.

Tiến bước người này xong, Công chúa Trường Tín liền nói với về mặt khó tin, “Sáng nay khi nghe tin Hoàng thượng đưa thứ nữ Tống Ý Tiên tiến cung, ta đoán cùng lắm Hoàng thượng cũng chỉ phong cô ta làm quý nhân, không ngờ Hoàng thượng lại muốn phong Tống Ý Thiên làm thực phi.” Bà ta bỗng tạm ngừng một chút mới nói tiếp, “Phủ Trần Vũ vừa có một vị Thuận vương phi, đảo mắt lại có một vị thực phi nương nương, tình thế đã nghiêng về một bên. Thế Đan chưa chắc đã tốt lành ở trong tay bọn họ. Với tình hình thế này, chẳng lẽ nó còn không vội vàng liên thủ với chúng ta hay sao?”

Thân Đình nói, “Thế Đan không vội thì Khương quý phi cũng gấp. Với tình hình hiện tại, chúng ta không cần nóng ruột. Khương quý phi sớm muộn cũng sẽ tìm tới chúng ta thôi.”

Khi nghe tin Cảnh Nam Thiên lệnh cho Khâm thiên giám chính thức chọn ngày lành tháng tốt để sắc phong Tống Ý Thiên làm thực phi, Khương quý phi quả nhiên sốt ruột. Bà ta vội vàng sai người đi gọi Cảnh Thế Đan tiến cung bàn bạc.

Khi Cảnh Thế Đan tới, Khương quý phi nói luôn, “Hoàng thượng muốn phong cho Tống Ý Thiên kia làm thực phi, Hầu phủ Trần Vũ chỉ sợ sắp vùng lên. Con phải tìm cách mới được.”

Cảnh Thế Đan hỏi, “Phụ hoàng muốn phong phi, con còn có thể có cách nào nữa?”

Khương quý phi cảm tức nói, “Ban đầu con còn quần quít lấy Tống Ý Châu, kết quả lại bị Thuận vương đoạt mất, con thì rầm cũng không chịu đánh lấy một cái. Giờ thì hay rồi, em gái của Tống Ý Châu kia đã là thực phi, được cùng ngồi cùng ăn với mẫu phi của con, con lại chẳng có cách nào đối phó. Không có việc gì thì con luôn mưu ma chước quỷ, lúc có việc lại một biện pháp cũng không có là sao?”

Cảnh Thế Đan nói, “Mẫu phi, mẫu phi càng thiếu kiên nhẫn càng dễ bị người ta tóm được nhược điểm đấy. Mẫu phi chớ quên Tô chiêu nghi chính là mẹ chồng của Tống Ý Châu. Nếu mẫu phi đối phó với Tống Ý Thiên, Tô chiêu nghi ở đằng sau sẽ chờ đối phó với mẫu phi ngay. Mẫu phi mà bị phụ hoàng chán ghét vứt bỏ thì con cũng không có kết cục hay ho gì.”

“Ý con bảo ta không cần làm gì cả sao?” Khương quý phi trừng mắt hỏi.

“Sao có thể không làm gì cả được?” Cảnh Thế Đan cũng trừng mắt, “Ít nhất cũng phải khiến cho người khác gây họa chứ.”

“Nói tiếp đi!” Khương quý phi nâng chén trà chậm rãi uống. Bà ta biết đứa con trai của mình nhất định có cách đối phó.

Cảnh Thế Đan cũng nâng trà lên uống. Uống hết nửa chén hần mới nói tiếp, “Cứ để bọn họ đắc ý đi, cũng cứ để Thế Viêm đắc ý đi. Mẫu phi chỉ việc tỏ vẻ không vui. Đợi khi bọn họ đắc ý tới một mức độ nhất định, Hoàng hậu nương nương sẽ là người sốt ruột. Chờ tới khi Hoàng hậu nương nương nóng ruột, mẫu phi lại đổ dầu vào lửa là xong.”

Từ lúc Thái tử phi qua đời, gần đây lại xảy ra bất hòa với Công chúa Trường Tín, chứng kiến Cảnh Nam Thiên đối với đứa con từ trước tới nay luôn quy củ của mình không được tốt lắm, Chu hoàng hậu quả thực bắt đầu lo lắng. Hiện tại có thể thấy Cảnh Thế Đan dường như đang uy hiếp đến địa vị thái tử, nhưng nếu bởi vì Tô chiêu nghi và Tống Ý Thiên liên thủ với nhau chèn ép Khương quý phi và Cảnh Thế Đan dẫn đến chuyện Cảnh Thế Viêm xuất đầu lộ diện giành được sự ưa thích của Cảnh Nam Thiên, người uy hiếp địa vị của Thái tử sẽ biến thành Cảnh Thế Viêm. Như vậy, Chu hoàng hậu sao có thể ngồi yên được? Bà ta đương nhiên phải đối phó với Tô chiêu nghi và Tống Ý Thiên.

Nói xong việc chính, Khương quý phi lại nhân tiện nói, “Hiện giờ Tống Ý Châu cũng lập gia đình rồi, con sẽ không nhớ thương cô ta nữa chứ? Nếu không nhớ thương gì nữa thì cưới một vương phi đi. Đừng để Thế Viêm sinh con trước con mới cưới vợ sinh con, lúc đấy đứa nhỏ lại phải gọi con của nó là ca ca.”

Cảnh Thế Đan biết Khương quý phi vẫn có ý tác hợp mình với nữ nhân của Khương gia, mỗi lần nhắc tới đề tài này rõ ràng lại muốn đề cử nữ nhân của Khương gia. Hần liền nói, “Mẫu phi, hiện tại Tống Ý Thiên mới tiến cung, những chuyện mẫu phi phải lo lắng chỉ sợ không ít, chuyện hôn sự của con để tính sau đi ạ. Mẫu phi yên tâm, con trai của người không đến nỗi không tìm được lão bà tử tế đâu.”

Khương quý phi thấy vẻ mặt tươi cười của hần thì cũng chẳng có cách nào. Bà ta thở dài, “Nhìn bộ dạng con kìa, về sau không biết có con gái nhà ai mới trông trị được con?”

“Nếu thực sự có người trông trị được con, chỉ sợ lúc ấy ngài lại cảm râm.” Cảnh Thế Đan nói xong liền đặt chén trà xuống và đứng dậy cáo từ.

Sau khi rời khỏi cung trở lại phủ Huệ vương, Cảnh Thế Đan gọi Quý Bố tới nói vài câu rồi vào thư phòng đọc sách. Được một hồi thì không kiên nhẫn nổi, hần gọi Niệm An vào, “Lại đây cho bản vương ôm một cái!”

Niệm An sợ hãi thấp giọng nói, “Huệ vương điện hạ, tiểu nhân... Tiểu nhân...” Tiểu nhân là thái giám, không phải là luyện đồng đâu nhé!

Cảnh Thế Đan không tự chủ được nhớ tới Tống Ý Mặc. Hần ôn nhu gọi Niệm An lại, “Mau tới đây!”

Ngữ khí này thật quá biến thái! Niệm An có chút sợ hãi nhưng không dám không nghe, đành phải dịch bước tiến lên. Gã cứng người để Cảnh Thế Đan ôm vào trong lòng.

Cảnh Thế Đan chỉ ôm một cái liềm nhều mày nói, “Coi người này, trông khuôn mặt thì rõ là dễ nhìn mà người lại cứng như vậy, chẳng muốn ôm tý nào, cút ra ngoài!” Nói xong, hắn ghét bỏ đẩy Niệm An ra.

Chờ Niệm An đi ra ngoài rồi, Cảnh Thế Đan liền cầm lấy bút vẽ bôi bôi xóa xóa. Vẽ xong, trên bức tranh hiện lên hình ảnh Tống Ý Mặc cực kỳ sinh động. Hắn giật mình vò vò đầu, “Tiểu tử này thật đúng là hoạt sắc sinh hương. Bản vương nhắm mắt lại cũng có thể vẽ được hắn. Thật là...”

Cảnh Thế Đan lấy cát mịn hút khô nét mực rồi ngắm nghía bức tranh. Ngón tay mơn trớn trên đôi môi của Tống Ý Mặc, hắn chỉ vào tranh mà nói, “Nói! Vì sao người không phải là con gái hả?” Nói xong bỗng cảm thấy buồn bực, hắn lập tức vo tròn bức tranh rồi ném xuống mặt đất.

Tối buổi tối, khi Niệm An vào thư phòng dọn dẹp thì thấy một bức tranh bị quăng trên mặt đất. Gã lẩm bẩm, “Đây chẳng phải là tiểu Hầu gia của Hầu phủ sao?”

Xác nhận đi xác nhận lại người trong tranh là Tống Ý Mặc xong, Niệm An bỗng kinh hãi, “Trời ạ, Huệ vương điện hạ thâm mến tiểu Hầu gia!” Gã vừa tự nói vừa nhanh chóng cuộn bức tranh nhét vào trong ngực, trong lòng quyết định phải cất giấu thật kỹ. Về phần vì sao phải cất giấu thật kỹ, đừng hỏi gã, gã cũng chẳng biết.

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 55 – Hoàn Chương 54 Chương 53 Chương 52 Chương 51 Chương 50 Chương 49 Chương 48 Chương 47 Chương 46 Chương 45 Chương 44 Chương 42 Chương 43 Chương 41 Chương 40 Chương 39 Chương 38 Chương 37 Chương 36 Chương 35 Chương 34 Chương 33 Chương 32 Chương 31 Chương 30 Chương 29 Chương 28 Chương 27 Chương 26 Chương 25 Chương 24 Chương 23 Chương 22 Chương 21 Chương 20 Chương 19 Chương 18 Chương 17 Chương 16 Chương 15 Chương 14 Chương 13 Chương 12 Chương 11 Chương 10 Chương 09 Chương 08 Chương 07 Chương 06 Chương 05 Chương 04 Chương 03 Chương 02 Chương 01

Xem Chương Mới Hơn »

36. Chương 36

Chương 36

Ngày 8 tháng 10, một đạo thánh chỉ đã tới Hầu phủ Trấn Vũ. Thánh chỉ có đại ý rằng Hoàng đế chính thức sắc phong Tống Ý Thiên làm thực phi, đặc biệt ban cho Hầu phủ Trấn Vũ đất đai và vàng bạc, ban thưởng ngọc như ý cho La phu nhân, phong cho Ôn thị là nhị phẩm cáo mệnh phu nhân, bổ nhiệm Tống Ý Mặc làm cục phó ở xưởng dệt may.

Vì vinh quang này có được là do Tống Ý Thiên được phong phi nên La phu nhân cũng không đặc biệt cao hứng. Bà lại nghĩ, nếu Tống Ý Mặc có thể trụ lại vững vàng ở xưởng dệt may và tạo được ít thành tích thì sau này nếu bị vạch trần thân phận cũng có lẽ sẽ được lấy công chuộc tội mà không đến nỗi mất mạng. Vì nghĩ vậy nên bà mới trở nên vui vẻ ra mặt.

Tống Ý Mặc cũng tính toán, đợt này hộ bộ và phủ nội vụ đang nhúng tay vào xưởng dệt may để đòi tiền, bản thân mình là cục phó cũng có thể đáp ứng phủ nội vụ, nếu có thể nhờ đó mà hỗ trợ cho Cảnh Thế Viêm và ngăn chặn Cảnh Thế Đan thì đây chính là điều mình mong muốn.

Tiền nội thị tuyên chỉ về xong, đám hạ nhân của Hầu phủ Trấn Vũ đều chúc mừng La phu nhân và Tống Ý Mặc, sau đó lại quay sang chúc mừng Ôn thị.

Ôn thị được phong làm cáo mệnh phu nhân, mà một khắc sau vẫn chưa hoàn hồn. Khi mọi người tới chúc mừng, bà ta mới mỉm cười yếu ớt đáp lại vài câu.

Tống Ý Mặc cũng đi tới, “Đi được phong làm cáo mệnh phu nhân thì ngày tết đã có tư cách vào cung dự tiệc, chị hai muốn gặp đi cũng có thể triệu đi vào tấn kiến rồi.”

Mấy ngày trước Ôn thị đã nghe được chuyện Tống Ý Thiên ở sơn trang Thu Dương từ miệng Tống Ý Châu, biết được Tống Ý Thiên tiến cung không phải là do La phu nhân sắp xếp mà thực sự là chuyện ngoài ý muốn, bà ta cũng đã tiêu tan thù hận. Nay thấy Tống Ý Thiên được phong làm thực phi, lại được người trong Hầu phủ thỉnh an hành lễ, bà ta rốt cuộc cũng thấy vui sướng ít nhiều.

Ôn thị vui sướng nhưng cũng có một người không sung sướng chút nào, người đó chính là Khúc Hồng.

Khúc Hồng là người được Công chúa Trường Tín đề cử, khó khăn lắm mới được nắm chức cục trưởng ở xưởng dệt may. Lúc trước, nhờ Triển công công có lời, ông ta mới đồng ý để Tống Ý Mặc cùng giải quyết mọi việc, vậy mà không bao lâu lại xuất hiện một Huệ vương, giờ cũng thế, chỉ một ý chỉ đã bỏ nhiệm Tống Ý Mặc làm cục phó. Tống Ý Mặc hiện là em trai của Thực phi và Thuận vương phi, lại là Hầu gia của Hầu phủ Trấn Vũ, giờ cậu ta được bổ nhiệm làm cục phó thì một cục trưởng như ông ta biết phải làm thế nào? Khúc Hồng còn lo lắng chưa biết chừng Tống Ý Mặc sẽ thay thế vị trí của ông ta mà thành cục trưởng cũng nên.

Chờ làm xong việc, Khúc Hồng liền mượn cơ hội bài kiến Công chúa Trường Tín và Thân Đình để nói về chuyện Tống Ý Mặc được bổ nhiệm làm cục phó.

Công chúa Trường Tín thấy Khúc Hồng bất mãn cũng nói, “Ở xưởng dệt may còn có Huệ vương, Tống Ý Mặc đã tính là cái gì? Chẳng lẽ Hoàng thượng không tin con mình mà lại đi tin đứa em của một phi tần sao? Đây chẳng qua là kế dụ dỗ của Hoàng thượng để tạm thời an ủi Tống Ý Thiên thôi.”

Nghe những lời này của Công chúa Trường Tín, Khúc Hồng lại muốn đề cập tới quan hệ lạnh băng giữa Công chúa Trường Tín và Thái tử. Hay là hiện tại bà ta đã hướng về phía Huệ vương điện hạ rồi? Ông ta ngầm hiểu, nếu Huệ vương điện hạ trở thành con rể của Công chúa Trường Tín thì bọn họ sẽ là người một nhà, vậy thì xưởng dệt may cũng khác gì do bọn họ làm chủ?

Công chúa Trường Tín thấy Khúc Hồng lộ ra vẻ mặt bưng bình liền cười nói, “Huệ vương điện hạ đường đường là vương gia lại chỉ nói giúp ông làm việc ở xưởng dệt máy, ngay cả một chức vị chính thức cũng không có, Tống Ý Mặc thì nhờ quan hệ cap vấy mà lên làm phó cục trưởng, người nên vội là Huệ vương điện hạ chứ không phải ông.”

Khúc Hồng đứng dậy hành lễ, “May nhờ Công chúa điện hạ nhắc nhở, nếu không tại hạ vẫn còn hồ đồ rồi.”

Tiến Khúc Hồng xong, Công chúa Trường Tín liền sai người gọi Thân Hàm Thu lại nói chuyện.

Thân Hàm Thu nghe nói Công chúa Trường Tín cho gọi mình thì có chút chần chừ. Nàng ta rên rỉ, “Không biết lại nghe đồn thổi ở chỗ nào mà định dạy dỗ mình nữa đây?”

Hồng La khuyên nhủ, “Nhị tiểu thư, Công chúa cũng là một lòng muốn tốt cho tiểu thư mà thôi. Tiểu thư thử nghĩ mà xem, có người mẹ nào lại không muốn con gái tìm được rể quý đâu?”

Thân Hàm Thu hơi chột dạ. Công chúa Trường Tín muốn gả nàng ta cho Thái tử, nàng ta lại đi thích Cảnh Thế Đan. Mà tối hôm đó đã tận mắt chứng kiến Cảnh Thế Đan và Tống Ý Mặc ở cùng một chỗ, mặc dù vẫn chưa thể quên được Cảnh Thế Đan nhưng nàng ta không thể gả cho hắn được. Vậy hiện tại nàng sẽ phải nghe theo sự sắp xếp của Công chúa Trường Tín mà gả cho Thái tử ư?

Thân Hàm Thu không biết mối quan hệ giữa Công chúa Trường Tín và Thái tử đã trở nên lạnh nhạt. Nàng ta suy nghĩ mãi rồi khẽ cắn môi: Trong ba anh họ, một người đã cưới Tống Ý Châu, một người thích nam sắc, mình không lấy Thái tử thì chẳng lẽ lại phải lưu lạc ở một nhà quyền quý bình thường nào đó sao?

Ở đầu kia, Công chúa Trường Tín vẫn im lặng đợi Thân Hàm Thu. Khi Thân Hàm Thu tới rồi, bà ta nhẹ nhàng bảo nàng ngồi xuống rồi nói, “Ta đã sai Khâm thiên giám xem bát tự cho con. Bọn họ nói năm nay đính hôn là tốt nhất. Hiện tại ta đã thông suốt rồi, con thích ai cũng được.”

Thân Hàm Thu chấn động, “Mẹ, mẹ không phản đối con và anh Thế Đan nữa sao?”

Công chúa Trường Tín cúi đầu về phía trước hỏi, “Con đã gặp qua Thế Đan chưa?”

Thân Hàm Thu vừa nghe thế liền nghi ngờ Công chúa Trường Tín đang tương kế tựu kế để dụ mình nói ra chuyện gặp Cảnh Thế Đan. Nàng ta nổi giận nói, “Mẹ, mẹ đừng lừa con, cái gì mà đồng ý chuyện của con

với anh Thế Đan. Con cũng nói ẹ biết, con không hề thích anh Thế Đan, nếu mẹ muốn gả con cho Thái tử thì cũng được.”

“Ha!” Công chúa Trường Tín nhếch miệng hỏi, “Vậy xem ra con đã gặp Thế Đan rồi hả? Người ta thể hiện rõ ràng là không thích con phải không?”

Thân Hàm Thu vừa nghe thế liền giận dữ trả lời, “Người anh ta thích là nam nhân chứ không phải nữ nhân.”

Công chúa Trường Tín ngăn người ra. Bà ta hỏi tiếp, “Sao có thể như vậy?”

“Con tận mắt nhìn thấy mà, sao lại không thể?” Thân Hàm Thu liền kể lại toàn bộ chuyện mình nhìn thấy Cảnh Thế Đan và Tống Ý Mặc dây dưa ra.

Công chúa Trường Tín đầu tiên là kinh ngạc, sau khi nghe xong lại lắc đầu nói, “Thế Đan là đứa lẩm mư nhiều kẻ, chắc chắn là nó nhờ Tống Ý Mặc dọa con rồi, chứ nó đâu có thích nam sắc?”

Thân Hàm Thu nghe nói thế liền nhớ lại tình cảnh lúc ấy quả nhiên có nhiều khả nghi. Nàng ta liền nghiêng rằng nói, “Anh ta không thích con thì cứ việc nói thẳng, việc gì phải làm như vậy?”

Công chúa Trường Tín thở dài, “Đây là vì nó có chỗ khó xử. Nó làm thế thì cùng lắm cũng chỉ bị con chán ghét chứ không đắc tội với ta. Nhưng mà, hiện giờ Tống Ý Thiên đã được phong làm thực phi, có thể thấy Khương quý phi sắp bị thất sủng, nó là con trai chẳng lẽ lại không muốn tìm chỗ dựa cho Khương quý phi sao?”

Thân Hàm Thu vừa nghe xong liền cảm thấy như rơi vào sương mù. Nàng ta hỏi, “Mẹ có ý gì?”

Công chúa Trường Tín nói tiếp, “Tống Ý Thiên được sủng ái sẽ liên thủ với mẹ chồng của Thuận vương phi là Tô chiêu nghi, hậu cung tự nhiên sẽ thành thiên hạ của bọn họ. Hiện nay Tống Ý Mặc được bổ nhiệm làm phó cục trưởng ở xưởng dệt may, cũng có thể trợ giúp Thế Viêm. Kể từ đó, Thuận vương Thế Viêm này sẽ nước lên thuyền lên. Thái tử có thể giữ vững được vị trí thì tốt, còn nếu không giữ được thì Thế Đan cũng bất lợi. Vào lúc này, Thế Đan chỉ có thể liên thủ với ta, chỉ có thể cưới con làm vương phi mới có thể cân bằng thế lực với Thế Viêm.”

Thân Hàm Thu có chút thương tâm, “Mẹ, mấy người tính tới tính lui suy cho cùng cũng vì quyền lực địa vị. Con thì chỉ muốn biết rốt cuộc Thế Đan có thích con hay không mà thôi?”

Công chúa Trường Tín xoa xoa đầu Thân Hàm Thu, “Nếu con không phải con gái của ta, nếu chẳng phải chúng ta có chút thế lực thì dù con thích ai đi chăng nữa cũng không có đường lựa chọn mà? Suy cho cùng, vấn đề không phải Thế Đan có thích con hay không mà là chúng ta có lợi thế để khiến nó muốn kết hôn cùng con hay không thôi.”

Thân Hàm Thu dù sao vẫn là một thiếu nữ, vẫn khát khao có một tình yêu thật lòng. Khi nghe Công chúa Trường Tín nói những lời này, trong lòng khó tránh khỏi buồn bực, nàng ta đứng lên nói, “Mẹ, mẹ cứ chọn xem ai là rể tốt của mẹ rồi nói với con một tiếng là được.” Nói xong nàng ta bỏ đi luôn.

Công chúa Trường Tín chắc chắn Cảnh Thế Đan sẽ tới tìm mình nên chỉ để ý chờ đợi.

Tại phủ Huệ vương, Quý Bố phân tích tình hình rồi cũng cho rằng Cảnh Thế Đan không cưới Thân Hàm Thu không được. Hiện giờ Tống Ý Thiên đang được sủng ái, Khương quý phi thì đang phải đối mặt với sự thất sủng, Cảnh Thế Đan chỉ có thể cưới Thân Hàm Thu và liên thủ với Công chúa Trường Tín mới có thể giữ vững được vị thế của mình.

Cảnh Thế Đan lại không cho là đúng. Hắn cười nói, “Đừng quá xem thường Hoàng hậu và Thái tử. Bọn họ còn chưa ra tay, chúng ta gấp cái gì?”

Quý Bố lại nói, “Gần đây Thái tử liên tục xảy ra sơ xuất. Lần trước ngài ấy đi tiêu diệt thổ phỉ nhưng lại để trù thủ chạy mất, Hoàng thượng mới lệnh cho Huệ vương điện hạ đi truy bắt trù thủ, cuối cùng công lao lại thuộc về Huệ vương điện hạ. Rồi đột đi săn vừa rồi, Hoàng thượng để Thái tử ở lại bảo vệ trong cung, khi trở về lại không khen ngợi một câu, nghe nói Hoàng thượng còn khiển trách ngài ấy trước mặt các đại thần, nói ngài ấy làm việc không thỏa đáng. Mấy chuyện này đã cho thấy Hoàng thượng đang bất mãn với Thái tử. Nếu Hoàng hậu còn động đến Tống Ý Thiên thì chẳng phải đổ dầu vào lửa, càng chọc giận Hoàng thượng sao?”

Cảnh Thế Đan hỏi lại, “Hoàng hậu cần gì phải tự mình ra tay? Bà ấy có thể mượn đao giết người mà.”

Quý Bố nghĩ ngợi, xem ra Cảnh Thế Đan đã có chuẩn bị. Đợi tới khi Hoàng hậu mượn đao giết người, hẳn hẳn sẽ vạch trần bộ mặt của Hoàng hậu, khiến Tống Ý Thiên và Hoàng hậu thù địch với nhau, vị trí của Khương quý phi cũng nhờ đó mà được đảm bảo.

Cảnh Thế Đan nói chuyện xong liền chuẩn bị đi ra ngoài. Hắn cười nói, “Bản vương mặc dù không bằng Tống Ý Mặc, không leo lên được vị trí phó cục trưởng nhưng tốt xấu gì cũng đang tạm giữ chức ở xưởng dệt may, lúc rồi rã cũng phải qua đó một chút chứ. Đúng rồi, hôm nay còn phải tới chúc mừng Tống Ý Mặc nữa.”

Hôm nay Tống Ý Mặc tới xưởng dệt may để chính thức tiếp nhận vị trí phó cục trưởng. Mọi người đều tiến đến chúc mừng nàng, “Lần trước tiểu Hầu gia nghĩ ra việc làm quần áo may sẵn đã kiếm được lãi rất lớn, ngay cả Hoàng thượng cũng biết được việc này. Hoàng thượng biết tiểu Hầu gia có khả năng nên mới bổ nhiệm ngài làm phó cục trưởng đó.” Bọn họ nịnh nọt một hồi cũng không đề cập đến quan hệ bám váy giữa Tống Ý Mặc và Tống Ý Thiên.

Trong lòng Tống Ý Mặc biết rõ nhưng cũng cười cười đáp lại mọi người, “Sau này còn phải nhờ mọi người giúp đỡ nhiều. Tối nay ta đã bao một sương phòng ở lầu Thái Bạch, hân hạnh mời mọi người tới uống chén rượu!”

Nghe Tống Ý Mặc nói thế, mọi người đâu dám từ chối. Bọn họ cười nói, “Đương nhiên phải làm một chén với tiểu Hầu gia rồi!”

Cảnh Thế Đan vừa bước vào liền nghe thấy những tiếng cười đùa ồn ào. Hắn tựa vào cạnh cửa. Khi có người nhìn thấy và tiến đến hành lễ, hắn cũng mỉm cười gật gật đầu.

Tống Ý Mặc phát hiện ra sự có mặt của Cảnh Thế Đan. Đối phương dù sao cũng là vương gia, là người có địa vị, nàng đành phải tiến lên hành lễ, “Xin chào Huệ vương điện hạ!”

Cảnh Thế Đan cúi xuống nói nhỏ, “Thế nào, trước là em vợ của Thuận vương điện hạ, giờ lại thành em vợ của Hoàng thượng, tư vị thế nào?”

Tống Ý Mặc lui lại phía sau mấy bước và nói, “Huệ vương điện hạ xin cứ tự nhiên, tôi có việc phải đi rồi ạ.”

Cảnh Thế Đan gật đầu, “Không sai, thân là phó cục trưởng chắc chắn có nhiều việc phải làm. Đúng rồi, chẳng phải cậu đã bao một sương phòng ở lầu Thái Bạch sao, sao không mời bản vương? Nói gì thì nói, hiện giờ cậu và bản vương cũng có quan hệ thông gia. Lạnh nhạt với thông gia như vậy cũng không hay đâu nhỉ?”

Tống Ý Mặc nghĩ lúc đó Cảnh Thế Viêm cũng có mặt, nếu Cảnh Thế Đan đến thì để Cảnh Thế Viêm đi ứng đối với hắn, mình không việc gì phải sợ. Nàng liền nói, “Huệ vương điện hạ bằng lòng có mặt thì hân hạnh quá.”

“Được, cứ vậy đi, tối nay không gặp không về!” Cảnh Thế Đan liền tùm tùm nói một câu. Trước khi đi, hắn lại không nhịn được liếc mắt nhìn ngực Tống Ý Mặc một cái. Lúc ở sơn trang Thu Dương, khi đề lên người tiểu tử này, hắn có cảm giác ngực của cậu ta đặc biệt mềm mại...

Tống Ý Mặc bị Cảnh Thế Đan nhìn như vậy thì trong ngực lập tức nhói lên một cái. Chẳng lẽ hắn đã phát hiện ra điều gì? Chết tiệt, hai khối thịt trước ngực đã dần dần có xu hướng nở ra, về sau nàng còn dám nhìn ai cơ chứ?

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 55 – Hoàn Chương 54 Chương 53 Chương 52 Chương 51 Chương 50 Chương 49 Chương 48 Chương 47 Chương 46 Chương 45 Chương 44 Chương 42 Chương 43 Chương 41 Chương 40 Chương 39 Chương 38 Chương 37 Chương 36 Chương 35 Chương 34 Chương 33 Chương 32 Chương 31 Chương 30 Chương 29 Chương 28 Chương 27 Chương 26 Chương 25 Chương 24 Chương 23 Chương 22 Chương 21 Chương 20 Chương 19 Chương 18 Chương 17 Chương 16 Chương 15 Chương 14 Chương 13 Chương 12 Chương 11 Chương 10 Chương 09 Chương 08 Chương 07 Chương 06 Chương 05 Chương 04 Chương 03 Chương 02 Chương 01

37. Chương 37

Chương 37

Lầu Thái Bạch nằm trên đoạn đường phồn hoa của kinh thành, phong cảnh rất đẹp và độc đáo, các quan to quý nhân khi có chuyện vui muốn mở tiệc, muốn bao sương phòng đều phải đặt từ trước, nhưng Tống Ý Mặc hiện giờ đã là quốc cữu (em vợ của vua), nàng chỉ cần sai người tới lầu Thái Bạch nói một tiếng là chưởng quầy đã vội đích thân sắp xếp một sương phòng rộng nhất và tốt nhất ở đó.

Buổi tối, Tống Ý Mặc tổ chức tiệc ở lầu Thái Bạch. Trừ một vài người ở xưởng dệt may, nàng còn mời thêm Cảnh Thế Đan, Cảnh Thế Viêm và đám người Thạch Khang, Trần Song Ngự.

Giữa bữa tiệc, mọi người lại nâng chén chúc mừng Tống Ý Mặc. Tống Ý Mặc liên tục nói lời cảm tạ.

Khúc Hồng cũng có mặt nhưng chỉ uống hai chén rồi nói trong nhà có việc và rời đi trước.

Thạch Khang và Tống Ý Mặc ngồi cùng bàn. Hắn cúi xuống thì thầm bên tai nàng, “Tiểu Hầu gia được thăng lên làm phó cục trưởng, Khúc đại nhân hình như không được vui lắm phải không?”

Tống Ý Mặc nói, “Không đến mức ấy đâu? Chiều nay có người nhà họ Khúc tới xưởng dệt may báo tin ái thiếp của ông ấy bị động thai và sắp sinh, ông ấy vội về cũng là chuyện bình thường.”

Lúc này Thạch Khang mới thoải mái nói, “Thì ra là thế.”

Thực ra Tống Ý Mặc cũng đoán Khúc Hồng không vui, nhưng hiện tại người ta là cấp trên của nàng, nói chung là không nên đắc tội, đương nhiên cũng không thể nói xấu Khúc Hồng trước mặt người khác.

Thạch Khang lại nhắc nhở, “Cha của Khúc đại nhân trước đây chính là phụ tá trong phủ của Công chúa Trường Tín, ông ta đương nhiên cũng một lòng hướng về phủ Công chúa, có chỗ dựa cực kỳ vững chắc. Cậu cũng nên đề phòng một chút.”

Tống Ý Mặc thấp giọng nói, “Tôi biết rồi.”

Thạch Khang đang nói chuyện bỗng thấy có mấy sợi tóc của Tống Ý Mặc hơi rối. Hắn nhin không được giờ tay vuốt vuốt giúp nàng rồi cười nói, “Tóc của cậu mượt thật đấy, ngay cả trăm cũng không giữ được.”

Tống Ý Mặc theo bản năng né tránh. Nàng nói, “Đừng lộn xộn!”

Cảnh Thế Đan ngồi đối diện với Tống Ý Mặc, mắt thấy Thạch Khang và Tống Ý Mặc châu đầu ghé tai, tư thế thân thiết thì có chút không thuận mắt. Khi đặt chén lên bàn, hắn bất giác đặt mạnh xuống khiến chén rượu vang lên cốc một tiếng.

Cảnh Thế Viêm ngồi bên cạnh Cảnh Thế Đan, thấy trong mắt Cảnh Thế Đan lóe lên sát khí, hắn giả vờ như không biết mà cười nói, “Anh không vừa ý vì rượu ở đây không ngon à?”

Cảnh Thế Đan thản nhiên nói, “Thấy chúng ta đến mà ông chủ của lầu Thái Bạch còn dám không lấy rượu ngon ra sao?”

Tống Ý Mặc nghe được bọn họ nói chuyện liền tiếp lời, “Ông chủ của lầu Thái Bạch nghe nói hai điện hạ cũng tới nên đã đem rượu Trạng nguyên hồng trân quý trình lên để mời hai vị điện hạ. Chúng tôi có thể uống Trạng nguyên hồng trân quý bậc này cũng là nhờ hào quang của hai vị điện hạ đấy ạ.”

Cảnh Thế Đan vừa nghe nói thế liền quay đầu ra lệnh cho Niệm An ở phía sau, “Khi nào về phải thưởng cho ông chủ lầu Thái Bạch.”

Niệm An vừa vâng dạ vừa lén nhìn Tống Ý Mặc một cái, sau lại so sánh với bức họa của Cảnh Thế Đan. Gã cảm thấy phải gờ ngón tay cái khen Cảnh Thế Đan một chút. Khả khà, Huệ vương điện hạ thật tài tình, chỉ tùy tiện vẽ một bức tranh đã có thể lột tả được trọn vẹn khuôn mặt của tiểu Hầu gia rồi.

Khi Thạch Khang ngẩng đầu lên thì nhận thấy Niệm An đang nhìn về bên này. Hắn không khỏi kinh ngạc. Tiểu thái giám này nhìn cái gì vậy? Hay bởi vì mình rất oai hùng nên gã... Phì, nghĩ cái gì vậy?

Tống Ý Mặc thấy Thạch Khang có biểu hiện khác thường liền theo tầm mắt của Thạch Khang nhìn qua, vừa nhìn một cái liền chạm phải tầm mắt của Cảnh Thế Đan, chỉ thấy Cảnh Thế Đan mày dài tóc rũ, hai mắt sáng bừng, môi mỏng đặt lên chén, có một tư thái phong lưu không thể nói thành lời.

Tống Ý Mặc nhanh chóng thu hồi tầm mắt, ngực có chút nóng lên, trong lòng không rõ cảm giác lúc này là gì.

Cảnh Thế Đan lại không thu hồi tầm mắt mà chỉ chăm chăm nhìn Tống Ý Mặc. Tối nay Tống Ý Mặc mặc một bộ cẩm bào hoa văn màu xanh ngọc, mái tóc đen nhánh được quấn trong chiếc trâm màu ngọc bích, nàng vừa uống rượu, đôi mắt long lanh như nước, hai má ửng hồng, trong vẻ tuấn tú lại có chút quyến rũ làm người ta không thể rời mắt.

Thạch Khang lườm Niệm An rồi rời tầm mắt đi, lại thấy Cảnh Thế Đan hai mắt sáng quắc. Hắn không khỏi sờ sờ lên mặt mình, rồi lập tức ý thức được không phải người ta nhìn mình mà nhìn Tống Ý Mặc. Hắn dùng khủy tay huých Tống Ý Mặc rồi thì thầm, “Huệ vương điện hạ đang nhìn cậu kìa!” Trong giọng nói có một chút khó hiểu và kỳ quái.

Tống Ý Mặc rũ mắt ừm một tiếng.

Rượu Trạng nguyên hồng này khá mạnh, Thạch Khang lại mê rượu nên uống hơi nhiều. Lúc này, men say đã dâng lên, hắn bắt đầu mở miệng nói bậy, “Tiểu Hầu gia, nếu cậu là con gái thì không chỉ Huệ vương điện hạ, ngay cả ta cũng khó mà đỡ được...”

“Anh nói bậy bạ gì đó?” Tống Ý Mặc vội sai tiểu nhị, “Mang canh giải rượu lên đây, Thạch thiếu gia say rồi!”

Thạch Khang còn muốn hét lên, “Ta cũng gặp chị gái cậu rồi, bộ dạng này của cậu so với mấy chị gái còn đẹp hơn, ta nói cho cậu biết...”

“Ăn miếng bánh này đi!” Tống Ý Mặc nhanh tay nhét một miếng bánh vào miệng Thạch Khang. Thạch Khang bị chặn miệng lại mới thôi không nói nữa.

Cảnh Thế Đan thấy Tống Ý Mặc dứt bánh cho Thạch Khang thì không hiểu sao cảm thấy khó chịu. Hắn lạnh lùng hừ một tiếng.

Còn Cảnh Thế Viêm thì đã được Tống Ý Châu dẫn dò nên cũng chú ý chăm sóc Tống Ý Mặc, không cho Tống Ý Mặc uống rượu, thỉnh thoảng lại đỡ vài chén cho nàng, rồi ra hiệu cho Tống Ý Mặc phải sớm về phủ để tránh cho La phu nhân lo lắng.

Tống Ý Mặc nhanh chóng rút lui, trong tiếng cười nói đã có chút men say.

Mọi người xem tình hình cũng lần lượt cáo từ.

Cảnh Thế Đan cũng đứng lên dẫn Niệm An rời đi.

Một hồi trở về phủ Huệ vương, Cảnh Thế Đan uống canh giải rượu xong liền đứng ở bên ngoài ngẩng đầu nhìn trời. Sau một lúc hắn mới bước vào thư phòng.

Niệm An vội vàng tới hầu hạ. Mắt thấy Cảnh Thế Đan đang muốn vẽ tranh, gã liền mài mực chờ sẵn.

Cảnh Thế Đan cầm bút đứng im một lát như thể đang suy nghĩ điều gì. Một hồi lâu hắn mới vẽ xuống một cô gái mỹ mạo nhỏ nhắn.

Niệm An cảm thấy cô gái xinh đẹp này có chút quen mắt. Nhìn một lúc lâu gã bỗng đột nhiên kinh hãi. Ôi, đây chẳng phải tiểu Hầu gia mặc nữ trang sao? Trong bức tranh của Huệ vương điện hạ, tiểu Hầu gia khác nào một cô gái xinh đẹp đâu?

Cảnh Thế Đan vẽ thêm ý nhân trong tranh một chiếc trâm ngọc, điểm bên tai nàng một đôi hoa tai. Sau khi vẽ xong, hắn lại ngẩn ngơ hỏi, “So với Tống Ý Châu thì thế nào?”

Niem An lẩm miệng trả lời, “So với Thuận vương phi còn xinh đẹp hơn đấy ạ.”

Lúc này Cảnh Thế Đan mới kinh hãi phát hiện ra Niem An vẫn ở bên cạnh. Hắn không khỏi trách mắng, “Cút ra ngoài!”

Niem An đã có kinh nghiệm, không đợi Cảnh Thế Đan giơ chân đá, gã liền vội vàng vàng tót ra ngoài luôn.

Đợi đến khi Cảnh Thế Đan nghỉ ngơi, Niem An vào thu dọn trong thư phòng thì quả nhiên nhặt được bức tranh bị vo tròn ném trên mặt đất. Gã mở tranh ra nhìn kỹ rồi nói với vẻ tán thưởng, “Thủ pháp của Huệ vương điện hạ thực diệu, chỉ một bức tranh thế này, người không biết tiểu Hầu gia lại tưởng trong bức tranh thực sự làm một mỹ nhân ấy chứ.” Nói xong, gã lại tỉ mỉ cuộn bức tranh lại và cẩn thận cất trong ngực, quyết định cẩn thận cất giữ cùng với bức tranh nhặt được lần trước.

Lại nói Tống Ý Mặc lúc trở lại phủ. Nàng tới gặp La phu nhân nói mấy câu rồi mới trở lại phòng tắm rửa. Sau khi được Thanh Mai giúp cởi y phục và bước vào thùng tắm, nàng không tự chủ được nhìn lại trước ngực mình rồi buồn rầu nói, “Thanh Mai, nó mọc nhanh quá. Nếu không phải trời đang lạnh phải mặc áo bông thì chỉ sợ không che được.”

Thanh Mai che miệng cười, “Giờ mới là bắt đầu thôi. Đến sang năm chỉ sợ nó còn lớn hơn nữa.”

“Phải làm sao bây giờ?” Tống Ý Mặc hiếm khi lộ ra sự mềm mại nũng nịu của con gái. Nàng chìm đầu xuống nước rồi thở một cái lại nhô lên. Tống Ý Mặc vuốt nước trên mặt mà nói, “Phiền chết được!”

Tống Ý Mặc lúc này không cố ý trầm giọng nói chuyện mà chỉ không nheo oán giận, giọng nói hết sức dễ nghe. Thanh Mai vừa kỳ lưng cho nàng vừa nói, “Tiểu Hầu gia, mùa đông thì không sao, nhưng tới mùa xuân thì đành phải buộc dây nịt trước ngực, không còn cách nào khác đâu ạ.”

Tống Ý Mặc thở dài, “Ngoài cái này ra còn có giọng nói nữa. Lần vừa rồi ngay cả Thạch Khang cũng kinh ngạc nói giọng ta không giống trước, có chút không bình thường. Sang năm tới mà vẫn còn thế này thì không chỉ anh ta, người khác chắc chắn cũng sẽ nghi ngờ.”

Thanh Mai an ủi, “Đại tiểu thư giờ đã là Thuận vương phi, Nhị tiểu thư thì là thực phi, đã có các tiểu thư ấy rồi, lại thêm phu nhân giỏi tính toán, mọi người nhất định sẽ nghĩ ra biện pháp thỏa đáng giúp tiểu Hầu gia khôi phục thân phận nữ nhi thôi ạ.”

Tống Ý Mặc bỗng nắm tay Thanh Mai hỏi, “Chị Thanh Mai, giả như ta không phải con gái mà thực sự là con trai thì chị có thích ta không?”

Thanh Mai lập tức đỏ mặt, “Tiểu Hầu gia nói gì đó!”

Tống Ý Mặc không khỏi bật cười ha hả. Nàng dùng tay nâng cằm Thanh Mai lên rồi nói với giọng đùa tình, “Thanh Mai ngoan, chẳng lẽ chị chưa từng nghĩ tới điều này?”

Thanh Mai bị Tống Ý Mặc nâng cằm thì mặt càng đỏ. Nàng ta phì phì nói, “Tiểu Hầu gia có muốn tôi hầu hạ nữa hay không đấy?”

Lúc này Tống Ý Mặc mới buông tay. Nàng vừa cười hì hì vừa nói, “Ta đoán chị Thanh Mai thực ra rất ái mộ ta đó.”

Thanh Mai đỏ khốc đỏ cười, “Trước đây còn ra dáng, giờ càng lớn lại chẳng ra thể thống gì hết.”

Đùa giỡn một hồi xong, Thanh Mai lại giúp Tống Ý Mặc lau khô người và mặc y phục, sau đó mới đỡ nàng lên giường nằm nghỉ.

Tống Ý Mặc vẫn có cảm giác chênh choáng nên không chịu được chăn dày quá. Nàng sai Thanh Mai đổi sang cái chăn mỏng hơn nhưng Thanh Mai không chịu. Nàng ta chỉ đi mở một cánh cửa sổ rồi cười nói, “Nửa đêm về sáng có thể lạnh, tiểu Hầu gia dùng chăn mỏng thì sao đủ ấm? Mở một cửa cho thoáng thì tốt hơn.”

Tống Ý Mặc tự nói lỏng y phục ra, bất chợt nhớ tới ánh mắt của Cảnh Thế Đan, nàng vội túm chặt y phục rồi lẩm bẩm, “Cầm thú!”

Thanh Mai đợi Tống Ý Mặc ngủ mới đi đóng cửa sổ và thổi tắt đèn rồi nằm xuống chiếc giường kê bên cạnh.

Đêm đó, Tống Ý Mặc mơ thấy rất nhiều chuyện. Trong giấc mơ của nàng, trước ngực có một đôi bạch thỏ phần khích mọc ra, áo bông có muốn giấu cũng không giấu được, vừa đi mấy bước liền rung rung mấy cái. Nàng không thể không lấy vải buộc chặt đôi bạch thỏ lại. Không ngờ nàng vừa đi ra đường thì tấm vải ngực đột nhiên bị lỏng ra, đôi bạch thỏ cũng đột nhiên rung động. Ngay sau đó, Cảnh Thế Đan xuất hiện ngay trước mặt nàng. Hắn nhìn ngực nàng rồi nói, “Ngực lớn như vậy rồi, còn nói mình không phải con gái nữa không?” Nói xong, hắn lại sắp lại gần để nhìn cho rõ hơn.

“Huệ vương diện hạ, đừng làm vậy!” Tống Ý Mặc hô một tiếng rồi đột nhiên bừng tỉnh, mồ hôi lạnh nhỏ từng giọt.

Thanh Mai nghe thấy Tống Ý Mặc hô một câu Huệ vương thì cũng bừng tỉnh. Nàng ta hỏi, “Tiểu Hầu gia sao thế?” Nói xong, nàng ta khoác áo ngồi dậy nhìn Tống Ý Mặc.

Tống Ý Mặc trả lời, “Ta mơ một giấc mơ, trong mơ gặp một kẻ mặt người dạ thú.”

Ở một nơi khác, Cảnh Thế Đan lại mơ thấy một giấc mộng xuân. Cô gái trong mộng cùng lắm chỉ mười hai mười ba tuổi nhưng cơ thể phong lưu, quyến rũ xinh đẹp, hiếm thấy nữa là trước ngực cô gái lại xuất hiện một đôi bạch thỏ, hai tay tựa hồ có muốn nắm giữ cũng không được. Hắn nhìn cô gái kia, nhìn một lúc mới phát hiện đó là Tống Ý Mặc mặc trang phục con gái. Hắn liền kinh hãi hỏi, “Ồ, chẳng phải cậu là nam sao? Sao lại thành con gái thế này?” Nói xong, hắn lại giơ tay lên sờ, định sờ một chút xem là thật hay giả.

Lòng bàn tay có cảm giác nóng ẩm, hoạt sắc sinh hương, tư vị thật khó tả. Cảnh Thế Đan kinh ngạc, thì ra là thật?

“A Mặc, cục cưng ơ!” Cảnh Thế Đan ở trong mộng không nhận được hô lên một câu.

Niệm An gác đêm nghe được tiếng la liền nhủ thầm, “Chỉ là một bức tranh thôi, sao lại thành mộng xuân được nhỉ?”

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 55 – Hoàn Chương 54 Chương 53 Chương 52 Chương 51 Chương 50 Chương 49 Chương 48 Chương 47 Chương 46 Chương 45 Chương 44 Chương 42 Chương 43 Chương 41 Chương 40 Chương 39 Chương 38 Chương 37 Chương 36 Chương 35 Chương 34 Chương 33 Chương 32 Chương 31 Chương 30 Chương 29 Chương 28 Chương 27 Chương 26 Chương 25 Chương 24 Chương 23 Chương 22 Chương 21 Chương 20 Chương 19 Chương 18 Chương 17 Chương 16 Chương 15 Chương 14 Chương 13 Chương 12 Chương 11 Chương 10 Chương 09 Chương 08 Chương 07 Chương 06 Chương 05 Chương 04 Chương 03 Chương 02 Chương 01

Xem Chương Mới Hơn »

38. Chương 38

Chương 38

Hầu phủ Trần Vũ đắc thế trong chốn lát đã trở nên nổi bật có một không hai, tựa hồ áp chế cả Khương gia và lân sát Chu gia, khiến những kẻ quyền quý không ngừng lườn nguyền. Cũng có một vài lời đồn đại rằng Tống Ý Mặc ý vào chuyện Tống Ý Thiên là thực phi mà hoành hành ở xứ dật may, có ý định dồn ép Khúc Hồng.

Trần thị trung nghe được vài lời đồn liền tới tìm La phu nhân và Tống Ý Mặc. Ông ta khéo léo nói, “Tiểu Hầu gia còn nhỏ tuổi, cứ từ từ mà rèn luyện cho thỏa đáng, tiến nhanh quá ngược lại lại không tốt đâu.”

Tổng Ý Mặc vừa nghe nói thế liền biết ông ta đã nghe được mấy lời đồn thổi bên ngoài. Nàng nói, “Thưa bá phụ, ở xưởng dệt may còn có Huệ vương điện hạ, con làm sao có thể hoành hành được? Vả lại, Khúc đại nhân là người của Công chúa Trường Tín, ông ta đâu phải là người dễ chèn ép đâu? Hiện nay có nhiều lời đồn đại chẳng qua chỉ muốn áp chế con, muốn con tự động rời khỏi xưởng dệt may mà thôi.”

Trần thị trung nghe vậy liền nói, “Thì ra là thế.” Nói xong ông ta lại lo lắng, “Có điều người ở xưởng dệt may quá phức tạp, cậu lại vừa nhậm chức, nên đề phòng một chút, đừng để bị người ta lợi dụng.”

Tổng Ý Mặc vừa nghe liền biết Trần thị trung đang muốn nhắc nhở mình không chừng là Cảnh Thế Đan muốn chèn ép Khúc Hồng nên mới bày ra kế này.

La phu nhân cũng nghe ra được điều này. Bà lập tức nói, “Xưởng dệt may là nơi kiếm được rất nhiều tiền, Huệ vương điện hạ đương nhiên muốn độc bá. Mà Công chúa Trường Tín cũng chẳng phải người lương thiện. Có miếng thịt béo trong tay, bà ta sao có thể bỏ qua?”

Trần thị trung thắc mắc, “Kỳ quái chính là, vì sao Huệ vương điện hạ và Công chúa Trường Tín không liên thủ với nhau? Bọn họ mà liên thủ thì xưởng dệt may chính là thiên hạ của bọn họ, ai có thể tranh đoạt được nữa?”

Nhớ tới lần trước ở sơn trang Thu Dương Cảnh Thế Đan đã nhờ mình cùng hãn diễn một vở kịch để Thân Hàm Thu xem, Tổng Ý Mặc liền nói, “Huệ vương điện hạ muốn liên thủ với Công chúa Trường Tín thì cách tốt nhất là cưới Thân Hàm Thu, nhưng xem thái độ của Huệ vương thì hình như không thích Thân Hàm Thu. Vả lại, mặt khác, trước đây Công chúa Trường Tín vẫn đứng về phe Thái tử và có nhiều lúc o ép Khương quý phi cùng Huệ vương điện hạ, hiện giờ đột nhiên muốn liên thủ với Huệ vương điện hạ, Huệ vương điện hạ khó tránh khỏi có chút khúc mắc và không chịu dễ dàng đi vào khuôn khổ đâu.”

Ở bên kia, Công chúa Trường Tín đợi mãi vẫn không thấy Cảnh Thế Đan tới phủ, trong lòng cũng có chút nghi hoặc. Tình hình thế này mà sao Cảnh Thế Đan vẫn có thể vững vàng được nhỉ?

Khi Công chúa Trường Tín còn đang suy đoán động thái của Cảnh Thế Đan thì có người trong cung đến mật báo, “Công chúa điện hạ, Tổng thực phi bị bệnh rồi ạ.”

“Sao lại thế?” Công chúa Trường Tín kinh ngạc hỏi, “Cùng lắm mới chỉ tiến cung được một tháng, sao lại bị bệnh là thế nào? Cô ta bị bệnh gì vậy?”

Người kia nói, “Toàn thân nưng nưng đều nổi mụn đỏ đến nỗi không thể gặp người khác được. Hoàng thượng đã lệnh cho ngự y tới khám. Ngự y nói là nưng nưng đã ăn nhầm thứ gì đó và cho uống thuốc nhưng không ngờ thuốc vào đến miệng lại nôn ra, bệnh cũng càng nghiêm trọng ạ.”

Công chúa Trường Tín thở dài, “Rõ ràng là có người ra tay với cô ta rồi. Không biết Hoàng thượng có điều tra ra được gì không?”

Người kia trả lời, “Người thân cận nhất với Tổng thực phi gần đây là Tô chiêu nghi. Trong cung có người nghi ngờ có lẽ là do Tô chiêu nghi xuống tay, nhưng con dâu của Tô chiêu nghi là chị của Tổng thực phi, theo lý mà nói thì bọn họ sẽ liên thủ chứ không xuống tay với nhau mới đúng.”

Công chúa Trường Tín hỏi, “Không có ai nghi ngờ là do Hoàng hậu nưng nưng ‘khoan dung’ kia làm sao?”

Người kia cười nói, “Công chúa điện hạ cũng nói Hoàng hậu nưng nưng là người khoan dung, nưng nưng sao có thể ra tay được? Từ khi Tổng thực phi bị bệnh, Hoàng hậu nưng nưng vẫn luôn lo lắng và ngày ngày sai người đến hỏi thăm đấy ạ. Hiềm nghi lớn nhất hiện nay chính là Khương quý phi.”

Tiến người tới báo tin xong, Công chúa Trường Tín ngồi trong thư phòng cười khê, “Trò hay lên sân khấu rồi đây!”

Thân Đình gật đầu, “Theo suy luận thì nếu Tổng thực phi sinh bệnh mà bị thất sủng, Hoàng thượng sẽ lại một lần nữa sủng hạnh Khương quý phi. Nói thế thì Khương quý phi quả thật là mối hiềm nghi lớn nhất.”

Công chúa Trường Tín trầm ngâm nói, “Nếu quả thật là cô ta xuống tay thì chỉ cần Hoàng thượng muốn điều tra là điều tra ra ngay. Tới lúc đó cô ta sẽ thực sự không còn cơ hội chuyển mình nữa. Khương quý

phi ở trong cung đã nhiều năm mà cho tới giờ vẫn oai phong trước mặt Hoàng hậu nương nương, điều này chứng tỏ cô ta cũng không phải ngồi không đâu? Lần này người xuống tay hẳn không phải là cô ta.”

Thân Đình cũng nói, “Cũng đúng, người xuống tay lần này không phải Khương quý phi mà có kẻ xuống tay với Tống Ý Thiên để giả họa cho Khương quý phi. Đây là kế một hòn đá ném hai con chim, có thể đồng thời loại bỏ cả Tống thực phi và Khương quý phi đúng không?”

Công chúa Trường Tín cười nói, “Đúng vậy, người có khả năng xuống tay nhất thực ra chính là Hoàng hậu nương nương.”

Tin Tống Ý Thiên bị bệnh cũng rơi vào tai Hầu phủ Trấn Vũ. La phu nhân và Tống Ý Mặc kinh hãi vội sai người đi tìm hiểu. Không bao lâu, Tống Ý Châu cũng trở về nhà mẹ đẻ nói chuyện với La phu nhân và Tống Ý Mặc, “Con đã nói với tính tình của em Hai thì chỉ sợ không sống được ở trong cung mà. Giờ mới được một tháng mà em ấy đã bị người ta hãm hại rồi.”

La phu nhân hỏi, “Ô chiêu nghi nói thế nào?”

Tống Ý Châu trả lời, “Con đã tiến cung gặp qua Ô chiêu nghi. Ô chiêu nghi nói lần này người bị nghi ngờ nhiều nhất là Khương quý phi. Có điều Khương quý phi đã có con trai làm chỗ dựa, lúc trước lại vẫn được Hoàng thượng tin tưởng. Hoàng thượng chưa chắc đã vì em Hai mà bắt Khương quý phi. Một khi em hai xảy ra chuyện thì Khương quý phi sẽ lại đắc thế, chúng ta cũng lâm vào cảnh nước sôi lửa bỏng ngay.”

Mọi người đang nói chuyện thì Tử Hạ ở bên ngoài bấm báo, “Phu nhân, có dì Ôn cầu kiến ạ!”

La phu nhân lạnh lùng hừ một tiếng, “Cho bà ta vào!”

Dì Ôn vừa bước vào phòng khách liền quỳ trước mặt đám người La phu nhân. Bà ta vừa khóc rống vừa nói, “Phu nhân, tiểu Hầu gia, Thuận vương phi, xin mọi người cứu lấy Ý Thiên! Nó ở trong cung không có chỗ dựa, lần này lại bị bệnh, nếu không có ai làm chủ cho thì chỉ sợ sẽ hương tiêu ngọc vẫn mất thôi. Nếu nó không còn thì đối với Hầu phủ cũng không có lợi gì.”

Tống Ý Mặc xua tay, “Dì à, chúng ta cũng đang bàn bạc xem nên giúp chị Hai thế nào, dì đừng khóc nữa!”

Dì Ôn như vừa bắt được phao cứu mạng. Bà ta dập đầu nói, “Tiểu Hầu gia, tiểu Hầu gia, cậu đang được Hoàng thượng trọng dụng, cậu nhất định có cách cứu Ý Thiên.”

Tống Ý Mặc nói, “Muốn cứu được chị Hai thì lúc này phải dùng tới thủ đoạn đặc biệt. Dì đứng lên nói chuyện đi!”

Dì Ôn nghe nói thế liền đứng dậy đi tới trước mặt Tống Ý Mặc.

Tống Ý Mặc thở dài một hơi. Nàng chỉ chỉ một chỗ bên dưới chỗ ngồi của La phu nhân và nói, “Dì ngồi xuống nói chuyện đi!”

Dì Ôn thấy La phu nhân không lên tiếng ngăn cản liền ngồi xuống. Bà ta gấp gáp hỏi, “Tiểu Hầu gia có cách gì vậy?”

Tống Ý Mặc cân nhắc ngôn từ rồi nói, “Chị Hai bị bệnh, người chị ấy muốn gặp nhất chính là dì. Chắc không bao lâu nữa sẽ có người trong cung tới đây truyền triệu dì tiến cung. Dì phải thừa dịp này cứu chị Hai.”

Dì Ôn ngẩn người. Bà ta gương mặt hỏi, “Cứu thế nào?”

Tống Ý Mặc trả lời, “Dì chỉ cần nói với Khương quý phi rằng lúc dì dẫn chị Hai vào phủ đã có sự chuẩn bị. Nếu dì và chị Hai xảy ra chuyện thì người kia sẽ đem kể chuyện trước đây của cha và Khương quý phi ra, khiến cho Hầu phủ Trấn Vũ gặp rắc rối. Hiện giờ chị Hai gặp chuyện không may, dì cũng không sống được, người kia sẽ đem kể chuyện này ra. Việc này sẽ gây rắc rối cho Hầu phủ Trấn Vũ nhưng lại có liên lụy tới Khương quý phi, đến lúc đó bà ta cũng gặp rắc rối theo. Vì thế, dì xin bà ta bảo vệ một mạng cho chị Hai, chuyện năm đó sẽ vẫn như cũ được giữ bí mật.”

Dì Ôn nghe Tống Ý Mặc nói xong liền kinh ngạc cơ hồ nhảy dựng lên. Tiểu Hầu gia sao lại biết lúc bà ta đưa con gái vào phủ đã có sự chuẩn bị?

Tổng Ý Mặc lại nhìn về phía Tổng Ý Châu, “Việc này còn phải nhờ chị giúp đỡ một phen thì mới có cơ hội thành công.”

Tổng Ý Châu nói, “Có việc gì em cứ nói!”

Hơi muộn một chút, Tổng Ý Châu liền cáo từ hồi phủ và chuẩn bị tiến cung gặp Tô chiêu nghi.

Mọi người của Hầu phủ Trần Vũ đều lo lắng tìm hiểu tin tức trong cung. Qua hai ngày, trong cung quả nhiên có người đến Hầu phủ Trần Vũ tuyên chỉ, nói Tổng Ý Thiên bị bệnh và nhờ mẹ đẻ là Ôn thị, Hoàng thượng đã đặc biệt khai ân và phái người tới đón Ôn thị tiến cung gặp mặt Tổng Ý Thiên.

Tiếp chỉ xong, Ôn thị chào La phu nhân và Tổng Ý Mặc rồi lập tức tiến cung.

Ôn thị vừa tiến cung, Tô chiêu nghi đã sai người đưa bà ta tới gặp.

Vừa thấy Tô chiêu nghi, Ôn thị liền quỳ xuống nói, “Xin nương nương cứu giúp Ý Thiên nhà chúng tôi. Sau này khi ổn thỏa, chúng tôi nhất định sẽ báo đáp ân nghĩa của nương nương!”

Tô chiêu nghi đã cùng Tổng Ý Châu thông qua việc này. Bà ta liền nói, “Người có thể cứu Tổng thực phi không phải là ta mà chính là bà đó.”

Ôn thị lại nói, “Cũng nhờ nương nương chịu ra tay tương trợ, nếu không tôi cũng không thể gặp được Khương quý phi.”

Tô chiêu nghi gật đầu bảo Ôn thị đứng lên, “Đi theo ta!”

Trong cung Như Tú, Khương quý phi đang phẩm trà thì nghe cung nữ bẩm báo có Tô chiêu nghi cầu kiến. Bà ta không khỏi kinh ngạc hỏi, “Cô ta tới đây làm gì?” Hỏi xong lại lập tức cười lạnh, “Hiếm có dịp cô ta tới đây, ta thật muốn xem cô ta định giở trò gì? Người đâu, mời Tô chiêu nghi vào!”

Tô chiêu nghi dẫn Ôn thị vào cung Như Tú. Bà ta hành lễ trước rồi mới chỉ vào Ôn thị, “Quý phi nương nương, kỳ thực là người này muốn gặp nương nương.”

“Bà là?” Khương quý phi vừa đánh giá Ôn thị vừa khẽ nhíu mày.

“Thần phụ là Ôn thị, mẹ đẻ của Tổng thực phi ạ!” Ôn thị đang lo lắng cho con gái nên khá luống cuống. Bà ta vội vàng bái lạy, “Quý phi nương nương, tôi có lời muốn nói, có điều mấy lời này chỉ có thể nói với một mình Quý phi nương nương thôi ạ.”

Khương quý phi có chút bất ngờ. Bà ta nhìn Ôn thị như đang muốn nói gì đó thì lại nghe Tô chiêu nghi nói, “Quý phi nương nương, thiếp xin cáo lui trước.” Tô chiêu nghi nói xong liền lui ra.

Khương quý phi nghe Ôn thị báo danh xong lại mơ hồ liên tưởng tới chuyện gì đó. Bà ta lo lắng vẫy tay bảo cung nữ lui ra rồi thản nhiên nói, “Nể mặt Thuận vương phi, bà có chuyện gì thì nói đi!”

Ôn thị khẽ cắn môi. Bà ta thì thầm kể lại chuyện ngày trước, “Giờ ngộ hôm ấy, lão Hầu gia tiến cung đúng lúc Hoàng thượng đang say rượu. Hoàng thượng sai lão Hầu gia dìu mình vào điện Dưỡng Tâm, lại còn bắt lão Hầu gia phải ngủ chung với mình. Lúc đó, nội thị ở bên ngoài điện đang ngủ gật, có một phi tần ỷ được sủng ái len lén tiến vào điện, định cùng Hoàng thượng đùa bỡn một phen. Kết quả là... Mười tháng sau, phi tần kia sinh hạ Huệ vương điện hạ...”

“Câm mồm! Người muốn nói cái gì?” Khương quý phi càng nghe càng cảm thấy khó chịu, sắc mặt cũng sớm đã thay đổi.

Năm đó, bà ta quả thực đã chờ đến giờ ngộ để lén lút vào điện Dưỡng Tâm. Tổng Khản cũng chắc chắn ở trong điện. Chỉ có điều, bà ta đã cảm thấy bất thường nên vội vàng chạy ngay. Nhưng mà...

Ôn thị lại nói, “Chuyện này là do lão Hầu gia say rượu lỡ miệng nói ra nên tôi mới biết. Quý phi nương nương tuy không xảy ra việc gì nhưng nếu chuyện này đột nhiên lộ ra, lời đồn thổi đáng sợ thế nào chưa nói, Hoàng thượng cũng chưa chắc sẽ tin tưởng Quý phi nương nương. Đến lúc đó Quý phi nương nương định bảo vệ mình thế nào?”

Khương quý phi tức giận đến trắng bệch mặt mày. Bà ta mở miệng hỏi, “Hiện giờ chỉ có một mình người biết chuyện này phải không?” Nói xong, trên mặt Khương quý phi lại lộ ra sự hung ác.

Ôn thị hơi run nhưng vẫn bướng bỉnh ngẩng đầu lên nói, “Tuy chỉ có một mình tôi biết chuyện này nhưng nếu tôi chết thì chuyện này sẽ không chỉ một người biết thôi đâu.”

“Được, được lắm, bà lại dám nói thế. Bà chạy tới đây nói chuyện này ra là muốn thế nào?” Lòng ngực của Khương quý phi đã bốc hỏa, bà ta nắm chặt hai tay nhưng ngữ khí đã bắt đầu trầm tĩnh lại.

Ôn thị trả lời, “Chỉ xin Quý phi nương nường cứu Ý Thiên nhà chúng tôi một mạng và bảo đảm nó sống yên ổn ở trong cung là được. Nếu Ý Thiên xảy ra chuyện không hay thì tôi cũng không muốn sống nữa. Mẹ con chúng tôi mà chết thì sẽ có người đem chuyện này nói ra. Khi đó Hầu phủ Trần Vũ đương nhiên không hay ho gì, nhưng Quý phi nương nường và Huệ vương điện hạ một khi bị Hoàng thượng nghi ngờ cũng không có được kết cục tốt đẹp.”

Chuyện này đúng là thứ Ôn thị đã chuẩn bị để đề phòng Hầu phủ gây bất lợi với mẹ con bà ta. Đến lúc đó, bà ta sẽ đem chuyện này ra uy hiếp La phu nhân, không ngờ hiện giờ nó lại được sử dụng vì mục đích này.

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 55 – Hoàn Chương 54 Chương 53 Chương 52 Chương 51 Chương 50 Chương 49 Chương 48 Chương 47 Chương 46 Chương 45 Chương 44 Chương 42 Chương 43 Chương 41 Chương 40 Chương 39 Chương 38 Chương 37 Chương 36 Chương 35 Chương 34 Chương 33 Chương 32 Chương 31 Chương 30 Chương 29 Chương 28 Chương 27 Chương 26 Chương 25 Chương 24 Chương 23 Chương 22 Chương 21 Chương 20 Chương 19 Chương 18 Chương 17 Chương 16 Chương 15 Chương 14 Chương 13 Chương 12 Chương 11 Chương 10 Chương 09 Chương 08 Chương 07 Chương 06 Chương 05 Chương 04 Chương 03 Chương 02 Chương 01

Xem Chương Mới Hơn »

39. Chương 39

Chương 39

Sau khi nhiễm bệnh, Tống Ý Thiên cũng tự biết không ổn. Mặc dù nàng ta không có tâm kế gì nhưng rốt cuộc cũng đã được Ôn thị dạy dỗ, đến lúc này cũng biết những nốt mẩn đỏ trên người là do có người ra tay với mình chứ tuyệt đối không phải đơn giản chỉ là ăn nhầm thứ gì đó. Nhưng việc này phải cần có chứng cứ, không có chứng cứ thì nàng ta không thể ăn nói lung tung được.

Lúc ấy, nàng ta đang nghiêng người nằm trên giường đau khổ chờ đợi Ôn thị vào gặp mặt. Rõ ràng nghe tin Ôn thị đã tiến cung mà mãi vẫn không thấy người đâu, nàng ta bỗng chốc hoảng sợ. Cái người đối phó với mình kia sẽ không xuống tay với Ôn thị chứ?

Trúc Tú đứng ở bên ngoài màn trông thấy dáng vẻ đứng ngồi không yên của Tống Ý Thiên liền an ủi, “Thục phi nương nường, nếu Hoàng thượng đích thân truyền triệu thì nương nường nhất định sẽ gặp được mẹ. Giờ người còn chưa thấy đến, có lẽ là khi bà tiến cung thì Hoàng thượng đã triệu tới hỏi chuyện trước cũng nên.”

Tống Ý Thiên vừa nghe nói thế liền định thần lại. Nàng ta thở dài, “Trúc Tú, ta thành ra thế này biết đâu sẽ lây bệnh cho người khác, người không sợ sao? Còn dám tới hầu hạ ta nữa?”

Trúc Tú dịu dàng nói, “Hoàng thượng đã phái nô tỳ tới hầu hạ Thục phi, nô tỳ giờ đã là người của Thục phi, Thục phi có chuyện gì nô tỳ có trốn cũng không được. Hiện giờ chẳng qua Thục phi chỉ nổi mẩn đỏ thôi, cũng không phải bệnh nan y, nô tỳ có gì phải sợ chứ?”

Tống Ý Thiên nhẹ nhàng nói, “Ngự y vừa nói bệnh của ta có thể lây nhiễm, Hoàng thượng liền không xuất hiện nữa, ta...”

Trúc Tú an ủi, “Hoàng thượng chắc chắn muốn tới thăm nương nường, có điều thân thể của Hoàng thượng là của thiên hạ, không chỉ Hoàng hậu nương nường và Thái hậu nương nường mà ngay cả quan lại cũng sẽ ngăn cản Hoàng thượng, không cho Hoàng thượng tới thăm Thục phi nương nường.”

“Ta cũng biết Hoàng thượng thân bất do kỷ.” Trong lòng Tống Ý Thiên kỳ thực cũng bi ai nhưng vẫn muốn tự an ủi bản thân một câu. Trước đây đã nghe nói đế vương vô tình, lúc mới tiến cung nàng ta còn ôm chút ảo tưởng, nhưng trận ốm này thật sự đã khiến người ta rõ ràng hiểu được Hoàng thượng cũng không phải nơi có thể nương tựa được.

Hai người đang nói chuyện thì bên ngoài có người bẩm báo, “Bẩm nương nương, có Ôn thực nhân đến.”

“Dì đến rồi!” Tống Ý Thiên vừa nghe bẩm báo liền không khỏi mừng rỡ. Đang định kéo màn ra lại thấy trên cổ tay mình đầy nốt đỏ, nàng ta rút tay về và gọi Trúc Tú, “Mời Ôn thực nhân vào!”

Ôn thị tới viện Hà Hương thì thấy xung quanh lạnh tanh. So với chỗ náo nhiệt của Khương quý phi, bà ta không khỏi thương tâm. Lần này con gái sinh bệnh không biết đã bị lạnh nhạt thế nào?

Tống Ý Thiên nghe được tiếng nói của Ôn thị vang lên bên ngoài rèm che. Đang muốn lên tiếng gọi lại bỗng nhớ tới cái gì, nàng ta gấp giọng nói, “Dì lấy khăn che mặt rồi hãy vào!”

Ôn thị nghe được giọng nói khàn khàn của Tống Ý Thiên thì trong lòng vô cùng đau xót. Bất chấp mọi thứ, bà ta đã sớm kéo màn đi vào rồi cất mấy bước tới trước giường và vén màn ngồi xuống bên cạnh nhìn Tống Ý Thiên.

“Dì!” Tống Ý Thiên định khuyên Ôn thị che mặt lại thì Ôn thị đã khóc ròng, “Nếu con có chuyện gì thì đi làm sao sống được? Còn che mặt cái gì nữa?”

Tống Ý Thiên cũng rơi nước mắt. Sợ lây bệnh cho Ôn thị, nàng ta hơi lùi lại phía sau và ra lệnh cho Trúc Tú, “Trúc Tú, người ra canh bên ngoài đi!”

Trúc Tú vâng dạ rồi lui ra ngoài màn.

Ôn thị nhìn kỹ những nốt mẩn đỏ trên mặt và tay Tống Ý Thiên rồi nghiêng rằng nói, “Trước đây chúng ta lưu lạc bên ngoài cũng làm gì có đồ ăn ngon? Khi đó cũng đâu thấy con ăn nhầm thứ gì mà nổi mẩn đỏ cả người thế này, giờ tiến cung, mọi thứ đều tinh xảo đẹp đẽ mà lại ăn nhầm là thế nào? Dì thấy nhất định là có người xuống tay với con rồi, chỉ không biết đó là kẻ nào thôi.”

Tống Ý Thiên thấp giọng nói, “Dì à, con đoán việc này chỉ sợ là do Khương quý làm, có điều mình không có chứng cứ thôi.”

Ôn thị lắc đầu, “Tiểu Hầu gia nói bởi vì nhìn bên ngoài rất giống Khương quý phi làm nhưng ngược lại lại không phải do Khương quý phi. Nhưng Khương quý phi ở trong cung đã nhiều năm, bà ta chắc chắn biết là ai làm, cũng biết làm thế nào để cứu được con.”

“Dù bà ấy có bản lĩnh cứu con nhưng làm sao lại đồng ý cứu con?” Tống Ý Thiên thở dài.

Ôn thị lại nói, “Dì vừa tiến cung liền đi gặp Khương quý phi. Khương quý phi đã đồng ý cứu con rồi.”

Tống Ý Thiên kinh ngạc hỏi, “Dì nói gì với bà ta vậy? Nếu dì bán đứng phu nhân và tiểu Hầu gia thì dù bây giờ chúng ta có thể tiếp tục sống sót nhưng sau này không có Hầu phủ Trần Vũ để dựa vào, con cũng không thể sống yên ổn ở trong cung này được đâu.”

Ôn thị nói, “Con đừng hoảng. Tất cả việc này đều là mưu kế của tiểu Hầu gia, con chỉ cần dưỡng bệnh cho tốt là được.”

Ôn thị nói xong lại tỉ mỉ hỏi đến mọi hành tung của Tống Ý Thiên trước khi nhiễm bệnh, nào là tiếp xúc với những ai, đã ăn những thứ gì, ...

Tống Ý Thiên nhất nhất trả lời rồi lại nói, “Vì Hoàng thượng đã thị tẩm con suốt liên tục mấy ngày nên Trúc Tú đã khuyên con rằng chỉ sợ các phi tần trong cung sẽ đổ kỵ, con nên cẩn thận một chút. Con cũng cẩn thận không ăn uống linh tinh những thứ đồ người khác đưa đến. Sáng hôm phát bệnh con đã tới bái kiến Thái hậu nương nương, đúng lúc Thái hậu nương nương đang ăn chè đậu hũ. Thái hậu nương nương cũng thưởng cho con một chén. Con không dám từ chối nên mới ăn, đến lúc về liền có cảm giác không ổn. Nhưng nếu Thái hậu nương nương bất mãn với con thì chỉ một câu cũng có thể khiến con ngã ngựa, cần gì phải hạ độc?”

Ôn thị cau mày nói, “Thái hậu nương nương không cần xuống tay với con nhưng người bên cạnh Thái hậu nương nương thì khó mà nói được...”

Tổng Ý Thiên lại lắc đầu, “Con cũng không có xung đột lợi ích gì với người bên cạnh Thái hậu nương nương cả.”

Ôn thị không biết hết mọi người trong cung nên cũng không giúp Tổng Ý Thiên phân tích được. Bà ta chỉ nói, “Đợi khi trở về dì sẽ cẩn thận kể lại với tiểu Hầu gia và nhờ tiểu Hầu gia phân tích giúp.”

Tổng Ý Thiên lại nói, “Tối hôm đó ở sơn trang Thu Dương, trong cảnh tối lửa tắt đèn, gió núi lại lớn, tiểu Hầu gia nghe nói không thấy con đâu liền lập tức mang người đi tìm, lại cầu tình xung quanh và nhờ đám người của con trai Thạch tướng quân cùng tìm giúp. Sau con nghe nói mới biết, tiểu Hầu gia thực sự đã coi con là chị gái. Dì à, nếu con có việc gì thì tiểu Hầu gia nhất định sẽ chăm sóc dì...”

Ôn thị không cho Tổng Ý Thiên nói tiếp. Bà ta ngắt lời nàng, “Con không có việc gì đâu.”

Đúng lúc ấy thì Trúc Tú đi vào, “Ôn thực nhân, một lát nữa ngự y sẽ tới bắt mạch cho Thục phi nương nương...”

Ôn thị cũng biết đã tới lúc nên cáo từ rời cung. Khi nghe vậy, bà ta liền đứng lên cáo từ.

Ở bên kia, Khương quý phi đã ném mấy cái chén, tức giận đến đau ruột. Việc Tổng Khản đùa giỡn bà ta trước đây giờ lại thành nhược điểm để Ôn thị uy hiếp mình. Bà ta muốn lôi cái người đứng sau lưng Ôn thị ra, nhưng việc này bất kể là giao cho ai cũng không thỏa đáng. Nếu giao cho Cảnh Thế Đan đi làm rồi lại...

Khương quý phi lại quăng thêm một cái chén, cuối cùng quyết định trước hết cứ bảo vệ Tổng Ý Thiên, chờ việc này bình ổn, bà ta sẽ nghĩ cách tiêu diệt toàn bộ đám người liên can tới Ôn thị để tiêu đi mối hận trong lòng.

Ở trong cung, Khương quý phi có mối quan hệ rất rộng rãi. Ngoại trừ Chu hoàng hậu có địa vị cao hơn mình, thêm chuyện trước đây dù sao cũng là sủng phi, bà ta muốn tra ra kẻ xuống tay với Tổng Ý Thiên thì thuận lợi hơn người khác rất nhiều. Chỉ trong hai ngày Khương quý phi đã tìm tới chỗ Khang tiệp dư và hỏi thẳng, “Sao cô phải xuống tay với Thục phi?”

Khang tiệp dư cả kinh, mặt trắng bệch như tuyết. Bà ta còn cố cãi, “Việc này sao lại đổ lên đầu tôi?”

Khương quý phi nói, “Sáng hôm đó Tổng thực phi đến thỉnh an Thái hậu nương nương có ăn một chén đậu hũ. Ở chỗ của Thái hậu nương nương cũng chỉ có cô mới có cơ hội gian lận. Nếu cô không nhận thì ta sẽ vạch trần chuyện này trước mặt Hoàng thượng, để xem Hoàng thượng xử lý cô thế nào?”

Khang tiệp dư tuy có Khang thái hậu là chỗ dựa vững chắc nhưng sau khi hạ được hại Tổng Ý Thiên lại nghe nói Cảnh Nam Thiên đã sai người tra xét, bà ta kỳ thực cũng chột dạ. Giờ lại nghe Khương quý phi nói thế, Khang tiệp dư liền hỏi, “Nương nương muốn thế nào?”

Khương quý phi nói, “Ta chỉ muốn biết sao cô lại xuống tay với Tổng thực phi? Là Hoàng hậu nương nương sai cô phải không?”

Khang tiệp dư không đáp lại câu hỏi của Khương quý phi mà chỉ thấp giọng nói, “Thế Dung được Hoàng hậu nương nương nuôi dưỡng, tôi hy vọng Thế Dung được sống tốt.”

Khương quý phi vừa nghe nói thế liền biết Chu hoàng hậu đã lấy Cảnh Thế Dung ra để uy hiếp Khang tiệp dư, bắt Khang tiệp dư hạ thủ. Khang tiệp dư là cháu gái của Khang thái hậu, mấy năm nay vẫn ở bên cạnh Khang thái hậu. Cảnh Nam Thiên cho dù biết là do Khang tiệp dư xuống tay thì kỳ thực cũng không thể làm gì. Kế này của Chu hoàng hậu thật hay.

Khương quý phi lại nói, “Cô mau giao thuốc giải ra đây. Lần này ta sẽ không vạch trần cô, nhưng cô phải nhớ cho kỹ, cô đã nợ ta một ân tình. Sau này có cơ hội cô nhất định phải trả ân tình này cho ta.”

Khang tiệp dư đã được Chu hoàng hậu dặn phải nghĩ cách hủy đi dung mạo của Tổng Ý Thiên chứ không nói phải lấy tính mạng của Tổng Ý Thiên. Hiện giờ hình như tính mạng của Tổng Ý Thiên sắp khó mà giữ được, Khang tiệp dư cũng sợ nếu Tổng Ý Thiên mà chết thì Cảnh Nam Thiên sẽ truy cứu đến mình, bà ta đành thì thầm vâng vâng dạ dạ rồi cuối cùng giao thuốc giải ra.

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 55 – Hoàn Chương 54 Chương 53 Chương 52 Chương 51 Chương 50 Chương 49 Chương 48 Chương 47 Chương 46 Chương 45 Chương 44 Chương 42 Chương 43 Chương 41 Chương 40 Chương 39 Chương 38 Chương 37 Chương 36 Chương 35 Chương 34 Chương 33 Chương 32 Chương 31 Chương 30 Chương 29 Chương 28 Chương 27 Chương 26 Chương 25 Chương 24 Chương 23 Chương 22 Chương 21 Chương 20 Chương 19 Chương 18 Chương 17 Chương 16 Chương 15 Chương 14 Chương 13 Chương 12 Chương 11 Chương 10 Chương 09 Chương 08 Chương 07 Chương 06 Chương 05 Chương 04 Chương 03 Chương 02 Chương 01

Xem Chương Mới Hơn »

40. Chương 40

Chương 40

“Thục phi nương nương, có cung nữ bên cạnh Khương quý phi tới đây và nói muốn gặp nương nương.” Trúc Tú mang theo nghi hoặc đi vào bẩm báo với Tống Ý Thiên.

Tống Ý Thiên vừa nghe xong liền lộ ra vẻ vui mừng. Xem ra Khương quý phi quả nhiên đã điều tra ra kết quả. Nàng ta vội nói, “Dẫn người đó vào đây!”

Người tới là cung nữ tâm phúc bên cạnh Khương quý phi, tên gọi Yên Chi.

Trong lòng Yên Chi biết rõ bệnh của Tống Ý Thiên thực ra không lây nhiễm nên mới lớn mật bước vào phòng. Nàng ta tới bên giường hành lễ rồi mới kể lại sơ sơ mọi chuyện.

Tống Ý Thiên kinh ngạc hỏi, “Là Khang tiếp dư hạ được sao?”

Yên Chi mặc dù không biết vì sao Khương quý phi lại giúp Tống Ý Thiên nhưng đây là tâm ý của chủ tử, nàng ta cũng không muốn đoán nhiều. Yên Chi chỉ đáp, “Quý phi nương nương đã truy ra Khang tiếp dư. Khang tiếp dư cũng đã chính miệng thừa nhận chuyện này và giao ra thuốc giải.” Nói xong, nàng ta đưa thuốc giải ra và nói cách dùng cùng dung lượng rồi mới cáo lui.

Trúc Tú đứng bên ngoài màn. Đợi Yên Chi đi ra, nàng ta tiến Yên Chi vài bước rồi mới trở lại hầu hạ Tống Ý Thiên. Trúc Tú hỏi, “Thục phi nương nương, Yên Chi tới làm gì thế ạ?”

Tống Ý Thiên liền trả lời, “Cô ta tới đưa thuốc giải. Việc này đừng để lộ ra ngoài, nếu ta khỏe lại thì chỉ cần nói là do thuốc của ngự y hữu hiệu, người không được nói gì tới chuyện Yên Chi tới đây nhé.”

Trúc Tú vâng dạ rồi lại nghi ngờ hỏi, “Quý phi nương nương chẳng phải là người dễ đối phó. Quý phi sai Yên Chi mang thuốc giải tới đây, nếu chẳng may đây không phải là thuốc giải thì chẳng phải là...”

Tống Ý Thiên nói, “Ta giờ đã ra cái dạng này rồi, Khương quý phi chẳng cần để ý tới ta cũng sẽ không khỏi bệnh được. Quý phi việc gì phải làm chuyện thừa, việc gì phải hạ được nữa để đem họa đổ lên đầu mình?”

Trúc Tú nghĩ lại thấy cũng đúng nhưng trong lòng vẫn lo lắng. Sau khi nhận thuốc giải từ tay Tống Ý Thiên, nàng ta xúc một thìa cho con mèo trong cung uống trước, mắt thấy mèo con uống thuốc xong không có biểu hiện gì khác thường, nàng ta mới đem thuốc cho Tống Ý Thiên uống.

Ngày thứ hai, những nốt mẩn đỏ trên người Tống Ý Thiên đã biến mất một ít. Khi soi gương, Tống Ý Thiên liền cảm thấy vui sướng vô cùng. Nàng ta gọi Trúc Tú vào và hỏi, “Người nhìn xem này, những nốt mẩn đỏ trên người ta đã biến mất một ít phải không?”

Trúc Tú tỉ mỉ xem xét trên người Tống Ý Thiên rồi nói, “Đúng thế thật. Chúc mừng Thục phi!” Nói xong lại thở dài, “Bệnh tình của Thục phi nương nương nếu không khỏi thì chỉ sợ Hoàng thượng thực sự sẽ quên Thục phi nương nương mất.”

Tổng Ý Thiên ngẩn người hỏi, “Đã xảy ra chuyện gì sao?”

Lúc này Trúc Tú mới thấp giọng nói, “Hôm qua Công chúa Trường Tín mở tiệc và có mời Hoàng thượng tới dự. Khi trở về, Hoàng thượng còn mang theo một vũ nương của phủ Công chúa. Sáng nay người đó đã được phong làm quý nhân rồi.”

Trong lòng Tổng Ý Thiên lập tức tê buốt, nước mắt lăn xuống. Sau một lúc lâu nàng ta cũng không nói gì.

Ở bên kia, Công chúa Trường Tín cũng cười nói với Thân Đình, “Nhâm vũ nương trời sinh mềm mại, Hoàng thượng có được cô ta tất sẽ không độc sủng Tổng Ý Thiên nữa. Nếu Tổng Ý Thiên thất sủng thì chức vụ của Tổng Ý Mặc ở xưởng dệt may cũng sớm kết thúc thôi.”

Khi nghe tin Cảnh Nam Thiên lại mới nạp một vị Nhâm quý nhân, Tổng Ý Mặc nhú chặt mày nói chuyện với Tổng Ý Châu, “Tình tình của chị Hai ôn hòa, không giỏi tranh đấu. Giờ Hoàng thượng lại có niềm vui mới, những ngày vui của chị ấy chỉ sợ không còn.”

Tổng Ý Châu lại nói, “Đã tiến cung thì chỉ còn cách tranh sủng, nếu không tranh là đi vào đường chết.”

Hai người đang nói chuyện thì quản gia vào báo tin, “Trong cung có người đến nói là bệnh tình của Thục phi nương nương có chuyển biến tốt đẹp, Hoàng thượng đã truyền triệu đi Ôn tiến cung gặp mặt ạ.”

Tổng Ý Mặc và Tổng Ý Châu vừa nghe nói thế liền đưa mắt nhìn nhau, trên mặt đều lộ sự mừng rỡ. Quả nhiên Khương quý phi đã ra tay liền cứu được một mạng của Tổng Ý Thiên.

Lần này Ôn thị tiến cung tất nhiên là đi thẳng tới gặp Tổng Ý Thiên. Khi thấy toàn bộ nốt mẩn đỏ trên người Tổng Ý Thiên đã biến mất, bà ta không khỏi khóc lên vì vui sướng.

Tổng Ý Thiên đưa khăn tay cho Ôn thị, “Dì à, con đã khỏe hẳn rồi. Dì đừng khóc nữa.”

Ôn thị giương mắt nhìn Tổng Ý Thiên. Bà ta ngạc nhiên phát hiện ra Tổng Ý Thiên dường như đã thay đổi một chút.

Tổng Ý Thiên thấy được ánh mắt của Ôn thị liền không khỏi cười khổ, “Dì à, trải qua chuyện vừa rồi, cuối cùng con cũng hiểu ra cứ động cái là khóc cũng không giải quyết vấn đề gì. Vả lại, ở một nơi như trong cung này, nếu cứ nhượng bộ người khác thì cũng chẳng sống được bao lâu.”

Ôn thị giật mình. Bà ta kéo Tổng Ý Thiên tới rồi khóc rống, “Có phải có người nào ức hiếp con không? Con dù sao cũng là thục phi nương nương, bọn họ dám làm gì?”

Tổng Ý Thiên ôm vai Ôn thị mà nói, “Dì à, trong cung này đến ngay cả Hoàng hậu nương nương nếu khiến Hoàng thượng không vui cũng phải chặt vật đấy. Huống chi con chỉ là một thục phi không có căn cơ gì?”

Ôn thị lau nước mắt rồi nắm chặt lấy tay Tổng Ý Thiên mà hỏi, “Là ai hại con?”

Tổng Ý Thiên liền kể rõ đầu đuôi ngọn ngành mọi chuyện.

Ôn thị nghe xong lại mắng Khang tiếp dư vài câu mới nói, “Khang tiếp dư chẳng qua ý là cháu gái của Thái hậu nương nương, lại sinh được công chúa nên lần này mới dám làm vậy.”

Tổng Ý Thiên nói, “Khang tiếp dư đã dám làm thế thì đâu chỉ có chỗ dựa vững chắc là Thái hậu nương nương? Hiện giờ con không có căn cơ, từ sau khi bị bệnh, Hoàng thượng cũng không đến đây, con không thể nói gì Khang tiếp dư được, chỉ có thể nhịn cơn tức này.”

Ôn thị chụp lấy tay Tổng Ý Thiên, “Nếu con mang thai thì cuộc sống sau này sẽ tốt đẹp thôi.”

Tổng Ý Thiên cười khổ, “Bệnh của con đã lành rồi mà Hoàng thượng vẫn không hề xuất hiện. Hoàng thượng không đến thì con làm sao có tin vui được?”

Ôn thị nghĩ ngợi một hồi liền kề tai nàng nói nhỏ, “Khang tiếp dư kia chẳng phải đã hại con sao? Có nhược điểm của bà ta trong tay, con chỉ cần đi tìm bà ta, bắt bà ta nghĩ cách sắp xếp để Hoàng thượng tới gặp con. Con chỉ việc nói nếu Hoàng thượng tới thì ân oán giữa con và bà ta sẽ được xóa bỏ.”

Tổng Ý Thiên cả kinh trừng lớn hai mắt, “Dì, việc này sao có thể?”

Ôn thị lại nói, “Trong cung này không có bạn bè vĩnh viễn, cũng không có kẻ thù vĩnh viễn. Con chỉ cần thử một lần thôi.”

Tiến Ôn thị xong, Tống Ý Thiên trầm ngâm một hồi mới gọi Trúc Tú vào, “Thay y phục cho ta, ta phải tới thỉnh an Thái hậu nương nương.”

“Bây giờ à?” Trúc Tú kinh ngạc hỏi.

Tống Ý Thiên cười nói, “Lúc này mà tới thì vừa vặn có thể gặp Khang tiếp dư.”

Sau khi trở về Hầu phủ Trần Vũ, Ôn thị liền tới gặp La phu nhân cùng Tống Ý Mặc và đem chuyện của Tống Ý Thiên tỉ mỉ kể ra.

La phu nhân vừa nghe tới chuyện Ôn thị dạy Tống Ý Thiên đi gặp Khang tiếp dư thì thật sự có chút bất ngờ. Bà liền liếc mắt nhìn Ôn thị một cái.

Tống Ý Mặc cũng khen Ôn thị, “Kế của dì rất hay. Cứ vậy thì Khương quý phi sẽ tạm thời không dám động tới chị Hai, Tô chiêu nghi xem chừng cũng không động đến chị Hai, mà qua lần này nhược điểm của Khang tiếp dư đã nằm trong tay Khương quý phi và chị Hai nên cũng không dám vọng động. Còn Hoàng hậu thì có lẽ đang đau đầu với vị Nhâm quý nhân mới tiến cung nên cũng sẽ không động tới chị Hai đâu.”

La phu nhân trầm ngâm nói, “Hiện giờ xem ra còn phải khiến Thuận vương điện hạ thân cận với Thái tử một chút, để Thái tử thấy được tâm ý. Nếu Cảnh Thế Viêm thân cận Thái tử thì Chu hoàng hậu cũng sẽ không động tới Tống Ý Thiên.”

Trong lòng Ôn thị lập tức cảm thấy xúc động, “Đa tạ đại phu nhân đã lo cho Ý Thiên!”

La phu nhân nói, “Ta là lo cho Hầu phủ Trần Vũ thôi.”

Tình hình trong cung lại có chuyển biến, Tống Ý Thiên tạm thời bị thất sủng, Khương quý phi và Tô chiêu nghi vẫn như ngày trước, vị quý nhân mới tiến cung mặc dù được sủng ái nhưng vì xuất thân quá kém nên thoát nhìn không thể gây ra được sóng to gió lớn gì. Trong khoảng thời gian ngắn, đám phi tần lại chịu khó tới thỉnh an Chu hoàng hậu, Chu hoàng hậu lại càng nở mày nở mặt.

Công chúa Trường Tín đang đi dạo bộ trong phủ. Cảnh Thế Đan mãi vẫn không chịu đi vào khuôn phép, Thái tử hiện giờ lại dần dần ngắc đầu, chẳng lẽ mình nên từ bỏ Cảnh Thế Đan và tiếp tục liên thủ với Thái tử?

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 55 – Hoàn Chương 54 Chương 53 Chương 52 Chương 51 Chương 50 Chương 49 Chương 48 Chương 47 Chương 46 Chương 45 Chương 44 Chương 42 Chương 43 Chương 41 Chương 40 Chương 39 Chương 38 Chương 37 Chương 36 Chương 35 Chương 34 Chương 33 Chương 32 Chương 31 Chương 30 Chương 29 Chương 28 Chương 27 Chương 26 Chương 25 Chương 24 Chương 23 Chương 22 Chương 21 Chương 20 Chương 19 Chương 18 Chương 17 Chương 16 Chương 15 Chương 14 Chương 13 Chương 12 Chương 11 Chương 10 Chương 09 Chương 08 Chương 07 Chương 06 Chương 05 Chương 04 Chương 03 Chương 02 Chương 01

Xem Chương Mới Hơn »

41. Chương 41

Chương 41

Cảnh Nam Thiên thường đến thỉnh an ở chỗ Khang thái hậu, mà Khang tiếp dư lại thường đi theo Khang thái hậu nên biết rõ hành tung của Cảnh Nam Thiên hơn những người khác. Một hôm, biết Cảnh Nam Thiên muốn tới vườn mai thưởng mai, Khang tiếp dư liền tìm cách báo tin cho Tống Ý Thiên.

Tổng Ý Thiên vừa nhận được tin liền dốc lòng trang điểm. Nàng ta điều chỉnh tâm tình một chút rồi tới vườn mai để gặp mặt Cảnh Nam Thiên.

Hơi muộn một chút, Cảnh Nam Thiên liền nắm tay Tổng Ý Thiên trở về và đêm đó nghỉ lại viện Hà Hương.

Tổng Ý Thiên lại được sủng ái lần nữa, nhưng lần này có Nhâm quý nhân phân chia sự sủng ái nên nàng ta không còn được độc sủng như trước.

Biết được tình hình trong cung, Tổng Ý Mặc suy xét một chút rồi tới gặp Tổng Ý Châu.

Tổng Ý Châu cũng cho rằng giờ ngồi chờ Khương quý phi lại được đặc thể không bằng liên thủ với Thái tử để áp chế Cảnh Thế Viêm trước.

Cảnh Thế Viêm cũng cho rằng Tổng Ý Châu nói có lý. Hắn liền tiến cung bàn bạc với Tô chiêu nghi và sau khi rời cung hồi phủ, Cảnh Thế Viêm lập tức bắt tay vào chuẩn bị mở tiệc chiêu đãi Thái tử.

Sau khi mối quan hệ với Công chúa Trường Tín bị rạn nứt, Cảnh Thế Sơ cũng biết nếu Công chúa Trường Tín và Cảnh Thế Đan liên thủ thì vị trí thái tử của mình sẽ lung lay, vì vậy mà nhân dịp thân tín của Cảnh Thế Viêm tới mời dự tiệc, hắn liền đồng ý luôn.

Cảnh Thế Viêm mở tiệc lần này chỉ mời vài người thân thiết trong hoàng tộc, ngoài ra còn có Tổng Ý Mặc và Tổng Ý Bội.

Từ sáng sớm Tổng Ý Bội đã tới phủ Thuận vương giúp Tổng Ý Châu chuẩn bị tiệc, tiện thể làm quen với một vài nữ quyền trong hoàng thất.

Một vị nữ quyền của hoàng thất vừa thấy Tổng Ý Bội liền reu ghẹo, “Chị cả cô là Thuận vương phi, chị hai lại là thực phi, cô cũng tài mao song toàn thể này, tương lai không biết người nào có phúc khí cưới được cô nhỉ?”

Tổng Ý Bội còn chưa trả lời thì một vị nữ quyền khác đã nghiêng người suy nghĩ rồi nói, “Phúc khí của Tam tiểu thư chỉ sợ không bằng hai chị gái, dù có mỹ lệ thế nào thì cùng lắm cũng chỉ có thể xem như cáo mệnh phu nhân, khó có thể làm vương phi gì đó lắm.”

Một vị nữ quyền khác lại cố ý nói, “Tôi lại thấy với tài mao của Tam tiểu thư thì có thể làm thái tử phi đấy. Nếu Tam tiểu thư làm thái tử phi thì có thể so với Đại tiểu thư và Nhị tiểu thư rồi.”

Tổng Ý Bội đỏ bừng mặt. Nàng ta đang định trả lời thì Tổng Ý Châu đã lên tiếng xoa dịu. Nhờ vậy nàng ta mới bớt bực bội đi một chút.

Sau khi bữa tiệc kết thúc, thừa dịp một vài nữ quyền cáo từ ra về, Tổng Ý Châu liền kéo Tổng Ý Bội lại và lặng lẽ nói, “Chị và Ý Thiên đều gả cho người trong hoàng thất, mọi việc không thể theo ý mình, nhìn bề ngoài thì nở mày nở mặt nhưng kỳ thực khổ thế nào chỉ mình mình biết. Em bây giờ được quyền lựa chọn, tốt nhất là chọn một con cháu nhà quyền quý bình thường mà xuất giá. Về phần người khác nói cái gì, em không cần để ý.”

Tổng Ý Bội vốn đã bực sẵn trong lòng. Nàng ta hừ lạnh, “Em biết chị cái gì cũng giỏi hơn em, ngay cả vị hôn phu cũng chắc chắn phải giỏi hơn em. Em nên gả cho người bình thường để không gây phiền toái ấy người là tốt nhất.”

Tổng Ý Châu ngăn người hỏi, “Em nói cái gì thế? Chẳng lẽ chị là chị gái lại không muốn em được sống tốt sao?”

Tổng Ý Bội nói, “Chị chẳng phải coi thường em không lấy được người tử tế sao?” Nói xong, nàng ta lập tức phát tay áo bỏ đi.

Tổng Ý Mặc đang nói chuyện với Thái tử và Cảnh Thế Viêm thì thấy Tổng Ý Châu và Tổng Ý Bội đang đứng nói chuyện cách đó không xa có vẻ bất thường. Nàng liền mượn cớ đứng lên và đi tới chỗ Tổng Ý Châu, “Thái tử còn chưa về, các chị sao lại vậy?”

Tổng Ý Châu thở dài, “Chị Ba cậu lại nổi tính trẻ con lên rồi. Qua một lát nữa sẽ hết thôi.”

Hai người đang nói chuyện thì quản gia vào báo, “Thuận vương phi, Tam tiểu thư tự về phủ rồi ạ.”

Tống Ý Châu giật nảy mình, “Nó ngồi kiệu ngay ngồi xe ngựa? Có đi cùng người nào không?”

Bà quản gia trả lời, “Tam tiểu thư ngồi kiệu, hai nha hoàn cùng tới đây đi theo hai bên kiệu ạ. Nô tỳ thấy không thỏa đáng và định cho hai hộ vệ đi cùng nhưng Tam tiểu thư không cho.”

Tống Ý Châu ôm trán nói với Tống Ý Mặc, “Cậu xem xem, nó cứ thế đấy.”

Tống Ý Mặc cũng thở dài. Chị Ba này thật đúng là...

Trong bữa tiệc này, Thái tử và Cảnh Thế Viêm mặc dù không nói nhiều lắm nhưng lại rất ăn ý. Thái tử cười nói, “Giờ là cuối năm, phủ Thái tử cũng bận rộn đủ chuyện nên không có thời gian mở tiệc đáp lễ. Vả lại, từ sau khi Thái tử phi qua đời, trong phủ không có nữ quyền đứng ra làm chủ nên cũng không tiện đãi tiệc. Sang năm tới bên ta nhất định sẽ mở tiệc đáp lễ, đến lúc đó mời Tam đệ qua phủ một chuyến nhé.” Thái tử nói xong liền cáo từ ra về.

Cảnh Thế Viêm vội đứng dậy đưa tiễn. Đưa tới tận ngoài cửa phủ, khi đoàn kỵ mã của Thái tử đi rồi, hần mới trở vào trong.

Tống Ý Mặc nghĩ Tống Ý Bội một mình về phủ cũng không yên tâm nên vội vàng cáo từ.

Khi trở về đến Hầu phủ, Tống Ý Mặc vừa mới xuống ngựa thì thấy Tống Ý Bội đang đứng trên bậc thềm nói chuyện với người nào đó, cách đó không xa có vài thị vệ đang canh giữ, mà đèn lồng của Hầu phủ Trấn Vũ cũng rất sáng, thì ra người đứng nói chuyện với Tống Ý Bội là Thái tử.

Tống Ý Mặc rất bất ngờ. Nàng vội xuống ngựa và tiến đến hành lễ.

Tống Ý Bội vừa thấy Tống Ý Mặc liền cười nói, “A Mặc, chị ngồi kiệu trở về, trên đường gặp được Thái tử điện hạ. Thái tử điện hạ nói trời tối, sợ không an toàn nên đã đưa chị về.”

Thái tử vừa thấy Tống Ý Mặc cũng nói, “Tình hình trị an của kinh thành dù tốt nhưng Tam tiểu thư tự mình ngồi kiệu về phủ cũng không ổn.”

Tống Ý Mặc vội nói lời cảm tạ. Nàng cười nói, “Trời lạnh thế này mà Thái tử lại không quản công đưa chị Ba tôi về, mời ngài vào uống chén trà nóng đã ạ!”

La phu nhân ở bên trong phủ nghe nói Thái tử đưa Tống Ý Bội về thì cũng vội vàng đích thân ra đón. Vừa lúc nghe được Tống Ý Mặc nói chuyện, bà cũng lập tức chào hỏi rồi mời Thái tử vào phủ.

Thái tử vốn muốn từ chối lại trông thấy Tống Ý Bội hai mắt sáng long lanh nhìn mình, trong lòng đột nhiên khẽ động. Đêm hôm khuya khoắt thế này, Thuận vương phi và Hầu phủ Trấn Vũ sao lại để mặc một mình Tống Ý Bội một mình ngồi kiệu về phủ? Đây rõ ràng là hành động thăm dò đây mà. Lại nói tiếp, Tống Ý Bội xuất thân quyền quý, tướng mạo xinh đẹp, cơ thể khỏe mạnh, chẳng phải đây chính là mẫu người mình muốn chọn làm thái tử phi sao? Vả lại, với tình hình hiện nay như thế, nếu mình cưới Tống Ý Bội thì sẽ liên kết với Hầu phủ Trấn Vũ, chị cả của Tống Ý Bội là Thuận vương phi và chị hai là thực phi cũng thành trợ lực của mình, mình cần gì phải cố kỵ Cảnh Thế Đan và Công chúa Trường Tín nữa?

Đã có chủ ý như thế, Thái tử liền cười nói, “Thịnh tình không thể chối từ, ta cũng muốn vào xin một chén trà.”

Tống Ý Mặc và La phu nhân chẳng qua chỉ nói mấy câu khách khí chứ không cho rằng Thái tử sẽ vào phủ. Vì vậy mà khi nghe hần nói thế, cả hai đều không khỏi bất ngờ. Có điều trên mặt cũng không lộ ra điều gì, mọi người liền vội vàng mời Thái tử vào.

Trái lại, sắc mặt của Tống Ý Bội lại hiện rõ sự vui mừng. Thỉnh thoảng nàng ta còn nhìn sang chỗ Thái tử.

Tiếp xúc với ánh mắt của Tống Ý Bội, Thái tử càng thêm chắc chắn về nhận định của mình. Hần chỉ ôn hòa cười một cái xem như đáp lại Tống Ý Bội.

Trong lòng Tống Ý Bội lập tức rối bời. Nàng ta vội vã cúi đầu.

Mọi người trong Hầu phủ Trấn Vũ nghe nói Thái tử đưa Tống Ý Bội hồi phủ thì không khỏi âm thầm sôi trào. Ai nấy đều lặng lẽ bàn tán, “Chẳng lẽ phủ chúng ta lại sắp có một vị thái tử phi?”

Ôn thị ở trong phòng nghe được động tĩnh liền sai nha hoàn đi hỏi thăm. Được một lát thì nha hoàn về bẩm báo lại việc Thái tử đưa Tống Ý Bội về phủ.

Ánh mắt của Ôn thị chợt lóe lên. Bà ta lập tức tính toán, nếu Thái tử cưới Tống Ý Bội thì Tống Ý Thiên ở trong cung có thể dựa vào Hoàng hậu nương nương, sẽ được Hoàng hậu nương nương bảo hộ. Giờ sắp cuối năm rồi, nếu có thể tiến cung chúc tết thì mình nhất định phải tìm cơ hội nói một câu với Tống Ý Thiên, để nó nghĩ cách tác động tới Hoàng hậu và thúc đẩy việc này.

Trời dù sao cũng đã muộn, Thái tử uống trà xong nói được hai câu liền cáo từ.

Tiến Thái tử xong, Tống Ý Bội trở về phòng liền lôi gương ra soi. Thấy mặt mày đỏ bừng như hoa, tim nàng ta không khỏi đập loạn một hồi. Đúng vậy, nàng ta đã tự ngồi kiệu trở về nhưng cố ý kéo dài thời gian để chờ đợi phải đoàn ngựa xe của Thái tử. Quả nhiên khi gặp nàng, Thái tử liền đưa nàng về phủ. Qua sự việc vừa rồi, lần tới khi gặp lại Thái tử, nàng ta có thể lấy cớ lại gần nói lời cảm ơn và khơi mào câu chuyện. Vả lại, nhìn tình hình tối nay thì hình như Thái tử cũng có vẻ có hứng thú với nàng.

Nếu mình trở thành Thái tử phi thì để xem chị cả còn dám dạy dỗ mình nữa không?

Hôm sau, Cảnh Thế Đan liền biết chuyện Thái tử đến phủ Thuận vương dự tiệc và chuyện đưa Tống Ý Bội trở về Hào phủ Trần Vũ, trong lòng lập tức có chút nghi hoặc. Khi tiến cung gặp Khương quý phi, hần liền hỏi, “Bệnh của Tống thực phi sao tự nhiên lại khỏi vậy?”

Khương quý phi trả lời, “Là do Khang tiếp dư giúp cô ta.”

Cảnh Thế Đan khó hiểu hỏi tiếp, “Khang tiếp dư chẳng phải là người của Hoàng hậu sao, sao lại giúp Tống thực phi?”

Khương quý phi không muốn để Cảnh Thế Đan biết việc mình bị Ôn thị uy hiếp, bà ta chỉ trả lời qua loa, “Có lẽ Hoàng hậu không muốn Nhâm quý nhân được sủng ái quá mức nên thay đổi ý định, để Tống thực phi khỏi bệnh và tiếp tục tranh sủng.”

Cảnh Thế Đan nghĩ nghĩ một chút cũng không hỏi nữa. Hần chỉ nói, “Tống thực phi vừa khỏi bệnh, Thái tử liền tới phủ Thuận vương dự tiệc. Có lẽ bọn họ đã lén cấu kết với nhau cũng nên. Mẫu phi, mẫu phi hiện giờ đang lâm vào cảnh thân cô thế cô, mọi chuyện phải hết sức cẩn thận.”

Khương quý phi cũng phiền lòng thở dài, “Nói thì nói thế nhưng hết thấy đều phải xem ý tứ của Hoàng thượng. Hoàng thượng muốn cất nhắc ai thì người đó liền đắc thế. Ta có cẩn thận cũng vô dụng.”

Cảnh Thế Đan trầm mặc một lúc mới nói, “Một khi Thái tử được trọng dụng lần nữa thì địa vị sẽ vững vàng, chúng ta sẽ không có cơ hội.”

Ở phía bên kia, Công chúa Trường Tín khi nghe được chuyện Thái tử đưa Tống Ý Bội hồi phủ thì không khỏi giận dữ, “Hay lắm, ngầm trúng Tống Ý Bội sao? Tưởng cưới được cô ta là địa vị sẽ được củng cố chắc?”

Thân Đình nói, “Thái tử nếu quả thực cưới Tống Ý Bội thì địa vị đúng là được củng cố hơn. Tống Ý Bội có chị cả là Thuận vương phi, chị hai là thực phi, cậu em vợ lại là phó cục trưởng của xưởng dệt may. Thái tử một khi cưới Tống Ý Bội thì chưa nói tới chuyện Thuận vương sẽ đứng về phe Thái tử, ngay cả Thực phi cũng sẽ dựa vào Hoàng hậu và trở thành phe cánh của Hoàng hậu. Tống Ý Mặc dựa vào quan hệ ở xưởng dệt may sẽ giúp Thái tử xây dựng quan hệ với Hộ bộ và phủ Nội vụ, địa vị của Thái tử sao có thể không tốt được?”

Công chúa Trường Tín cười lạnh, “Nó thực đã quên trước đây ta đối đãi với nó thế nào sao? Không có ta thì nó có ngày hôm nay sao?”

Thân Đình thông thả nói, “Hiện giờ chúng ta cũng chỉ có thể lựa chọn Thế Đan, có điều Thế Đan lại không chịu cưới Hàm Thu nên cũng khó lo liệu.”

Công chúa Trường Tín nghiêng răng nói, “Đừng quên Hoàng thượng còn có Tứ hoàng tử Cảnh Thế Bình đó!”

Thân Đình cả kinh, “Thế Bình được Hoàng hậu tự tay nuôi dưỡng và rất thân thiết với Thái tử, vả lại tuổi của Thế Bình còn nhỏ, chỉ sợ...”

“Chính vì tuổi còn nhỏ nên mới dễ bắt chẹt. Vả lại, mặc dù được Hoàng hậu nuôi dưỡng nhưng một khi biết mẹ đẻ bị chính Hoàng hậu giết chết, nó còn có thể toàn tâm toàn ý với Hoàng hậu được sao, còn có thể coi Thái tử là anh em thân thiết được sao?” Công chúa Trường Tín hừ lạnh một tiếng lại nói tiếp, “Ta có thể trợ giúp một người lên làm thái tử thì cũng có thể nâng đỡ một người khác.”

Thân Đình do dự một hồi mới nói, “Hay là chúng ta đừng lao tâm khổ tứ về việc này nữa, cứ an phận mà sống. Tương lai cho dù ai là Hoàng đế thì cũng đều phải gọi bà một tiếng cô cô, còn có thể bạc đãi bà sao?”

Công chúa Trường Tín vừa nghe nói thế liền nói với vẻ rất không vừa lòng, “Sao giống nhau được? Người sống một đời khó có cơ hội được ngồi ở vị trí trên cao, sớm nắng chiều mưa, thế cục trái phải, sao có thể từ bỏ được?”

Thân Đình nói, “Hoàng thượng vốn yêu thương đứa em gái là bà nên sẽ che chở cho bà, ta chỉ sợ tân đế tương lai kế vị chưa chắc đã đối xử với bà như Hoàng thượng. Một khi bọn họ tính toán lại nợ cũ, bà cứ tính toán thế thì sau này sẽ không tốt.”

Công chúa Trường Tín cao giọng nói, “Cho nên chúng ta không để Hàm Thu lấy chồng vương gia nữa. Đứa con của Thạch tướng quân cũng được lắm. Có thông gia năm binh mã đứng ra che chở, tương lai ai dám bất kính với chúng ta?”

“Thạch Khang?” Thân Đình hồi tưởng lại bộ dáng của Thạch Khang, phảng phất nhớ tới Thạch Khang mày rậm mắt to, nói chuyện rõ ràng, trong lòng lập tức có ấn tượng rất tốt. Ông ta nói, “Miễn bàn tới những chuyện khác, Thạch Khang này thực ra rất xứng đôi với Thân Hàm Thu đấy.”

Công chúa Trường Tín nhanh chóng quyết định, “Mấy ngày nữa chúng ta sẽ mở tiệc chiêu đãi cha con Thạch gia.”

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 55 – Hoàn Chương 54 Chương 53 Chương 52 Chương 51 Chương 50 Chương 49 Chương 48 Chương 47 Chương 46 Chương 45 Chương 44 Chương 42 Chương 43 Chương 41 Chương 40 Chương 39 Chương 38 Chương 37 Chương 36 Chương 35 Chương 34 Chương 33 Chương 32 Chương 31 Chương 30 Chương 29 Chương 28 Chương 27 Chương 26 Chương 25 Chương 24 Chương 23 Chương 22 Chương 21 Chương 20 Chương 19 Chương 18 Chương 17 Chương 16 Chương 15 Chương 14 Chương 13 Chương 12 Chương 11 Chương 10 Chương 09 Chương 08 Chương 07 Chương 06 Chương 05 Chương 04 Chương 03 Chương 02 Chương 01

Xem Chương Mới Hơn »

42. Chương 43

Chương 43

Trong lòng Tống Ý Mặc xoay chuyển một vòng. Nàng nhanh chóng cân nhắc rồi cuối cùng gật đầu nói, “Chính là ngài ấy. Song Ngọc, cô có thể giúp tôi giữ kín bí mật này được không?”

Trần Song Ngọc chẳng qua chỉ thuận miệng hỏi một chút, không ngờ Tống Ý Mặc lại thừa nhận. Nàng ấy quên cả rơi lệ mà chỉ ngơ ngác nhìn Tống Ý Mặc, tư vị trong lòng thật khó tả nổi.

Tống Ý Mặc thở dài, “Song Ngọc, việc này thực sự quá khó để nói ra. Vả lại, tuổi tôi còn nhỏ, nếu bị mọi người biết được thì hậu quả thiệt nghĩ không thể chịu nổi.”

Trần Song Ngọc lấy lại tinh thần rồi gấp giọng nói, “Biết đâu là hiểu lầm thì sao? Anh cũng nói tuổi mình còn nhỏ mà, có lẽ chỉ là tò mò chứ không phải thực sự thích nam sắc đâu? Anh thử một lần cùng...”

Tống Ý Mặc vội ngắt lời Trần Song Ngọc, “Song Ngọc, chuyện như vậy tôi không tính sai đâu.” Nàng nói xong lại hướng ánh mắt như khẩn cầu về phía Trần Song Ngọc.

Trần Song Ngọc lại ngẩn ngơ một hồi. Lúc sau nàng ấy mới nói, “Được, tôi giúp anh giữ bí mật này. Nhưng Hầu phủ Trần Vũ chỉ có một nam đinh, anh như vậy thì tương lai Hầu phủ sẽ không có người kế thừa, vậy phải làm sao? Vả lại, phu nhân cũng nhất định không để anh như vậy đâu. Nói không chừng lúc đấy còn bắt anh cưới vợ ấy. Đàng nào cũng vậy, không bằng anh tới nhà tôi cầu hôn đi.” Trần Song Ngọc vẫn còn có ý muốn khuyên bảo Tống Ý Mặc.

Tống Ý Mặc lắc đầu cười khở, “Tôi sao có thể hại cô được? Thạch Khang tính tình ngay thẳng, tướng mạo gia thế cũng không tồi, điều quan trọng nhất là anh ấy thích cô. Cô nghĩ lại đi, đừng vì tôi mà bỏ qua hạnh phúc cả đời mình như vậy.”

Nước mắt của Trần Song Ngọc lại lăn rơi xuống. Nàng ấy thấp giọng nói, “Anh Ý Mặc, tôi...”

Tống Ý Mặc tiến lên phía trước kéo tay Trần Song Ngọc. Nàng nhẹ nhàng nói, “Sau này cô sẽ hiểu nỗi khổ tâm của tôi và sẽ cười khi nhớ tới chuyện hôm nay thôi.”

Trần Song Ngọc ngẩng đầu nhìn Tống Ý Mặc. Nàng ấy rưng rưng nói, “Được, tôi sẽ lấy Thạch Khang.”

Tiến Trần Song Ngọc xong, Tống Ý Mặc có chút sức cùng lực kiệt. Nàng vào phòng gọi Họa Mi, “Ngâm chân thôi!”

Họa Mi vội đi chuẩn bị nước rửa chân và thuốc mỡ. Thoa thuốc mỡ cho Tống Ý Mặc xong, khi đang cầm chân nhẹ nhàng xoa bóp cho nàng, Họa Mi đỏ mặt nghĩ: Chân của tiểu Hầu gia quả thực càng ngày càng trắng nõn, không nhìn mặt chỉ cần xem chân cũng thấy mê muội rồi.

Khi Thanh Mai vào phòng thì bắt gặp thần thái có vẻ khác thường của Họa Mi. Đợi nàng ta lui ra, nàng ấy liền nói với Tống Ý Mặc, “Họa Mi cũng lớn rồi, chỉ sợ nó nảy sinh tâm tư vợ vãn. Tiểu Hầu gia có muốn đổi nó không?”

Tống Ý Mặc ưỡn ngực ra phía trước. Cảm thấy trước ngực nặng nề, nàng lắc đầu, “Tạm thời không cần đổi. Nó đã hầu hạ ta từ nhỏ, cũng quen với ta rồi, cho dù ta có biến đổi gì nó cũng nhất thời không nghĩ tới hướng kia. Nếu đổi người khác thì biết đâu lại dễ dàng nhìn ra vấn đề của ta cũng nên.”

Thanh Mai gật đầu rồi bỏ qua việc này. Nàng ấy lại nhỏ giọng hỏi chuyện Trần Song Ngọc tới chơi.

Tống Ý Mặc đem sự tình nói ra hết rồi giận dữ nói, “Song Ngọc là người tốt, ta chỉ sợ làm cô ấy tổn thương.”

Thanh Mai nghe nói Tống Ý Mặc thừa nhận mình ái mộ Cảnh Thế Đan thì có chút bất ngờ. Cách một hồi nàng ấy mới nói, “Nếu không phải hai phủ có oán thù thì với tài mạo như tiểu Hầu gia cũng chỉ có Huệ vương điện hạ mới có thể xứng đôi thôi.”

Nhắc tới Cảnh Thế Đan, Tống Ý Mặc lại có chút đau đầu. Nàng lại sai Thanh Mai đi chuẩn bị vải quần ngực, “Phải quần chặt, quần cho bằng phẳng thì mới yên tâm được.”

Ở bên kia, Trần Song Ngọc không kiên trì chống đối nữa nên Khuông phu nhân đã nhanh chóng đồng ý với lời cầu hôn của Thạch gia. Trần thị trung lại tiến cung xin Cảnh Nam Thiên tứ hôn nên chỉ trong ba ngày, việc hôn nhân của Trần Song Ngọc và Thạch Khang đã được ấn định. Với bên ngoài, bọn họ chỉ nói bà nội của Thạch Khang bị bệnh, lo lắng không đợi được ngày Thạch Khang thành thân nên mới yêu cầu Thạch Khang trong khoảng thời gian này định ra việc hôn nhân để bà yên lòng.

Khi nghe được tin này, Công chúa Trường Tín lập tức vỗ bàn giận dữ kêu lên, “Vừa nhận được thiệp mời mà lão thất phu họ Thạch đã định việc hôn nhân cho con trai, ông ta có ý đề phòng ta sao?”

Thân Đình khuyên nhủ, “Hai nhà bọn họ vốn khá thân thiết, mà bà nội Thạch Khang vừa rồi đúng là có mời thầy thuốc tới khám bệnh. Thạch Khang đính hôn có lẽ thực sự là do lệnh của bà nội cũng nên? Hơn nữa, chúng ta mới chỉ gửi thiệp mời mà thôi, Thạch tướng quân là người lỗ mãng, ông ta chưa chắc đã nghĩ nhiều được như vậy chứ nói gì tới đề phòng bà?”

Công chúa Trường Tín suy sụp ngồi xuống, “Có thể là ta thật sự nghĩ quá nhiều rồi. Nhưng mà, muốn lôi kéo Thạch gia thì cách tốt nhất chính là kết thân mà.”

Đến khi Thạch tướng quân mang theo Thạch Khang tới dự tiệc của Công chúa Trường Tín thì Công chúa Trường Tín vẫn tỏ ra rất nhiệt tình, vả lại còn chúc mừng tin vui đính hôn của Thạch Khang và tặng quà

mừng.

Kết thúc bữa tiệc trở về phủ, Thạch tướng quân triệu phụ tá đến gặp. Ông ta cười nói, “Công chúa điện hạ quả nhiên có ý lôi kéo, nếu không phải A Khang đã đính hôn rồi, Công chúa Trường Tín lại nói bóng nói gió, ta cũng không thể không để A Khang cưới Thân Hàm Thu. Nguy hiểm thật!”

Phụ tá bật cười, “Trong mắt rất nhiều người thì Thân Hàm Thu chính là cái bánh thơm ngon siêu cấp, không ngờ trong mắt tướng quân lại không chịu nổi cô con dâu như vậy.”

Thạch tướng quân nói, “Ta là người lính bình, chỉ trung thành với Hoàng thượng, những người khác đều không cần quá mức thân cận quá.”

Phụ tá lại nói, “Nhưng Hoàng thượng đã có tuổi rồi, tướng quân cũng nên nghĩ cho tương lai mới phải.”

Thạch tướng quân nói, “Thái tử đăng vị nhiều năm nhưng chưa lập được công trạng nào, Hoàng thượng không thất vọng cũng là giả. Nhưng mấy năm nay Thái tử dù sao cũng không phạm sai lầm, Hoàng thượng cũng sẽ không phế bỏ ngài ấy đâu. Công chúa Trường Tín này lại nhảy nhót quá mức, tương lai sẽ không tốt.”

Phụ tá tiếp lời, “Tướng quân anh minh!”

Chuyện Công chúa Trường Tín mở tiệc chiêu đãi Thạch tướng quân đương nhiên rơi vào tai Cảnh Thế Đan. Hắn liền gọi Quý Bố đến hỏi.

Quý Bố cười nói, “Thạch tướng quân đã cực nhanh chóng đính hôn cho Thạch Khang, hành động này chứng minh một việc ông ấy cũng không phải ham thích dựa vào Công chúa Trường Tín. Vả lại, con dâu tương lai của ông ấy là Trần Song Ngọc, con gái của Trần thị trung. Từ trước tới nay Trần gia và Hầu phủ Trần Vũ luôn thân thiết với nhau, việc này cũng chứng minh Thạch tướng quân vẫn đứng về phe Thái tử rồi.”

“Việc này phải giải thích thế nào?” Cảnh Thế Đan cười nói, “Chẳng lẽ không phải là nghiêng về Thế Viêm sao?”

Quý Bố cười nói, “Cứ nghe Thái tử đưa Tống Ý Bội về Hầu phủ Trần Vũ, còn vào phủ uống trà, nếu không có gì bất ngờ thì chỉ sợ ngài ấy sẽ cưới Tống Ý Bội làm thái tử phi. Thạch tướng quân lại định việc hôn nhân của Thạch Khang với Trần Song Ngọc nên đương nhiên là nghiêng về phía Thái tử rồi.”

Cảnh Thế Đan trầm ngâm nói, “Toàn bộ đều gắn kết chặt chẽ với Hầu phủ Trần Vũ, bởi vậy Thái tử điện hạ thật đúng là như hổ thêm cánh, được thêm trợ lực rất lớn.”

Quý Bố nói đùa, “Nếu tiểu Hầu gia là nữ và Huệ vương điện hạ cưới ngài ấy làm vợ thì tình thế tất có biến đổi đấy.”

“Nếu là nữ...” Cảnh Thế Đan nghĩ tới Tống Ý Mặc mặc nữ trang trong bức họa của mình, trong lòng đột nhiên nóng lên. Một hồi lâu hắn mới hỏi, “Có cần phá hỏng chuyện của Thái tử và Tống Ý Bội không?”

Quý Bố lắc đầu, “Việc của Thái tử và Tống Ý Bội còn chưa rõ ràng, nếu ta ra tay thì biết đâu lại thúc đẩy việc này. Trước hết cứ bình tĩnh xem thế nào đã ạ.”

Mỗi người đều mang một tâm tư, thời gian rất nhanh đã hết một năm.

Lễ mừng năm mới vừa khép lại, hôn sự của Thái tử quả nhiên lại được nhắc tới. Chưa đợi Phủ nội vụ đưa ra danh sách tuyển thái tử phi, Thái tử đã gặp Chu hoàng hậu và nói thẳng, “Mẫu hậu, con muốn cưới Tống Ý Bội.”

“Con điên rồi sao?” Chu hoàng hậu chau mày hỏi, “Hiện giờ Tống Ý Thiên ở trong cung đang được sủng ái, được phong thực phi, con lại đi cưới em gái của cô ta làm thái tử phi sao?”

Thái tử nói, “Mẫu hậu, chính vì hiện giờ phụ hoàng đang sủng ái Tống thực phi nên con cưới em gái Tống thực phi mới có thể ngồi yên ổn ở vị trí thái tử được.”

Chu hoàng hậu đập tay lên thành ghế mà nói, “Thân Hàm Thu có gì không tốt? Con cưới nó thì Công chúa Trường Tín vẫn là mẹ vợ con, vẫn sẽ một lòng trợ giúp con, giúp con tính kế giữ vững vị trí Thái tử. Cần gì phải bỏ gần cần xa đi cưới Tống Ý Bội gì đó?”

Thái tử nói, “Mẫu hậu, việc này con đã quyết rồi, mẫu hậu đừng khuyên con nữa.”

Chu hoàng hậu cũng là người biết tình thế. Thấy Thái tử không chịu nghe khuyên bảo, bà ta nghĩ tới địa vị của Hầu phu Trần Vũ hiện tại rồi cuối cùng cũng tĩnh tâm phân tích. Được một hồi Chu hoàng hậu mới nói tiếp, “Nhưng trước đây lúc Tống Ý Thiên sinh bệnh là do ta sai Khang tiếp dư ra tay. Con cưới em gái cô ta cũng chưa chắc có lợi đâu.”

Thái tử nói, “Nếu con cưới em gái của Tống thực phi thì Tống thực phi đó sẽ đứng về phía mẫu hậu, nhờ vậy mới có thể sống yên ổn trong cung này. Về điểm này, nếu cô ta không nghĩ ra thì cũng sẽ có người giúp cô ta thông suốt.”

Chu hoàng hậu nhíu mày trầm tư một lúc rồi xua tay nói, “Cho dù mẫu hậu có đồng ý thì phụ hoàng con chưa chắc đã đồng ý đâu.”

Thái tử cười nói, “Việc này chỉ cần xin Thái hậu là được rồi. Thái hậu thích nhất là giúp người khác hoàn thành ước nguyện.”

Mấy ngày sau, trong cung mở tiệc mùa xuân, La phu nhân dẫn theo Tống Ý Bội vào cung dự tiệc. Giữa bữa tiệc, Khang thái hậu gọi Tống Ý Bội tới hỏi mấy câu rồi thưởng cho chuỗi vòng mười tám hạt và lệnh cho lui xuống.

Ngày thứ hai, Khang thái hậu cho triệu kiến Thái tử. Bà cười nói, “Ba vị tiểu thư của Hầu phu Trần Vũ quả thực khỏe mạnh hoạt bát, vóc dáng lại xinh đẹp, thật sự cũng có thể kham nổi vị trí thái tử phi đấy.”

Thái tử mừng rỡ hành lễ, “Mong bà nội thành toàn cho cháu!”

Khang thái hậu cười dài, “Việc này ta sẽ bảo đảm cho, con cứ nói với phụ hoàng một tiếng là được. Nói gì thì nói ta cũng có nhiều cháu rồi, giờ muốn ôm chặt nữa. Hiện giờ Thế Viêm đã thành thân nhưng Thuận vương phi vẫn chậm chạp chưa có động tĩnh gì khiến người ta nóng lòng. Nếu con thành thân thì mau chóng sinh con đi, thế là tốt nhất.”

Đợi Thái tử cáo từ, Khang thái hậu liền cho người đi mời Cảnh Nam Thiên và Chu hoàng hậu tới.

Sau khi cùng Chu hoàng hậu thỉnh an xong, nghe Khang thái hậu nói, Cảnh Nam Thiên vô cùng bất ngờ, “Mẫu hậu muốn làm mối cho Thái tử để nó cưới Tống Ý Bội ư?”

Khang thái hậu nói, “Đúng thế! Hôm qua trong cung mở tiệc, các tiểu thư xuất sắc ở các phủ đều có mặt. Ta muốn chọn một người trong đó để cưới cho Thái tử, mà nhìn đi nhìn lại cũng chỉ có Tống Ý Bội là thích hợp nhất. Con cũng đừng phân tích tình thế gì đó với ta, ta không hiểu đâu. Ta chỉ biết Tống Ý Bội này không tồi, có tướng cao quý, có thể kham nổi vị trí thái tử phi đó.”

Cảnh Nam Thiên thật ra cũng nghĩ trong đám phi tần trong cung này thì Tống Ý Thiên là người không có tâm cơ nhất, nếu để em gái của nàng ta làm thái tử phi thì Hoàng hậu đương nhiên sẽ kéo nàng ta về một phe, cũng sẽ không xuống tay với nàng, đối với nàng thì chuyện này rất có lợi. Về phần Thái tử, quả thật hẳn nên cưới một vị thái tử phi có cơ thể khỏe mạnh để còn lo chuyện sau này. Cảnh Nam Thiên liền nhìn về phía Chu hoàng hậu và hỏi, “Ý nàng thế nào?”

Chu hoàng hậu ngẩn ra. Thì ra Hoàng thượng cũng biết hỏi ý mình ư? Bà ta thầm cười lạnh một tiếng nhưng trên mặt lại tỏ vẻ kính cẩn, “Mọi chuyện xin nhờ Thái hậu nương nương và Hoàng thượng làm chủ!”

Cảnh Nam Thiên rất vừa lòng với câu trả lời này. Ông ta thấp giọng nói với Chu hoàng hậu, “Đêm nay trẫm sẽ tới thăm nàng.”

Chu hoàng hậu lại thầm cười lạnh một tiếng, “Hiếm có nhỉ?” Nhưng trên mặt bà ta không lộ ra vẻ gì mà chỉ dè dặt mỉm cười.

Khương quý phi nhanh chóng biết được chuyện Cảnh Nam Thiên đang tính hạ chỉ chọn Tống Ý Bội làm thái tử phi. Bà ta liền cuống quýt gọi Cảnh Thế Đan vào cung để nói về việc này. Khương quý phi lo lắng nói, “Cứ thế này thì Hoàng hậu và Tống thực phi sẽ liên thủ với nhau, trong cung về sau tự nhiên sẽ thành thiên hạ của bọn họ mất thôi.”

La phu nhân nghe được tin này cũng vừa mừng vừa lo, mừng vì nếu Tống Ý Bội thành thái tử phi thì cả nhà mình không cần sợ Khương quý phi nữa, còn lo vì với tính tình của Tống Ý Bội, một khi trở thành thái tử phi, không biết nàng ta liệu có gây ra chuyện gì hay không. Vả lại, với tình thế như thế, Hầu phủ Trần Vũ khác nào như rơi vào cảnh lửa cháy thêm dầu, lỡ không may chuyện Tống Ý Mặc là con gái bị người ta phát hiện ra thì cái tội khi quân phạm thượng phải xử lý thế nào cho phải?

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 55 – Hoàn Chương 54 Chương 53 Chương 52 Chương 51 Chương 50 Chương 49 Chương 48 Chương 47 Chương 46 Chương 45 Chương 44 Chương 42 Chương 43 Chương 41 Chương 40 Chương 39 Chương 38 Chương 37 Chương 36 Chương 35 Chương 34 Chương 33 Chương 32 Chương 31 Chương 30 Chương 29 Chương 28 Chương 27 Chương 26 Chương 25 Chương 24 Chương 23 Chương 22 Chương 21 Chương 20 Chương 19 Chương 18 Chương 17 Chương 16 Chương 15 Chương 14 Chương 13 Chương 12 Chương 11 Chương 10 Chương 09 Chương 08 Chương 07 Chương 06 Chương 05 Chương 04 Chương 03 Chương 02 Chương 01

Xem Chương Mới Hơn »

43. Chương 42

Chương 42

Khi nhận được thiệp mời của Công chúa Trường Tín, Thạch tướng quân có chút không hiểu liền gọi phụ tá trong phủ tới phân tích tình huống.

Phụ tá trong phủ của Thạch tướng quân là đồng hương của Quý Bố, người này cũng rất có tài cán. Gã vừa nhìn liền nói luôn, “Tướng quân, đây là Công chúa điện hạ muốn lôi kéo ngài đó.”

“Thân Đình đang tạm giữ chức ở bộ binh, xưa nay với ta cũng coi như hòa thuận, vậy mà Công chúa lại thiết yến, kỳ quái thật!” Thạch tướng quân nghĩ không ra lại nói, “Về chuyện Công chúa muốn lôi kéo ta thì lại càng kỳ quái. Công chúa điện hạ rất được Hoàng thượng tin tưởng, nếu không phải là thân nữ nhân thì chỉ sợ đã là quan lớn trong triều rồi, cần gì phải lôi kéo ta?”

Phụ tá liền cùng Thạch tướng quân phân tích tình thế trong cung rồi cười nói, “Quan hệ giữa Công chúa Trường Tín và Thái tử có biến, Huệ vương điện hạ lại không nhân dịp này mà hạ cố nhận cho, vào lúc này, Công chúa chỉ sợ đang bất an nên mới muốn lôi kéo tướng quân, đó cũng là chuyện bình thường.”

Thạch tướng quân vừa nghe xong liền bình tĩnh đại ngộ, lại thấy trên thiệp có ghi mời mình và con trai tới dự tiệc, ông ta lập tức hiểu ra. Thạch tướng quân ha một tiếng rồi nói, “Hay là Công chúa điện hạ còn muốn liên thân? Thân Hàm Thu kia chưa nói tới chuyện được nuông chiều tùy tiện, trông cô ta còn có vẻ yếu đuối, chẳng phải đây là cuộc hôn nhân không lương xứng sao?”

Phụ tá nghe Thạch tướng quân nói thế cũng không muốn liên thân. Gã nói với vẻ khó xử, “Tướng quân, Công chúa đãi tiệc không chừng chính là vì chuyện liên thân. Nếu ngài không đồng ý thì sẽ đắc tội với Công chúa đó.”

Thạch tướng quân nhíu mày nói, “Con gái nhà ấy muốn gả cho Thái tử, Thái tử không cần, muốn gả cho Huệ vương, Huệ vương lại không hạ cố nhận cho, hiện tại lại muốn gả cho A Khang nhà ta, ta mà không đồng ý thì đương nhiên sẽ đem toàn bộ giận dữ trút lên đầu ta. Việc này cũng khó đây.”

Phụ tá nghĩ ngợi một lúc mới nói, “Tướng quân, năm ngày nữa mới tới yến hội, vẫn còn thời gian chuẩn bị đấy ạ.”

“Chuẩn bị cái gì?” Thạch tướng quân chau mày hỏi.

Phụ tá cười nói, “Chuẩn bị hôn sự cho Tam công tử ạ.”

Thạch tướng quân lập tức vỗ đùi cười nói, “Đúng vậy! Mau quyết định một vị hôn thê cho A Khang. Công chúa Trường Tín nghe được tin này tất nhiên sẽ không nhắc tới chuyện đó nữa.”

Phụ tá còn bổ sung thêm một câu, “Đề phòng rủi ro, tốt nhất ngài nên cầu Hoàng thượng tứ hôn. Có Hoàng thượng là chỗ dựa rồi, Công chúa Trường Tín cũng không thể phản đối.”

Thạch tướng quân gật đầu rồi vội đi tìm Văn phu nhân để bàn bạc.

Muộn một chút, Văn phu nhân liền đích thân tới phủ Trần thị trung để gặp Khuông phu nhân, muốn nhận Trần Song Ngọc làm con dâu.

Trước đây Khuông phu nhân vẫn một lòng muốn gả Trần Song Ngọc cho Tống Ý Mặc, nhưng thấy Hầu phủ Trần Vũ đầu tiên là đem gả Tống Ý Châu cho Thuận vương, tiếp theo là Tống Ý Thiên tiến cung làm thực phi, rồi hiện tại lại nghe đồn nửa đêm Thái tử hộ tống Tống Ý Bội hồi phủ, mọi người không ngớt đoán rằng Hầu phủ Trần Vũ lại sắp có một vị thái tử phi, vả lại Tống Ý Mặc hiện nay đang được trọng dụng, với đủ mọi loại chuyện như thế, con gái mình có lẽ không trèo cao với Tống Ý Mặc được. Hơn nữa, chuyện này vẫn là ý muốn từ một bên phía mình chứ Hầu phủ Trần Vũ cũng chưa từng thể hiện một chút ý tứ nào.

Khuông phu nhân nghĩ tới nghĩ lui vẫn thấy cửa hôn nhân với phủ tướng quân cũng không tồi, có điều thời gian quá mức gấp gáp, vả lại, cứ như vậy mà xác định hôn sự với phủ tướng quân, nếu âm ỉ lên thì chỉ sợ đắc tội với Công chúa Trường Tín.

Văn phu nhân thấy Khuông phu nhân do dự liền nói, “Tôi cũng biết mạo muội tới cửa nói về chuyện này là có chút ép buộc. Nhưng so với mấy vị tiểu thư ở các phủ, tôi thực sự thích Song Ngọc nhà phu nhân. Như vậy đi, phu nhân cứ bàn bạc với Trần thị trung, nếu cảm thấy được thì cho người báo tin cho tôi, còn nếu cảm thấy không tốt thì cứ coi như tôi chưa nói gì, mọi chuyện lại như bình thường.”

Khuông phu nhân gật đầu. Tiễn Văn phu nhân xong, bà liền đem chuyện này nói cho Trần thị trung biết. Khuông phu nhân thở dài, “Vốn đây quả thật là một mối hôn sự tốt, nhưng chuyện hôn nhân mà làm vội vàng thế này thì quá ám ức cho Song Ngọc nhà chúng ta.”

Trần thị trung gõ gõ tay lên bàn. Gõ được một hồi ông mới lên tiếng, “Trước đây tôi đã chuẩn bị gả Song Ngọc cho tiểu Hầu gia, nhưng nhìn tình hình hiện nay thì hôn sự của tiểu Hầu gia chỉ sợ sẽ không thể định đoạt sớm được. Muốn hứa hôn cũng phải đợi tình thế sáng tỏ, đại cục ổn định mới có thể nói tiếp. Mặt khác, tiểu Hầu gia tuổi tuy nhỏ nhưng tâm tư khó dò, Song Ngọc chưa chắc đã có thể sánh bước cùng cậu ta. Thôi được rồi, ngày mai bà cho người tới báo cho phủ họ Thạch biết, bảo người ta phải bà mối chính thức tới cửa cầu thân đi.”

Trần Song Ngọc thật ra đã nghe nói tới việc Văn phu nhân đột nhiên tới thăm nhưng không biết đối phương tới để cầu hôn. Đợi đến lúc bà mối của phủ họ Thạch tới cửa, nàng ta mới biết chuyện này. Trong lòng như trời long đất lở, nàng ta vội tìm Khuông phu nhân mà khóc ròng, “Mẹ, con không lấy chồng đâu!”

Khuông phu nhân biết tâm sự của Trần Song Ngọc liền kéo nàng lại mà nói, “Mẹ biết trong lòng con chỉ có tiểu Hầu gia, nhưng Hầu phủ Trần Vũ chưa bao giờ tỏ ra ý tứ gì về việc này, có lẽ họ sẽ không kết thân với chúng ta, con có muốn cũng vô dụng. Vả lại Thạch Khang cũng không tồi, con...”

Trần Song Ngọc tránh bàn tay đang kéo của Khuông phu nhân rồi dậm chân nói, “Dù sao con cũng không lấy chồng đâu!”

“Con nghe mẹ nói đã!” Khuông phu nhân lại kéo Trần Song Ngọc nhưng không tóm được nàng.

Trần Song Ngọc lui ra phía sau vài bước rồi gào lên, “Mẹ biết rõ lòng con lại còn cố ý hứa gả con cho người khác. Mẹ nhẫn tâm sao?”

Khuông phu nhân thở dài, “Con có ý nhưng người ta không có lòng thì biết phải làm sao?”

Trần Song Ngọc không nói nữa mà quay người chạy đi.

Khuông phu nhân cười khở một tiếng rồi gọi người vào, “Người phải trông nom Tam tiểu thư cẩn thận, không được để xảy ra sơ xuất gì biết chưa?”

Khi nghe được tin Thạch tướng quân và Văn phu nhân quyết định cưới Trần Song Ngọc ỳnh, Thạch Khang sau khi hoảng hốt lại mừng thầm. Trần Song Ngọc dáng vẻ xinh đẹp, tính tình lại hoạt bát, nếu có thể cưới nàng ấy làm vợ thì thật ra cũng không tồi.

Thạch Khang vô cùng nóng lòng muốn chia sẻ tin tức này với người khác. Hắn không chút nghĩ ngợi chạy đi tìm Tống Ý Mặc.

“Tiểu Hầu gia, Thạch tam công tử tới ả!” Quần gia vào báo với Tống Ý Mặc xong lại nói, “Nghe nói Thạch gia đã phái bà mối đến Trần gia nghị thân, xem ra Thạch tam công tử sắp có chuyện vui rồi.”

Tống Ý Mặc cũng nghe được tin này. Nàng liền nói, “Trước đây một tiếng gió cũng không có, sao giờ đột nhiên lại nghị thân. Kỳ lạ thật!” Nói xong nàng mới bảo quần gia mời Thạch Khang vào.

Thạch Khang vào Hầu phủ, mới đi tới ngoài cửa phòng khách thì gặp Tống Ý Mặc ra đón. Hắn liền chụp bả vai nàng mà nói, “Hôm nay cao hứng, ta mời cậu ra ngoài uống rượu nhé!”

Tống Ý Mặc cười nói, “Trời cũng không còn sớm. Nếu tôi ra ngoài thì mẹ tôi sẽ la rầy một trận, cũng không dám đi. Anh muốn uống rượu thì để tôi sai người mang rượu lên, chúng ta uống ngay tại đây cũng được.” Nàng vừa nói chuyện vừa dẫn Thạch Khang vào.

Thạch Khang nói, “Mẹ cậu cũng quản chặt quá. Công tử nhà ai chẳng ba ngày hai lần đi ra ngoài uống rượu một chút, ngày nào cũng bắt cậu ở trong phủ, không sợ biến cậu thành bà má ả?”

Đợi người bưng trà lên xong, Tống Ý Mặc quả nhiên sai người đi hâm rượu. Nàng cười nói, “Hôm nay anh có chuyện gì vui thế?”

Thạch Khang đắc ý xoa xoa hay tay nhưng lại có chút ngượng ngùng. Hắn liếc mắt nhìn Tống Ý Mặc một cái, “Ta sắp đính hôn rồi.”

Tống Ý Mặc giả vờ giật mình hỏi, “Là tiểu thư nhà nào vậy?”

“Lại nói, cậu cũng quen đấy.” Thạch Khang cười nói, “Chính là Trần Song Ngọc, con gái của Trần thị trung.”

Tống Ý Mặc lập tức vỗ tay nói, “Cô ấy rất được, tướng mạo và tính tình đều tốt.”

Thạch Khang lại liếc Tống Ý Mặc rồi nói, “Cậu không để ý chứ?”

“Tôi để ý cái gì?” Tống Ý Mặc giả ngu hỏi.

Thạch Khang liền nói thẳng, “Trần thị trung và phủ nhà cậu từ trước đến nay luôn thân thiết, bên ngoài cũng có tin đồn nói cậu và Trần Song Ngọc là thanh mai trúc mã...”

Tống Ý Mặc lập tức ngắt lời Thạch Khang, “Nếu đúng là sự thật thì sao Trần gia lại vui vẻ bằng lòng gả Song Ngọc cho anh?”

Thạch Khang bỗng chốc cảm thấy thoải mái trong lòng. Hắn cười nói, “Ta cũng nghĩ vậy nhưng trong lòng vẫn khó tránh có chút nghi ngờ. Giờ nghe cậu nói thế là ta an tâm rồi.”

Đợi tiễn Thạch Khang xong, quần gia lại tiến vào bẩm báo, “Trần tam tiểu thư đã tới đây gặp phu nhân, giờ nói muốn gặp tiểu Hầu gia ả.”

Tống Ý Mặc ngăn ra nhưng lập tức hiểu ý. Trần Song Ngọc đã tới đây, La phu nhân biết rõ nàng ấy sắp đính hôn với Thạch Khang nhưng vẫn sai quần gia tới đây thông báo, rõ ràng là muốn chính mình nhân cơ hội này cắt đứt tâm tư của Trần Song Ngọc để sau này đỡ phiền toái. Nàng nghĩ ngợi một lúc rồi nói, “Mời Trần tam tiểu thư lại đây!”

Quần gia lên tiếng trả lời rồi lui ra.

Hai mắt Trần Song Ngọc hơi sưng đỏ. Vừa thấy Tống Ý Mặc, nàng ta liền nức nở nói, “Anh Ý Mặc, cha mẹ tôi muốn gả tôi cho Thạch Khang đó.”

Cơ thể của Trần Song Ngọc lúc này đã trở mã, đã ra dáng một cô gái yếu điệu. Nàng ta lại đang khóc như hoa lê dưới mưa khiến người ta hết sức thương tiếc. Tống Ý Mặc thấy vậy đành phải rút khăn tay đưa cho nàng ấy lau nước mắt rồi nhẹ giọng an ủi, “Đừng khóc, cứ từ từ nói đi!”

Trần Song Ngọc cắn răng một cái rồi bất chấp tất cả mà nói nhanh, “Anh Ý Mặc, anh cũng cho người tới cửa cầu hôn đi. Cha mẹ tôi luôn thích anh, chỉ cần anh phái người tới cửa cầu hôn thì bọn họ chắc chắn sẽ từ chối Thạch gia và đồng ý anh thôi.”

Tống Ý Mặc lập tức cảm thấy tê tái. Đáng tiếc mình không phải nam nhi thật sự nhỉ! Tống Ý Mặc khóc thầm trong lòng. Nàng suy nghĩ một lúc lâu cũng không tìm ra cách nào có thể cắt đứt ý niệm của Trần Song Ngọc mà không gây tổn thương cho nàng ấy.

Trần Song Ngọc nói ra những lời này đã là đập nổi chìm thuyền. Mắt thấy Tống Ý Mặc không trả lời, trong lòng cảm thấy thất vọng nhưng rốt cuộc vẫn chưa từ bỏ ý định, lúc đứng lên, nàng ta giả vờ vấp chân ngã về phía trước.

Tống Ý Mặc đang suy nghĩ tìm biện pháp thì thấy Trần Song Ngọc sắp sửa té ngã. Nàng không chút nghĩ ngợi liền bước một bước dài lên phía trước đỡ Trần Song Ngọc.

Trần Song Ngọc lập tức áp sát cả người vào người Tống Ý Mặc, đầu phủ phục trên ngực nàng. Nàng ấy buồn bã hỏi, “Anh Ý Mặc, anh không thích tôi chút nào sao?”

Tống Ý Mặc bị thân hình ôn ngọc nhuần hương nép vào ngực cũng cả kinh không nói thành lời, chỉ cố gắng căng ngực ra để Trần Song Ngọc không chạm được vào chỗ mềm mại của mình. Nàng muốn đẩy Trần Song Ngọc ra nhưng không ngờ nàng ta đã hạ quyết tâm ôm lấy cổ nàng mà đeo mãi không buông. Trần Song Ngọc nước mắt lưng tròng hỏi, “Tôi đáng ghét như vậy sao?”

Cứu mạng với! Tống Ý Mặc thầm hét lên trong lòng nhưng miệng lại nói, “Cô buông ra đã, trước hết cứ buông ra đã rồi nói!”

Đã thế này còn buông ra thì làm sao thành công được? Trần Song Ngọc khóc rống, “Trừ anh ra tôi sẽ không lấy ai làm chồng hết.”

“Song Ngọc, trong lòng tôi đã có người khác, thật sự không thể cưới cô được.” Tống Ý Mặc quyết tâm nói ra những lời tàn nhẫn.

“Anh đừng nói dối tôi. Những năm gần đây, ngoại trừ thân thiết một chút với tôi ra anh có gần gũi với cô gái nào khác đâu?” Trần Song Ngọc vẫn không chịu buông Tống Ý Mặc ra mà chỉ nói, “Dù sao tôi cũng không lấy người khác làm chồng, cha mẹ tôi nếu muốn ép tôi, tôi sẽ chết cho họ xem.”

Tống Ý Mặc biến sắc. Nàng biết hiện giờ nếu không giải quyết chuyện này thì sau này chắc chắn sẽ vô cùng phiền toái. Trong lòng đã quyết, nàng hung hăng đẩy Trần Song Ngọc ra rồi lùi lại phía sau vài bước mới nói, “Nói thật với cô, tôi không thích con gái mà chỉ thích con trai thôi.”

“Tôi không tin!” Trần Song Ngọc không dám tin nhìn Tống Ý Mặc.

Tống Ý Mặc cười khổ một tiếng rồi nói, “Là thật đó. Bằng không tôi đã sớm cầu hôn cô rồi.”

Trần Song Ngọc thấy dáng vẻ của Tống Ý Mặc thì vừa kinh hãi vừa tin vài phần. Nàng ta cắn răng hỏi, “Anh thích người nào? Thạch Khang sao? Tôi thấy anh và anh ta rất hay lui tới với nhau.”

Khụ, hãm hại ai cũng không thể hãm hại Thạch Khang được! Tống Ý Mặc lắc đầu nói, “Không phải anh ta!”

Trần Song Ngọc bỗng chốc nhớ tới lời đồn mình từng nghe được. Nàng ta bật thốt lên hỏi, “Là Huệ vương điện hạ sao?”

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 55 – Hoàn Chương 54 Chương 53 Chương 52 Chương 51 Chương 50 Chương 49 Chương 48 Chương 47 Chương 46 Chương 45 Chương 44 Chương 42 Chương 43 Chương 41 Chương 40 Chương 39 Chương 38 Chương 37 Chương 36 Chương 35 Chương 34 Chương 33 Chương 32 Chương 31 Chương 30 Chương 29 Chương 28 Chương 27 Chương 26 Chương 25 Chương 24 Chương 23 Chương 22 Chương 21 Chương 20 Chương 19 Chương 18 Chương 17 Chương 16 Chương 15 Chương 14 Chương 13 Chương 12 Chương 11 Chương 10 Chương 09 Chương 08 Chương 07 Chương 06 Chương 05 Chương 04 Chương 03 Chương 02 Chương 01

44. Chương 44

Chương 44

Cái tin Hoàng thượng định chọn Tống Ý Bội làm thái tử phi vừa được truyền ra, các phủ liên bàn tán xôn xao, một vài vị ngôn quan cũng đứng ngồi không yên. Bọn họ nhanh chóng liên kết với nhau trình sớ lên phản đối việc Thái tử tuyển Tống Ý Bội làm thái tử phi, với lý do là trong ba tiểu thư của Hầu phủ Trần Vũ thì một người là Thuận vương phi, một người là Thục phi, nếu lại có thêm một người là thái tử phi nữa thì vai vế sẽ loạn hết cả.

Trên thực tế, điều mà đám ngôn quan lo lắng chính là nếu Tống Ý Bội trở thành thái tử phi thì thanh thế của Hầu phủ Trần Vũ lại càng lên cao, thiên hạ này nếu không cẩn thận lại thành thiên hạ của Hầu phủ Trần Vũ mất.

Cảnh Nam Thiên xem sớ xong liền cười lạnh một tiếng và ném luôn xuống đất. Ông ta nói, “Bọn hủ nho này chỉ biết khua môi múa mép chứ thật sự chẳng làm gì đâu.”

Triển công công cẩn thận xếp sớ lại rồi khoanh tay đứng một bên.

Cảnh Nam Thiên nghĩ ngợi một chút rồi sai người triệu Thạch tướng quân tấn kiến.

Khi Thạch tướng quân vào cung, Cảnh Nam Thiên liền nói thẳng, “Trẫm muốn giúp Thái tử chọn Tam tiểu thư của Hầu phủ Trần Vũ làm thái tử phi, nhưng đám ngôn quan lại trình sớ lên phản đối. Khanh có ý kiến gì về việc này không?”

Thạch tướng quân đáp, “Đây là chuyện nhà của Hoàng thượng, thần không có ý kiến gì.”

“Ha, đây đúng là chuyện nhà của trẫm, bọn người đó lại muốn quản chuyện nhà của trẫm, có phải nên đánh hay không?” Cảnh Nam Thiên có xuất thân là võ tướng nên đối với Thạch tướng quân có cảm giác đặc biệt ưu thích. Ông ta cười nói, “Đúng rồi, vị hôn thê của con trai khanh là con gái của Trần thị trung đó nghe nói vốn là thanh mai trúc mã với Tống Ý Mặc, vì sao bọn họ lại đồng ý hôn sự với nhà khanh thế?”

Hoàng thượng cũng hay tám chuyện quá đi? Thạch tướng quân sững sốt giật mình. Ông lập tức đáp, “Trần tiểu thư và tiểu Hầu gia đúng là có quen biết từ nhỏ, tình cảm như anh em, Trần thị trung cũng coi tiểu Hầu gia như con mình ạ.”

Cảnh Nam Thiên nghĩ: Trần gia và Hầu phủ Trần Vũ thân thiết với nhau, ông lại muốn con mình cưới Trần Song Ngọc. Ba nhà các ông rõ ràng là cầu kết với nhau. Nhưng trẫm nói cho ông biết, Trần Song Ngọc vốn ái mộ Tống Ý Mặc mà không biết vì sao lại đồng ý hôn sự với nhà ông, trong đáy lòng cha con ông sẽ để ý tới chuyện này, cho nên về sau Trần Song Ngọc vì để tránh nghi ngờ sẽ đành phải xa cách Hầu phủ Trần Vũ, xa cách với Tống Ý Mặc, việc này sẽ phá vỡ quan hệ hai nhà các ông với Hầu phủ Trần Vũ thôi.

Sau khi Thạch tướng quân cáo lui rời khỏi cung, Cảnh Nam Thiên liền sai người chính thức nghị chỉ chọn Tống Ý Bội làm thái tử phi tương lai.

Khi ý chỉ được truyền tới Hầu phủ, cả phủ đều hết sức vui mừng.

Tiếp chỉ xong, La phu nhân mơ mơ hồ hồ trở về phòng. Bà kéo Tống Ý Mặc lại hỏi, “A Mặc, con thử nghĩ giúp mẹ xem việc này rốt cuộc là chuyện tốt hay chuyện xấu? Trong lòng mẹ cứ thấy bất an thế nào ấy.”

Tống Ý Mặc đỡ La phu nhân ngồi xuống và cười nói, “Mẹ à, đây là chuyện tốt, mẹ đừng nghĩ nhiều quá.”

La phu nhân vẫn lo lắng. Bà thấp giọng nói, “Nghe nói đám ngôn quan đã trình sớ phản đối lên. Hoàng thượng cứ liệu linh hạ chỉ thế này, chỉ sợ đám ngôn quan sẽ chỉ trích con gái phủ chúng ta là kẻ dụ dỗ mê hoặc người khác cũng nên. Tội danh này xem chừng không nhỏ đâu. Chẳng may đám ngôn quan khó chịu

mà làm âm lên thì không chỉ chị ba con ngồi ở vị trí thái tử phi như ngâm trong nước nóng, ngay cả chị cả và chị hai con cũng bị ảnh hưởng đó.”

Tổng Ý Mặc nói, “Hoàng thượng đã hạ chỉ thì sẽ có cách áp chế đám ngôn quan, mẹ nghĩ nhiều rồi.”

La phu nhân lại nói, “Chuyện này không thể không đề phòng được.”

Tổng Ý Mặc nói tiếp, “Con sẽ sai người mời chị cả qua đây bàn bạc. Chỗ anh rể cũng sẽ nhờ người tìm hiểu tin tức, ngay cả chỗ Thái tử cũng phải thông suốt. Con không tin đám ngôn quan không sợ chết mà muốn làm âm chuyện này lên đầu.”

Ở phía khác, Công chúa Trường Tín vừa nghe được tin xong liền lặng lẽ sai người mời đám ngôn quan vào phủ và sai bọn họ tiếp tục trình sớ để làm loạn chuyện này lên.

Tiến đám ngôn quan xong, quản gia lại tới báo có Khúc Hồng cầu kiến.

Công chúa Trường Tín sai người mời Khúc Hồng vào. Bà ta hỏi, “Ông tới đây là có chuyện gì quan trọng sao?”

Khúc Hồng trả lời, “Lần trước chẳng phải Công chúa điện hạ muốn tìm một người am hiểu sổ sách thu chi sao? Ở xưởng dệt may có một người tên là Dư Thanh. Anh ta là người có tài và đặc biệt am hiểu sổ sách. Tại hạ đã dẫn anh ta vào phủ, hiện đang chờ bên ngoài ạ.”

Gần đây Công chúa Trường Tín lại được ban thưởng nên muốn tìm một người am hiểu thu chi để quản lý tài sản. Vừa nghe Khúc Hồng nói thế, bà ta liền bảo, “Mời người đó vào đây!”

Dư Thanh thấy có người đến mời liền chỉnh trang y phục và đi theo quản gia vào phòng khách. Hắn khom người bái kiến, “Tiểu dân bái kiến Công chúa điện hạ!”

Thấy giọng nói của Dư Thanh thật êm tai, Công chúa Trường Tín liền liếc mắt đánh giá hắn một cái. Thấy dáng người của người này cao ráo tươi tắn, bà ta liền có ngay hảo cảm. Công chúa Trường Tín chỉ nói, “Ngồi đi!”

Dư Thanh nói câu tạ ơn rồi mới ngồi xuống bên dưới Khúc Hồng.

Công chúa Trường Tín nhướng mắt nhìn qua. Bà ta đang muốn hỏi thì đột nhiên giạt mình ồ lên một tiếng.

Theo tầm mắt của Công chúa Trường Tín, Khúc Hồng cũng nhìn về phía Dư Thanh nhưng không hiểu có chuyện gì xảy ra.

Công chúa Trường Tín hít sâu một hơi rồi hỏi Khúc Hồng, “Ông không phát hiện ra anh ta rất giống một người sao?”

Khúc Hồng xưa nay mặc dù tiếp xúc nhiều với Dư Thanh và quả thực cảm thấy hắn có chút quen mắt nhưng cũng không nghĩ nhiều. Giờ được Công chúa Trường Tín gợi ý, ông ta lại nhìn Dư Thanh lần nữa và cũng bắt đầu nghi ngờ thâm nghĩ: Việc này cũng khéo thật!

Dư Thanh bị Công chúa Trường Tín nhìn chằm chằm không rời thì có chút sợ hãi. Hắn vội đứng lên thỉnh tội, “Tiểu dân đã làm sai chuyện gì phải không ạ?”

Công chúa Trường Tín lắc đầu ý bảo hắn ngồi xuống rồi hỏi, “Người quê ở đâu? Trong nhà còn ai không?”

Dư Thanh thành thật đáp, “Tiểu dân là người ở huyện Ngọc Trúc tỉnh Giang Nam, cha tiểu dân nguyên là quản sự ở xưởng dệt may Giang Nam nhưng mấy năm trước đã qua đời, mẹ tiểu dân nguyên là thợ thêu ở xưởng dệt may Giang Nam, vài năm gần đây cơ thể bà không tốt nên ở nhà tĩnh dưỡng ạ.”

Công chúa Trường Tín vừa nghe tới địa danh huyện Ngọc Trúc thì trên mặt hiện lên vẻ kinh ngạc. Bà ta hỏi dò, “Cha người tên là Dư Trường, mẹ là Mai thị phải không?”

Dư Thanh giạt mình, “Sao Công chúa điện hạ lại biết tính danh của cha mẹ tiểu dân?”

Công chúa Trường Tín ôm trán nói, “Năm đó Hoàng thượng cải trang thường dân tới Giang Nam thị sát xưởng dệt may. Ta và phò mã cũng đi cùng chuyến đó. Khi đó Hoàng thượng giả làm người buôn bán và

thường xuyên lui tới xưởng dệt may, sau lại cùng Dư Trường uống rượu nói chuyện phiếm. Nhân một lần tán gẫu hưng phấn, Hoàng thượng liền ngủ đêm tại nhà Dư Trường...”

Công chúa Trường Tín không nói tiếp chuyện xảy ra sau đó nữa. Năm đó, sau khi ở lại nhà của Dư Trường, Hoàng thượng không biết đã dùng thủ đoạn gì lại dụ dỗ được vợ của Dư Trường là Mai thị cùng mình yêu đương vụng trộm. Sau đó, khi phải trở về kinh, Cảnh Nam Thiên có chút lưu luyến Mai thị nên sai Công chúa Trường Tín đến hỏi Mai thị có đồng ý theo ông ta về kinh hay không, nếu đồng ý thì sẽ có người xử lý thỏa đáng chuyện này. Mai thị nghĩ trước nghĩ sau rồi khéo léo từ chối.

Giờ đứa con của Mai thị là Dư Thanh đã xuất hiện trước mắt, tướng mạo lại giống Cảnh Nam Thiên, Công chúa Trường Tín không thể không nghĩ ngợi được.

Dư Thanh ngạc nhiên nói, “Thì ra Hoàng thượng đã từng ở lại nhà tiểu dân. Cha mẹ tiểu dân chưa từng nói tới chuyện này nên tiểu dân cũng không biết.”

Công chúa Trường Tín cười nói, “Năm đó Hoàng thượng cải trang nên cha mẹ người không biết thân phận thật của Hoàng thượng và cũng không nhắc tới đó.”

Đội Dư Thanh và Khúc Hồng cáo từ rời khỏi phủ, Công chúa Trường Tín liền tiến cung cầu kiến Cảnh Nam Thiên.

Cảnh Nam Thiên nghe Công chúa Trường Tín nói xong liền chấn động. Ông ta hỏi, “Công chúa muốn nói con trai của Mai thị rất có thể là con của trẫm sao?”

“Đây là Hoàng thượng chưa thấy người thôi. Nếu thấy người rồi, Hoàng thượng nhất định sẽ ngạc nhiên. Dư Thanh đó có tướng mạo cực kỳ giống Hoàng thượng, năm nay hẵn hai mươi một tuổi, lại sinh vào tháng tám, đích thị là con của Hoàng thượng rồi.” Công chúa Trường Tín cười nói.

Cảnh Nam Thiên nhanh chóng sai mật thám đi đón Mai thị lên kinh.

Công chúa Trường Tín hỏi, “Nếu Hoàng thượng tra ra đó là sự thật thì có định nhận Dư Thanh không ạ?”

Cảnh Nam Thiên lúc này đang mơ màng nhớ lại phong thái của Mai thị năm đó. Một hồi lâu ông ta mới đáp lời Công chúa Trường Tín, “Nếu đúng là con trẫm thì đương nhiên phải nhận rồi.”

Ánh mắt của Công chúa Trường Tín chợt lóe lên như thể vừa nhận được tin vui. Sau khi rời khỏi cung, trong lòng bà ta đã có tính toán.

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 55 – Hoàn Chương 54 Chương 53 Chương 52 Chương 51 Chương 50 Chương 49 Chương 48 Chương 47 Chương 46 Chương 45 Chương 44 Chương 42 Chương 43 Chương 41 Chương 40 Chương 39 Chương 38 Chương 37 Chương 36 Chương 35 Chương 34 Chương 33 Chương 32 Chương 31 Chương 30 Chương 29 Chương 28 Chương 27 Chương 26 Chương 25 Chương 24 Chương 23 Chương 22 Chương 21 Chương 20 Chương 19 Chương 18 Chương 17 Chương 16 Chương 15 Chương 14 Chương 13 Chương 12 Chương 11 Chương 10 Chương 09 Chương 08 Chương 07 Chương 06 Chương 05 Chương 04 Chương 03 Chương 02 Chương 01

Xem Chương Mới Hơn »

45. Chương 45

Chương 45

Từ kinh thành tới Giang Nam nếu ra roi thúc ngựa cũng phải mất hơn một tháng. Khi Mai thị tới kinh thành thì đã là tháng tư.

Mai thị mặc dù đã hơn bốn mươi tuổi nhưng không biết là do khí hậu Giang Nam biết dưỡng người hay là do bà ta có bí thuật dưỡng nhan mà vẫn giữ được vẻ xinh đẹp như thời xuân sắc, đặc biệt là khi ở trên giường, dáng vẻ thướt tha của bà ta quả thực đã áp đảo tất cả đám phi tần trong cung.

Rất nhanh sau đó, Cảnh Nam Thiên liền xác định Dư Thanh là con ruột của mình. Ông ta liền sai lễ bộ làm các thủ tục phong Dư Thanh là Kiến vương, đồng thời để Mai thị ở trong cung và phong làm quý nhân.

Sau khi Dư Thanh được phong vương, những người khác thì không nói làm gì, Ôn thị lại sợ tới mức nhũn cả chân. Khi tiến cung gặp Tống Ý Thiên, bà ta liền thì thầm, “Ý Thiên, dì có lẽ đã hại con rồi!”

Tống Ý Thiên giữ chặt lấy Ôn thị và gấp giọng hỏi, “Dì đã làm gì thế?”

Ôn thị nhìn trong phòng không có người mới kể tai Tống Ý Thiên nói nhỏ, “Lúc trước khi Trần thị trung tìm thấy chúng ta và đồng ý ra mặt giúp chúng ta về sống ở Hầu phủ, dì vốn biết phu nhân là người lợi hại không phải dễ đối phó, chỉ sợ sau khi vào Hầu phủ chúng ta sẽ bị hại, mà con lại xinh đẹp, cũng từng này tuổi rồi, nếu cứ ở bên ngoài cũng khó đảm bảo không xảy ra chuyện gì, nghĩ trước nghĩ sau dì mới quyết định đưa con vào Hầu phủ. Mặc dù là thế nhưng dì rút cuộc vẫn lưu lại chút chuẩn bị để phòng bất trắc sau này. Khi đó dì nghĩ có thể dùng nó để đối phó với phu nhân hay đối phó với người của Hầu phủ cũng được, trong lòng có oán hận nên chỉ nghĩ nếu phu nhân gây bất lợi cho chúng ta, dì cũng sẽ khiến phu nhân sống không yên ổn. Vì vậy dì mới viết chuyện lão Hầu gia đùa giỡn Khương quý phi vào giấy rồi cất vào trong hà bao và giao cho Dư Thanh bảo quản. Dì còn nói nếu có ngày mẹ con ta xảy ra bất trắc thì nhờ cậu ta mở hà bao đó ra.”

Ôn thị đã nghĩ, một khi Dư Thanh mở hà bao ra, nếu còn nhớ tới tình xưa nghĩa cũ, hẳn sẽ vì bọn họ làm ra vài việc, còn nếu muốn cầu một ít phú quý, hẳn cũng có thể dùng thứ này để uy hiếp La phu nhân.

Tống Ý Thiên nghe xong lập tức kinh hãi, “Dì đang sợ Dư Thanh sẽ sớm mở hà bao ra và đem chuyện này nói cho Hoàng thượng biết để lật đổ Hầu phủ Trần Vũ và Khương quý phi sao?”

Hiện Thái tử đang chuẩn bị cưới Tống Ý Bội làm thái tử phi, Cảnh Thế Viêm lại cưới Tống Ý Châu, Tống Ý Thiên thì đã tiến cung. Nếu Hoàng thượng muốn trị tội Hầu phủ Trần Vũ thì Thái tử và Cảnh Thế Viêm khẳng định sẽ bị liên lụy, mà Cảnh Thế Đan và Khương quý phi cũng không thoát được. Đến lúc đó, Dư Thanh được sự ủng hộ của Công chúa Trường Tín sẽ một mình vậy vùng.

Ôn thị ân hận nói, “Dì không nên vì muốn đối phó với phu nhân mà đem hà bao giao cho Dư Thanh. Ai mà ngờ Dư Thanh lại là hoàng tử chứ?”

Tống Ý Thiên lại ôm một tia hy vọng, “Dì à, dì đi tìm Dư Thanh đi. Có lẽ anh ta còn chưa mở hà bao ra đâu. Dì chỉ việc lấy lại hà bao là sẽ không có chuyện gì nữa rồi.”

Ôn thị lắc đầu, “Dư Thanh là người thông minh. Một khi biết mình là hoàng tử, cậu ta chắc chắn sẽ mở hà bao và dùng nó làm nhược điểm để gây khó dễ cho chúng ta.”

“Vậy phải làm sao bây giờ?” Tống Ý Thiên sốt ruột đến độ trên mặt toát mồ hôi.

Ôn thị nghiêng răng nói, “Việc này quá mức trọng đại, không làm sao được, ta chỉ có thể bàn bạc với tiểu Hầu gia thôi.”

Sau khi rời khỏi cung, trong lòng vẫn ôm một tia hy vọng, lại biết Dư Thanh hiện đang ở tạm trong phủ của Công chúa Trường Tín, Ôn thị liền mượn danh nghĩa của Tống Ý Mặc để hẹn Dư Thanh ra quán rượu gặp mặt.

Dư Thanh tưởng Tống Ý Mặc muốn gặp hẳn liền tới quán rượu như ước hẹn. Khi thấy Ôn thị, hẳn cũng không bắt ngờ mà chỉ cười nói, “Ôn thực nhân có chuyện gì vậy?”

“Bái kiến Kiến vương điện hạ!” Ôn thị trông thấy Dư Thanh thì hơi hồi hận. Nếu sớm biết Dư Thanh là hoàng tử thì lúc trước bà ta đã mắt nhắm mắt mở gả Tống Ý Thiên cho hẳn rồi. Nếu vậy thì giờ Tống Ý Thiên đã là vương phi, nàng ta không cần ở trong cung tranh giành một lão hoàng đế với cả đám người nữa.

Hai người vừa ngồi xuống, Ôn thị cũng không quanh co mà đi thẳng vào đề, “Lúc trước khi hai mẹ con tôi vào ở trong Hầu phủ, tôi có tạm để một cái hà bao ở chỗ Kiến vương điện hạ. Hiện giờ mẹ con tôi không còn lo lắng nữa nên muốn xin Kiến vương điện hạ trả lại hà bao ạ.”

Dư Thanh liếc mắt nhìn Ôn thị một cái rồi nói, “Lần này ta được Hoàng thượng nhận về ít nhiều cũng là nhờ Công chúa Trường Tín. Vì vậy ta đã đem mọi chuyện biết được nói cho Công chúa nghe, hà bao cũng đã đưa cho Công chúa bảo quản thay. Ôn thực nhân muốn lấy lại thì đợi ta về nói với Công chúa rồi mới trả lại cho bà được. Có điều, Ôn thực nhân có muốn lấy hà bao về cũng vô dụng, bên trong hà bao đã không còn gì nữa rồi.”

Sắc mặt của Ôn thị lập tức trở nên trắng bệch. Bà ta hỏi, “Ngài đã mở hà bao rồi sao?”

Dư Thanh thấp giọng nói, “Đó là ý của Công chúa.”

“Các ngài muốn thế nào?” Ôn thị hỏi.

Dư Thanh thở dài, “Ôn thực nhân, tính tình ta thế nào bà cũng biết rồi đấy. Nhưng ta đang ở trong phủ của Công chúa, mọi việc đã không còn do ta làm chủ nữa rồi.” Hắn nói xong liền đứng dậy rời đi.

Ôn thị im lặng ngồi đó một lát mới hồi phủ. Vừa mới trở về, hỏi thăm được Tống Ý Mặc đã trở về từ xưởng dệt may, bà ta liền lập tức tới gặp.

Sau khi nghe Ôn thị kể lại mọi chuyện, Tống Ý Mặc lập tức quăng cái chén trong tay xuống đất. Một lúc lâu sau nàng mới lên tiếng, “Dì đã vào phủ thì vinh cùng vinh, khổ cùng khổ, dì việc gì phải để Dư Thanh nắm được nhược điểm trong tay, để anh ta nắm được tất cả mọi người chúng ta?”

Ôn thị khom người dập đầu nói, “Việc này quả thực là do tôi hồ đồ. Chỉ xin tiểu Hầu gia mau chóng nghĩ cách giúp cho.”

“Dư Thanh thì chẳng nói làm gì, nhưng Công chúa Trường Tín đó là loại người nào? Nhược điểm của chúng ta đã ở trong tay bà ta, bà ta còn để yên cho chúng ta hay sao?” Tống Ý Mặc muốn tiếp tục quở trách Ôn thị nhưng cũng biết có trách cũng vô ích. Sau một lúc lâu nàng mới mệt mỏi bảo Ôn thị lui ra, “Dì cứ về đi, để tôi nghĩ thêm đã.”

Sau khi Ôn thị rời khỏi với tâm trạng thấp thỏm bất an, Tống Ý Mặc liền tới gặp Hoàng ẩn sư và kể lại chuyện vừa rồi.

Hoàng ẩn sư vuốt râu nói, “Chuyện đã vậy, Hầu phủ Trần Vũ các người còn phòng bị Khương quý phi làm gì nữa, sao không hóa thù thành bạn mà kết hợp với nhau? Cứ làm theo lời ta nói, nếu Hầu phủ Trần Vũ và Khương quý phi hòa giải, hai bên cùng thống nhất lời khai và nghĩ ra một biện pháp chu toàn, vả lại, lão Hầu gia dù sao cũng đã qua đời, nếu Hoàng thượng không có ý định lật đổ Hầu phủ Trần Vũ thì chắc chắn sẽ không truy cứu nữa đâu.”

Tống Ý Mặc có chút do dự. Khi rời khỏi thư phòng, nàng liền tới gặp La phu nhân và kể lại chuyện này.

La phu nhân vừa nghe xong liền định sai người gọi Ôn thị tới đánh ấy trượng. Tống Ý Mặc một mực cản lại. Nàng cười khổ, “Mẹ bớt giận! Hiện giờ có đánh dì cũng vô ích, chúng ta vẫn nên mau chóng nghĩ cách cứu vãn chuyện này thì hơn.”

Ngày hôm sau, Tống Ý Mặc hẹn gặp Cảnh Thế Đan và đem chuyện trước đây kể rõ lại đầu đuôi ngọn ngành cho hắn biết.

Sau khi biết chuyện Khương quý phi oán hận Hầu phủ Trần Vũ là vì trước đây Tống Khản đã cố tình đùa giỡn với bà, Cảnh Thế Đan cũng nhất thời có chút tức giận. Hắn đập bàn mắng, “Cha người cũng lớn mật thật, lại dám...” Nói đến đây, hắn bỗng vươn tay nâng cằm Tống Ý Mặc lên rồi cúi đầu nói, “Cha nợ con trả, cậu biết phải làm thế nào rồi chứ?”

Tống Ý Mặc hất tay Cảnh Thế Đan ra, vẻ mặt lập tức sa sầm. Nàng hừ lạnh rồi nói, “Huệ vương điện hạ, việc này có liên quan tới hai phủ, xin ngài nghiêm túc nói chuyện!”

Cảnh Thế Đan thu tay lại và đi đến bên cửa sổ. Hắn thở dài, “Nếu là thời điểm mẫu phi được sủng ái, phụ hoàng mà nghe được việc này chắc sẽ sinh lòng đổ kỵ mà lạnh nhạt với mẫu phi, cũng sẽ tiêu diệt Hầu phủ Trần Vũ các người. Nhưng hiện giờ phụ hoàng đã có tuổi, cũng đã có niềm vui mới, vả lại cha cậu cũng đã qua đời, phụ hoàng có nghe nhắc tới việc này cũng sẽ không giận dữ như trong tưởng tượng của các người đâu.”

Tống Ý Mặc hỏi, “VẬY ngài nói chúng ta nên làm thế nào bây giờ?”

Cảnh Thế Đan trả lời, “Chị hai cậu chẳng phải đang được sung ái sao? Bảo cô ta đem việc này nói cho Hoàng thượng biết và xin Hoàng thượng xử nhẹ là được. Những chuyện khác thì không sao, nhưng Hoàng thượng hận nhất là bị người khác lừa gạt. Nếu nói thật ra rồi sau này phụ hoàng điều tra ra sự tình, phụ hoàng có lẽ sẽ không truy cứu đâu.”

Hầu phủ Trần Vũ đã bị chuyện này gây sức ép trong nhiều năm, hiện giờ khi nghe Cảnh Thế Đan nói thế, cảm thấy mọi chuyện dường như có thể được giải quyết một cách nhẹ nhàng, Tống Ý Mặc rút cuộc nghi hoặc hỏi lại hẳn, “Hoàng thượng thực sự sẽ không tức giận chứ?”

Cảnh Thế Đan cười nói, “Hoàng thượng đột nhiên nhận một đứa con từ bên ngoài trở về, lại để cho đứa con đó ở trong phủ của Công chúa Trường Tín, hơn nữa còn phong cho Mai thị làm quý nhân, đối với đám phi tần đã có con trong cung, Hoàng thượng chỉ e đang có chút áy náy. Chúng ta thừa dịp mà nói chuyện này ra, Hoàng thượng có tức giận cũng sẽ không nổi nóng đâu.”

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 55 – Hoàn Chương 54 Chương 53 Chương 52 Chương 51 Chương 50 Chương 49 Chương 48 Chương 47 Chương 46 Chương 45 Chương 44 Chương 42 Chương 43 Chương 41 Chương 40 Chương 39 Chương 38 Chương 37 Chương 36 Chương 35 Chương 34 Chương 33 Chương 32 Chương 31 Chương 30 Chương 29 Chương 28 Chương 27 Chương 26 Chương 25 Chương 24 Chương 23 Chương 22 Chương 21 Chương 20 Chương 19 Chương 18 Chương 17 Chương 16 Chương 15 Chương 14 Chương 13 Chương 12 Chương 11 Chương 10 Chương 09 Chương 08 Chương 07 Chương 06 Chương 05 Chương 04 Chương 03 Chương 02 Chương 01

Xem Chương Mới Hơn »

46. Chương 46

Chương 46

Chia tay Tống Ý Mặc xong, Cảnh Thế Đan lập tức tiến cung gặp Khương quý phi.

Khương quý phi nghe Cảnh Thế Đan nói xong thì thần sắc cực kỳ phức tạp. Sau một lúc bà ta mới hỏi, “Con đã biết hết rồi sao?”

Cảnh Thế Đan trả lời, “Mẫu phi, Tống Khản đã qua đời, chuyện năm đó đã thành quá khứ rồi. Hiện giờ người chúng ta phải đề phòng là Công chúa Trường Tín. Công chúa Trường Tín đã nắm được nhược điểm này thì chắc chắn sẽ không bỏ qua cho chúng ta đâu.”

Sắc mặt Khương quý phi lập tức trở nên hết sức khó coi. Hoàng thượng luôn tin tưởng Công chúa Trường Tín, một khi Công chúa Trường Tín nói lại chuyện này và thêm mắm dặm muối trước mặt Hoàng thượng, hậu quả thế nào thiết tưởng bọn họ không thể chịu nổi.

Cảnh Thế Đan lại nói, “Mẫu phi, Công chúa Trường Tín đang giữ Dư Thanh trong phủ, xem ra bà ta định chọn Dư Thanh làm con rể rồi. Mà Dư Thanh chắc chắn sẽ không từ chối Thân Hàm Thu. Hiện giờ, nếu Công chúa Trường Tín muốn giúp Dư Thanh thượng vị thì nhất định sẽ lấy nhược điểm này ra để uy hiếp Hầu phủ Trần Vũ và mẫu phi đó.”

“Con bảo nên làm thế nào bây giờ?” Khương quý phi không khỏi thở dài.

Cảnh Thế Đan trầm ngâm một lúc mới nói, “Kể sách dùng được lúc này cũng chỉ có thể là hòa giải với Hầu phủ Trần Vũ và nhờ Tống thực phi nói thẳng mọi chuyện trước mặt Hoàng thượng. Khi đó, nhược điểm mà Công chúa Trường Tín đang nắm được cũng không còn là nhược điểm nữa.”

Khương quý phi mặc dù căm hận người của Hầu phủ Trần Vũ nhưng khi nghe Cảnh Thế Đan nói thế cũng cảm thấy có lý. Bà ta liền nói, “Tổng thực phi muốn nói ra chuyện này cũng phải chọn một thời điểm thật tốt. Nếu không chỉ sợ khéo quá hóa dở, lại thành ra chọc giận Hoàng thượng.”

Trong lúc bọn họ còn đang nói chuyện thì Ôn thị cũng tiến cung gặp Tổng Ý Thiên.

Khi được Ôn thị cho biết Dư Thanh đã giao hà bao cho Công chúa Trường Tín, về mặt Tổng Ý Thiên lập tức trắng bệch như tuyết.

Ôn thị vội vàng kéo tay Tổng Ý Thiên mà nói, “Tiểu Hầu gia đã đi tìm Huệ vương điện hạ để bàn bạc. Huệ vương điện hạ cho rằng, chỉ bằng trước khi Công chúa Trường Tín uy hiếp, chúng ta nên nói cho Hoàng thượng biết.”

“Di muốn con nói việc này với Hoàng thượng sao?” Tổng Ý Thiên thì trào hỏi.

Ôn thị thở dài, “Thưa dịp đang được sung ái, con đem việc này kể lại cho Hoàng thượng nghe và xin Hoàng thượng xử lý nhẹ tay đi!”

Tổng Ý Thiên đang định nói chuyện bỗng xoa xoa ngực, cả người có chút nôn nao khó chịu.

“Sao thế?” Vì lần trước Tổng Ý Thiên ăn nhầm đồ ăn mà bị nổi ban toàn thân, Ôn thị vừa thấy nàng ta như vậy liền không khỏi căng thẳng vạn phần.

Tổng Ý Thiên lấy một quả mơ trên chiếc bàn cạnh giường bỏ vào miệng rồi cười nói, “Mấy ngày gần đây con cứ thấy nôn nao nhưng khi ngậm quả mơ lại không có việc gì. Con đang nghĩ không biết có nên mời ngự y tới bắt mạch xem sao hay không.”

Ôn thị mắng, “Chuyện này có thể kéo dài được sao? Còn không mau mời ngự y tới khám xem thế nào?”

Về mặt Tổng Ý Thiên có chút ửng đỏ. Nàng ta kể tai Ôn thị nói thầm, “Di à, tháng này con chưa có nguyệt sự. Con đang nghĩ... nhưng lại sợ gọi ngự y tới đây sớm quá rồi không khám ra được cái gì thì mất công vui mừng.”

“A!” Ôn thị vừa mừng vừa sợ. Bà ta lập tức nhìn kỹ sắc mặt của Tổng Ý Thiên rồi lẩm bẩm, “Nhất định là có, nhất định là có rồi!”

“Di!” Tổng Ý Thiên lập tức che miệng Ôn thị lại. Nàng ta cười nói, “Ngự y còn chưa tới khám, con cũng không dám chắc chắn đâu.”

Ôn thị vui mừng một lúc mới cười nói, “Việc này tốt rồi, Hầu phủ Trần Vũ được cứu rồi!”

Tổng Ý Thiên hỏi, “Di có ý gì hay sao?”

Ôn thị vừa vuốt ve khuôn mặt của Tổng Ý Thiên vừa cười nói, “Con ấy, đúng là đứa ngốc có phúc của đứa ngốc.”

Tổng Ý Thiên cười cười.

Ôn thị lúc này mới nói, “Đợi sau khi ngự y chẩn đoán chắc chắn là con có thai rồi, Hoàng thượng đương nhiên sẽ tới thăm con. Thưa dịp này con kể lại ân oán giữa lão Hầu gia và Khương quý phi, đồng thời cầu xin cho Hầu phủ Trần Vũ, Hoàng thượng thấy con có thai thì đương nhiên sẽ không trách phạt Hầu phủ Trần Vũ nữa. Việc này sẽ được xử lý nhẹ nhàng thôi.”

Tổng Ý Thiên vừa nghe xong liền gật đầu.

Thấy thời gian không còn sớm, bên ngoài liền có cung nữ đưa Ôn thị rời khỏi cung. Tổng Ý Thiên cũng sai người đi mời ngự y tới bắt mạch.

Vừa trở lại Hầu phủ, Ôn thị liền vội vàng đi gặp La phu nhân và Tổng Ý Mặc để nói lại chuyện Tổng Ý Thiên mang thai.

Tổng Ý Mặc vừa nghe xong liền mừng rỡ nói, “Trời giúp Hầu phủ Trần Vũ ta rồi!”

Ở bên kia, Cảnh Nam Thiên nghe nói Tổng Ý Thiên cho người mời ngự y tới khám thì lại nhớ tới chuyện lần trước. Trong lòng rốt cuộc cũng có chút quan tâm, ông ta liền lững thững đi về phía viện Hà Hương.

Ngự y đang chuẩn bị bắt mạch thì thấy Cảnh Nam Thiên đến. Ông ta vội đứng lên hành lễ rồi mới ngồi xuống bắt mạch cho Tống Ý Thiên.

Đợi ngự y chẩn bệnh xong, Cảnh Nam Thiên liền hỏi, “Thục phi bị bệnh gì vậy?”

Ngự y lập tức liên thanh chúc mừng Cảnh Nam Thiên và Tống Ý Thiên. Ông ta cười nói, “Nương nương có tin vui, thai đã được hơn một tháng rồi ạ.”

“A!” Tống Ý Thiên tuy đã biết nhưng khi nghe ngự y xác thực tin này, nàng ta vẫn không nhịn được mà kêu lên một tiếng, vẻ mặt lập tức tràn ngập sự vui mừng.

Tuổi già lại được con, Cảnh Nam Thiên cũng vui mừng ra mặt. Ông ta tiến lên nắm lấy tay Tống Ý Thiên, “Ai phi!”

“Hoàng thượng!” Tống Ý Thiên nũng nịu gọi một tiếng.

Cảnh Nam Thiên yêu thương vỗ vỗ lên đầu nàng ta.

Ngự y lập tức cáo lui, đám cung nữ cũng lui ra ngoài.

Tống Ý Thiên định đứng lên châm trà cho Cảnh Nam Thiên nhưng lại bị Cảnh Nam Thiên kéo xuống. Nhớ tới lời dặn dò của Ôn thị, Tống Ý Thiên liền dụi đầu vào ngực Cảnh Nam Thiên và nhỏ giọng kể lại ân oán giữa Hầu phủ Trấn Vũ với Khương quý phi.

Cảnh Nam Thiên nghe xong lại ung dung mỉm cười, “Việc này trẫm đã biết từ lâu rồi!”

Tống Ý Thiên giật mình, “Hoàng thượng biết rồi sao?”

Cảnh Nam Thiên gật đầu, “Trước đây khi bỏ người vợ đầu tiên, Tống Khả đã định tới Khương gia cầu thân, nhưng vì biết trẫm cũng thích Khương thị nên ông ta đã chuyển sang cầu thân La thị. Sau này, đúng là ông ta vẫn một mực nhớ mãi không quên đối với Khương thị. Chỉ có điều ông ta đã chết, trẫm cũng không để việc này trong lòng nữa.”

Tống Ý Thiên khê nhếch miệng. Hóa ra, Hầu phủ Trấn Vũ tính toán nhiều năm, lo lắng nhiều năm, rồi cuối cùng thực ra chỉ là sợ bóng sợ gió mà thôi?

Tống Ý Thiên hít sâu một hơi rồi lại nói ra chuyện Ôn thị may hà bao và giao cho Dư Thanh, Dư Thanh lại giao hà bao cho Công chúa Trường Tín.

Cảnh Nam Thiên xoa xoa đầu Tống Ý Thiên, “Nàng cứ dưỡng thai cho tốt, không cần phải phiền lòng về việc này.”

Tống Ý Thiên lặng lẽ thở ra một hơi. Nói vậy có nghĩa Hoàng thượng sẽ không trị tội Hầu phủ Trấn Vũ phải không?

Tin Tống Ý Thiên có thai nhanh chóng bay tới tai Hầu phủ Trấn Vũ. La phu nhân và Ôn thị cùng tiến cung thăm hỏi Tống Ý Thiên. Khi trở về, La phu nhân vui vẻ ra mặt. Bà gọi Tống Ý Mặc vào phòng rồi nói, “A Mặc, nguy cơ của Hầu phủ Trấn Vũ ta được giải quyết rồi, từ nay về sau chúng ta không phải sợ Khương quý phi nữa.”

Tống Ý Mặc nghe La phu nhân nói thế cũng nửa mừng nửa lo. Sau một lúc nàng mới nói, “Sớm biết Hoàng thượng thấu tình đạt lý như vậy thì chúng ta đã không phải lo lắng mấy năm nay rồi.”

La phu nhân vui mừng xong lại tiện đà lo lắng tới chuyện thân phận của Tống Ý Mặc. Bà tự trách, “Khi đó mẹ nghĩ nếu con không phải con trai thì Hầu phủ không có người thừa tước, sẽ có người nhân đó mà bỏ đá xuống giếng, từ đó về sau chúng ta sẽ rất cực khổ, vì vậy mẹ mới nhất thời bất chấp tất cả. Sau lại nghĩ nếu chị của con có thể trở thành quốc mẫu, anh rể là hoàng đế thì tội khi quân của con có thể sẽ được xử lý nhẹ nhàng. Nhưng đến nay Hoàng thượng vẫn khỏe mạnh, vài năm nữa Thái tử chưa chắc đã có thể kế vị, còn con thì đang không ngừng trưởng thành, chỉ sợ đến năm sau là không thể gạt được người khác nữa rồi.”

Tống Ý Mặc cầm tay La phu nhân an ủi, “Mẹ đừng lo lắng quá! Cùng lắm đến lúc đó con cáo bệnh rồi về nông trang trốn tránh vài năm, đợi tới khi anh rể kế vị mới trở về là được.”

Về phía Khương quý phi, khi biết Tống Ý Thiên đã nói ra mọi chuyện trước mặt Cảnh Nam Thiên và Cảnh Nam Thiên cũng không có ý trách tội, tâm bệnh nhiều năm nay liền được cởi bỏ, bà ta không khỏi úp mặt xuống bàn mà khóc.

Đúng lúc có người báo Cảnh Thế Đan đã tới, Khương quý phi liền sau nước mắt rồi gọi Cảnh Thế Đan vào.

Cảnh Thế Đan thấy Khương quý phi liền nói, “Mẫu phi, Tống thực phi đã có thai, Hầu phủ Trấn Vũ lại càng được thể nước lên thuyền lên, vị trí của Thái tử càng được củng cố. Con chỉ sợ Hoàng hậu sẽ đối phó với mẫu phi.”

Khương quý phi cười lạnh, “Ta cũng chẳng phải ngồi không đâu.”

Cảnh Thế Đan lắc đầu nói, “Mẫu phi, tình thế hiện giờ đối với chúng ta mà nói quả thực vô cùng bất lợi. Con vừa mới nghe nói kẻ địch đã xâm phạm biên cương, phụ hoàng đang tính phái Đại công tử của Thạch gia xuất binh. Con muốn tông quân, đồng thời tiến cử cả Tống Ý Mặc tông quân nữa.”

Cảnh Thế Đan nghĩ, hiện giờ, trong ba cô con gái của Hầu phủ Trấn Vũ thì một người đã gả cho Thuận vương, một người sắp thành thái tử phi, một người là thực phi đang có tin vui, với tình hình này, Khương quý phi nhất định không đấu lại được với Hoàng hậu. Vào lúc này, nếu hấn kéo Tống Ý Mặc tông quân, Tống Ý Mặc sẽ nằm trong tay hấn, người của Hầu phủ Trấn Vũ sẽ không dám hành động thiếu suy nghĩ, cũng sẽ kiềm chế Hoàng hậu để bà ta không đối phó với Khương quý phi nữa. Mà trong lúc hấn rời đi, Công chúa Trường Tín với Hoàng hậu và Hầu phủ Trấn Vũ chắc chắn sẽ nảy sinh tranh đấu, nếu cả ba cùng lưỡng bại câu thương thì khi hấn trở về sẽ lập tức chiếm được lợi thế rồi.

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 55 – Hoàn Chương 54 Chương 53 Chương 52 Chương 51 Chương 50 Chương 49 Chương 48 Chương 47 Chương 46 Chương 45 Chương 44 Chương 42 Chương 43 Chương 41 Chương 40 Chương 39 Chương 38 Chương 37 Chương 36 Chương 35 Chương 34 Chương 33 Chương 32 Chương 31 Chương 30 Chương 29 Chương 28 Chương 27 Chương 26 Chương 25 Chương 24 Chương 23 Chương 22 Chương 21 Chương 20 Chương 19 Chương 18 Chương 17 Chương 16 Chương 15 Chương 14 Chương 13 Chương 12 Chương 11 Chương 10 Chương 09 Chương 08 Chương 07 Chương 06 Chương 05 Chương 04 Chương 03 Chương 02 Chương 01

Xem Chương Mới Hơn »

47. Chương 47

Chương 47

“Cái gì? Huệ vương điện hạ muốn tông quân xuất chiến, còn tiến cử A Mặc nữa sao? Hoàng thượng đã đồng ý rồi sao?” La phu nhân vô cùng sợ hãi hỏi lại Cảnh Thế Viêm lần nữa. Bà chỉ hy vọng mình đã nghe lầm.

Cảnh Thế Viêm thở dài, “Nhạc mẫu, Hoàng thượng đã gật đầu rồi, chỉ thiếu mỗi ý chỉ ban xuống thôi. Nhạc mẫu nên chuẩn bị đi ạ.”

Sắc mặt của La phu nhân biến đổi cực nhanh. Gần đây, dáng người của Tống Ý Mặc càng lúc càng lả lướt, lần này tông quân xuất chinh, nếu làm không tốt sẽ bị bại lộ thân phận con gái, vả lại, đao thương vốn không có mắt, nhờ không may xảy ra chuyện gì...

Cảnh Thế Viêm thấy La phu nhân lo lắng thì không thể không an ủi, “A Mặc dù tông quân cũng chỉ là một tướng nhỏ thôi, không phải quân tiên phong cũng chẳng phải quân chủ lực. Vả lại, cậu ấy còn nhỏ tuổi, dù có cần người xung phong liều chết cũng không đến lượt cậu ấy, chẳng qua chỉ hành động cùng đám đông thôi. Hơn nữa, còn có đám người Thạch đại công tử che chở cho, cậu ấy sẽ không có việc gì đâu. Nếu lần này đi mà đánh lui được quân địch thì khi trở về, thân là tiểu tướng, cậu ấy cũng có thể được ghi quân công và được Hoàng thượng coi trọng nữa.”

La phu nhân lại chẳng để lọt được nửa câu vào tai, bà chỉ lẩm bẩm, “Hầu phủ Trấn Vũ ta chỉ biết dựa vào nó, nếu nó có việc gì thì chúng ta sống sao được nữa?”

Thấy không an ủi được La phu nhân, Cảnh Thế Viêm đành phải nói, “Nếu nhạc mẫu thực không muốn A Mặc tông quân thì thừa dịp ý chỉ chưa ban xuống, nhạc mẫu mau tiến cung xin với Thái hậu nương nương đi. Thái hậu nương nương nhớ tới tình xưa nghĩ cũ chắc chắn sẽ ra mặt nói giúp.”

La phu nhân nghe đến đây thì hai mắt sáng rực lên. Bà lập tức đứng dậy nói, “Ta sẽ tiến cung ngay lập tức!”

Từ lúc Tống Ý Thiên mang thai, Cảnh Nam Thiên đã hạ khẩu dụ cho phép người của Hầu phủ Trấn Vũ tùy ý tiến cung thăm nàng, bởi vậy La phu nhân rất dễ dàng tiến cung. Bà tới gặp Tống Ý Thiên trước rồi nhờ cung nữ dẫn đi bái kiến Khang thái hậu.

Khang thái hậu nghe xong mục đích đến đây của La phu nhân liền nói, “Trước đây Tống Khả cũng là người vũ dũng, mười tuổi ông ta đã có thể giết hổ rồi, vậy mà hiện giờ tiểu Hầu gia lại được nuôi dưỡng như con gái, lúc nào cũng được nuông chiều trong phú quý, ngay cả tông quân cũng không dám, thế đâu có giống con nhà võ tướng? Nước Đại Cảnh chúng ta là do chinh chiến mới có được giang sơn, vậy mà đám tiểu tướng bây giờ ai cũng mảnh mai yếu ớt, lại được người làm mẹ như các người che chở nữa nên khỏi phải đánh giặc hộ quốc sao? Chuyện khác ta có thể mở miệng giúp, riêng chuyện này thì không được.”

La phu nhân bị chặn miệng thì trong lòng có chút buồn bực. Có điều vẫn không cam lòng, bà lại nói, “Hầu phủ Trấn Vũ chúng tôi chỉ có mỗi một đứa con trai này, nếu chẳng may A Mặc xảy ra chuyện gì thì chúng tôi tuyệt hậu mất.”

Khang thái hậu lại nói, “Nghe nói kẻ địch lần này cũng không tính là mạnh, vả lại, tiểu Hầu gia chỉ là đi theo quân chứ chẳng phải tiên phong giết người, chắc chắn cậu ta không có việc gì đâu.”

La phu nhân lại bị chặn miệng lần nữa. Không biết làm sao hơn, bà đành phải cáo từ rời khỏi cung.

Ở bên kia, Cảnh Thế Viêm cũng tới xuống dật may và nói với Tống Ý Mặc chuyện Cảnh Thế Đan tiến cử nàng tông quân.

Tống Ý Mặc vừa nghe xong liền lập tức kinh hãi. Nàng hỏi, “Ý Huệ vương điện hạ chẳng phải là muốn lôi em theo tông quân để dùng thế lực bắt ép Hầu phủ Trấn Vũ, muốn dùng Hầu phủ Trấn Vũ để kiềm chế Hoàng hậu nương nương và Thái tử, không cho bọn họ ra tay với Khương quý phi sao?”

Cảnh Thế Viêm thấp giọng nói, “Nói là tông quân thì nhanh cũng hơn nửa năm, mà chậm cũng phải mất một hai năm, thời gian đó đủ để Hoàng hậu nương nương và Công chúa Trường Tín đấu đá lẫn nhau. Đến lúc đó Nhị ca lại lập được quân công trở về, không chừng anh ta sẽ được Hoàng thượng tán thưởng cũng nên.”

Tống Ý Mặc lại hỏi, “Thuận vương điện hạ muốn em đồng ý tùy quân và cũng lập được quân công để khi trở về có thể chống lại được Huệ vương điện hạ phải không?”

Cảnh Thế Viêm trả lời, “Ta biết Hầu phủ Trấn Vũ đã mời một vị ẩn sư tới dạy em, em giờ văn võ đủ cả. Vả lại, cha em trước đây có võ công tài giỏi như vậy, nếu ngay cả tông quân em cũng không dám thì tương lai sao có thể chấn hưng Hầu phủ Trấn Vũ được?”

Cách một hồi Tống Ý Mặc mới nói, “Em chỉ sợ mẹ không cho em tông quân mà làm ra chuyện gì rồi thôi.”

Hai người nói chuyện xong thì trời cũng không còn sớm. Tống Ý Mặc tiễn Cảnh Thế Viêm về rồi trở lại phủ Trấn Vũ Hầu. Đúng lúc La phu nhân từ cung trở về. Hai mẹ con vội vàng vào phòng nói chuyện.

Tống Ý Mặc khuyên nhủ La phu nhân, “Mẹ, mẹ đừng tìm cách để con không phải tông quân nữa!”

La phu nhân buồn rầu nói, “Nhờ chẳng may bị người ta phát hiện ra thân phận của con thì sao?”

“Con sẽ hết sức cẩn thận.” Tống Ý Mặc an ủi La phu nhân vài câu rồi lại nói, “Vả lại, nếu giờ có thể may mắn lập được quân công thì khi trở về, dựa vào quân công, tội khi quân của con có khi lại được tha cho cũng nên?”

Cảnh Nam Viên vì dùng võ lực mới có được thiên hạ nên khi lập quốc đã tạo ra mấy quy củ, trong đó có một cái là có thể dùng quân công để chuộc lại một vài tội danh, nếu có quân công thật lớn thì thậm chí có thể bù lại tội giết người. Tống Ý Mặc đoán, nếu mình lập được quân công thì đến lúc đó Tống Ý Thiên cũng đã sinh nở thuận lợi rồi, chỉ cần nàng ta cầu xin giúp cho thì có lẽ quân công nàng kiếm được có thể bù lại được tội khi quân cũng nên?

La phu nhân còn muốn nói nữa nhưng lại nghĩ, nếu Tống Ý Mặc không tòng quân mà một khi thân phận bị vạch trần, nàng sẽ bị khép vào tội chết. Tòng quân mà nói quả thật sẽ có cơ hội kiếm được quân công, sau khi thân phận bị vạch trần, Tống Ý Mặc có thể lấy quân công để bù lại tội danh. Bà suy nghĩ thật lâu rồi cuối cùng cũng hạ quyết tâm, “Đã vậy thì chuẩn bị tòng quân thôi!”

Chưa được mấy ngày thì thánh chỉ về việc Tống Ý Mặc tòng quân quả nhiên được ban xuống.

Ngày xuất phát, mọi người được đưa tiễn tới tận ngoài thành. Thấy La phu nhân cứ mãi lôi kéo dặn dò Tống Ý Mặc, Cảnh Thế Đan liền nói với Thạch Khang, “Người đến hỏi La phu nhân xem, nếu quả thực quá lo lắng thì chỉ bằng bà ấy đi luôn cùng chúng ta cũng được.” Hắn nói xong lại cười to.

Thạch Khang nhỏ giọng nói, “Huệ vương diện hạ, phủ Trấn Vũ Hầu chỉ có một mình A Mặc là con trai, La phu nhân chăm sóc cậu ấy như đôi mắt mình vậy, bà ấy lại sợ A Mặc xảy ra chuyện không may, chuyện này cũng là bình thường thôi.”

La phu nhân dặn dò Tống Ý Mặc xong lại quay sang dặn dò Thạch Khang, nhờ Thạch Khang che chở một chút cho Tống Ý Mặc.

Thạch Khang đương nhiên vâng dạ nhận lời.

Tống Ý Mặc có chút xấu hổ. Nàng cao giọng nói, “Mẹ à, mẹ quay về đi!”

La phu nhân cũng biết mình thất thố. Bà vội lùi lại phía sau.

Lại nói, khi Tống Ý Mặc vừa cất cao giọng, Cảnh Thế Đan lại quay sang nói với Thạch Khang, “Người ta mười ba tuổi ai cũng võ giọng như vịt kêu, vậy mà tiếng nói của cậu ta lại vừa thanh vừa giòn, thật có chút quái lạ!”

Thạch Khang chỉ nói sơ sơ, “Mì thiếu niên nên phát dục chậm thôi.”

“Ha!” Cảnh Thế Đan nở nụ cười.

Rất nhanh sau đó, tiếng vó ngựa bỗng trở nên dồn dập cuốn theo tro bụi mịt mù, đại đội nhân mã đã càng lúc càng xa. La phu nhân ngây người đứng im tại chỗ. Mãi tới khi tro bụi lắng xuống, bóng người đã không còn, bà mới không cam tâm ngồi xe ngựa trở về Hầu phủ.

Từ sau khi Tống Ý Mặc tòng quân, mỗi sáng sớm La phu nhân đều tới dâng hương trước Bồ Tát, cầu Bồ Tát phù hộ cho Tống Ý Mặc, lại ngày ngày nhắc tới, chỉ mong Tống Ý Mặc mau chóng trở về.

Vắng mắt một người là Tống Ý Mặc, cả phủ Trấn Vũ Hầu trong nháy mắt trở nên quạnh quẽ đi rất nhiều. Tống Ý Bội thật ra rất biết quan tâm chăm sóc. Ngày ngày nàng ta đều đến phòng của La phu nhân để nói chuyện phiếm với bà.

Ôn thị cũng thường xuyên tiến cung chuyện trò với Tống Ý Thiên. Khi hồi phủ, bất luận là có chuyện gì, bà ta cũng đều nhất nhất bẩm báo lại La phu nhân để La phu nhân quyết định.

Mất thấy Tống Ý Bội và Ôn thị đã làm người ta bớt lo lắng, La phu nhân cũng hơi cảm thấy được an ủi.

Chỉ chớp mắt đã qua ba tháng. Buổi sáng nay lúc mới thức dậy, mí mắt của La phu nhân cứ giật giật liên hồi. Không khỏi kinh hãi, bà vội vàng tới dâng hương trước Bồ Tát rồi đọc kinh trong một nén hương thì tâm trạng mới tốt lên được một chút.

Cùng lúc đó, Tống Ý Mặc đang mặc chiến bào, ngồi trên lưng ngựa và cùng Cảnh Thế Đan hợp tác đánh lại một gã tiểu tướng của nước Liêu.

Khi tiểu tướng của nước Liêu khiêu chiến, Thạch đại công tử, cũng chính là Thạch tiểu tướng quân hiện thời, định phái Thạch Khang xuất chiến. Thế nhưng Cảnh Thế Đan lại nói, “Tướng quân, bản vương thỉnh chiến!”

Trước đó, Thạch Khang cũng mơ hồ nghe Tổng Ý Mặc đề cập qua chuyện nàng muốn lập quân công. Đã tra ra được tên tiểu tướng khiêu chiến là vương tôn của nước Liêu, cũng tra ra được vị vương tôn này có võ công không cao, hần liền nhỏ giọng nói với Tổng Ý Mặc, “A Mặc, nếu bắt được tên vương tôn này thì chính là lập được công lớn đấy. Giờ Huệ vương diện hạ muốn ra tiếp chiến, cậu cũng mau ra thỉnh chiến đi, hai người cùng hợp tác đánh một người thì chắc chắn sẽ bắt được hần.”

Tòng quân lần này, Tổng Ý Mặc thật ra cũng thường xuyên theo mọi người xung phong liều chết một chút nên lá gan cũng dần dần lớn lên. Nghe nói vị vương tôn của nước Liêu này có võ công không cao, trong lòng cũng nóng lòng muốn thử, nàng lập tức bầm báo, “Tướng quân, tôi cũng muốn ứng chiến!”

Thạch tiểu tướng quân vốn cũng không yên tâm khi để Cảnh Thế Đan một mình xuất chiến. Giờ thấy Tổng Ý Mặc đứng ra xin thỉnh chiến, hần liền đáp, “Cũng được, hai người các ngài cùng xuất chiến đi!”

Mất thấy hai vị tiểu tướng đẹp dễ ngồi ngồi cùng xông ra, gã tiểu tướng của nước Liêu trước đó còn có ý định đùa giỡn, nào ngờ vừa đánh một đòn đã phát hiện vị tiểu tướng lớn hơn một chút có lực cánh tay hơn người, chiêu chiêu hung mãnh, vị tiểu tướng nhỏ hơn mặc dù khí lực không lớn nhưng thân thủ lại linh hoạt, hai người phối hợp bài bản khiến gã nhất thời không thể chiếm được ưu thế. Đánh được một hồi, gã tiểu tướng của nước Liêu liền chuẩn bị rút lui.

Cảnh Thế Đan và Tổng Ý Mặc đâu có chịu để đối phương an toàn thối lui? Cả hai liền xách thương đuổi theo, một trước một sau cùng áp sát mà đánh. Cảnh Thế Đan đâm một thương vào con ngựa của đối phương. Con ngựa đau đớn hí dài một tiếng rồi quăng gã tiểu tướng xuống đất. Tổng Ý Mặc liền đâm một thương xuống dưới ngay tới trước ngực của gã tiểu tướng kia.

Cảnh Thế Đan đang muốn tiến lên hỗ trợ bỗng hét lớn, “Kẻ địch bắn tên, mau lùi lại!”

Tổng Ý Mặc sao có thể bỏ qua công lao sắp tới tận tay được? Nàng đâm một thương vào ngực của gã tiểu tướng, khiến gã đóng đinh trên mặt đất rồi mới thúc ngựa trở lại.

Tên đã lao tới ngay trước mặt.

Cảnh Thế Đan xoay người lại. Hần múa thương đánh bật những mũi tên đang bay tới trước mặt rồi vừa hét to vừa ngăn những mũi tên đang bắn tới phía sau Tổng Ý Mặc, “Đi mau!” Vừa thốt ra một tiếng, mắt thấy mưa tên từ phía sau bay tới, hần không chút nghĩ ngợi liền xoay người ngăn cản mũi tên để bảo vệ cho Tổng Ý Mặc.

Tổng Ý Mặc vừa quay đầu lại liền thấy Cảnh Thế Đan không kịp chạy trốn, trên lưng đã bị bắn một mũi tên. Nàng không khỏi hét to, “Huệ vương diện hạ!”

“Đi mau!” Cảnh Thế Đan bất chấp mũi tên trên lưng, hần vừa che chở cho Tổng Ý Mặc vừa phóng nước đại.

Đám người Thạch Khang thấy tình thế không ổn đã tới tiếp ứng và đưa Cảnh Thế Đan cùng Tổng Ý Mặc trở lại quân doanh. Bên ngoài, Thạch tiểu tướng quân cũng thừa dịp quân địch lao đến đoạt lại thi thể của gã tiểu tướng kia mà đuổi giết một trận, thắng lợi trở về.

Bên trong quân doanh, quân y đã mau chóng có mặt để giúp Cảnh Thế Đan rút mũi tên trên lưng và cầm máu. Bọn họ băng bó xong mới thở hắt một hơi, “May mà miệng vết thương không sâu, không thương tổn đến gân cốt, nếu không thì phiền phức lớn rồi. Có điều, từ giờ ngài phải nằm sấp mà ngủ và không được để miệng vết thương dính nước, một ngày phải đắp thuốc một lần, ngoài ra, còn phải sắc thuốc và uống mỗi ngày ba lần nữa.”

Thạch Khang nghe xong định gọi lính tạp vụ tới hầu hạ Cảnh Thế Đan.

Cảnh Thế Đan lại cất giọng khàn khàn, “Tiểu Hầu gia, lần này bản vương vì bảo vệ cậu mới bị thương, cậu không định nói gì sao?”

Vừa rồi lâm vào cảnh hung hiểm như vậy, nếu không có Cảnh Thế Đan che chở, bản thân quả thật khó mà toàn vẹn quay về. Tống Ý Mặc còn kinh hãi chưa hoàn hồn, giờ nghe Cảnh Thế Đan nói thế, nàng liền nói, “Vậy để tôi hầu hạ Huệ vương điện hạ được không?”

Lúc này Cảnh Thế Đan mới vừa lòng. Hắn lầm bầm nói, “Xem ra cậu cũng thức thời!”

Đội đám quân y lui ra ngoài, Cảnh Thế Đan lại muốn uống nước. Khi đang uống nước từ tay Tống Ý Mặc, hắn bỗng nhìn trộm nàng, “Này, vừa rồi bản vương mới cứu cậu đó. Cậu có cảm động không?”

Tống Ý Mặc trịnh trọng gật đầu, “Tiểu tướng suốt đời không quên ơn cứu giúp của Huệ vương điện hạ.”

Cảnh Thế Đan bỗng thổi một hơi trên mặt Tống Ý Mặc, “Cậu không định lấy thân để trả ơn cứu mạng này sao?”

Tống Ý Mặc cả kinh. Cùng đồng hành với nhau ba tháng, hay là hắn đã phát hiện ra cái gì rồi?

Cảnh Thế Đan cũng cảm thán: Tiểu tử này càng ngày càng giống đàn bà. Bản vương vừa thấy cậu ta đã ngứa ngáy rồi, giờ phải làm thế nào bây giờ?

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 55 – Hoàn Chương 54 Chương 53 Chương 52 Chương 51 Chương 50 Chương 49 Chương 48 Chương 47 Chương 46 Chương 45 Chương 44 Chương 42 Chương 43 Chương 41 Chương 40 Chương 39 Chương 38 Chương 37 Chương 36 Chương 35 Chương 34 Chương 33 Chương 32 Chương 31 Chương 30 Chương 29 Chương 28 Chương 27 Chương 26 Chương 25 Chương 24 Chương 23 Chương 22 Chương 21 Chương 20 Chương 19 Chương 18 Chương 17 Chương 16 Chương 15 Chương 14 Chương 13 Chương 12 Chương 11 Chương 10 Chương 09 Chương 08 Chương 07 Chương 06 Chương 05 Chương 04 Chương 03 Chương 02 Chương 01

Xem Chương Mới Hơn »

48. Chương 48

Chương 48

Tối đó, Thạch tiểu tướng quân mở tiệc mừng công, Cảnh Thế Đan mặc dù bị thương nhưng cũng ngồi một bên nhìn mọi người uống rượu.

Thạch tiểu tướng quân cười nói, “A Mặc và Huệ vương điện hạ vừa giết được vương tôn của nước Liêu, đây tuyệt đối là công lớn lớn nhất. Khi nào trở về kinh thành, tôi sẽ xin ghi công cho các ngài. Về phần Huệ vương điện hạ vì che chở cho A Mặc mà bị thương, việc này chỉ có thể để tự thân A Mặc báo đáp thôi.” Hắn nói xong liền cười ha ha.

Mọi người đều cười rộ lên, “Nghe nói gã vương tôn của nước Liêu đó là con trai trưởng của Thái tử nước Liêu, rất được vua Liêu sủng ái. Giờ hắn lại chết trong tay tiểu Hầu gia và Huệ vương điện hạ, chuyện này cũng không tính là uống đầu.”

Trái lại, Cảnh Thế Đan lại nói, “Lúc trước vốn chỉ là một toán quân nhỏ xâm lược biên cảnh để thử chúng ta mà thôi, hiện giờ bọn chúng lại phái vương tôn tới đây, mà gã vương tôn đó đã chết trong tay chúng ta rồi, ta chỉ sợ nước Liêu sẽ không chịu dừng lại, có lẽ bọn chúng sẽ phái đại quân tới đây cũng nên.”

Thạch tiểu tướng quân nghe vậy cũng nói, “Đúng vậy. Chúng ta phải hết sức đề phòng, ngoài ra cần phải phái mật thám đi thăm dò động tĩnh của nước Liêu. Nếu thực sự có đại quân tiến đến, chúng ta sẽ xin binh đến trợ giúp.”

Sau khi tàn tiệc, Tống Ý Mặc đích thân giúp Cảnh Thế Đan quay về doanh trại và giúp hắn nằm sắp xuống. Nàng do dự một chút rồi cởi áo của Cảnh Thế Đan ra và thấp giọng nói, “Tôi giúp Huệ vương điện hạ đổi thuốc nhé!”

Cảnh Thế Đan liền ừ một tiếng.

Tổng Ý Mặc có chút bối rối. Khi kéo áo của Cảnh Thế Đan ra, động tác của nàng hơi thô bạo. Cảnh Thế Đan không tự chủ được liền ấn tay nàng xuống. Hắn nói với vẻ mặt đau khổ, “Nhẹ chút, cậu thương hoa tiếc ngọc một chút được không?”

Tổng Ý Mặc phì cười nhưng động tác cũng chậm lại. Nàng cởi áo của Cảnh Thế Đan ra rồi vội vàng thay thuốc cho hắn.

Cảnh Thế Đan gối đầu lên cánh tay. Hắn vừa cười vừa hỏi, “Tiểu Hầu gia, cậu xem đường cong eo hông của bản vương có đẹp không?”

Tổng Ý Mặc vốn đang dồn sự chú ý vào miệng vết thương trên lưng Cảnh Thế Đan. Khi nghe hắn hỏi vậy, nàng không tự chủ nhìn eo hông hắn rồi trả lời lầy lẹ, “Rất đẹp!”

“Vậy cậu có thích không?” Cảnh Thế Đan đột nhiên lại hỏi.

“Khụ!” Tổng Ý Mặc lập tức bị sắc nước miếng. Sau một lúc nàng mới đáp, “Sau này Huệ vương điện hạ cười vương phi, vương phi tất nhiên sẽ thích.”

“Thật không?” Cảnh Thế Đan đợi Tổng Ý Mặc thay thuốc xong liền ngồi dậy kêu lên, “Ta khát nước!”

Tổng Ý Mặc sợ miệng vết thương bị vỡ liền khuyên hắn nằm úp sấp xuống. Cảnh Thế Đan không chịu. Hắn lắc đầu nói, “Ta nằm sấp hồi lâu rồi, ngực rất khó chịu.” Hắn nói xong lại nhìn trộm Tổng Ý Mặc, “Tiểu Hầu gia giúp bản vương xoa ngực đi, ta thấy khó thở quá!”

Nghe Cảnh Thế Đan nói những lời đầy ý cầu khẩn, Tổng Ý Mặc không biết vì sao bỗng cảm thấy trong lòng mềm nhũn. Nàng đưa tay xoa xoa ngực cho hắn rồi dịu dàng hỏi, “Đỡ hơn chưa?”

“Xoa nữa đi!” Cảnh Thế Đan tóm lấy tay Tổng Ý Mặc. Hắn bỏ tay nàng vào bên trong cổ áo mình, đặt ngay chỗ ngực trái rồi nhìn Tổng Ý Mặc mà nói, “Chỗ khó chịu chính là chỗ này.”

Tổng Ý Mặc lập tức đỏ mặt. Nàng định rút tay về nhưng lại bị Cảnh Thế Đan giữ chặt. Cảnh Thế Đan còn uy hiếp, “Cậu còn dùng sức như vậy thì miệng vết thương trên lưng bản vương sẽ vỡ ra đó.”

Tổng Ý Mặc đành phải để mặc Cảnh Thế Đan cầm tay nàng xoa tới xoa lui trước ngực hắn.

Tay của tiểu tử này đúng là mềm mại không xương, đúng là cực phẩm! Cảnh Thế Đan có chút không thỏa mãn. Hắn tóm lấy tay kia của Tổng Ý Mặc rồi lại bỏ vào trong cổ áo mình và xoa xoa ngực phải.

Gương mặt của Tổng Ý Mặc đã trở nên đỏ bừng. Nàng thấp giọng nói, “Huệ vương điện hạ, ở đây là quân doanh đó, mọi người mà thấy thì không hay đâu. Ngài buông tay tôi ra đi!”

“Không buông!” Cảnh Thế Đan nắm chặt lấy tay Tổng Ý Mặc, hơi thở đã trở nên nặng nề. Hắn thấp giọng nói, “A Mặc, cậu có thể hôn bản vương một cái được không?”

Tổng Ý Mặc, “...”

Khi Thạch Khang bước vào, vừa kéo màn liền nhìn thấy hai tay của Tổng Ý Mặc đang xoa loạn trong ngực của Cảnh Thế Đan, hắn không khỏi kêu ối một tiếng rồi buông màn ra và ở bên ngoài nói vọng vào, “Tôi không nhìn thấy gì đâu nhé!”

Lúc này Cảnh Thế Đan mới buông hai tay của Tổng Ý Mặc ra. Hắn gọi Thạch Khang vào, “Chúng ta có làm gì đâu, người lăn vào đây đi!”

“Vậy tôi vào nhé?” Thạch Khang lên tiếng trả lời rồi kéo màn và cười hì hì bước vào. Thấy Tổng Ý Mặc đỏ mặt, hắn không khỏi ha ha cười nói, “A Mặc này da mặt mỏng thật, giúp Huệ vương điện hạ cởi áo thôi mà, làm gì phải thẹn thùng như vậy?”

Cởi áo? Trong đầu Cảnh Thế Đan lập tức xuất hiện ý nghĩ không đứng đắn. Hắn quay đầu nhìn Tổng Ý Mặc, thấy gương mặt nàng quả nhiên càng lúc càng đỏ, trong lòng thoáng chốc cũng nhộn nhạo. Nếu không có Thạch Khang ở đây, có lẽ hắn thật sự muốn hỏi Tổng Ý Mặc có đồng ý, ừm, cởi đồ giúp hắn hay không?

Thạch Khang vừa nhận được thư gửi tới từ kinh thành, trong đó có một phong là của La phu nhân viết cho Tống Ý Mặc, vì vậy hắn mới mang tới đây đưa cho Tống Ý Mặc.

Tống Ý Mặc đi tới bên cửa và mở thư ra đọc. Trong thư lấp đầy những lời ân cần và lo lắng của La phu nhân, lại nhớ nửa tháng nay mình không viết thư gửi về kinh, nàng vội quay về lều trại của mình và cầm bút hồi âm.

Cảnh Thế Đan thấy Tống Ý Mặc rời khỏi lều vội Thạch Khang tới gần và thì thầm hỏi nhỏ, “Người có cảm thấy A Mặc càng ngày càng giống đàn bà không?”

Thạch Khang bị Cảnh Thế Đan nhắc tới cũng có hơi cảm thấy như thế. Hắn gật đầu, “Quả thật là giống. Từ lúc chúng ta tòng quân tới nay, chỉ có anh tôi là chủ chiến mới được ngủ riêng một mình một doanh trại nhỏ, A Mặc trái lại lại nói mình bị bệnh ngoài da sợ lây cho người khác mà dám xin anh tôi cho ngủ một mình một lều. Còn nữa, khi trời nóng, đám người chúng ta ai mà không đồng loạt nhảy xuống suối tắm rửa, chỉ có cậu ta là trốn tránh người khác rồi lên lút đi tắm rửa một mình.”

Thạch Khang nói xong lại tự hoảng sợ hỏi, “Khụ, A Mặc không phải thực sự là con gái đấy chứ?” Lời vừa ra khỏi miệng, hắn lại cảm thấy việc này không thể xảy ra. Thạch Khang không khỏi bật cười, “Tiểu tử này cứ trốn tránh người khác, thật khiến người ta nghi ngờ.”

Cảnh Thế Đan gõ gõ ngón tay lên bàn. Hắn cười nói, “Chờ miệng vết thương lành rồi, ta lại có thể uống rượu. Ta sẽ chúc say cậu ta rồi cỡi y phục của cậu ta ra nhìn một cái là chẳng phải sẽ biết được sao?”

Thạch Khang nghĩ Cảnh Thế Đan chẳng qua chỉ nói đùa một câu thôi chứ thực lòng cũng không định làm thế. Hắn thuận miệng cười nói, “Đúng, nhìn một cái là biết ngay thôi.”

Trong chốc lát, Tống Ý Mặc đã viết thư xong và quay trở lại. Nàng đưa thư cho Thạch Khang rồi nhờ hắn giao cho người mang về kinh thành. Xem canh giờ, nàng liền đi sắc thuốc cho Cảnh Thế Đan. Sau khi sắc xong, nàng lại nhìn Cảnh Thế Đan uống thuốc rồi dịu hần nằm sắp xuống giường.

Cảnh Thế Đan xua tay nói, “Ta muốn đi vệ sinh, mau đỡ ta ra ngoài đi!”

Tống Ý Mặc lập tức chạy ra ngoài doanh trại gọi một lính tạp vụ vào và để người này đỡ Cảnh Thế Đan đi vệ sinh.

Cảnh Thế Đan đắm chiêu liếc nhìn Tống Ý Mặc nhưng cũng không bắt nàng phải đi hần. Hắn dựa vào vai lính tạp vụ và đi ra ngoài giải quyết.

Tối đó, người lính tạp vụ kia lại túc trực bên giường của Cảnh Thế Đan. Ngày hôm sau Tống Ý Mặc mới đến thay ca và đổi thuốc cho Cảnh Thế Đan.

Cảnh Thế Đan bỗng thấy ngứa ngáy trong người. Hắn gãi gãi mấy cái rồi thấp giọng nói, “A Mặc, lau người cho bản vương đi! Mấy ngày không tắm rửa rồi, ngứa muốn chết.”

Tống Ý Mặc đỏ mặt. Nàng đang định gọi lính tạp vụ vào thì Cảnh Thế Đan lại nói, “Bản vương chỉ cần A Mặc, không cần người khác.”

Tống Ý Mặc thấp giọng nói, “Huệ vương diện hạ, lính tạp vụ đã quen làm việc này rồi, bọn họ có thể hầu hạ ngài chu đáo mà.”

Cảnh Thế Đan lại nói, “Bàn tay của A Mặc nhỏ bé mềm mại, cậu mà hầu hạ thì càng thoải mái hơn.”

Tống Ý Mặc, “...”

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 55 – Hoàn Chương 54 Chương 53 Chương 52 Chương 51 Chương 50 Chương 49 Chương 48 Chương 47 Chương 46 Chương 45 Chương 44 Chương 42 Chương 43 Chương 41 Chương 40 Chương 39 Chương 38 Chương 37 Chương 36 Chương 35 Chương 34 Chương 33 Chương 32 Chương 31 Chương 30 Chương 29 Chương 28 Chương 27 Chương 26 Chương 25 Chương 24 Chương 23 Chương 22 Chương 21 Chương 20 Chương 19 Chương 18 Chương 17 Chương 16 Chương 15 Chương 14 Chương 13 Chương 12 Chương 11 Chương 10 Chương 09 Chương 08 Chương 07 Chương 06 Chương 05 Chương 04 Chương 03 Chương 02 Chương 01

49. Chương 49

Chương 49

Trông thấy vẻ lúng túng của Tống Ý Mặc, Cảnh Thế Đan liền lăm bắm, “Ta có ơn cứu mạng với cậu đấy, thế mà nhờ lau người cũng không chịu.”

Tống Ý Mặc cũng sợ Cảnh Thế Đan nghi ngờ, nàng đành phải sai người bê nước vào rồi buông mình và giúp Cảnh Thế Đan cởi áo lau lưng.

Cảnh Thế Đan giơ cao hai tay ý bảo Tống Ý Mặc lau vùng dưới cánh tay giúp hắn.

Tống Ý Mặc không lên tiếng. Nàng cầm khăn lau cho Cảnh Thế Đan, gương mặt cứ dần dần đỏ ửng lên lan khắp cả hai gò má.

Cảnh Thế Đan nửa cười nửa không nhìn Tống Ý Mặc. Hắn chậm rãi hỏi, “A Mặc, hay cậu là nữ giả nam nhỉ? Sao cứ động một cái là đỏ mặt như đàn bà thế?”

Tống Ý Mặc cả kinh nhưng miệng lại nói, “Tôi bẩm sinh da mặt mỏng, cũng chẳng biết làm thế nào.”

Cảnh Thế Đan đợi Tống Ý Mặc lau tới trước ngực liền ưỡn ngực cười nói, “Ngực của bản vương có phải vô cùng rắn chắc không?”

“Khụ!” Mặt Tống Ý Mặc càng đỏ hơn. Ma xui quỷ khiến thế nào, nàng lại dùng ngón tay chọc chọc vào ngực hắn và gật đầu nói, “Đúng là rất rắn chắc.”

“Vậy, cậu có thích không?” Cảnh Thế Đan chăm chú nhìn Tống Ý Mặc, thấy cả vành tai nàng cũng đỏ ửng lên, trong lòng lập tức nhộn nhạo, hắn không tự chủ được mà vươn tay vịn về vành tai của Tống Ý Mặc.

Tống Ý Mặc kêu á một tiếng rồi đẩy tay Cảnh Thế Đan ra. Nàng tức giận nói, “Huệ vương điện hạ, xin ngài tôn trọng người khác một chút!”

Tống Ý Mặc vì vội vàng nói mà quên mất phải đè thấp giọng, vậy nên tiếng nói của nàng lại như chim hoàng oanh, rất êm tai dễ nghe.

Cảnh Thế Đan chuyển tầm mắt xuống dưới cổ họng của Tống Ý Mặc. Hắn chú ý một hồi vẫn không thấy hầu kết của nàng đâu, trong lòng lại thầm nói: Hình như bản vương mười một tuổi đã bắt đầu vỡ giọng, A Mặc này sắp mười bốn tuổi rồi mà ngay cả hầu kết cũng không có, chuyện này thật đáng ngờ!

Nghi ngờ trong lòng, Cảnh Thế Đan liền tháo đai lưng giả vờ muốn cởi quần ra. Hắn vừa làm vừa nói, “A Mặc, ta muốn lau cả bên dưới nữa!”

Tống Ý Mặc lập tức vươn tay trái túm lấy tay của Cảnh Thế Đan không cho hắn cởi quần, tay phải cầm khăn tiến vào bên trong quần hắn rồi tùy tiện lau lau mấy cái và nhanh chóng rút tay ra. Nàng hô lên, “Được rồi, sạch rồi!” Nói xong, không đợi Cảnh Thế Đan kháng nghị, nàng lập tức bùng nước ra ngoài.

“Tiểu tử này!” Cảnh Thế Đan không khỏi bật cười. Hắn buộc đai lưng lại, vẻ mặt có chút đăm chiêu.

Vài ngày sau, quân y lại tới kiểm tra vết thương cho Cảnh Thế Đan. Thấy miệng vết thương trên người hắn đã khép lại, quân y thở phào nhẹ nhõm rồi dặn dò, “Mấy ngày tới ngài vẫn không nên tập võ, cũng đừng uống rượu. Mấy hôm nữa tôi lại tới kiểm tra xem thế nào.”

Tiền quân y xong, Cảnh Thế Đan liền gọi Thạch Khang vào, “Mau mang rượu tới đây!”

Thạch Khang hỏi lại với vẻ khó hiểu, “Chẳng phải quân y vừa nói ngài không được uống rượu sao?”

Cảnh Thế Đan vẫy Thạch Khang lại gần rồi thấp giọng nói, “Tối nay ta phải chuốc say tiểu tử A Mặc kia. Bản vương thực sự muốn xem xem cậu ta là nam hay nữ.”

Thạch Khang có chút hả hê trước nỗi đau của người khác. Hắn cười ha hả, “Tôi sẽ giúp Huệ vương điện hạ. Tiểu tử A Mặc đó che đậy rất kín đáo, thật càng nhìn càng khó coi. Lần này chúng ta sẽ cởi sạch đồ của cậu ta ra, để lần sau cậu ta chẳng còn gì mà giấu diếm nữa.”

Cảnh Thế Đan cười nói, “Buổi tối người qua đây giúp ta chuốc say cậu ta nhé. Sau đấy thì người giữ cửa, bản vương sẽ cởi y phục của cậu ta ra nhìn một cái xem thế nào.”

Từ lúc gã vương tôn của nước Liêu chết đi, quân Liêu cũng không có động tĩnh gì, Thạch Khang vốn đang cảm thấy rất buồn bực khó chịu. Giờ thấy Cảnh Thế Đan nói muốn cởi y phục của Tống Ý Mặc ra để kiểm tra, hắn lập tức đồng ý buổi tối sẽ qua đây giúp đỡ chuốc say Tống Ý Mặc.

Tối tới, Thạch Khang điều động mấy binh lính trấn giữ doanh trại xong rồi mới qua gặp Cảnh Thế Đan.

Lúc này, Tống Ý Mặc cũng đã tới doanh trại nơi Cảnh Thế Đan ở. Nghe Cảnh Thế Đan nói muốn uống rượu, nàng liền ngăn cản, “Huệ vương điện hạ, ngài nên uống trà thì hơn, để vài ngày nữa rồi uống rượu cũng không muộn mà.”

Cảnh Thế Đan thấy Tống Ý Mặc không cho hắn uống rượu liền lập tức đảo mắt nói, “Đã vậy, cậu giúp bản vương uống vài chén đi, bản vương nhìn cậu uống cũng như chính mình uống vậy, cũng đỡ thêm.”

Tống Ý Mặc không từ chối được, nàng đành rót rượu và uống liền ba chén rồi hỏi Cảnh Thế Đan, “Huệ vương điện hạ, vậy được chưa?”

Cảnh Thế Đan nhìn đôi môi đỏ au của Tống Ý Mặc. Hắn không tự chủ được liếm liếm môi mình rồi khàn giọng nói, “Uống thêm vài chén nữa đi!”

Tống Ý Mặc cảnh giác nhìn Cảnh Thế Đan. Huệ vương điện hạ định làm cái quỷ gì vậy?

Cảnh Thế Đan buông tay nói, “A Mặc, chúng ta đã cùng tác chiến, lại đã từng trải qua sống chết với nhau, cậu chỉ giúp bản vương uống vài chén mà thôi, làm gì phải cảnh giác như vậy? Hơi một tý là phải đề phòng người mình, cậu có mệt không?”

Tống Ý Mặc cũng thấy mình cảnh giác quá mức, vả lại, với tửu lượng của mình thì vẫn có thể uống tiếp, vậy uống thêm vài chén nữa cũng được chứ sao? Nàng cười nói, “Vậy tôi sẽ uống ba chén nữa.” Nàng nói xong lại tiếp tục rót rượu.

Cảnh Thế Đan vừa nhìn Tống Ý Mặc uống rượu vừa cười thầm: Ha, rượu này đã bỏ thêm thuốc rồi đó, uống thêm mấy chén nữa, ta không tin cậu không say thật.

Khi Thạch Khang kéo màn bước vào trong trướng của Cảnh Thế Đan thì thấy Tống Ý Mặc đã say sưa gục mặt xuống bàn. Thạch Khang liền xoa tay hỏi, “Huệ vương điện hạ, ngài có muốn tôi giúp cởi y phục của cậu ta ra không?”

Cảnh Thế Đan ngăn Thạch Khang lại, “Nhờ chẳng may cậu ta thực sự là con gái thì người làm vậy chẳng phải sẽ phải kết hôn với cậu ta hay sao? Mà người đã đính hôn rồi, làm vậy không thỏa đáng chút nào. Để bản vương tự cởi là tốt nhất!”

Thạch Khang thuận miệng hỏi, “Vậy nếu cậu ta đúng là con gái thì sau này Huệ vương điện hạ định làm thế nào?”

“Cưới cậu ta làm vương phi chứ sao!” Cảnh Thế Đan mỉm cười.

Thạch Khang lại hỏi, “Huệ vương điện hạ muốn A Mặc từ lâu rồi phải không?”

“Nói vậy!” Cảnh Thế Đan liền trừng mắt lườm. Hắn sai Thạch Khang, “Người ra cửa bảo vệ đi, không được nhìn lén, cũng không được để người khác vào đây. Đợi bản vương kiểm tra xong sẽ cho người biết kết quả.”

Thạch Khang vâng dạ một tiếng rồi hăng hái chạy ra cửa đứng thẳng đờ ở đó.

Bên trong, Cảnh Thế Đan đi tới ôm lấy Tống Ý Mặc. Ôn hương nhuyễn ngọc nằm trong ngực, hắn không tự chủ được hít hà mấy cái trên người Tống Ý Mặc rồi lẩm bẩm, “Ồ cái nơi như quân doanh mà tiểu tử này cũng có thể tắm rửa sạch sẽ đến vậy. Cũng chẳng biết cậu ta tắm bằng cái gì mà thơm thế?”

Cảnh Thế Đan có chút không muốn buông Tống Ý Mặc ra. Hắn ôm nàng đi quanh hai vòng rồi nhẹ nhàng cúi đầu hít hà bên môi Tống Ý Mặc, sau đó mới đem nàng đặt xuống giường. Cảnh Thế Đan ngồi xuống bên cạnh Tống Ý Mặc và bắt đầu cởi đai lưng của nàng ra.

Nhờ Tống Ý Mặc thực sự là con gái thì sao? Nếu mình cởi y phục của cậu ta ra mà sau này cậu ta biết được thì chẳng phải sẽ giận bản vương cả đời sao? Cảnh Thế Đan ngừng tay lại. Ngừng một hồi, hắn lại tự nhủ, “Cứ phải nhìn xem thế nào đã.”

Thạch Khang ở bên ngoài hỏi vào , “Huệ vương điện hạ, xong chưa?”

Cảnh Thế Đan lập tức lấy lại tinh thần. Hắn đáp, “Ta còn chưa làm gì, người nhất định không được vào đây đâu đấy!”

“Biết rồi!” Thạch Khang cười hì hì đồng ý.

Cảnh Thế Đan tiếp tục cởi đai lưng của Tống Ý Mặc. Cuối cùng cũng cởi xong, hắn nhẹ nhàng kéo áo và áo lót của nàng ra. Cảnh Thế Đan lập tức trông thấy tám vãi trắng quần trước ngực của Tống Ý Mặc.

“Thứ này là gì vậy?” Cảnh Thế Đan ngẩn người. Tìm thấy nút thắt ở chỗ vùng dưới cánh tay của Tống Ý Mặc, hắn nhanh chóng tháo mảnh vải ra. Mảnh vải vừa được cởi bỏ, ở trước ngực Tống Ý Mặc lập tức có một đôi bạch thổ nảy lên rung động đập vào mắt Cảnh Thế Đan.

Cảnh Thế Đan còn nghi ngờ mình đã nhìn nhầm. Hắn vươn tay xoa xoa đôi bạch thổ, cảm giác lòng bàn tay ẩm áp, đôi bạch thổ vừa mềm vừa mịn lại trắng nõn và trơn bóng, hắn lại vân vê thêm một lần nữa, trong đầu ầm lên một tiếng, máu huyết sôi trào, máu trong người đều dồn hết về một chỗ, cả người lập tức cứng lên.

Thì ra A Mặc thực sự là con gái, nàng còn có một đôi bạch thổ đang trưởng thành khả quan thế này. Cảnh Thế Đan liền hạ quyết tâm muốn cưới Tống Ý Mặc làm vương phi. Đã là nữ nhân của mình thì sờ vài cái nữa cũng được phải không? Nghĩ như vậy, hai tay hắn lại một trái một phải xoa xoa nắn nắn. Không kìm lòng được, hắn cúi đầu ngậm lấy chỗ nở nang của Tống Ý Mặc.

Tống Ý Mặc mặc dù đang say bất tỉnh nhân sự nhưng bị ngậm như thế, nàng liền vận vẹo thân người, hơi thở cũng gấp hơn một chút, miệng bắt đầu rên rỉ mấy câu.

Một tia lý trí cuối cùng cũng biến mất, Cảnh Thế Đan vừa mút vừa thì thào gọi, “A Mặc, cục cưng của ta, vương phi của ta, tuổi còn nhỏ mà bạch thổ cũng không nhỏ chút nào nhỉ?”

Tống Ý Mặc lại vận vẹo thân mình. Nàng mềm mại ồm một tiếng, gương mặt đỏ hồng, cả người nóng lên, lông mày chau lại, dáng vẻ nàng lúc này trông hết sức yêu kiều xinh đẹp.

Cảnh Thế Đan chỉ hận không thể khiến cả thế gian này biến mất, để hắn có thể tỉ mỉ nhấm nháp Tống Ý Mặc.

Thạch Khang đợi ở bên ngoài một lúc lâu liền cao giọng gọi vào, “Huệ vương điện hạ, ngài xong chưa?”

Cảnh Thế Đan nghe tiếng gọi thì thần hồn miễn cưỡng trở về vị trí cũ. Hắn khó khăn buông Tống Ý Mặc ra rồi đáp lời Thạch Khang, “Sắp xong rồi, nhưng người đừng vào đây vội!” Nói xong, hắn vụng về giúp Tống Ý Mặc quần lại mảnh vải trước ngực, mặc áo lót rồi áo ngoài, thắt lại đai lưng và đắp chăn cho nàng. Nhìn thấy không còn gì khác thường, hắn mới cầm lấy chén rượu và giả vờ đã uống không ít để che giấu sự bất thường hiện ra trên người rồi cao giọng gọi, “Thạch Khang, người lăn vào đây được rồi!”

Thạch Khang vừa bước vào liền hì hì cười hỏi, “Thế nào thế nào? Kết quả thế nào ạ?”

Gương mặt tuấn tú của Cảnh Thế Đan đã đỏ sạm nhưng mặt mày lại hiện lên sự thất vọng. Hắn trả lời, “Đích thực là con trai rồi, không phải con gái như chúng ta mong đợi. Còn nữa, thì ra trên người cậu ta có một vết sẹo rất dài, chẳng trách cậu ta không dám tắm rửa cùng chúng ta.”

Thạch Khang vừa nghe vậy liền thoải mái cười nói, “Tôi đã nói rồi, A Mặc mặc dù thanh tú nhưng khó có thể là con gái. Nếu cậu ta giả trai để tập tước thì sẽ bị khép vào tội khi quân, chuyện đó mà bung ra thì cả phủ đều phải chôn cùng đó.”

Trong lòng Cảnh Thế Đan lại vang lên những tiếng lộp bộp. Lúc này, Tống Ý Mặc mặc dù đã giết được vương tôn của nước Liêu, đã lập được quân công, nhưng quân công này chỉ sợ không đủ để chuộc lại tội khi quân phạm thượng. Phủ Trấn Vũ Hầu hiện tại đang đặc thế, đang như mặt trời ban trưa, nếu chuyện Tống Ý Mặc là con gái đột nhiên bị bung ra, cho dù Hoàng thượng có muốn chuyện to hóa nhỏ thì đám ngự sử sao có thể bỏ qua cho được? Còn đám người Công chúa Trường Tín nữa, bọn họ chắc chắn sẽ giậu đổ bìm leo mà thừa cơ hãm hại. Khi đó, Tống Ý Mặc sẽ gặp nguy hiểm rồi!

Tống Ý Mặc ngủ một mạch tới tận ba canh giờ sau mới tỉnh dậy. Nàng vừa tỉnh liền sờ ngay lên y phục trên người. Cảm giác toàn thân không có vấn đề gì, biết mọi chuyện vẫn tốt lành, nàng liền thở phào một hơi và ngồi dậy hỏi, “Sao tôi lại say được nhỉ?”

Cảnh Thế Đan đang ngồi đọc sách bên giường. Thấy nàng đã tỉnh, hắn liền rót một chén trà đưa cho nàng và dịu dàng nói, “Uống đi cho giải rượu!”

Tống Ý Mặc lập tức cảnh giác. Sao hắn lại trở nên dịu dàng như vậy? Quái lạ thật!

Cảnh Thế Đan nói, “Trong lúc say cậu đã tự cởi bỏ y phục, cởi cả mảnh vải bó trước ngực, còn bắt bản vương nhìn ngực cậu nữa. Bản vương sợ cậu bị cảm lạnh nên đã mặc y phục giúp cậu đó.”

Ầm một tiếng, lời nói của Cảnh Thế Đan như sét đánh ngang tai khiến Tống Ý Mặc hồn phi phách tán. Nàng lảo lảo, “Cởi... cởi vải bó?”

Cảnh Thế Đan cúi đầu về phía trước mà nói, “Đúng vậy, thân hình cậu trông nhỏ xinh mà trước ngực thật đúng là... Không quần vải đúng là không được.”

Tống Ý Mặc đỏ bừng mặt. Nàng trừng mắt nhìn Cảnh Thế Đan nhưng không biết phải nói gì mới phải.

Cảnh Thế Đan chỉ chỉ lên môi mình và nói, “Nếu cậu đồng ý hôn bản vương một cái, bản vương sẽ giúp cậu giữ kín chuyện này.”

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 55 – Hoàn Chương 54 Chương 53 Chương 52 Chương 51 Chương 50 Chương 49 Chương 48 Chương 47 Chương 46 Chương 45 Chương 44 Chương 42 Chương 43 Chương 41 Chương 40 Chương 39 Chương 38 Chương 37 Chương 36 Chương 35 Chương 34 Chương 33 Chương 32 Chương 31 Chương 30 Chương 29 Chương 28 Chương 27 Chương 26 Chương 25 Chương 24 Chương 23 Chương 22 Chương 21 Chương 20 Chương 19 Chương 18 Chương 17 Chương 16 Chương 15 Chương 14 Chương 13 Chương 12 Chương 11 Chương 10 Chương 09 Chương 08 Chương 07 Chương 06 Chương 05 Chương 04 Chương 03 Chương 02 Chương 01

Xem Chương Mới Hơn »

50. Chương 50

Chương 50

“Ngài muốn thế nào?” Tống Ý Mặc vừa xấu hổ vừa tức giận hỏi. Bỗng cảm thấy chuyện đã vỡ lở thì không cần phải giữ nữa, nàng nghiêng răng nói, “Cùng lắm là chết mà thôi.”

“Cậu nghĩ kỹ đi! Tội khi quân không phải một mình cậu có thể gánh vác được đâu, nói không chừng cả nhà cậu cũng sẽ bị chôn cùng đó.” Cảnh Thế Đan cười nhạt. Hắn vừa nhìn Tống Ý Mặc vừa chu môi lên tỏ vẻ đã biết lời vừa rồi của mình sẽ hiệu quả.

Tống Ý Mặc đang nhắm mắt chợt mở mắt ra. Nàng vụt tiến lên hôn lên môi Cảnh Thế Đan rồi không đợi hắn kịp phản ứng, Tống Ý Mặc đã lùi lại và phi như bay về phía lầu trại của mình.

Lúc này đã là đêm khuya thanh vắng, bên ngoài chỉ có lính tuần tra đang đi kiểm tra xung quanh.

Vào trong lều trại của mình rồi, Tống Ý Mặc liền mò tới giường. Trong bóng tối, nàng cởi áo ngoài và tháo vải bó rồi sờ sờ lên ngực, ngón tay bỗng dừng lại ở một chỗ. Chỗ này hơi hơi đau nhức. Không khỏi thăm mắng một tiếng, nàng khoác áo ngoài vào rồi đi châm đèn. Dưới ánh nến, Tống Ý Mặc cẩn thận xem xét một lúc liền phát hiện thấy trước ngực mình có mấy vết đỏ hồng lớn nhỏ đủ cả. Bỗng nghĩ đến cảnh trong mơ, Tống Ý Mặc không khỏi đen mặt cúi đầu kêu lên một tiếng.

Trong cơn say, nàng mơ thấy Cảnh Thế Đan cởi y phục của mình ra và ngậm lấy ngực nàng rồi vừa cắn vừa mút. Khi đó, toàn thân liền trở nên tê dại, nàng còn thở gấp vài cái và nảy sinh ham muốn. Cảnh Thế Đan không không chế được mới để lại mấy dấu vết trên ngực nàng...

Trời à! Tống Ý Mặc khóc không ra nước mắt. Nghĩ tới cảnh bị Cảnh Thế Đan nhìn thấy hết, lại bị hắt khinh bạc, nàng vừa thẹn vừa giận. Lại nghĩ tới việc thân phận của mình đã bị hắt biết, trong lòng nàng càng trở nên nặng nề. Nếu Cảnh Thế Đan vạch trần thân phận của mình thì không chỉ anh rể Thái tử mà ngay cả anh rể Cảnh Thế Viêm cũng sẽ bị liên lụy. Khi đó, Cảnh Thế Đan chẳng phải sẽ có thể thượng vị sao?

Tống Ý Mặc mất ngủ cả một đêm. Sáng sớm hôm sau, nàng vội vàng tới gặp Cảnh Thế Đan và hỏi thẳng vào vấn đề, “Huệ vương điện hạ, ngài muốn thế nào cứ nói thẳng ra đi! Chỉ cần có thể bảo toàn tính mạng cho cả nhà chúng tôi, những việc khác tôi đều có thể phối hợp với ngài.”

Cảnh Thế Đan thấy hốc mắt Tống Ý Mặc thâm quầng thì không muốn trêu đùa nàng nữa. Hắn thở dài, “A Mặc, nếu bản vương nói bản vương thích nàng và muốn cưới nàng làm vương phi, đồng thời cũng muốn bảo toàn tính mạng cho cả nhà nàng thì nàng có tin không?”

Tống Ý Mặc có chút ngỡ ngàng. Mình có tin hay không? Nàng cân nhắc ngôn từ rồi hỏi, “Thế ngôi vị hoàng đế thì sao?”

Hắn cười mình thì sẽ thành con rể của phủ Trấn Vũ Hầu, sẽ cùng bị trói buộc với phủ Trấn Vũ Hầu. Nếu hắn tiếp tục tranh vị với Thái tử thì rõ ràng việc làm này không khôn ngoan chút nào. Hơn nữa, mình đã mắc tội khi quân, trước khi cưới mình hắn sẽ phải bảo vệ mình, nếu làm vậy thì chắc chắn hắn sẽ bị liên lụy, thậm chí bị thất thế. Đến lúc đó, hắn định dựa vào cái gì để tranh giành ngôi vị hoàng đế đây?

Cảnh Thế Đan cười nói, “A Mặc, hiện giờ Hoàng thượng còn khỏe mạnh, Thái tử cũng chưa bị phế. Vậy mà những người khác cứ muốn tranh qua tranh lại để được thượng vị thì có phải rất ngốc hay không?”

Tống Ý Mặc cảm thấy hơi kỳ lạ. Lúc trước chẳng phải Cảnh Thế Đan luôn trưng ra dáng vẻ muốn tranh giành ngôi vị hoàng đế và luôn đấu đá với Thái tử hay sao?

Cảnh Thế Đan bình tĩnh nhìn Tống Ý Mặc. Hắn nói tiếp, “Là phụ hoàng muốn bản vương làm vậy nên bản vương mới làm. Thậm chí để bản vương đoạt công bắt cướp của Thái tử cũng là do phụ hoàng một tay thúc đẩy đó.”

Tống Ý Mặc có chút khó hiểu. Nàng hỏi, “Hoàng thượng chẳng phải đang chán ghét Thái tử sao?”

Cảnh Thế Đan lắc đầu, “Phụ hoàng mặc dù đã hơn năm mươi tuổi nhưng vẫn luyện võ không ngừng, cơ thể lại được bảo dưỡng thích đáng nên rất khỏe mạnh. Ông ấy có ngồi trên ngôi vị hoàng đế thêm hai mươi năm nữa cũng chẳng có gì lạ. Còn Thái tử thì đang còn trẻ, lại có một chút thành tích, nói tóm lại...”

Tống Ý Mặc nghe mà phát lạnh trong lòng. Nàng hỏi tiếp, “Nếu thực vậy thì tới khi Thái tử đăng vị, các ngài vốn luôn đối đầu với ngài ấy chẳng phải sẽ có kết cục không tốt sao?”

Cảnh Thế Đan không nói gì. Cách một hồi hắn mới lên tiếng, “Kỳ thật phủ Trấn Vũ Hầu các nàng cũng đang ở trong tình thế hết sức nguy hiểm, đặc biệt quá mức. Sau khi thân phận nữ giả nam của nàng bị vạch trần, Hoàng thượng thấy Hầu phủ không có con trai và nếu chịu mở lòng khoan dung độ lượng thì mặc dù có giáng tội nhưng ít nhất cũng bảo toàn được tính mạng. Còn nếu nàng thực sự là con trai thì sau này cả nhà sẽ khó mà giữ được.”

Tống Ý Mặc cúi đầu có chút bất lực.

Cảnh Thế Đan xoa xoa đầu nàng rồi nói tiếp, “Nếu nàng tin bản vương thì giao chuyện này cho bản vương xử lý. Bản vương sẽ bảo vệ tính mạng cho cả nhà nàng.”

Mình có thể tin hẳn được không? Tống Ý Mặc ngẩng đầu lên nhìn. Nàng vẫn không dám xác định ý nghĩ của chính mình.

Cảnh Thế Đan lại nói, “Ta mà muốn hại nàng thì chỉ cần nói ra thân phận của nàng là được, cần gì phải nhiều lời với nàng thế này?” Nói xong, hắn lại kề tai nàng thì thầm, “Cả đôi bạch thỏ của nàng, bản vương cũng sẽ bảo vệ cho nàng. Nàng phải tin tưởng bản vương!”

Tống Ý Mặc bỗng muốn cắn chết Cảnh Thế Đan. Nàng trừng mắt mắng, “Vô sỉ!”

Cảnh Thế Đan nói, “Đừng như vậy, bản vương thật sự thích nàng mà!” Những lời này được thốt ra cực kỳ chân thành.

Tống Ý Mặc do dự. Rốt cuộc có nên tin hẳn hay không? Sau một lúc lâu, Tống Ý Mặc lại mỉm cười tự giễu. Chuyện đã tới nước này, mình còn được lựa chọn sao? Có không tin hẳn thì giờ cũng phải tin.

Cảnh Thế Đan thấy Tống Ý Mặc chậm rãi gạt đầu thì vui vẻ ra mặt, “Bản vương đã cứu nàng một lần, nàng có muốn không lấy thân báo đáp cũng không được. Ân tình quá lớn, chỉ có thể lấy thân báo đáp mà thôi.”

“Xi!” Tống Ý Mặc phì một cái trước mặt Cảnh Thế Đan, trong lòng trăm mối ngổn ngang. Cảm thấy khó có thể tiêu hóa được chuyện vừa xảy ra, nàng thấp giọng nói, “Tôi về doanh trại đây.”

Mấy ngày kế tiếp, Cảnh Thế Đan cũng vô cùng bận rộn.

Chớp mắt đã qua một tháng, Thạch tiểu tướng quân nhận được tin nước Liêu đang có nội loạn, các hoàng tử tranh giành vương vị nên đại quân của kẻ địch đã gấp rút bị triệu hồi. Hắn không khỏi ngửa mặt lên trời cười to, “Nói vậy thì biên giới chẳng phải sẽ được thái bình một thời gian sao?”

Cảnh Nam Thiên đương nhiên cũng nhận được tin tình báo. Biết nước Liêu xảy ra nội chiến, ông ta cũng nhẹ nhàng thở ra, đồng thời truyền chỉ triệu đám người Thạch tiểu tướng quân và Cảnh Thế Đan quay về kinh.

Chuyện Cảnh Thế Đan và Tống Ý Mặc giết chết vương tôn của nước Liêu cũng đã sớm được trình báo lên trên. Sau khi xem xong, Cảnh Nam Thiên lại có phần im ắng. Phủ Trấn Vũ Hầu lúc này đang như mặt trời ban trưa, Tống Ý Mặc lại vừa lập được quân công, tình hình xem ra hơi khó áp chế rồi.

Đúng lúc ấy lại có mật thám tới báo cho Cảnh Nam Thiên một việc, “Hoàng thượng, mật thám đặt trong quân doanh vừa dò ra được một tin, nói là Tống Ý Mặc không phải con trai.”

Cảnh Nam Thiên kinh ngạc hỏi, “Sao lại thế?”

Mật thám nói, “Thuộc hạ nghe nói Tống Ý Mặc khi ở quân doanh đã có những hành động không giống nam tử, lại không có hầu kết, làm Huệ vương điện hạ sinh lòng ngờ vực. Huệ vương điện hạ đã mượn cơ hội chuốc say Tống Ý Mặc và kiểm tra thân thể của ngài ấy mới phát hiện ra ngài ấy là con gái.”

Cảnh Nam Thiên ồ một tiếng rồi hỏi tiếp, “Sau đó thế nào?”

Mật thám trả lời, “Sau khi bị vạch trần thân phận, Tống Ý Mặc tự nghĩ sẽ liên lụy tới Hầu phủ nên muốn tìm tới cái chết. Huệ vương điện hạ đã ngăn được ngài ấy và đưa ngài ấy về kinh chịu tội.”

Cùng lúc đó lại có một phong mật thư được gửi cho La phu nhân. La phu nhân vừa mở ra đã thiếu chút nữa ngã nhào xuống đất. Bà lẩm bẩm, “Thân phận của A Mặc bị Huệ vương điện hạ biết rồi!”

Tống Ý Châu cũng chạy tới Hầu phủ. Xem thư xong, nàng ấy cũng sợ ngây người. Tống Ý Châu lập tức chất vấn La phu nhân, “Mẹ, sao mẹ phải để A Mặc cải trang thành con trai và giấu diếm cả chúng con? Bây giờ chuyện bị vạch trần rồi, là tội chết đó!”

La phu nhân đỏ hồng hai má mà nói, “Tại năm đó mẹ nhất thời hồ đồ, chỉ lo bảo vệ Hầu phủ mà không nghĩ tới chuyện sau này. Giờ thì...”

Tống Ý Châu lại xem thư lần nữa rồi nói, “Trong thư nói Huệ vương điện hạ nguyện ý cưới A Mặc làm vương phi. Chuyện này là thế nào vậy?”

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 55 – Hoàn Chương 54 Chương 53 Chương 52 Chương 51 Chương 50 Chương 49 Chương 48 Chương 47 Chương 46 Chương 45 Chương 44 Chương 42 Chương 43 Chương 41 Chương 40 Chương 39 Chương 38 Chương 37 Chương 36 Chương 35 Chương 34 Chương 33 Chương 32 Chương 31 Chương 30 Chương 29 Chương 28 Chương 27 Chương 26 Chương 25 Chương 24 Chương 23 Chương 22 Chương 21 Chương 20 Chương 19 Chương 18 Chương 17 Chương 16 Chương 15 Chương 14 Chương 13 Chương 12 Chương 11 Chương 10 Chương 09 Chương 08 Chương 07 Chương 06 Chương 05 Chương 04 Chương 03 Chương 02 Chương 01

Xem Chương Mới Hơn »

51. Chương 51

Chương 51

La phu nhân chỉ cảm thấy bị đả kích nặng nề. Bà thở dài, “Đừng nói A Mặc không thể làm vương phi, ngay cả hôn sự của Ý Bội cũng khó mà giữ được. Thái tử sao có thể bằng lòng cưới con gái của tội thần làm thái tử phi đây? Cho dù Thái tử không đề cập tới thì đám ngôn quan cũng sẽ nói ra nói vào, bọn họ nhất định sẽ dăng số nói phỉ Trần Vũ Hầu phạm tội khi quân nên Ý Bội không thể làm thái tử phi được.”

Tổng Ý Châu nói, “Nếu Huệ vương điện hạ có thể bảo vệ được A Mặc và giữ được tính mạng cho nó thì những chuyện khác cũng không quan trọng.”

Hai mẹ con đang nói chuyện thì có người tới đưa tin, “Phu nhân, trong cung có người tới nói là chúc mừng phu nhân và phủ Trần Vũ Hầu ạ.”

La phu nhân và Tổng Ý Châu đưa mắt nhìn nhau với vẻ kinh ngạc. Tổng Ý Châu liền tránh ở trong phòng, để La phu nhân sửa soạn ra ngoài đón khách.

Triển công công đang đứng trong phòng khách. Thấy La phu nhân đi ra, ông ta liền đứng lên nói, “Chúc mừng phu nhân, rạng sáng hôm nay Thục phi nương nương đã hạ sinh một vị tiểu hoàng tử rồi, mẹ con đều bình an. Tôi đặc biệt tới báo tin vui trước, có lẽ trong cung sẽ ban thưởng muộn hơn một chút.”

La phu nhân vô cùng mừng rỡ. Bà vội vàng cảm tạ Triển công công rồi đưa cho ông ta mấy tờ ngân phiếu.

Triển công công giấu ngân phiếu vào trong tay áo rồi nhìn ngó xung quanh. Thấy không có người, ông ta lại thấp giọng nói, “Trong cung có tin đồn phủ Trần Vũ Hầu nhà bà dung túng cho con gái giả trai để tập tước, tin này đã được truyền đi khắp nơi rồi. Bà phải cẩn thận mới được.”

La phu nhân biến sắc. Chuyện đã truyền tới trong cung thì Cảnh Nam Thiên nhất định đã cho người điều tra, nói không chừng Hoàng thượng đã biết chân tướng rồi cũng nên. Bà nhắm mắt nghiêng rằng tự bảo mình phải bình tĩnh rồi nhanh chóng mở mắt ra và hỏi, “Hoàng thượng có vui mừng khi Thục phi sinh con trai không?”

Triển công công làm ra vẻ biết rồi còn hỏi. Ông ta cười nói, “Hoàng thượng có tuổi lại được con nên rất vui, muốn giấu cũng không giấu được. Giờ Hoàng thượng đã coi Thục phi nương nương như bảo bối rồi.”

Tiền Triển công công xong, La phu nhân liền vào phòng gặp Tổng Ý Châu và nói cho nàng ấy biết chuyện Tổng Ý Thiên đã sinh.

Tổng Ý Châu vừa nghe xong chuyện này liền đề xuất, “Mẹ à, mấy ngày tới mẹ tìm cơ hội tiến cung thăm Thục phi và nói với em ấy về thân phận của A Mặc đi, rồi nhờ em ấy cầu xin cho. Giờ em ấy vừa sinh con, Hoàng thượng nhất định sẽ phong thưởng. Mẹ bảo em ấy thay phần thưởng này để đổi lấy tính mệnh cho A Mặc là được.”

La phu nhân gật đầu, “Ngày mai mẹ sẽ tiến cung.”

Một tháng sau, Cảnh Thế Đan đang ở biên cương nhận được một phong thư. Vừa mở ra xem, trên mặt hắn đã ánh lên vẻ vui mừng. Trong thư nói gần đây ở kinh thành đang lưu hành một vở hí kịch, nhân vật trong vở hí kịch này được phỏng theo người của phủ Trấn Vũ Hầu. Khi biểu diễn, một trong ba chị em gái cũng là phi tần trong cung, còn hai người kia thì là vương phi, tiểu Hầu gia cũng là nữ giả nam. Rồi tiểu Hầu gia kia lập được chiến công khi ở trên chiến trường. Lúc quay về kinh luận công, thân phận bị vạch trần, người đó bị khép vào tội khi quân và cuối cùng bị xử tử. Mỗi lần diễn tới đoạn tiểu Hầu gia ở pháp trường chờ chết, người xem ai nấy đều rơi lệ, chỉ hận không thể lên đài cầu xin thay cho người đó. Thậm chí có người còn cầu xin chủ gánh hát ngay tại chỗ để chủ gánh hát sửa nội dung vở diễn và cho tiểu Hầu gia một con đường sống. Khi vở diễn này được diễn lại trong cung, sau khi xem xong, đám phi tần cũng nói với Cảnh Nam Thiên rằng, nếu là đương kim hoàng đế thì chắc chắn sẽ lưu lại một mạng cho tiểu Hầu gia, sẽ không nhẫn tâm như trong vở kịch.

Cảnh Thế Đan vừa xem xong thư thì Thạch Khang đi vào. Hắn nói, “Huệ vương điện hạ, trong kinh có người tới nói là muốn gặp ngài đây ạ.”

“Cho người đó vào!” Cảnh Thế Đan chậm rãi nhướn mày.

Sau một lúc, có một người bước vào trong lều trại của Cảnh Thế Đan. Người này hành lễ xong liền nói, “Huệ vương điện hạ, tôi được Thuận vương điện hạ nhờ tới đây chuyển cho ngài mấy lời ạ.”

“Mời nói!”

Lúc này người kia mới nói, “Gần đây ở trong kinh thành có đồn tiểu Hầu gia là nữ giả nam để tập tước. Có điều tiểu Hầu gia đang ở biên cương, Hoàng thượng đương nhiên không thể giáng tội công thần đang ở trên chiến trường vì nước liều mình được.”

Cảnh Thế Đan gật gù. Đúng là bởi vì Tống Ý Mặc đang ở biên cương và đã lập được chiến công nên sau khi biết được thân phận của nàng, Hoàng thượng không lập tức trị tội ngay mà để thêm một thời gian cho chuyện này lắng xuống, đồng thời cũng để thời gian cho người khác tới cầu xin thay nàng.

Người kia lại nói tiếp, “Đám ngôn quan vốn đang tranh luận với nhau rằng tội khi quân là tội chết, không thể phạt nhẹ. Nhưng không biết vì sao trong kinh thành bỗng nổi lên một vở kịch. Vở kịch này ám chỉ tới phủ Trấn Vũ Hầu, mà vị tiểu Hầu gia trong đó cuối cùng cũng bị chết. Mỗi lần vở kịch này được trình diễn đến đoạn tiểu Hầu gia chết đi, người xem đều rơi nước mắt. Sau khi mấy vị phu nhân của đám ngôn quan xem xong vở diễn, bọn họ đều quả trách đám ngôn quan, đều nói đám ngôn quan vô tình và phải tha mạng cho tiểu Hầu gia mới đúng. Đúng lúc đấy thì Thục phi nương nương sinh nở, Hoàng thượng vui mừng hỏi Thục phi nương nương muốn ban thưởng cái gì. Thục phi nương nương liền nói ra chuyện tiểu Hầu gia đích thực là con gái rồi xin Hoàng thượng xử phạt nhẹ nhàng và tha mạng cho tiểu Hầu gia. Hoàng thượng đã nói, tội chết có thể tha nhưng khó tránh khỏi mang vạ. Khi tiểu Hầu gia quay về kinh, ngài ấy sẽ bị lột bỏ tước vị và giáng làm thường dân.”

Cảnh Thế Đan nghe nói đến đó liền thở dài một hơi. Việc mình sai người đi dàn dựng vở kịch kia quả nhiên là làm đúng rồi.

Người kia vừa nói xong lại hỏi một câu, “Thuận vương điện hạ còn hỏi Huệ vương điện hạ quả thực muốn cưới Tống Ý Mặc làm vương phi sao?”

Cảnh Thế Đan trả lời, “Khi bản vương bị thương đã được Tống Ý Mặc hầu hạ bên cạnh, bọn ta đã có tiếp xúc thân mật, ta sẽ chịu trách nhiệm với nàng ấy và sẽ cưới nàng ấy làm vương phi.”

Người kia lại nói, “Nếu vậy, khi quay về kinh thành, tôi sẽ nói lại với Thuận vương điện hạ những lời vừa rồi.”

Cảnh Thế Đan vừa tiễn người kia xong thì trong quân doanh lại có người vui sướng đến báo tin, “Huệ vương điện hạ, trong kinh thành có người tới nói là Hoàng thượng hạ chỉ triệu chúng ta về kinh. Đám người Thạch tiểu tướng quân đã ra nghênh đón rồi. Ngài ấy sai tôi tới đây mời Huệ vương điện hạ ra tiếp chỉ ạ.”

Sau khi tiếp chỉ xong, Thạch tiểu tướng quân liền đích thân đi chiêu đãi người vừa tới truyền chỉ. Cảnh Thế Đan cũng gọi Tống Ý Mặc vào doanh trại của mình. Hắn đưa thư cho nàng xem và nói lại mấy tin tức gần đây ở kinh thành cho nàng biết.

Tổng Ý Mặc xem xong thư, lại nghe nói Hoàng thượng sẽ lưu lại một mạng cho nàng và chỉ giáng làm thường dân thì tảng đá trong lòng cuối cùng cũng rơi xuống. Nàng nhìn Cảnh Thế Đan và nói, “Tạ ơn Huệ vương điện hạ!”

“Người một nhà mà, không cần đa tạ!” Cảnh Thế Đan trầm ngâm nhìn Tổng Ý Mặc. Hắn bước thêm hai bước tới gần nàng rồi hỏi, “Ngày nào cũng phải bó ngực, nàng có đau không?”

Mặt Tổng Ý Mặc lập tức đỏ bừng. Nàng quay đầu đi không thèm đến xía tới hắn.

Cảnh Thế Đan cười ha hả một lúc mới nói, “Sau khi quay về kinh thành, Hoàng thượng sẽ giáng nàng làm thường dân, về sau nàng sẽ chỉ là dân thường mà không còn là tiểu Hầu gia nữa.”

Tổng Ý Mặc nói, “Có thể giữ lại được tính mạng đã là tốt lắm rồi, tôi còn mong cái tước vị tiểu Hầu gia gì nữa?”

Bên trong phủ Trần Vũ Hầu, La phu nhân và Tổng Ý Châu đang ngồi đối diện với nhau, cả hai đều trong tâm trạng vừa vui vừa buồn. Bọn họ vui vì Hoàng thượng đã đồng ý với Tổng Ý Thiên mà tha mạng cho Tổng Ý Mặc và chỉ giáng nàng làm thường dân, còn buồn là vì đám ngôn quan quả nhiên đã trình sớ nói Tổng Ý Bội không kham được vị trí thái tử phi và xin Hoàng thượng phế bỏ thân phận thái tử phi của nàng ta. Cảnh Nam Thiên cũng nhanh chóng hạ chỉ hủy bỏ hôn sự này. Hiện giờ, Tổng Ý Bội đang ở trong phòng khóc lóc tới nỗi nước mắt thành sông, ai khuyên cũng không được.

Tổng Ý Châu thở dài, “Tính tình nó như thế thì không làm thái tử phi quả thật cũng là chuyện tốt. Nó đã thế rồi, mẹ cũng phải đề phòng không nó lại làm liều.”

La phu nhân gật đầu, “Mẹ đã sai người trông nom cẩn thận rồi. Cũng khó trách được, chuyện đang tốt lành như vậy lại thành ra vui hão, nó cũng khó tránh khỏi đau lòng.”

“Chuyện thành ra thế này, nó sẽ tự cảm thấy không còn mặt mũi nào mà gặp người khác, chỉ sợ sau này sẽ rúc vào một góc thôi.” Tổng Ý Châu đứng lên đẩy cửa sổ ra, “Về chuyện Huệ vương điện hạ muốn cưới Tổng Ý Mặc làm vương phi ấy, giờ hai người thân phận khác biệt, con chỉ sợ việc này khó mà thành.”

Khi Tổng Ý Châu quay về phủ Thuận vương thì Cảnh Thế Viêm cũng vừa từ trong cung trở về. Hắn vừa thấy nàng liền nói, “Hoàng thượng đang chuẩn bị hạ chỉ gả Thân Hàm Thu cho Dư Thanh làm vương phi đấy.”

Tổng Ý Châu cũng không cảm thấy bất ngờ. Nàng nói, “Công chúa Trường Tín để Dư Thanh ở lại trong phủ Công chúa chẳng phải là vì chuyện này sao? Bà ấy đã hạ quyết tâm thế nào cũng phải gả con gái cho hoàng tử mà.”

Cảnh Thế Viêm nói tiếp, “Mai thị kia tuổi không còn trẻ mà vẫn có thể khiến Hoàng thượng yêu thích, Dư Thanh lại được Công chúa Trường Tín giúp sức, tình thế trong cung chỉ sợ sẽ lại có biến thôi.”

Tổng Ý Châu trầm mặc một hồi. Hôn sự của Tổng Ý Bội đã bị hủy, Thái tử và phủ Trần Vũ Hầu lập tức chẳng còn ràng buộc gì, Hoàng hậu và Tổng Ý Thiên cũng chẳng còn lý do để hợp tác. Chuyện đã tới nước này, còn chưa biết cuối cùng Dư Thanh liệu có được thượng vị không nữa?

Cảnh Thế Viêm lại nói, “Nếu Nhị ca cưới A Mặc thì Khương quý phi đành phải liên thủ với Tổng thực phi. Đến lúc đó, Hoàng hậu đương nhiên sẽ không dám động tới bọn họ. Mà mẫu phi chúng ta cũng sẽ đứng cùng phe với bọn họ thôi.”

Ở một nơi khác, sau khi nghe nói Tổng Ý Mặc là con gái, Trần Song Ngọc cũng kinh ngạc tới mức xém ngã. Nhớ lại trước đây lúc mình quán lấy Tổng Ý Mặc để bắt Tổng Ý Mặc cưới mình mà nàng ấy cứ tìm đủ lý do để từ chối, Trần Song Ngọc liền lập tức bừng tỉnh.

“Tiểu thư, phu nhân Hầu phủ mời cô qua đó nói chuyện ạ.” Một nha hoàn đi vào bấm báo.

Nghe nói La phu nhân mời mình tới phủ, Trần Song Ngọc liền tới báo cho Khuông phu nhân một tiếng rồi ngồi kiệu đi tới phủ Trần Vũ Hầu.

La phu nhân vừa thấy Trần Song Ngọc liền nắm chặt lấy tay nàng ấy mà nói, “Con đã nghe nói tới chuyện của Hầu phủ chúng ta chưa?”

Trần Song Ngọc gật đầu. Nàng an ủi La phu nhân, “Hoàng thượng tuy nói sẽ giáng tiểu Hầu gia xuống làm thường dân nhưng phu nhân có một con gái là thực phi trong cung, một con gái lại là Thuận vương phi. Dù có bị giáng làm thường dân thì người khác cũng sẽ không dám ức hiếp đâu ạ.”

La phu nhân vỗ vỗ tay Trần Song Ngọc mà nói, “Ta không lo chuyện này, chuyện ta lo là Ý Bội. Ý Bội nó đang oán trách ta và Ý Châu, chúng ta nói gì nó cũng không nghe. Ta mời con tới đây là muốn nhờ con giúp chúng ta khuyên nhủ Ý Bội vài câu.”

Trần Song Ngọc vội hỏi, “Chuyện này phu nhân cứ giao cho con, con sẽ cố gắng khuyên nhủ chị Ý Bội. Với lại, nếu chị Ý Bội không làm thái tử phi thì chi bằng làm chị dâu của con vậy? Cha con vẫn thường nhắc tới chuyện muốn làm thông gia với nhà phu nhân đấy ạ.”

La phu nhân có chút bất ngờ. Trần thị trung thì ra còn nể mặt nhà mình như vậy, vả lại, Trần Song Ngọc đã nói thế này thì rõ ràng là do có người lớn bày cho. Nếu giờ có thể gả Tống Ý Bội cho Trần Song Ngự và để nó sống trong Trần phủ thì đây cũng là mối hôn sự tốt đẹp rồi còn gì?

Trong lúc mỗi người còn đang tính toán thì Cảnh Thế Đan và Tống Ý Mặc đã theo đại quân trở về kinh thành. Dọc đường đi, Cảnh Thế Đan thường pha trò chọc Tống Ý Mặc, Tống Ý Mặc cũng thỉnh thoảng đáp lại mấy câu chứ không còn lãnh đạm như trước nữa.

Đi được gần một tháng thì đại quân đã tới gần kinh thành. Bọn họ đóng quân ở ngoài thành, Thạch tiểu tướng quân dẫn một nhóm người vào thành phục mệnh.

La phu nhân nghe nói Tống Ý Mặc đã trở lại liền đứng chờ ở ngoài cửa Hầu phủ. Khi trông thấy một đám kỵ binh đang giục ngựa phi đến, có một người xoay người xuống ngựa và băng băng chạy lại, vừa chạy vừa gọi “Mẹ”, người này rõ ràng là Tống Ý Mặc, La phu nhân lập tức đỏ mắt kêu lên, “Chậm một chút, vấp bây giờ.”

Tống Ý Mặc chạy tới gần, trong lòng ngổn ngang trăm mối, nàng lại gọi một tiếng. Tống Ý Châu và Tống Ý Bội cũng xông tới kéo Tống Ý Mặc mà nói, “A Mặc, em và mẹ cứ khổ cực giấu giếm bọn chị làm gì, làm bọn chị cứ coi em là em trai đấy.”

“Òa!” Bên cạnh đột nhiên có một nha hoàn khóc đến bất tỉnh nhân sự ngã lăn ra đất. Mọi người nhìn sang thì thấy thì ra là Họa Mi – nha hoàn vẫn giúp Tống Ý Mặc rửa chân.

Tống Ý Mặc kinh ngạc hỏi, “Sao lại vui mừng tới mức bất tỉnh thế này?”

Thanh Mai ở bên cạnh trả lời thay, “Nha hoàn này vốn vẫn ái mộ tiểu Hầu gia, giờ chính tai nghe thấy phu nhân chứng thực tiểu Hầu gia là con gái, nó không chịu nổi nên bất tỉnh đấy ạ.”

Những người khác đang chờ ở một bên khi nghe nói thế liền cười rộ lên không ngớt. Bầu không khí bi thương lúc trước cũng dần dần biến mất.

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 55 – Hoàn Chương 54 Chương 53 Chương 52 Chương 51 Chương 50 Chương 49 Chương 48 Chương 47 Chương 46 Chương 45 Chương 44 Chương 42 Chương 43 Chương 41 Chương 40 Chương 39 Chương 38 Chương 37 Chương 36 Chương 35 Chương 34 Chương 33 Chương 32 Chương 31 Chương 30 Chương 29 Chương 28 Chương 27 Chương 26 Chương 25 Chương 24 Chương 23 Chương 22 Chương 21 Chương 20 Chương 19 Chương 18 Chương 17 Chương 16 Chương 15 Chương 14 Chương 13 Chương 12 Chương 11 Chương 10 Chương 09 Chương 08 Chương 07 Chương 06 Chương 05 Chương 04 Chương 03 Chương 02 Chương 01

Xem Chương Mới Hơn »

52. Chương 52

Chương 52

Sáng sớm ngày hôm sau, Thanh Mai vừa gọi Tống Ý Mặc dậy vừa cười nói, “Tiểu Hầu gia, mau dậy đi thôi! Đại tiểu thư và Tam tiểu thư muốn vào trang điểm cho ngày đấy ạ.”

Tống Ý Mặc ngáp dài một cái rồi bò dậy. Hai tay túm lấy chăn, trong đầu vẫn mơ mơ màng màng, nàng lẩm bẩm, “Sớm vậy đã tới rồi sao?”

Hôm qua lúc nàng trở về phủ, Tống Ý Châu và Tống Ý Bội liền giục nàng chuyển sang ăn mặc kiểu con gái để bọn họ nhìn xem. Cả người mệt mỏi, Tống Ý Mặc phải luôn miệng cầu xin và nói đợi mình nghỉ ngơi một đêm rồi nói sau, không ngờ sớm như vậy mà Tống Ý Châu và Tống Ý Bội đã tới rồi.

Thanh Mai cười nói, “Tối qua Đại tiểu thư không trở về phủ Thuận vương mà vẫn nghỉ ngơi tại Hầu phủ chỉ vì muốn xem tiểu Hầu gia mặc đồ con gái thôi đấy.” Nàng ấy vừa nói vừa gọi Họa Mi bưng nước vào.

Họa Mi đỏ mặt xấu hổ bưng nước vào. Sau vụ bất tỉnh ngày hôm qua, nàng ta xem như đã trở thành trò cười ọi người. Ai nấy đều đã biết trước đây nàng ta ái mộ tiểu Hầu gia, thật xấu hổ chết đi được.

Thanh Mai thấy bộ dạng của nàng ta thì phì cười. Nàng ấy nói, “Còn không mau bưng nước lại đây! Sao cứ tiểu Hầu gia sai bảo thì em mới làm, còn chị gọi thì em không nghe phải không?”

Họa Mi sợ hãi vội bưng nước tới. Nàng ta thấp giọng hỏi, “Chị Thanh Mai, có phải tiểu Hầu gia không cần em hầu hạ nữa phải không?”

“Sao lại thế?” Thanh Mai cười nói, “Tiểu Hầu gia đã quen được em hầu hạ rồi, đương nhiên sau này vẫn để em hầu hạ.”

Họa Mi nghe thế mới thở phào nhẹ nhõm. Nàng ta đỏ mặt nâng khăn tới sát mặt Tống Ý Mặc.

Tống Ý Mặc vốn đang hé nửa mắt, nghe Thanh Mai và Họa Mi nói chuyện, nàng bỗng mở to mắt ra rồi cười với Họa Mi.

Họa Mi lại đỏ bừng mặt, chân tay trở nên luống cuống. Thanh Mai không khỏi lắc đầu.

Hai người vừa mới giúp Tống Ý Mặc rửa mặt xong thì Tống Ý Châu và Tống Ý Bội đã sớm kéo màn bước vào. Cả hai hì hì cười nói, “Trước đây A Mặc là con trai nên bọn ta không tiện vào phòng, giờ thì không cần phải thế nữa rồi.”

Theo sau hai nàng ấy là hai nha hoàn, một người cầm theo y phục con gái, một người bê theo một hòm trang sức.

Tống Ý Châu cười nói với Tống Ý Mặc, “Y phục và trang sức này là do chị và Ý Bội chọn lựa cả tối đấy. Đưa ra đây!”

Mắt thấy mình đã có cơ hội mặc y phục con gái, trong lòng Tống Ý Mặc cũng cảm thấy kích động. Nàng nhất thời che chắn lại để giấu đi cảm xúc.

Mọi người vây quanh Tống Ý Mặc và mau chóng trang điểm cho nàng rồi kéo nàng tới đứng trước gương.

Trong gương xuất hiện một cô gái mặc một chiếc áo khoác lụa màu đỏ tươi, bên dưới là chiếc váy trắng thêu chỉ kim tuyến, mái tóc đen nhánh được quấn theo kiểu Đọa Mã Kế, trên đầu cài một cây trâm khảm ngọc trai thanh khiết, cổ tay đeo một chiếc vòng ngọc trai, cả người toát ra vẻ rực rỡ không gì sánh được.

Tống Ý Châu và Tống Ý Bội luôn cho rằng dáng vẻ của Tống Ý Mặc rất thanh tú, không ngờ khi nàng thay đổi trang phục con gái lại trở nên kiều diễm như vậy, trong khoảng khắc, cả hai đều hết sức kinh ngạc.

Tống Ý Châu lấy lại tinh thần trước tiên. Nàng ấy kéo Tống Ý Mặc lại nói, “Ôi trời ơi, A Mặc của chúng ta đúng là đại mỹ nhân. Chẳng trách Huệ vương điện hạ lại...” Câu kể tiếp chưa nói hết nàng ấy đã ngừng lại và lấy tay che miệng cười.

Về phần Tống Ý Bội, trước kia, vì hôn sự bị hủy, nàng ta rất oán hận La phu nhân và Tống Ý Mặc. Sau khi được đám người Trần Song Ngọc khuyên nhủ, nàng ta cũng biết La phu nhân cũng chẳng dễ dàng gì, còn

Tổng Ý Mặc mấy năm nay vẫn phải giả trai để chống đỡ Hầu phủ và che chở cho chị em bọn họ, cuộc sống cũng không dễ dàng, vả lại, mọi người đều là con gái, trong khi mình làm nũng trong khuê phòng thì Tổng Ý Mặc lại phải bồn ba bên ngoài, lúc này còn phải xông pha nơi chiến trường. Tổng Ý Mặc chạy tới chạy lui cũng để bảo vệ Hầu phủ, để bảo vệ chị em các nàng mà thôi.

Nghĩ thông suốt rồi, mọi oán hận của Tổng Ý Bội cũng lập tức tiêu tan. Nàng ta lại tự trách mình trước đây không quan tâm tới Tổng Ý Mặc. Đợi Tổng Ý Mặc trở về, nàng ta sẽ toàn tâm toàn ý cố gắng làm tròn trách nhiệm của một người chị. Lúc này, Tổng Ý Bội túm chặt lấy Tổng Ý Mặc rồi xoay trái xoay phải và cười nói, “A Mặc không có lỗi tai, không thể đeo bông tai được. Nếu đeo thêm bông tai ngọc trai thì nhất định sẽ càng xinh đẹp.”

Tổng Ý Châu cười nói, “Chuyện này dễ mà. Mấy ngày nữa chị sẽ gọi người tới xỏ lỗ tai cho A Mặc.”

“Không cần đâu ạ!” Tổng Ý Mặc không khỏi kêu lên một tiếng. Nàng nhớ rõ lúc trước khi thấy Tổng Ý Bội xỏ lỗ tai, nàng ta đã khóc lóc cực kỳ thảm thiết. Xỏ lỗ tay nhất định là rất đau.

Tổng Ý Châu cười nói, “Em đã dám tới tận chiến trường giết giặc cơ mà, có cái lỗ tai đã tính là gì? Ngoan, nghe lời đi, xỏ lỗ tai xong sẽ đeo được nhiều bông tai rất đẹp.”

Tổng Ý Bội cũng mở miệng khuyên bảo. Tiếng chị em trêu đùa nhau cứ vang lên không ngừng.

Tối hôm qua Tổng Ý Mặc đã biết chuyện Tổng Ý Bội bị từ hôn. Giờ thấy nàng ta đã khôi phục lại thái độ bình thường, nàng không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Các nàng đang đùa giỡn một hồi thì bà quản gia mặt mũi nghiêm trọng vào bẩm báo, “Tiểu thư, tiểu Hầu gia, có Triển công công đến tuyên chỉ ạ.”

Tổng Ý Mặc vừa nghe đã biết Triển công công tới đây để tuyên đọc thánh chỉ đoạt tước vị, giáng nàng làm thường dân và thu hồi phủ Trần Vũ Hầu.

Tổng Ý Châu đã sớm chuẩn bị tâm lý. Nàng ấy thấp giọng nói, “A Mặc, Thuận vương đã sớm giúp chúng ta rồi. Chúng ta đã mua một khu nhà gọi là Lê viên ở cách phủ Thuận vương không xa. Sau khi dọn ra khỏi Hầu phủ, chúng ta sẽ tới Lê viên ở. Nơi đó mặc dù không rộng bằng Hầu phủ nhưng nhà ta ít người nên cũng đủ ở.”

Tổng Ý Mặc thấy Tổng Ý Châu cứ một tiếng hai tiếng chúng ta thì biết nàng ấy gom cả mình vào trong đó. Dẫu cho hiện tại đã là Thuận vương phi nhưng nàng ấy vẫn coi chỗ của La phu nhân là nhà mình.

La phu nhân mặt mũi nghiêm nghị đã đợi ở bên ngoài. Thấy đám người Tổng Ý Mặc đi ra, lại thấy Tổng Ý Mặc mặc đồ con gái, bà không khỏi đánh giá một lượt rồi nhẹ nhàng nói, “Quả thực còn đẹp hơn so với mấy chị con đấy. Được rồi, ra đây tiếp chỉ đi!”

Ở một nơi khác, Cảnh Thế Đan nghe nói thái giám đã tới phủ Trần Vũ Hầu để tuyên chỉ liền gọi người vào sai bảo một phen. Người kia vâng dạ một hồi rồi ra ngoài làm việc.

Một hồi lâu, người kia đã trở về và bẩm báo, “Bẩm Huệ vương điện hạ, phu nhân Hầu phủ đã tiếp chỉ và phái hơn mười người hầu đưa các vị tiểu thư trang bị gọn nhẹ tới một khu nhà cách phủ Thuận vương không xa. Trong kinh thành quả thật có rất nhiều người để ý tới chuyện này, những lời bàn ra tán vào kiểu gì cũng có cả.”

Cảnh Thế Đan nghe nói Tổng Ý Mặc mặc dù bị giáng làm thường dân cũng không luống cuống tay chân thì gật đầu.

Công chúa Trường Tín nghe được tin này cũng vỗ tay cười nói, “Hay lắm, phủ Trần Vũ Hầu đã sụp đổ rồi, Tổng Ý Thiên mất đi sự giúp đỡ của nhà mẹ đẻ thì dù có đứa con cũng chưa chắc đã có thể nuôi lớn. Cô ta bị thất sủng cũng là chuyện không lâu nữa đâu. Về phần Tổng Ý Châu kia thì kiểu gì cũng bị liên lụy bởi chuyện nhà mẹ đẻ, cô ta cũng không còn được nở mày nở mặt như lúc trước nữa rồi.”

Thân Đình lại nghi ngờ một chuyện. Ông ta hỏi, “Nghe nói Huệ vương điện hạ muốn cưới Tổng Ý Mặc làm vương phi, việc này có thật không?”

Công chúa Trường Tín nói, “Thế Đan này đang nghĩ quần áo? Đợi tôi tiến cung hỏi thăm xem thế nào đã.”

Tại Lê viên, La phu nhân đã sai người bố trí xong nhà cửa và treo màn. Bà lại bàn bạc với Tống Ý Mặc, “Giờ con không còn tước vị nữa, công việc ở xưởng dệt may cũng mất. Trang ấp trước đây của nhà ta đã bị thu hồi, hiện giờ chỉ còn lại mấy cửa hàng mẹ đã mua bằng tiền riêng thôi. Dựa vào thu nhập của mấy gian hàng ấy thì chỉ sợ không đủ cho nhà ta sử dụng.”

Tống Ý Mặc nói, “Mẹ à, con đã quen làm việc rồi, giờ nhàn nhã ở nhà sẽ không chịu được. Qua một thời gian nữa con sẽ tìm được việc thích hợp để làm, cũng kiếm thêm được chút tiền phụ giúp nhà mình.”

La phu nhân lắc đầu, “Không được! Hiện giờ con không thể xuất đầu lộ diện làm việc bên ngoài được.”

Tống Ý Mặc mỉm cười, “Hay con theo mẹ học may vá thêu thùa rồi đem ra ngoài bán nhỉ?”

Vừa nghe Tống Ý Mặc nói thế, La phu nhân liền bật cười, “Con ấy, từ nhỏ tới giờ đã chạm vào kim chỉ bao giờ đâu, học may vá cái gì?” Nói xong lại nhớ tới một chuyện khác, La phu nhân nói tiếp, “Chúng ta đã trở nên nghèo túng mà Hoàng ẩn sư đó cũng thật kỳ quái, ông ta lại theo chúng ta tới tận đây, còn nói muốn làm vườn cho nhà chúng ta và sau này sẽ giúp chăm sóc mấy cây lê sau viện nữa chứ.”

Tống Ý Mặc nói, “Chúng ta đã chuyển sách tới đây. Ông ấy tiếc sách nên đương nhiên cũng ở lại.”

La phu nhân gật đầu, “Đúng, sách này không đăng ký vào sổ nên không phải sung công, tất cả lại thuộc về chúng ta.”

Hai người đang nói chuyện thì Lâm quan gia vào bẩm báo, “Phu nhân, tiểu thư, phu nhân Trần phủ vừa tới ạ.”

La phu nhân cảm động nói với Tống Ý Mặc, “Nhà Trần thị trung quả thực không bài xích chúng ta.”

Tống Ý Mặc lại nói, “Qua việc này cũng có thể thấy nhà ông ấy đối với chúng ta có giao tình thế nào.”

Khuông phu nhân bước vào Lê viên, thấy Tống Ý Mặc mặc đồ con gái, bà ngạc nhiên một hồi rồi cười nói, “Trông xinh đẹp thật đấy!”

Tống Ý Mặc vội vàng hành lễ. Nàng cười nói, “Phu nhân đừng trêu con ạ!”

Khuông phu nhân ngồi xuống hàn huyên vài câu với La phu nhân rồi mới vào chuyện chính, “Nhà tôi vốn định nhờ người trung gian tới nói chuyện trước nhưng nghĩ lại thì thấy nên tự mình tới đây để thể hiện thành ý thì hơn.”

La phu nhân cẩn thận ngồi nghe. Bà cũng đoán được ý đồ của Khuông phu nhân khi tới đây.

Quả nhiên, Khuông phu nhân nói tiếp, “Song Ngư nhà tôi ấy, phu nhân cũng thấy nó lớn lên thế nào rồi, nhân phẩm tướng mạo nó ra sao phu nhân chắc biết rõ. Hiện giờ nhà tôi muốn xin cưới Ý Bội cho nó, không biết ý La phu nhân thế nào? Nếu phu nhân đồng ý, tôi sẽ nhờ bà mối chính thức tới cửa cầu thân.”

Tống Ý Bội bị Thái tử từ hôn, Tống Ý Mặc lại vừa bị giáng làm thường dân, vậy mà Trần gia vẫn tới cửa cầu thân thế này, thật như đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, trong lòng La phu nhân lập tức có chút cảm kích. Bà cũng thật thà thành khẩn nói, “Vì chuyện lần trước mà Ý Bội giờ không dám ra cửa gặp người khác. Trong lòng nó hiện còn khúc mắc và sợ hãi khi nói tới hôn sự. Tôi phải hỏi nó xem thế nào đã. Nếu nó đồng ý thì tôi cũng không có vấn đề gì.”

Khuông phu nhân cười nói, “Phu nhân làm vậy là phải lắm.”

Nói thêm được mấy câu, biết La phu nhân mới vừa tới ở tại Lê viên, mọi chuyện còn đang rối ren, Khuông phu nhân liền đứng dậy cáo từ.

Tiến Khuông phu nhân xong, Lâm quan gia với vẻ mặt vui vẻ lại tiến vào bẩm báo, “Phu nhân, tiểu thư, có Huệ vương điện hạ tới ạ!”

Cảnh Thế Đan bước vào vườn lê. Hắn chờ một lúc trong phòng khách nhỏ thì thấy một cô gái xinh đẹp không thể tả xiết đang chậm rãi bước ra. Cô gái cất giọng du dương chào hỏi, “Bái kiến Huệ vương điện hạ!”

“A Mặc?” Cảnh Thế Đan không dám tin vào hai mắt mình. Hắn há miệng hỏi, “Tiểu tử này mặc đồ con gái lại thành ra xinh đẹp vậy sao? Lúc trước mọi người đúng là mắt mù rồi, lại không biết nàng là con gái, bị nàng lừa ấy năm trời.”

Tổng Ý Mặc mỉm cười diễm đạm. Nàng ngồi xuống rồi sai người bưng trà lên. Tổng Ý Mặc hỏi, “Huệ vương điện hạ tới đây là có chuyện gì quan trọng thế ạ?”

Cảnh Thế Đan nhìn Tổng Ý Mặc không chớp mắt. Mãi tới khi thấy Tổng Ý Mặc cúi đầu, hắn vẫn không chịu thu hồi tầm mắt mà chỉ lăm lăm, “A Mặc, nàng đẹp thế này thì bảo bản vương sao có thể không nhớ nhung nàng đây?”

Tổng Ý Mặc ngẩng đầu nói, “Huệ vương điện hạ, mời ngài nói vào chuyện chính đi!”

Ngón tay của Cảnh Thế Đan đang đặt trên bàn rất muốn nắm lấy tay Tổng Ý Mặc. Cuối cùng cũng nhịn được, hắn cười nói, “Bản vương tới đây là muốn bảo nàng mau giả bệnh đi, có thể giả vờ thảm thương đến mức nào thì giả vờ tới mức ấy.”

“Vì sao?” Tổng Ý Mặc không khỏi thốt ra câu hỏi.

Cảnh Thế Đan cười nói, “Trước đây bản vương đã nói sẽ bảo vệ tính mạng cho nàng, giờ chẳng phải ta đang làm thế sao? Giờ ta bảo nàng giả vờ thì thậm chí cũng là vì muốn tốt cho nàng thôi.”

Tổng Ý Mặc nghĩ, hiện giờ không biết có bao người muốn thấy mình biến thành trò cười, lần này giả bệnh, nàng quả thực cũng có thể thấy rõ bộ mặt của một số người.

Cảnh Thế Đan trông thấy dáng vẻ của Tổng Ý Mặc thì rốt cuộc không nhịn được nữa. Thừa dịp Tổng Ý Mặc đang tập trung suy nghĩ, hắn liền vươn tay nắm lấy tay nàng rồi dịu dàng gọi, “A Mặc, bản vương nhớ nàng muốn chết!”

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 55 – Hoàn Chương 54 Chương 53 Chương 52 Chương 51 Chương 50 Chương 49 Chương 48 Chương 47 Chương 46 Chương 45 Chương 44 Chương 42 Chương 43 Chương 41 Chương 40 Chương 39 Chương 38 Chương 37 Chương 36 Chương 35 Chương 34 Chương 33 Chương 32 Chương 31 Chương 30 Chương 29 Chương 28 Chương 27 Chương 26 Chương 25 Chương 24 Chương 23 Chương 22 Chương 21 Chương 20 Chương 19 Chương 18 Chương 17 Chương 16 Chương 15 Chương 14 Chương 13 Chương 12 Chương 11 Chương 10 Chương 09 Chương 08 Chương 07 Chương 06 Chương 05 Chương 04 Chương 03 Chương 02 Chương 01

Xem Chương Mới Hơn »

53. Chương 53

Chương 53

Từ Lê viên bước ra, Cảnh Thế Đan xoa xoa bàn tay. Vừa rồi hắn nắm tay Tổng Ý Mặc lại bị người ta hung hăng cấu ột cái, đến bây giờ vẫn còn thấy đau.

Khi hắn trở lại phủ Huệ vương, Quý Bố liền tới gặp và bẩm báo, “Huệ vương điện hạ, đợt vừa rồi thuộc hạ vừa góp nhặt được một chút tin tức. Hoàng thượng hình như không hề có ý định phế bỏ Thái tử, nhưng lúc trước Hoàng thượng đã tìm mọi cách chèn ép Thái tử, lại còn để Huệ vương điện hạ đoạt mất công lao của Thái tử nữa, việc này quá...”

Cảnh Thế Đan thở dài một tiếng, “Cũng may chúng ta nhẫn nhịn được mà không gây ra chuyện gì.”

Quý Bố ngẩn ra. Lập tức hiểu được mọi chuyện, sau lưng gã liền toát mồ hôi lạnh.

Hoàng thượng cố ý chèn ép Thái tử để khiến các hoàng tử khác nhận được thông tin sai lệch. Nếu có kẻ có dị tâm và gây ra chuyện, Hoàng thượng sẽ ghi nhớ món nợ đó và đến lúc thích hợp sẽ xử lý. Ông ta làm vậy để sau này Thái tử không còn phải lo lắng chuyện gì nữa.

Cảnh Thế Đan vừa nhấp một ngụm trà vừa trầm ngâm nói, “Quý Bố, nếu bản vương vẫn mãi là một vương gia thì người đi theo bản vương sẽ chẳng khác nào nhân tài không có đất dụng võ. Nếu người muốn tìm cách nương tựa vào Thái tử thì bản vương tuyệt đối không ngăn cản. Có điều, người đã ở trong phủ của bản vương mấy năm nay, cũng biết được nhiều việc, tốt nhất là người nên quên hết mọi chuyện đi.”

Quý Bố lập tức hành lễ và nói, “Huệ vương điện hạ, lúc thuộc hạ nghèo túng đã được ngài lấy lễ đối đãi. Ngài đối với thuộc hạ có ân tình như vậy, thuộc hạ sao có thể bỏ ngài mà đi? Ngài dù là vương gia thì vẫn cần có người bên cạnh phụ giúp lo liệu công việc trong phủ, như vậy mới có thể an hưởng thái bình. Xin Huệ vương điện hạ tiếp tục lưu giữ thuộc hạ ạ!”

Vừa rồi Cảnh Thế Đan chẳng qua chỉ hỏi thử vậy thôi. Nếu Quý Bố thực sự có dị tâm và muốn tìm cách nương tựa vào Thái tử thì gã nhất định sẽ bị Thái tử nghi ngờ, thậm chí sẽ bị giết hại. Hiện giờ Quý Bố đã thể hiện lòng trung thành, trong lòng hắn cũng cảm thấy vô cùng thoải mái và khoan khoái.

Quý Bố ở bên Cảnh Thế Đan đã lâu, hai người cũng tâm đầu ý hợp, giờ Quý Bố đã thể hiện rõ ràng tâm ý không muốn đổi chủ, trong lòng lại lập tức nghĩ tới tình thế lúc này, sau một lúc lâu gã bỗng cười nói, “Huệ vương điện hạ, trong vụ này, người nhảy nhót lợi hại nhất thực ra chính là Công chúa Trường Tín. Nếu việc Hoàng thượng chèn ép Thái tử đủ kiểu là cố ý thì tiếp theo chỉ sợ Công chúa Trường Tín sẽ gặp phải chuyện không hay ho gì.”

Cảnh Thế Đan ung dung cười nói, “Cô cô cậu thế làm điều xằng bậy cũng không phải chuyện ngày một ngày hai. Vả lại, cô cô còn coi con gái như món hàng, cứ thấy chỗ có lợi là muốn đặt con gái vào. Hành vi này cũng thật khiến người ta khinh thường.”

Ở bên kia, Công chúa Trường Tín cũng tìm cơ hội tiến cung gặp Cảnh Nam Thiên và xin Cảnh Nam Thiên ban hôn cho Dư Thanh và Thân Hàm Thu.

Cảnh Nam Thiên cũng sáng khoái đồng ý. Ông ta cười nói, “Hoàng muội một lòng muốn thân càng thêm thân với trẫm, trẫm đương nhiên phải thành toàn rồi.”

Công chúa Trường Tín lại nói, “Đứa nhỏ A Thanh này từ nhỏ đã chịu khổ chịu cực ở bên ngoài nên rất biết cách đối nhân xử thế, biết nóng biết lạnh, lại rất hiểu thuận. Hàm Thu có thể gả cho cậu ta thì cũng là phúc khí của nó.”

Cảnh Nam Thiên lại cười nói, “Hiện giờ nó đang ở trong phủ của Công chúa, Công chúa đương nhiên hiểu nó hơn trẫm.”

Công chúa Trường Tín nói thầm trong lòng: Hoàng huynh, người cũng biết nó đang ở trong phủ của chúng ta sao? Đã lâu như vậy mà người vẫn chưa ban thưởng phủ đệ cho nó, nó không ở trong phủ của chúng ta thì biết ở đâu?

Sau khi Công chúa Trường Tín cáo từ rời khỏi cung, Cảnh Nam Thiên lại gọi mật thám vào hỏi, “Mọi người trong phủ Trần Vũ Hầu thế nào rồi?”

Mật thám nhất nhất bẩm báo, “Sau khi rời khỏi Hầu phủ, bọn họ đã tới sống ở Lê viên. Tiểu Hầu gia đã quay về thân phận nữ nhi và suốt ngày ru rú trong nhà. Bọn họ sống rất giản dị và chấp nhận thân phận bình dân. Mặc khác, phu nhân của Trần thị trung đã tới Lê viên, Huệ vương điện hạ cũng đã tới đó một lần.”

Cảnh Nam Thiên gật đầu rồi ật thám lui ra.

Tại Lê viên, La phu nhân đang nói với Tổng Ý Bội về chuyện Khuông phu nhân tới chơi và xin cưới nàng ta cho Trần Song Ngư. La phu nhân nói xong liền chăm chú xem phản ứng của Tổng Ý Bội.

Tổng Ý Bội mím miệng một lúc lâu mới nói, “Mọi chuyện nhờ mẹ làm chủ ạ.”

La phu nhân có chút thương xót nàng. Bà xoa xoa đầu nàng và dịu dàng nói, “Cũng phải được con thích và đồng ý gả sang bên đó thì sau này mới có được hạnh phúc. Nếu trong lòng không thích chỉ một chút thôi

thì sau này cho dù gả đi rồi con vẫn thấy khó chịu.”

Sau khi bị Thái tử từ hôn, trong lòng Tống Ý Bội cũng biết bản thân muốn tìm được một hôn sự như ý là chuyện khó càng thêm khó, mà cửa hôn sự với Trần phủ này thực sự không tồi, Trần Song Ngư cũng là người quen thuộc với nàng. Hiện giờ, khi thấy La phu nhân vẫn chú ý đến tâm tình của mình, nàng ta không khỏi bỏ nhào vào lòng La phu nhân mà khóc lóc một trận.

La phu nhân vừa vỗ về Tống Ý Bội vừa thở dài, “Nếu con quả thực không muốn thì mẹ sẽ từ chối người ta.”

“Đừng!” Tống Ý Bội ngược đôi mắt dầm lệ lên. Nàng vừa rưng rưng nước mắt vừa cười nói, “Mẹ à, giờ mà nhà họ Trần còn đến cửa cầu thân thì chứng tỏ bọn họ quả thực thật lòng. Trần Song Ngư cũng là người tốt, anh ta chắc chắn sẽ che chở cho con. Cửa hôn sự này cũng không tồi đâu ạ.”

La phu nhân vội giúp Tống Ý Bội lau nước mắt, trên mặt bà lộ ra ý cười, “Không chỉ Trần Song Ngư không tồi đâu, cả Trần thị trung và Khuông phu nhân cũng rất tốt. Nếu con gả sang đó thì bọn họ chắc chắn sẽ đối xử với con như con gái trong nhà.”

Ở bên kia, Tống Ý Châu đã nghe được từ miệng Tô chiêu nghi chuyện Chu hoàng hậu nhìn trúng cháu gái mình và định để Thái tử cưới người này làm thái tử phi. Bà ta cũng đã xin ý chỉ của Hoàng thượng rồi. Hoàng thượng dù chưa bằng lòng nhưng xem ra phần nhiều vẫn là đồng ý.

Tống Ý Châu suy nghĩ một hồi rồi tới Lê viên tìm Tống Ý Mặc để nói về việc này.

Tống Ý Mặc suy tư một lát mới nói, “Chu gia vốn luôn hòa hợp và lúc nào cũng có nhân tài. Nếu Hoàng thượng đồng ý để Thái tử cưới con gái nhà họ Chu thì địa vị của Hoàng hậu càng thêm được củng cố, mà vị trí của Thái tử cũng như vậy, cũng được củng cố vững chắc hơn. Còn phủ chúng ta thì đã xuống dốc, Thuận vương điện hạ không còn nhận được sự giúp đỡ từ chúng ta nữa, Huệ vương điện hạ lại...”

Tống Ý Châu thở dài, “Ý em là loạn một hồi như vậy nhưng Hoàng thượng kỳ thực vẫn không phế Thái tử phải không?”

Tống Ý Mặc vừa thông thả bước đi vừa nói, “Giờ xem ra chắc là vậy rồi.”

Tống Ý Châu ngẩn ngơ đứng im. Sau khi phục hồi lại tinh thần, nhớ tới một chuyện, nàng ấy lại hỏi Tống Ý Mặc, “Lần trước Huệ vương điện hạ tới gặp em là vì chuyện gì vậy? Hay là ngài ấy thật sự muốn kết hôn với em?”

Tống Ý Mặc cúi đầu nói, “Lần trước lúc ở trên chiến trường ngài ấy đã cứu em. Lúc đó em đã biết ngài ấy đối với em quả thực cũng có vài phần thật tình thật ý.”

“Vậy em muốn gả cho ngài ấy sao?” Tống Ý Châu có chút bối rối. Trước đây, quan hệ giữa phủ Trần Vũ Hầu và Cảnh Thế Đan luôn ở thế đối địch, Cảnh Thế Đan cũng từng để ý tới mình, giờ Tống Ý Mặc nếu muốn gả cho hắn thì hình như có chút...

Tống Ý Mặc cười cười, “Chị cả, với hoàn cảnh hiện giờ của chúng ta, Huệ vương điện hạ dù có muốn cưới em thì chỉ sợ Hoàng thượng cũng sẽ không đồng ý đâu.”

Khi tin tức Cảnh Thế Đan muốn kết hôn với Tống Ý Mặc bị truyền ra ngoài, chẳng những Cảnh Nam Thiên không đồng ý mà Khương quý phi cũng vô cùng tức giận. Bà ta lập tức chất vấn Cảnh Thế Đan, “Thế gian này không còn đứa con gái nào khác nữa sao? Con đầu tiên là nhắm vào Tống Ý Châu, ầm ĩ một hồi mới kết thúc, giờ lại nhắm vào Tống Ý Mặc. Chuyện này là thế nào?”

Cảnh Thế Đan đợi Khương quý phi phát hỏa xong mới chậm rãi nói, “Mẫu phi, lúc ở trên chiến trường con đã bị trúng tên, may nhờ Tống Ý Mặc cực nhọc ngày đêm chăm sóc nên vết thương mới có chuyển biến tốt. Vả lại, Tống Ý Mặc tuy còn nhỏ tuổi nhưng mấy năm nay vẫn giả trai chống đỡ mọi chuyện đại sự của Hầu phủ, nàng ấy chẳng phải rất tài giỏi sao? Tình hình của chúng ta hiện nay chưa chắc đã được yên ổn, nếu cưới nàng ấy làm vương phi thì cho dù phủ Huệ vương có thế nào, nàng ấy cũng có thể chống đỡ được. Cũng chỉ có nàng ấy mới xứng đáng làm con dâu của mẫu phi. Mẫu phi thấy có đúng không ạ?”

Khương quý phi hừ một tiếng nhưng cuối cùng vẫn không chỉ ra được Tống Ý Mặc không được ở chỗ nào.

Giữa tình hình hỗn loạn ấy, trong kinh thành xuất hiện ba việc vui. Việc thứ nhất là lễ đính hôn giữa Dư Thanh và Thân Hàm Thu, việc thứ hai là lễ đính hôn giữa Thái tử với con gái nhà họ Chu, còn việc thứ ba là lễ đính hôn của Trần Song Ngư và Tống Ý Bội.

Tối hôm đó ở Lê viên có mở tiệc mừng. La phu nhân với ba con gái và dì Ôn cùng ngồi quanh bàn tiệc, không khí hết sức hài hòa.

Dì Ôn ngồi còn chưa nóng chỗ nhưng trong lòng đã vô cùng xúc động. Trốn tránh cả đời rồi rốt cuộc bà ta cũng có được một chỗ ngồi ở nhà họ Tống này rồi.

Tống Ý Châu cười nói với dì Ôn, “Dì à, dì tiến cung thăm tiểu hoàng tử chưa? Hôm qua con có vào thăm một chút. Đứa bé đó thật đáng yêu quá thể!”

Dì Ôn cười đáp, “Tháng trước tôi đã tới hỏi thăm rồi, tháng này còn phải chờ truyền chỉ mới dám đi.”

Tước vị của Hầu phủ đã mất, thân phận cáo mệnh phu nhân của La phu nhân và dì Ôn cũng đương nhiên mất theo. Giờ bọn họ muốn tiến cung thì đều phải chờ truyền triệu.

La phu nhân nghe bọn họ nhắc tới tiểu hoàng tử thì liếc mắt nhìn Tống Ý Châu một cái, trong lòng có chút lo lắng. Tống Ý Châu đã thành thân lâu như vậy mà một chút động tĩnh cũng chưa có, chuyện này tóm lại cũng rất đáng lo.

Tống Ý Châu thấy La phu nhân nhìn sang thì trong lòng cũng hiểu. Nàng ấy cố gắng chuyển đề tài và bảo mọi người dùng bữa.

Tống Ý Mặc cũng sợ La phu nhân nói gì đó làm ảnh hưởng tới tâm trạng của Tống Ý Châu. Nàng liền đưa đĩa gan ngỗng tới trước mặt Tống Ý Châu rồi nói, “Chị, chị ăn cái này đi!”

Tống Ý Châu giơ đĩa gấp một miếng. Đang muốn bỏ vào miệng lại chợt buông đĩa ra, nàng ấy nhíu mày nói, “Gan ngỗng này làm thế nào vậy? Mùi vị có vẻ không được ngon.”

Tống Ý Mặc gấp một miếng và đáp, “Ngon mà. Trước đây chẳng phải chị rất thích ăn món này sao?”

Tống Ý Châu lắc đầu, “Thời gian gần đây chị ăn uống không tốt, ăn gì cũng không thấy ngon miệng.”

Nàng ấy vừa nói xong, tất cả mọi người đều đồng loạt quay sang nhìn.

Nhận được ánh mắt của mọi người, Tống Ý Châu cũng trở nên lấp bắp, “Con... Con... Đợi trở về phủ sẽ gọi đại phu tới chẩn mạch xem thế nào.”

“Đợi cái gì nữa?” La phu nhân đã sớm đứng dậy cao giọng gọi quản gia vào. Bà phân phó, “Mau đi mời đại phu tới bắt mạch cho Đại tiểu thư. Còn nữa, người phái người tới phủ Thuận vương, nhắc Thuận vương điện hạ đích thân tới đón Đại tiểu thư về.”

Khi chạy tới Lê viên, Cảnh Thế Viêm lập tức nhận được tin vui. Trên mặt không khỏi lộ ra vẻ vui mừng, hần ngồi xổm xuống trước mặt Tống Ý Châu mà hỏi, “Đại phu nói thế nào, được bao lâu rồi? Không được, sau khi về phủ ta sẽ mời ngự y trong cung tới xem mạch lần nữa mới được, còn phải mời một ma ma tới lo việc ăn uống cho nàng nữa.”

Trên mặt Tống Ý Châu cũng lộ ra vẻ vui mừng. Nàng thấp giọng nói, “Đại phu nói được hơn một tháng rồi. Chàng đừng ngồi chồm hổm thế nữa, mau đứng lên đi!”

Cảnh Thế Viêm vội đứng lên. Hần cáo từ đám người La phu nhân rồi cẩn thận đỡ Tống Ý Châu rời khỏi Lê viên trở về phủ.

La phu nhân cũng đi dâng hương trước Phật để cầu xin cho Tống Ý Châu được thuận lợi mọi chuyện. Sau khi rời khỏi phòng, bà tươi cười nói, “Ý Thiên đã có con, Ý Châu cũng đã có, năm nay nếu có thể gả một đứa con gái nữa thì ta cũng an lòng.”

Dì Ôn vui vẻ nói, “Người nọ nói tiếp người kia đi rồi, đến lúc đó trong phủ sẽ rất vắng vẻ, chỉ sợ phu nhân không quen thôi.”

La phu nhân đưa mắt nhìn Tống Ý Mặc, “Đến lúc đó ta sẽ để chồng của A Mặc ở rể, có nó ở đây thì trong phủ cũng không vắng vẻ đâu.”

Ý định giữ chồng của A Mặc ở rể của La phu nhân không biết vì sao lại truyền ra ngoài. Khi tin này rơi vào tai Cảnh Thế Đan, hắn liền chau mày lẩm bẩm, “Khẩu khí lớn thật, bà ấy lại muốn bản vương phải ở rể sao?”

Niệm An đứng bên cạnh nói xen vào, “Huệ vương diện hạ, chẳng phải người ta muốn nạp ngài làm con rể đâu. Người ta đây là công khai từ chối ngài đấy. Nếu ngài đồng ý tới nhà người ta ở rể thì người ta mới chịu.”

Trong chốc lát, Niệm An đã bị đánh đến nổi đầu nổi u mẩy cục. Về mặt buồn rười rượi, gã ngã lộn nhào từ thư phòng ra ngoài.

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 55 – Hoàn Chương 54 Chương 53 Chương 52 Chương 51 Chương 50 Chương 49 Chương 48 Chương 47 Chương 46 Chương 45 Chương 44 Chương 42 Chương 43 Chương 41 Chương 40 Chương 39 Chương 38 Chương 37 Chương 36 Chương 35 Chương 34 Chương 33 Chương 32 Chương 31 Chương 30 Chương 29 Chương 28 Chương 27 Chương 26 Chương 25 Chương 24 Chương 23 Chương 22 Chương 21 Chương 20 Chương 19 Chương 18 Chương 17 Chương 16 Chương 15 Chương 14 Chương 13 Chương 12 Chương 11 Chương 10 Chương 09 Chương 08 Chương 07 Chương 06 Chương 05 Chương 04 Chương 03 Chương 02 Chương 01

Xem Chương Mới Hơn »

54. Chương 54

Chương 54

Cuối năm đó, Thái tử cưới con gái nhà họ Chu, Dư Thanh thành thân với Thân Hàm Thu tại phủ của Công chúa Trường Tín, còn Tổng Ý Bội cũng được gả cho Trần Song Ngư.

Ba đám cưới đều rất được chú ý, mọi người trong kinh thành liên tục bàn ra tán vào về chuyện này.

Việc Thái tử cưới con gái nhà họ Chu và Tổng Ý Bội được gả cho Trần Song Ngư cũng không có gì là kỳ lạ, nhưng việc Dư Thanh thân là vương gia lại thành thân với Thân Hàm Thu trong phủ của Công chúa Trường Tín thì thực sự kỳ quái.

Sau khi dự tiệc cưới ở phủ Công chúa Trường Tín trở về, Cảnh Thế Đan liền gọi Quý Bố tới nói chuyện. Hắn cảm thán, “Phụ hoàng quả nhiên bắt đầu không nể mặt Công chúa Trường Tín nữa rồi.”

Quý Bố cũng nói, “Đúng thế. Trước khi Kiến vương đón dâu, Hoàng thượng rõ ràng đã ban thưởng phủ đệ cho ngài ấy, không ngờ thật ra lại chẳng ban thưởng cái gì, đến phút cuối còn nói phủ đệ bố trí không tốt, còn cần phải trùng tu lại. Mà Khâm thiên giám ở bên kia đã chọn được ngày kết hôn, bọn họ còn nói lễ kết hôn không thể trì hoãn, nếu trì hoãn sẽ bất lợi cho gia đình. Công chúa Trường Tín cũng là bất đắc dĩ mới phải để Dư Thanh và Thân Hàm Thu kết hôn tại phủ Công chúa thôi.”

Cảnh Thế Đan cười ha hả nói, “Dư Thanh cũng nhận thấy không thể đón dâu tới phủ Kiến vương nên vốn muốn kiếm một khu nhà nhỏ ở bên ngoài, ai ngờ phụ hoàng lại nói, “Chẳng phải con vẫn ở trong phủ của Công chúa Trường Tín sao? Cứ sống ở đó và cưới xin ở đó chẳng phải cũng rất tốt sao?”. Cứ như vậy, Dư Thanh đành phải lĩnh chỉ mà lo liệu hôn sự ngay tại phủ Công chúa Trường Tín.”

Trái ngược với tình trạng sứt đầu mẻ trán của Công chúa Trường Tín, La phu nhân lại đang sống trong tâm trạng rất thư thái. Mấy năm nay vẫn luôn phải lo lắng đề phòng, hiện giờ có thể bảo toàn được tính mệnh của mọi người lớn nhỏ trong nhà, mấy đứa con gái cũng đã lấy được chồng như ý, bà còn cầu mong gì hơn nữa? Về phần đứa con gái nhỏ Tổng Ý Mặc, với tài mao của nàng, việc kén rể cũng không phải chuyện khó. Đứa con do Tổng Ý Mặc sinh ra sau này sẽ kế thừa hương hỏa cho nhà họ Tổng, nhà họ Tổng cũng sẽ không bị tuyệt hậu.

Lúc này, Tống Ý Mặc đang nói chuyện với Tống Ý Châu. Cả hai đang đoán xem đứa bé trong bụng nàng ấy là trai hay gái.

Tống Ý Châu đang có thai nên khi Tống Ý Bội xuất giá, nàng ấy cũng không tiện đưa tiền. Vẫn có chút canh cánh trong lòng, nàng ấy hỏi Tống Ý Mặc, “Hôm lại mặt trông Ý Bội thế nào? Chồng nó có đối xử tốt với nó không?”

Tống Ý Mặc che miệng cười, “Chị à, chị còn lo lắng căng thẳng cho chị ba hơn cả mẹ đấy. Chị ba gả cho Trần Song Ngư, mà Trần Song Ngư ấy chúng ta đều quen biết cả, anh ta sao dám đối xử không tốt với chị ba? Hôm lại mặt, trông chị ba rất rạng rỡ và cực kỳ kiều diễm, nhìn qua cũng biết vợ chồng ân ái hòa hợp.”

“Vậy là tốt rồi.” Tống Ý Châu yên lòng cười nói, “Nó vốn có cơ hội làm thái tử phi mà đột nhiên lại bị từ hôn và gả ột vị quan nhỏ, chị chỉ sợ trong lòng nó có khúc mắc thôi.”

Tống Ý Mặc cười nói, “Từ khi Hầu phủ bị tước vị, chị ba bỗng trở nên hiểu chuyện hơn, tính tình của chị ấy hiện giờ cũng đã chừng chặc hơn rất nhiều, chị không cần lo lắng cho chị ấy đâu.”

Tống Ý Châu cũng cười nói, “Người nhà Trần gia đều phúc hậu, chị quả thật không cần lo lắng cho nó. Còn em nữa, sang năm mới em đã mười lăm tuổi rồi, rốt cuộc định tính thế nào đây? Nghe mẹ nói thì đang chuẩn bị kén rể cho em, mà em với Huệ vương điện hạ...”

Tống Ý Mặc thấp giọng nói, “Đến lúc đó nói sau!”

Sau khi trở về từ phủ Thuận vương, Tống Ý Mặc không hiểu vì sao có chút buồn bực. Nhận thấy Tống Ý Mặc có vẻ bất thường, qua mấy ngày, La phu nhân liền gián tiếp đi hỏi Tống Ý Châu. Biết được chuyện Cảnh Thế Đan muốn kết hôn với Tống Ý Mặc, bà không khỏi im lặng.

Chớp mắt đã sang năm mới, La phu nhân quả nhiên bắt đầu kén rể cho Tống Ý Mặc.

Về phía Cảnh Thế Đan, hắn cũng vô cùng lo lắng. Lúc trước hắn đã tới xin Cảnh Nam Thiên cho phép cưới Tống Ý Mặc làm vương phi. Cảnh Nam Thiên lại chỉ thản nhiên nói, “Mấy anh em các con sao ai nấy đều đây đưa với con gái Tống gia thế, thế là thế nào?”

Cảnh Thế Đan oán thầm: Ngài chẳng phải cũng dây dưa với con gái Tống gia và đang giữ Tống Ý Thiên như giữ bảo bối đấy sao?

Thấy Cảnh Nam Thiên không đồng ý tứ hôn, Cảnh Thế Đan đành phải tới cầu xin Khang thái hậu.

Khang thái hậu vừa nghe nói Cảnh Thế Đan muốn cưới Tống Ý Mặc thì lập tức phản đối, “Phụ hoàng con đã nạp một người nhà họ Tống làm thực phi, Tam đệ của con cũng cưới một người làm Thuận vương phi, lúc trước Thái tử thiếu chút nữa đã cưới người nhà họ Tống làm thái tử phi rồi, may mà hôn sự bị hủy bỏ nên mới không xảy ra chuyện rối loạn thân phận. Giờ con lại xin cưới con gái nhà họ Tống sao? Trong kinh thành có nhiều tiểu thư khuê các như thế, con muốn kết hôn với ai bà nội cũng có thể ra mặt giúp con, riêng con gái nhà họ Tống thì không được.”

Cảnh Thế Đan cũng không nổi giận. Trở lại phủ, hắn liền bí mật gọi người tới nói chuyện.

Người này bẩm báo, “Bẩm Huệ vương điện hạ, vị Hoàng ản sư đó hiện đang ở ngay tại Lê viên ả.”

“Tốt lắm, đi mòn gót giày tìm chẳng thấy, đến khi thấy được chẳng tốn công.” Cảnh Thế Đan vỗ tay cười to.

Sau đó vài ngày, Hoàng ản sư tới gặp Cảnh Thế Đan trong một quán rượu. Ông thản nhiên hỏi, “Huệ vương điện hạ tìm cách hẹn tôi tới đây rốt cuộc là có chuyện gì?”

Cảnh Thế Đan đã điều tra cẩn thận về Hoàng ản sư, so sánh với bức họa mình đã từng xem qua thì lại càng chắc chắn về thân phận của ông ta, hắn liền đứng lên thi lễ, “Quốc sư đại nhân, mọi người tìm ngài thật vất vả!”

Hoàng ản sư vẫn ngồi ngay ngắn bất động. Ông thản nhiên nói, “Ngài nhận nhầm người rồi.”

Cảnh Thế Đan cười một cái rồi ngồi xuống. Hắn nói, “Quốc sư à, bản vương đã có thể tìm ra ngài thì tin chắc muộn một chút phụ hoàng ta cũng sẽ tìm ra ngài thôi.”

Hoàng ẩnsư chính là quốc sư của tiền triều, thiên văn địa lý không gì không tinh thông. Cảnh Nam Thiên vẫn muốn tìm người này để hỗ trợ mình nhưng mấy năm rồi vẫn không tìm ra được. Chẳng ngờ Hoàng ẩnsư mà bọn họ muốn tìm lại đang ẩn cư trong Hầuphủ.

Mấy năm nay Hoàng ẩnsư vẫn lặng lẽ quan sát những việc Cảnh Nam Thiên đã làm. Không thể không thừa nhận, Cảnh Nam Thiên tuy dùng võ lực để có được thiên hạ nhưng xem ra cũng là người biết trị quốc an dân, ít nhất ông ta cũng làm người dân có cuộc sống an ổn. Về phần mình, do tuổi tác đã cao, ông thực sự không muốn lại tham gia vào chính sự, nhưng hiện giờ đã bị Cảnh Thế Đan tìm được, xem ra ông có muốn tránh cũng không tránh khỏi.

Cảnh Thế Đan cười nói, “Nếu Quốc sư đại nhân không muốn tham gia vào triều chính thì có thể làm thái phó dạy dỗ cho đám hoàng tôn cũng được. Một thân học thức của Quốc sư đại nhân nếu được truyền lại cho đời sau thì phụ hoàng ta cũng sẽ không canh cánh trong lòng về ngài nữa.”

Hoàng ẩnsư bất động thanh sắc một hồi mới hỏi tiếp, “Mục đích thật sự của ngài khi đi tìm tôi thế này không phải chỉ có vậy phải không?”

Cảnh Thế Đan lập tức bật ngón tay cái tán thưởng, “Quốc sư đại nhân anh minh! Không đối gặt ngài, kỳ thực ta muốn cưới Tống Ý Mặc làm vương phi nhưng phụ hoàng không đồng ý. Ta muốn nhờ ngài giúp đỡ nói hộ mấy câu.”

Hoàng ẩnsư giận dữ nói, “Huệ vương điện hạ, ngài tuổi còn nhỏ mà biết nhiều thế cũng không phải chuyện tốt đâu!”

Trước đây, khi tranh đoạt thiên hạ, Cảnh Nam Thiên đã gặp Hoàng ẩnsư và từng nợ Hoàng ẩnsư một món nợ ân tình. Khi đó, Cảnh Nam Thiên đã nói, nếu sau này Hoàng ẩnsư có việc muốn nhờ thì ông ta nhất định sẽ giúp Hoàng ẩnsư đạt được ý nguyện.

Cảnh Thế Đan lại nói, “Quốc sư đại nhân, ngài đã dạy dỗ Tống Ý Mặc nhiều năm, ngài hẳn tâm đắc nàng ấy phải gả ột người bình thường sao? Chỉ có gả cho bản vương thì nàng ấy mới có thể phát huy được sở trường, mới có thể thư thái, mới có thể hạnh phúc.”

Hoàng ẩnsư trừng mắt nhìn Cảnh Thế Đan, “Nói như thế thế gian này chỉ có ngài mới xứng đôi với Tống Ý Mặc vậy.”

Cảnh Thế Đan xoa xoa mũi, “Quốc sư đại nhân, bản vương và Tống Ý Mặc lưỡng tình tương duyệt, ngài chỉ cần nói giúp một chút thôi. Tống Ý Mặc cũng chỉ gả cho bản vương mới có thể giữ được bộ sách trân quý đó.”

Hoàng ẩnsư cả kinh. Lúc này ông mới nhớ ra Tống Ý Mặc hiện giờ không còn là tiểu Hầugia nữa, mà trong Lê viên còn cất giữ rất nhiều bộ sách trân quý. Nếu có người phát hiện ra những bộ sách này đều là các bộ sách chỉ còn một bản duy nhất của triều đại trước thì chỉ sợ khó mà bảo toàn. Tống Ý Mặc chỉ có thể gả cho Cảnh Thế Đan thì những bộ sách này mới có thể giữ được. Vả lại, trong tương lai, những bộ sách này cũng nên hiến tặng lại cho hoàng gia.

Hoàng ẩnsư suy nghĩ một lát rồi nói, “Tôi có thể giúp, nhưng khi A Mặc lập gia đình thì bộ sách này phải được coi như hồi môn của nó và phải mang đi hết. Về phần tôi, tôi cũng muốn được coi như hồi môn, cùng tới ở trong vương phủ và coi giữ đám sách đó.”

Lúc trước, khi điều tra về Hoàng ẩnsư, Cảnh Thế Đan đã nhiều lần bị các sự tích về ông ta làm cho kinh ngạc đến ngất người. Giờ thấy đối phương nói chuyện tựa hồ có chút khẩu khí của một lão ngoan đồng, cảm giác khoảng cách giữa hai người như được kéo gần lại, hân vui vẻ trả lời, “Mọi chuyện đều sẽ như ý của Quốc sư đại nhân.”

Sau đó mấy ngày, Cảnh Thế Đan liền đưa Hoàng ẩnsư tiến cung gặp Cảnh Nam Thiên.

Sau buổi nói chuyện, Cảnh Nam Thiên quả nhiên đồng ý với nguyện vọng của Hoàng ẩnsư, “Tống Ý Mặc là đệ tử của ngài, lại đã cùng sinh cùng tử với Cảnh Thế Đan lúc ở trên chiến trường, trăm đương nhiên đồng ý cho Thế Đan cưới Tống Ý Mặc làm vương phi. Có điều, Quốc sư đại nhân ạ, ngài cũng phải đồng ý với trăm một việc, sau này ngài phải tiến cung làm sư phụ cho đám hoàng tôn và giúp trăm dạy dỗ bọn chúng cho thật tốt.”

Hoàng ản sư cười nói, “Thần tuân chỉ!”

Khi nghe được tin vị quốc sư của tiền triều vẫn ẩn cư tại Hầu phủ và là sư phụ của Tổng Ý Mặc, Công chúa Trường Tín không khỏi ngạc nhiên. Bà ta xoa tay nói, “Trước đây Hoàng thượng rất tôn sùng vị quốc sư này, giờ biết đối phương là sư phụ của Tổng Ý Mặc, chỉ sợ Hoàng thượng lại hậu đãi đám người Tổng Ý Mặc thôi.”

Thân Đình cũng lo lắng nói với Công chúa Trường Tín, “Bà đừng để ý tới chuyện này nữa. Giờ Hàm Thu đã là vương phi mà vẫn phải ở trong phủ Công chúa, chuyện này không hay ho chút nào.”

Nói tới chuyện này, Công chúa Trường Tín cũng vô cùng căm tức. Vốn nghĩ đem gả Thân Hàm Thu cho Dư Thanh thì có thể nước lên thuyền lên, ai ngờ Cảnh Nam Thiên lại lãnh đạm như vậy. Vả lại, mắt thấy gần đây Hoàng thượng có vẻ lạnh nhạt với mình, bà ta cũng không thể không hoảng hốt.

Hai người đang nói chuyện thì có người đến mật báo với Công chúa Trường Tín, “Bẩm Công chúa điện hạ, đại sự không ổn rồi! Mai quý nhân ở trong cung ăn huyết tinh vật để dưỡng nhan đã bị Hoàng thượng bắt gặp.”

“Huyết tinh vật là cái gì?” Công chúa Trường Tín kinh hãi hỏi.

Người kia trả lời, “Là cuống rốn ạ. Hoàng thượng rất tức giận. Có lẽ Hoàng thượng không chỉ xử phạt Mai quý nhân mà e rằng còn liên lụy tới cả Kiến vương điện hạ và Công chúa điện hạ đấy ạ.”

“Thật ngu xuẩn! Bà ta ở trong cung mà sao có thể không cẩn thận như vậy?” Sắc mặt của Công chúa Trường Tín trông cực kỳ khó coi.

Cảnh Nam Thiên quả thực rất tức giận. Bên trong thư phòng, ông ta đã sai người nghị chỉ quyết ý bắt Dư Thanh đưa Thân Hàm Thu cùng Mai quý nhân tới đất phong nhậm chức và không được quay trở lại kinh thành.

Khi thánh chỉ được ban xuống, Công chúa Trường Tín lập tức ngã bệnh. Bà ta tính toán cả đời, trong lòng luôn muốn nắm giữ quyền lực, chẳng ngờ Dư Thanh lại không chịu tranh giành, còn bị trục xuất khỏi kinh thành tới một nơi xa xôi, trở thành một vị vương gia bị người ta quản giáo, mà con gái bảo bối của mình cũng phải đi theo chịu khổ.

Cảnh Nam Thiên nghe tin Công chúa Trường Tín bị bệnh thì lại ra một đạo thánh chỉ nói khí hậu Giang Nam trong lành, rất thích hợp để dưỡng bệnh nên đặc biệt ban thưởng cho Công chúa Trường Tín một tòa dinh thự ở Giang Nam, để Công chúa Trường Tín cùng chồng rời khỏi kinh thành tới Giang Nam dưỡng bệnh và không cần phải quay trở lại nữa.

Sau khi Dư Thanh và Công chúa Trường Tín lần lượt rời khỏi kinh thành, bầu không khí trong kinh thành đã trở nên yên ắng hơn rất nhiều. Những người dựa dẫm vào Công chúa Trường Tín cũng bắt đầu tìm kiếm một con đường khác.

Lúc này, Cảnh Nam Thiên mở tiệc trong cung và gọi mấy đứa con tới tham gia. Trong bữa tiệc, ông ta đã nói mấy lời thăm thía, “Trước đây, bốn anh em các con luôn yêu thương gắn bó với nhau. Trầm lập Thế Sơ làm thái tử bởi vì nó là con trưởng, đồng thời cũng là vì nó là người rộng lượng, sau này chắc chắn sẽ đối xử tử tế với các anh em của mình. Nhưng vài năm trở lại đây, các con luôn đấu tranh giành giật với nhau, tình cảm anh em cũng phai nhạt dần, việc này khiến trẫm rất đau lòng.”

Mọi người vừa nghe nói thế liền vội vàng thỉnh tội. Thái tử lại hứa hẹn sẽ đối xử tử tế với đám huynh đệ. Lúc đó Cảnh Nam Thiên mới gật đầu bảo bọn họ về chỗ ngồi rồi sai người rót rượu vui vẻ quây quần.

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 55 – Hoàn Chương 54 Chương 53 Chương 52 Chương 51 Chương 50 Chương 49 Chương 48 Chương 47 Chương 46 Chương 45 Chương 44 Chương 42 Chương 43 Chương 41 Chương 40 Chương 39 Chương 38 Chương 37 Chương 36 Chương 35 Chương 34 Chương 33 Chương 32 Chương 31 Chương 30 Chương 29 Chương 28 Chương 27 Chương 26 Chương 25 Chương 24 Chương 23 Chương 22 Chương 21 Chương 20 Chương 19 Chương 18 Chương 17 Chương 16 Chương 15 Chương 14 Chương 13 Chương 12 Chương

Xem Chương Mới Hơn »

55. Chương 55 – Hoàn

Chương 55

Sau khi bữa tiệc trong cung kết thúc, Thái tử lại trình trọng mời Cảnh Thế Đan và Cảnh Thế Viêm tới Đông cung nói chuyện. Hắn còn lệnh cho Thái tử phi Chu thị ra chào hỏi Cảnh Thế Đan và Cảnh Thế Viêm.

Đợi Chu thị lui ra, Thái tử mới cẩn thận nói, “Nhị đệ, Tam đệ, phụ hoàng nói rất đúng. Trước đây, tình cảm giữa các anh em chúng ta tốt đẹp cỡ nào? Ta chỉ mong chúng ta không càng ngày càng xa cách thế này.”

Tối nay, bị Cảnh Nam Thiên cảnh tỉnh, trong lòng Cảnh Thế Đan và Cảnh Thế Viêm cũng biết Cảnh Nam Thiên sẽ không phớt bỏ Thái tử. May mà lúc trước bọn họ cũng chiều cố tới tình anh em và không gây ra chuyện gì với Thái tử nên hiện giờ mới có thể an tọa tại kinh thành.

Nhận thấy Thái tử quả thật có ý muốn tình cảm anh em trở lại thân thiện hữu hảo như xưa, Cảnh Thế Đan và Cảnh Thế Viêm cũng bằng lòng thân thiện hữu hảo. Ba anh em nói chuyện được một lúc mới khôi phục lại không khí thân mật ồn ào trước đây.

Từ Đông cung đi ra, Cảnh Thế Đan lập tức trở về phủ Huệ vương. Đợi tới lúc Quý Bố tới gặp, hắn liền đem chuyện vừa rồi kể cho gã nghe. Cả người toát mồ hôi lạnh, Quý Bố nói, “May mà Huệ vương điện hạ vẫn luôn đối xử cung kính với Thái tử và kiên quyết không cưới Thân Hàm Thu làm vương phi. Nếu không hôm nay ngài đã gặp chuyện không hay rồi.”

Cảnh Thế Đan cười nói, “Thân là hoàng tử vô binh vô tướng, cái dựa vào chỉ là một ý niệm của phụ hoàng mà thôi. Lúc này phụ hoàng có lẽ đang vui mừng vì mấy anh em chúng ta không phản lại Thái tử. Có điều, phụ hoàng cơ thể tráng kiện, ông ấy có lẽ còn ngồi ở ngôi vị hoàng đế hơn mười năm hai mươi năm nữa cũng không có gì lạ. Có phụ hoàng ở đó, chỉ cần chúng ta không gây ra chuyện gì là có thể an hưởng tôn vinh rồi.”

Quý Bố còn chuyện khác muốn hỏi. Gã cười nói, “Huệ vương điện hạ không phải đã xin được ý chỉ để cưới Tống Ý Mặc sao? Sao dạo này ngài lại không có động tĩnh gì vậy?”

Cảnh Thế Đan trả lời, “Tháng tư tới là lễ cập kê của Tống Ý Mặc. Bản vương muốn cầu hôn nàng ấy tại lễ cập kê.”

Dạo gần đây, được La phu nhân dạy dỗ, Tống Ý Mặc cũng học được một chút nữ công và một ít tay nghề nấu nướng. La phu nhân thấy Tống Ý Mặc chuyên chú học tập thì cũng rất vui mừng. Bà thấp giọng nói, “Con đã tới tuổi cập kê rồi, cuối cùng cũng phải lập gia đình. Mấy việc này nên học tập dần dần đi, về sau nhất định sẽ phát huy tác dụng.”

Hai người đang nói chuyện thì nhận được tin Tống Ý Bội đã tới. La phu nhân và Tống Ý Mặc vội ra ngoài đón rồi cùng Tống Ý Bội vào phòng nói chuyện phiếm.

La phu nhân nói với Tống Ý Bội, “Con hiện giờ đã là gái có chồng, không thể cứ một chút lại chạy về nhà mẹ đẻ được, rảnh rỗi thì qua thăm hỏi hầu hạ bố mẹ chồng đi, cũng phải quan tâm chăm sóc họ nhiều hơn một chút mới được.”

Tống Ý Bội kéo tay La phu nhân làm nũng, “Mẹ à, hai tháng rồi con không về, vậy mà mẹ chẳng nhớ con chút nào sao? Chẳng phải vì nghĩ A Mặc sắp làm lễ cập kê nên con mới về bàn bạc một chút xem nên tổ chức lễ cho em nó thế nào sao? Nghĩ lại thì trước đây khi bọn con tới tuổi cập kê, lúc đấy chị em con vẫn là

tiểu thư của Hầu phủ nên lễ lạt cũng xem như long trọng. Lễ cập kê của A Mặc hiện giờ chỉ sợ sẽ có chút vắng vẻ thôi.”

La phu nhân nói, “Chuyện này con lo lắng quá nhiều rồi. Trước đây khi còn là tiểu Hầu gia, các mối quan hệ của nó cũng khá tốt đẹp và có không ít bạn tốt. Còn hiện giờ, cả ba chị của nó đang sống rất tốt, ba anh rể lại có quyền thế địa vị như thế, lễ cập kê của nó nhất định sẽ không vắng vẻ hơn so với lễ cập kê của các con đâu.”

La phu nhân nói xong, Tống Ý Bội cũng cảm thấy đúng. Nàng ta không khỏi nở nụ cười, “Nói vậy là con lo vô ích rồi?”

“Chẳng phải thế sao?” La phu nhân lại nói, “Con vẫn nên cẩn thận nghĩ xem nên tặng quà gì cho A Mặc đi!”

Tống Ý Bội gất giọng, “Mẹ sợ con không có quà sao? Con đã sớm chuẩn bị rồi, bảo đảm A Mặc sẽ thích.”

Tống Ý Mặc cười nói, “Chị cả đã lên nói cho em biết, La Phương Khê, Trần Song Ngọc, còn có đám người Công chúa Cảnh Thế Dung nữa, đều sẽ tới tham gia lễ cập kê của em. Có mấy nàng quý nữ ấy đến đây, chị ba còn sợ buổi lễ không ầm ĩ lên sao?”

Mấy mẹ con nói xong liền cười rộ lên.

*

Chớp mắt đã tới đầu tháng Tư. Từ sáng sớm, cỗ kiệu và xe ngựa của các phủ đã lũ lượt kéo tới ngoài cửa Lê viên để tham gia lễ cập kê của Tống Ý Mặc.

Thạch Khang vốn có mối quan hệ thân thiết với Tống Ý Mặc lúc trước cũng đã sớm cưỡi ngựa tới đây. Hắn một mặt muốn ủng hộ Tống Ý Mặc, một mặt muốn gặp mặt Trần Song Ngọc. Vì đến tháng Sáu Trần Song Ngọc mới tới tuổi cập kê nên hắn phải chờ tới cuối năm mới có thể cưới nàng ấy làm vợ. Thời gian gần đây Trần Song Ngọc cứ luôn ở trong phủ thêu đồ cưới và không tham gia các yến hội nên mấy tháng nay hắn vẫn chưa được gặp nàng.

Mọi người vừa mới tiến vào Lê viên thì bên ngoài bỗng có người hô, “Thánh chỉ đến! Tống thị tiếp chỉ!”

La phu nhân và Tống Ý Mặc đưa mắt nhìn nhau rồi vội vàng ra ngoài tiếp chỉ.

Thánh chỉ đại ý rằng Tống Ý Mặc tài mạo song toàn, xứng đôi với Huệ vương điện hạ, Hoàng thượng đặc biệt tứ hôn, quyết định mùa thu này sẽ tổ chức lễ cưới.

La phu nhân sớm đã được Tống Ý Châu cho biết Hoàng thượng quyết định chọn Tống Ý Mặc làm Huệ vương phi nên lần này tiếp chỉ bà cũng không tỏ ra bất ngờ.

Mọi người bên dưới cũng liên tục trầm trồ, “Tống gia lợi hại thật, đã có một vị Thuận vương phi, một vị thực phi, giờ lại thêm một vị Huệ vương phi nữa.”

Lại có người nói, “A Mặc như vậy thì người bình thường quả thật không dám cưới. Chỉ có Huệ vương điện hạ mới xứng đôi với A Mặc thôi.”

La Phương Khê và Trần Song Ngọc tuy đã từng trông thấy Tống Ý Mặc mặc đồ nữ trang nhưng hôm nay gặp lại lần thứ hai vẫn tỏ ra hết sức kinh ngạc và tán thưởng. Đợi Tống Ý Mặc tiếp chỉ xong, các nàng ấy liền tiến lên kéo Tống Ý Mặc và cố ý hô, “Huệ vương phi, dân nữ có lễ mọn ạ!”

“Đi đi, đừng nói bậy!” Nghe thánh chỉ xong, trong lòng Tống Ý Mặc cũng nhận định, bản thân mình đã giả trai nhiều năm, lại đã xông pha nơi chiến trường, cũng đã từng tiếp xúc với Cảnh Thế Đan, giờ mình có muốn lập gia đình chỉ sợ tạm thời cũng không có ai dám lấy. Cảnh Thế Đan hử...

Nhớ tới Cảnh Thế Đan, trong lòng Tống Ý Mặc chợt dâng lên cảm giác ngọt ngào, thế nhưng mặt ngoài lại tỏ ra không có việc gì, giả vờ thờ ơ lãnh đạm.

Nhìn giờ lành đã tới, Tống Ý Mặc đang định thụ lễ thì bỗng có người vào bẩm báo, “Tiểu thư, Huệ vương điện hạ tới ạ!”

Đầu này vừa mới tiếp thánh chỉ tứ hôn thì đầu kia Huệ vương đã tới rồi. Mọi người không khỏi cất tiếng cười ha hả, “A Mặc, vị hôn phu của cô tới rồi kìa, mau ra đón đi thôi!”

Tổng Ý Mặc mới phì mọi người một cái thì Cảnh Thế Đan đã nhanh chóng tiến vào. Trên tay cầm lễ vật, hần đến gần nàng và nói, “A Mặc, đây là lễ vật do bản vương tự tay làm, tặng nàng đó!”

Trước mặt bao người, Tổng Ý Mặc rút cuộc cũng đỏ mặt. Nàng vội nhận lễ rồi mở ra trước mặt mọi người. Bên trong là một bức tượng gỗ điêu khắc hai người đang cười ngửa, hình người trông rất sống động, liếc mắt một cái liền nhận ra một người chính là nàng, còn người kia là Cảnh Thế Đan, hai người cười hai con ngửa, tư thái hết sức mạnh mẽ.

Thạch Khang đã sớm ló đầu ra nhìn trộm. Hần cười ha ha một tiếng rồi nói, “Huệ vương diện hạ, thật không ngờ ngài lại có tài điêu khắc như vậy. Bức tượng này thật tinh xảo. Tôi dám nói, nếu ngài không phải là vương gia mà ra ngoài làm thợ điêu khắc thì cũng có thể nổi danh được đó.”

Mọi người lập tức cất tiếng cười ha hả.

Do trước đây Tổng Ý Mặc giả trang làm con trai, khi làm việc nói chuyện đều mang phong cách của con trai, lại đã cùng Cảnh Thế Đan và Thạch Khang xông pha nơi chiến trường, nên khi Cảnh Thế Đan tặng quà cho nàng trước mặt mọi người, Thạch Khang trêu đùa nàng trước mặt mọi người, ai nấy đều không cảm thấy phản cảm mà chỉ liên tiếp vui vẻ đùa giỡn.

Giờ lành đã tới, Tổng Ý Mặc quỳ xuống thụ lễ. Cảnh Thế Đan ở bên cạnh vừa xem lễ vừa đánh giá Tổng Ý Mặc, trong lòng cảm thấy cực kỳ vui sướng. A Mặc của chúng ta đã trưởng thành rồi, đã thay đổi rồi!

Sau khi tham dự lễ cập kê của Tổng Ý Mặc và cùng Trần Song Ngọc trở về phủ, trong lòng Tổng Ý Bội cứ thấp thỏm không yên.

Khuông phu nhân thấy thế liền hỏi, “Có phải nhà mẹ đẻ dận dò gì con và bảo con tới hỏi chúng ta phải không?”

Tổng Ý Bội kinh ngạc thất thanh hỏi, “Sao mẹ biết?”

Khuông phu nhân lại nói, “Nghĩ một chút là biết thôi. Nhà con có bốn chị em gái, hai người đã gả vào hoàng thất, một người sắp trở thành Huệ vương phi rồi. Con do các chị em con sinh ra là huyết mạch của hoàng thất, không thể trở thành con thừa tự của nhà họ Tổng được. Hiện giờ người mà mẹ con trông cậy được chỉ có mình con thôi.”

Tổng Ý Bội bỗng nói, “Mẹ con cũng biết việc này rất khó, nhưng nếu cha mẹ không đồng ý thì nhà họ Tổng thực sự sẽ tuyệt đường hương hỏa.”

Khuông phu nhân thở dài, “Lúc trước khi tới cửa cầu thân cha mẹ đã sớm nghĩ tới việc này rồi. Con nói với mẹ con rằng chỉ cần con sinh được hai đứa con trai trở lên thì chúng ta sẽ để một đứa làm con thừa tự của nhà họ Tổng.”

Tổng Ý Bội mừng rỡ đỏ bừng hốc mắt, “Mẹ à, mẹ tốt với nhà chúng con như thế, nhà chúng con thực sự...”

Khuông phu nhân nói tiếp, “Trước đây cha con đã từng cứu mạng cha Song Ngư, có cái gì quan trọng hơn tính mạng đâu? Đứa bé dù làm con thừa tự nhưng vẫn là cháu của mẹ, con không cần như vậy.”

La phu nhân nghe được tin này cũng vô cùng cảm kích Trần thị trung và Khuông phu nhân.

Tới mùa thu, khi Tổng Ý Bội đang mang thai thì Cảnh Thế Đan cũng đang chuẩn bị cưới Tổng Ý Mặc. Khương quý phi mặc dù có khúc mắc trong lòng nhưng hôn sự này đã được quyết định, bà ta cũng không thể không đích thân tới phủ Huệ vương để giúp đỡ chuẩn bị, bận rộn đến mức chân không chạm đất.

Ngày tốt đã tới, đội ngũ đón dâu đi một vòng trong nội thành rồi tẩu sáo khua trống tới ngoài cửa Lê viên.

Nghe được tiếng nhạc, trong lòng Tổng Ý Mặc bỗng có chút căng thẳng. Nàng nắm chặt lấy tay La phu nhân và luôn miệng nói, “Mẹ à, con cũng đi lấy chồng thì chẳng phải mẹ ở nhà sẽ rất vắng vẻ sao?”

La phu nhân vỗ vỗ lên tay nàng, “Vắng vẻ cái gì? Mẹ bận không hết việc đây này. Chị cả con đã sinh con trai, giờ lại có tin vui, Tô chiêu nghi thì không tiện rời khỏi cung, phủ Thuận vương lại chẳng có ma ma nào

đáng tin cậy. Mẹ sẽ tới phủ Thuận vương chăm nom chị con một chút. Chị ba con cũng đang mang thai, nó bây giờ cứ như trẻ con, lúc nào cũng gào lên là muốn gặp mẹ, mẹ cũng phải qua đó thăm nom nó. Con yên tâm đi, không cần lo ẹ.”

Hai mẹ con đang nói chuyện thì hỉ nương* đã tới giục Tống Ý Mặc lên kiệu.

(*Hỉ nương: Người chịu trách nhiệm chăm sóc cô dâu.)

Cảnh Thế Đan đích thân cưỡi ngựa đi đón dâu. Hắn ngồi trên lưng một con ngựa cao to, thân mặc hỉ phục, cả người toát ra vẻ tuần lãng vô cùng, khiến trái tim các đại cô nương tiểu tức phụ vây quanh xem lễ cứ nhộn nhịp không thôi. Ai cũng nói, “Huệ vương anh tuần quá, con gái Tống gia thực có phúc!”

Cảnh Thế Đan nghe được những lời bình luận liền mỉm cười. Bỗng thấy hỉ nương dẫn Tống Ý Mặc một thân hỉ phục bước ra, hắn không khỏi ngáy người.

Tống Ý Mặc vừa ngẩng đầu đã bắt gặp ánh mắt của Cảnh Thế Đan. Nàng vội vàng lấy quạt tròn che mặt rồi để hỉ nương dẫn lên kiệu.

Khi kiệu hoa tới phủ Huệ vương, được hỉ nương chỉ dẫn, Tống Ý Mặc cùng Cảnh Thế Đan nhất nhất hoàn thành nghi thức bái đường. Bái đường xong xuôi, Tống Ý Mặc lập tức được đưa vào tân phòng.

Tiệc cưới cuối cùng cũng kết thúc. Tiễn khách khứa ra về xong, Cảnh Thế Đan uống một bát canh giải rượu rồi chạy về phía tân phòng. Gần tới nơi, hắn bỗng đứng lại, trong lòng không hiểu sao có chút lo sợ.

Niệm An thấy thế liền im lặng rút từ trong ngực ra hai bức tranh. Gã đưa cho Cảnh Thế Đan và nói, “Huệ vương điện hạ, ngài đưa cái này cho Vương phi xem đi, Vương phi sẽ hiểu được tâm ý của ngài, sẽ biết ngài vẫn ái mộ mình. Vương phi thấy vui vẻ thì tự nhiên sẽ theo ngài thôi. Chúc ngài may mắn!”

Cảnh Thế Đan vừa nhận bức tranh liền kinh ngạc hỏi, “Chẳng phải bản vương đã ném nó đi rồi sao?”

“Ngài ném đi nhưng tiểu nhân đã nhặt lại và cất đi đấy ạ.” Niệm An cảm thấy vô cùng tự hào về tài tiên tri của mình, gã không khỏi ưỡn ngực trả lời.

Cảnh Thế Đan vỗ vỗ bả vai gã rồi xoay người bước vào tân phòng.

Tống Ý Mặc đã tắm rửa và đổi sang thường phục. Lúc này, nàng đang nghiêng người đọc sách bên giường. Thấy Cảnh Thế Đan bước vào, trong lòng Tống Ý Mặc cũng có chút căng thẳng. Mặc dù trước đây quả thực đã từng giúp Cảnh Thế Đan thay y phục nhưng lần này nàng cũng chẳng biết phải làm thế nào.

Cảnh Thế Đan cười cười ngồi xuống bên giường. Hắn lấy bức tranh đang cầm trong tay đưa cho Tống Ý Mặc xem.

Tống Ý Mặc vừa mở ra liền thấy trong hai bức tranh đều là mình lúc 13 tuổi, trong đó có một cái là mặc nam trang, một cái là mặc nữ trang. Tống Ý Mặc không khỏi kinh ngạc chỉ vào hình vẽ mình mặc nữ trang và hỏi, “Cái này...?”

Cảnh Thế Đan chân thành dịu dàng trả lời, “Bản vương đã ái mộ nàng từ mấy năm trước rồi. Khi đó ta đã tưởng tượng dáng vẻ của nàng lúc mặc nữ trang, nửa đêm lại dậy vẽ bức tranh này và âm thầm cầu trời cho nàng biến thành con gái. Chẳng ngờ nàng đúng là con gái thật.”

Hai người ngồi sát bên nhau, cùng nhau xem tranh, cùng có thể nghe thấy hơi thở của đối phương. Tống Ý Mặc nghe được những lời tỏ tình này liền không tự chủ mà tựa vào vai Cảnh Thế Đan.

Cảnh Thế Đan ôm lấy eo Tống Ý Mặc và chăm chú nhìn nàng.

“A Đan, thiếp cũng ái mộ chàng!” Tống Ý Mặc cúi đầu thì thầm.

“A Mặc, cục cưng của ta, bảo bối của ta, đời này của bản vương đã có được nàng, thật không có gì đáng giá bằng!” Cảnh Thế Đan nói xong liền cúi đầu ngậm lấy đôi môi đỏ mọng của Tống Ý Mặc.

Muộn một chút, bên trong tân phòng sắc đỏ tung bay, trên giường thấp thoáng có hai bóng người, xuân ý vô hạn...

——HẾT——

o~(^o^)-o

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 55 – Hoàn Chương 54 Chương 53 Chương 52 Chương 51 Chương 50 Chương 49 Chương 48 Chương 47 Chương 46 Chương 45 Chương 44 Chương 42 Chương 43 Chương 41 Chương 40 Chương 39 Chương 38 Chương 37 Chương 36 Chương 35 Chương 34 Chương 33 Chương 32 Chương 31 Chương 30 Chương 29 Chương 28 Chương 27 Chương 26 Chương 25 Chương 24 Chương 23 Chương 22 Chương 21 Chương 20 Chương 19 Chương 18 Chương 17 Chương 16 Chương 15 Chương 14 Chương 13 Chương 12 Chương 11 Chương 10 Chương 09 Chương 08 Chương 07 Chương 06 Chương 05 Chương 04 Chương 03 Chương 02 Chương 01

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/muu-ke-cua-quy-nu>